

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Kalp bazen istediğini seçer
ve bazen istediği kötüdür.*

SAHTE ROMEO

LEISA RAYVEN

*"Bayıldım. Bayıldım. Sahte
Romeo'ya bayıldım! Leisa
Rayven, tüm hissettirdiklerin için
teşekkürler. Bu kitabın etkilerini
atlatmam uzun sürecek."*

—E.L. JAMES



YABANCI

*Tüm zamanların en büyük aşk hikâyesini canlandırırken,
kendi aşk hikâyelerini keşfettiler...*

Cassie Taylor ve Ethan Holt'un yolları üniversite yıllarında, tiyatro bölümünde kesiştiğinde aralarındaki çekim karşı koyulamazdı. Cassie iyi bir aktris, Ethan kampüsün kötü çocuğu idi. İkili, *Romeo ve Juliet* için başrole seçildiklerinde hayatları değişmeye başlamış, tıpkı oynadıkları karakterler gibi, onların da kaderleri birbirlerine bağlanmıştı. Ta ki kötü çocuk, iyi kızın kalbini kırıp güvenini yıkana kadar...

Şimdiyse yolları Broadway'de kesişmişti ve bu sahte Romeo, Casie'nin hayatına yeniden geri dönerek her şeyi adım adım altüst etmeye kararlı görünüyordu... Veniden romantik bir rol için bir araya gelmek zorunda kalan ikili, üniversite yıllarında yaşadıkları gizli aşkın heyecan verici anlarıyla ve kalp kırıklıklarının derin acılarıyla yüzleşmek zorunda kalmışlardı. Tabii bir de, zıt kutupların birbirlerine karşı koyamadıkları gerçeğiyle... Ve söz konusu aşksa bazen bizim için kötü olanlar en karşı koyamadıklarımızdı.

**İKİ MİLYONDAN FAZLA OKURA ULAŞAN BU BÜYÜLEYİCİ AŞK
HİKÂYESİ, SİZİ ETKİSİ ALTINA ALACAK VE SON SAYFAYA KADAR
NEFESİNİZİ TUTMANIZI SAĞLAYACAK.**

*"Leisa Raven, aşk romanı nasıl yazılır iyi biliyor: kakhaha, flört ve meydan okuma. Elimden bırakamadım!" –CHRISTINA LAUREN, **Harika Piç** romanının *New York Times* çoksatan yazarı*

*"Kahkahanın ve aşkın harika karışımı... **Sahte Romeo** tek kelimeyle büyüleyici. Bayıldım!" –KATY EVANS, *Real* romanının *New York Times* çoksatan yazarı*



Çeviren: Pınar Polat



27 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satışı: ilknocta.com



SAHTE ROMEO



Sahte Romeo
Özgün Adı | *Bad Romeo*
Leisa Rayven

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Merve Süzer
Düzeltili | Gizem Sert
Kapak Tasarımı | Keri Resnick
Kapak İllüstrasyonu | Peter Bollinger
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Nisan 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-81-4

Türkçe Çeviri © Pınar Polat, 2015
© Yabancı Yayınları, 2016
© Leisa Rayven, 2014

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

SAHTE ROMEO

LEISA RAYVEN

Çeviren
Pınar Polat

***Ey tabiat, böyle tatlı bir tenin fani cennetine,
Bir şeytanın ruhunu verdikten sonra
Ne işin vardı ki cehennemde?
Bu kadar rezalet yazılarla dolu bir kitabın
Böylesine güzel ciltlenmişliği var mıdır hiç?***

- Juliet, Romeo'dan bahsederken.
William Shakespeare, *Romeo ve Juliet*

BİR

HENÜZ ÇOK ERKEN AMA YENİDEN BİRLİKTE

Günümüz

New York City

Graumann Tiyatrosu

Provanın ilk günü

Kalabalık kaldırımdan aceleyle yürüyordum ve gerginlikten bedenimin hiç de hoş olmayan bölgeleri terliyordu.

Annemin sözleri kulaklarımda çınladı. “Bir hanımefendi terlemez Cassie. Işıldar.”

Öyleyse anneciğim, bir domuz gibi ışıldıyorum.

Neyse, bir hanımefendi olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim zaten.

Kendime, geç kaldığım için “ışıldadığımı” söyledim. Onun yüzünden değil.

Ev arkadaşım ve yaşam koçum Tristan benim onu atlatamadığıma ikna olmuş durumda ama bu tamamen saçmalık.

Onu atlattım. Hem de nasıl.

Durdurulması mümkün olmayan New York trafiğine takılmadan aceleyle karşıdan karşıya geçtim. Birkaç taksi şoföründen farklı dillerde küfürler yedim. Ben de onlara orta parmağımı neşeyle kaldırdım, çünkü el hareketi çekmenin bütün dünyada “canın cehenneme” anlamına geldiğine emindim.

Tiyatroya girip prova odasına yöneldiğimde saatime baktım.

Kahretsin.

Beş dakika geç kalmıştım.

O pisliğin suratındaki alaycı gülümsemeyi görür gibiydim ve daha odaya adım atmamış olsam da ona tokat atmaya yönelik yoğun bir istek duyuyordum.

Kapının dışında durakladım.

Bunu yapabilirim. Onu görüp yıkmayabilirim.

Yapabilirim.

Oflayıp alnımı duvara yasladım.

Kimi kandırıyorum ki?

Evet, eminim ki kalbimi sadece bir kez değil, iki kez kıran eski sevgilimle tutkulu bir oyunda oynayabilirim. Hiç sorun değil.

Kafamı duvara vurdum.

Eğer aptal insanlardan oluşan bir ülke varsa onların kraliçesi olurdu kesin.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim.

Menajerim, Broadway’e yapacağım etkileyici girişi haber vermek için telefon ettiğinde altından başka bir şeyler çıkacağını bilmeliydim. Bana erkek oyuncunun da seçildiğini ballandıra ballandıra anlatmıştı. O erkek oyuncu, tiyatro dünyasının şu aralar gözde çocuğu, çok yetenekli, ödüllü, hayranlarının çığlıklar atarak taptığı, dünya yakıksıklısı Ethan Holt’tan başkası değildi.

Menajerim tabii ki de geçmişimizi bilmiyordu. Nereden bilecekti ki? Ben Ethan’dan hiç bahsetmem. Hatta adı anıldı-

ğında bile oradan uzaklaşırm. O dünyanın öbür ucundayken bununla başa çıkmak daha kolaydı ama artık geri dönmüştü ve varlığıyla hayalimdeki işe gölge düşürüyordu.

Her zamanki hali.

Pislik herif.

Profesyonel bir yüz ifadesi takınmak kolay olmayacaktı ama bunu yapmak zorundaydım.

Pudramı çıkarıp aynada kendime baktım.

Lanet olsun! Bir fenerden daha çok parlıyordum.

Bunca yılın ardından ona farklı görünüp görünmeyeceğimi merak ederken, bir yandan da yüzüme biraz pudra sürdüm ve parlaticımı tazeledim. Üniversitede belime kadar uzanan kahverengi saçlarım, şimdi köprücük kemiklerimin hemen altına kadardı, kat kat kesilmişti ve havalıydı. Yüzüm o zamana kıyasla biraz daha inceydi ama sanırım temelde aynıydım: dolgun dudaklar, düzgün kemikler, ne kahverengi ne de yeşil, daha ziyade ikisinin tuhaf bir karışımı olan, eladan çok zeytin yeşili gözler.

Pudrayı sertçe kapatıp tekrar çantama attım ve ona iyi görünmeyi aklımdan geçirdiğim için bile kendime kızdım. Ben hiç akıllanmamış mıydım?

Gözlerimi kapattım ve onun beni incittiği bütün o zamanları, aptalca nedenlerini, uyduruk bahanelerini düşündüm.

İçimi bir memnuniyetsizlik kapladı ve rahat bir nefes aldım. Ondan kendimi bu şekilde soyutlamaya ihtiyacım vardı. Böyle düşünmek öfkemi gün yüzüne çıkarıyordu. Ben de o öfkeye sıkıca sarılıp içimde yanan bu ateşle teselli buluyordum.

Bunu yapabiliirdim.

Kapıyı açtım ve içeri girdim. Daha onu görmeden beni izlediğini hissedebiliyordum. Bilerek ona bakmadım, çünkü yapmak istediğim tek şey ona bakmaktı ve Ethan Holt

söz konusu olduğunda öğrendiğim bir şey varsa o da içimden gelenleri bastırmaktı. Aramızdaki her şeyin berbat olmasına neden olan şey, içimden gelen sesi dinlemektir. İçimdeki ses bana onun bir parçasına sahip olabileceğimi söylemişti ama aslında Ethan bana hiçbir şey vermemiştir.

Yönetmenimiz Marco Fiori'nin, yapımcılarımız Ava ve Saul Weinstein'la konuştuğu prodüksiyon masasına yöneldim. Yanlarında tanıdık bir yüz vardı: Sahne amirimiz ve Ethan'ın kız kardeşi Elissa.

Ethan ve Elissa ayrılmaz bir ikiliydi. Ethan kontratına, yer aldığı bütün oyunları onun yöneteceğine dair bir madde koymuştu. Kedi, köpek gibi kavga ettikleri göz önünde bulundurulursa bu durum beni çok şaşırtıyordu.

Elissa yanındayken kendini güvende hissediyor demek isterdim ama neden böyle bir şeye ihtiyacı olsun ki? Onun hiç kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacı yoktu tabii ki de. Değil mi? O dokunulmazdı. Hiçbir şey ona dokunmazdı.

Elissa sahne mekaniğiyle ilgili konuşurken kullanacağımız setin maketini gösteriyordu.

Yapımcılar da dinleyip kafa sallıyorlardı.

Aslında Elissa'yla hiçbir sorunum yoktu. O harika bir sahne amiriydi ve daha önce de birlikte çalışmıştık. Aslında bin beş yüz yıl falan önce yakın arkadaştık. Ben abisinin şeytanın tohumu değil de, normal bir anneden doğan bir insan evladı olduğunu düşündüğüm zamanlarda.

Ben yaklaşırken kafalarını kaldırdılar.

"Biliyorum. Biliyorum," deyip çantamı bir sandalyenin üstüne koydum. "Özür dilerim."

Marco, "Önemli değil *cara*". Hâlâ prodüksiyon detaylarını konuşuyoruz. Sakinleş. Git bir kahve al. Birazdan başlarız," dedi.

* İsp. Kıymetlim.

“İyi o zaman.” Prova eşyalarım için elimi çantama daldırdım.

Elissa, “Selam,” deyip samimi bir ifadeyle gülümsedi.

“Selam Lissa.”

Geçmişe duyduğum ani özlem, bir anlığına öfkemi gölgeledi ve Elissa’yı ne kadar özlediğimi fark ettim. O abisinden çok farklıydı. Ethan’ın uzun boyuna karşın Elissa kısaydı. Onun kemikli suratına kıyasla Elissa’nın suratı yuvarlak hatlıydı. Saç renkleri bile farklıydı. Elissa’nın saçları sarı ve dümdüzken, Ethan’ınkiler siyah ve dalgalıydı. Yine de Elissa’yı yeniden görmek bana neden yıllardır konuşmadığımızı hatırlatmıştı. Onu her zaman Ethan’la, bir sürü kötü anıyla bağdaştırıyordum.

Su şişemi çıkarırken çantam sandalyeden kayıp güğültüyle yere düştü. Herkes durup baktı. Alçak sesli ama neşeli bir kahkaha duyduğumda dişlerimi sıktım.

Canın cehenneme Ethan. Sana bakmayacağım bile.

Çantamı alıp tekrar sandalyenin üstüne attım.

Neşeli kahkaha yine duyuldu ve Tanrı’ya nefsi müdafaa cinayeti sayılsın diye yalvardım, çünkü onu ellerimle öldürecektim.

Odanın diğer ucunda olsa da hemen yanımda sayılırdı, çünkü sesi kemiklerime işliyordu.

Sigaraya ihtiyacım vardı.

Oyunu hararetle anlatırken kravatıyla göz kamaştırıcı görünen Marco’ya şöyle bir baktım. Bu tamamen onun hatasıydı. Holt’la benim bu projeyi yapmamızı isteyen oydu. Kendimi bunun kariyerimde iyi bir adım olacağına ikna etmişim ama aslında bu son gösterim olacaktı, çünkü eğer köşede neşeli kahkahalar atan salak çenesini kapatmazsa, her an cinnet geçirip müebbet hapse mahkûm edilebilirdim.

Neyse ki kahkaha sesi kesildi ama onun bakışlarının te-nimi tutuşturduğunu hissedebiliyordum.

Onu görmezden gelip çantamı karıştırdım. Sigaramı aldım ama çakmağım ortalıkta yoktu. Bu şeyi gerçekten temizlemem gerekiyordu. *Tanrım!* Çantamda olmayan bir şey var mıydı? Sakız, peçete, makyaj malzemeleri, ağır ke-siciler, eski sinema biletleri, küçük bir şişe parfüm, tam-ponlar, anahtarlar, tek bacaklı bir WWF oyuncağı. *Bu da nereden çıktı?*

"Affedersiniz, Bayan Taylor?"

Kafamı kaldırıncı değişik bir hoşluğu olan siyahi bir çocuğun, elinde en sevdiğim yeşil kahve çekirdekli macc-hiato gibi kokan bir şey tuttuğunu gördüm.

Kulaklarını dişlerimle koparmama engel olacak kadar doğru oranda bir endişeyle, "Vay be! Çok stresli görünü-yorsunuz," dedi. "Ben Cody. Prodüksiyonda stajyerim. Kahve ister misiniz?"

Kâğıt bardağa bakarak, "Selam Cody! Elinde ne var ba-kalım?" dedim.

"Mochalı ve ekstra kremalı, iki ölçü yeşil kahve çekir-dekli macchiato."

Etkilenerek kafamı salladım. "Ben de öyle düşünmüş-tüm. En sevdiğim."

"Biliyorum. İhtiyaçlarınızı öngörüp zevkli bir prova or-tamı yaratabilmek için sizin ve Bay Holt'un sevdiğiniz ve sevmediğiniz şeyleri iyice öğrendim."

Zevkli bir prova ortamı mı? Söz konusu olan ben ve Holt'ken mi? Ah! Seni hayal dünyasında yaşayan zavallı çocuk.

Kahveyi ondan aldım ve elimdekini koklayarak saçma sapan şeylerle dolu, depo gibi çantamı karıştırmaya devam ettim. "Gerçekten mi?"

Nerede şu lanet olası çakmağım?

Cody, "Evet hanımefendi," deyip cebinden bir çakmak çıkardı ve inanılmaz tatlı bir gülümsemeyle bana uzattı.

İç çekip kafamı geriye attım.

Yüce Tanrım! Bu çocuğu bana bizzat Tanrı göndermiş olmalıydı.

Çakmağı aldım ve ona sarılmamak için kendimi tuttum. Tristan, benim ona buna dokunup aşırı sevecen davrandığımı söylüyordu. Aslında onun asıl kullandığı ifade "*ona buna fazla sırnaşıyorsun*" du ama ben kendimi iyi hissetmek için değiştirmiştim.

O yüzden çocuğa sarılmak yerine gülümsedim. "Cody, umarım bunu yanlış anlamazsın, çünkü daha yeni tanıştık, biliyorum ama sanırım seni seviyorum."

Cody neşeyle güldü ve kafasını eğdi. "Dışarı kaçmak isterseniz başlamaya hazır olduklarında gelip size haber veririm."

Eğer on altı yaşındaymış gibi görünmeseydi muhtemelen onu öperdim; hem de dilimi de kullanarak.

"Bir harikası Cody."

Yandan, odanın diğer ucundaki bir sandalyede eğilerek oturan karanlık bir silüet gördüm. O yüzden omuzlarımı geriye atıp hiç umurumda değilmiş gibi kasıla kasıla yürüdüm.

Bakışlarının sıcaklığı ben merdivenlere ulaşana kadar peşimden geldi. Ondan sonra da tamamen hissizleştim.

Kendi kendime o yakıcı bakışları özlemediğimi söyledim.

Merdivenler dik ve karanlıktı. Tiyatronun arkasındaki bir ara sokağa açılıyordu. Daha kapı arkamdan kapanmadan ağzımdaki sigarayı yaktım. Soğuk tuğlalara yaslanırken derin bir nefes aldım ve kafamı kaldırıp binaların arasından incecik görünen gökyüzüne baktım. Nikotin, sinirlerimi yatıştırma konusunda pek etkili olmadı. Bugün

hastanelerde verilen yatıştırıcılardan daha azının bir faydası olacağını sanmıyordum.

Sigaramı bitirdim ve tekrar sahneye giden kapıya yöneldim ama ben kapının kolunu tutamadan önce kapı açıldı ve bütün öfke problemlerimin tetikleyicisi dışarı çıktı. Koyu renkli kot pantolonu, üstüne fark etmemem gereken bir şekilde oturuyordu.

Gözleri aynen hatırladığım gibiydi: açık mavi ve büyüleyici; siyah, sık kirpikler ve yakacak kadar etkileyici bakışlar...

Ama onun dışındaki her şey...

Aman Tanrım! Unutmuştum. Kendi kendime unutturmuştum.

O, şimdi bile hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı. Hayır, bu doğru değildi. Yakışıklı demek ona haksızlık etmek olurdu. Pembe dizi oyuncularını yakışıklıydı ama tamamen tahmin edilebilir, sıkıcı bir tarzda. Holt ise nefes kesiciydi. Nadir bulunan, egzotik bir panter gibi, hem güzel hem güçlü; hiç çaba sarf etmeden bile bir bilmece gibiydi.

Onun böylesine muhteşem görünmesinden nefret ediyordum.

Gür, çatılmış kaşları, keskin hatlı bir çenesi, güzel sayılabilecek ama diğer yüz hatlarıyla birleşince onu oldukça erkeksi gösteren dolgun dudakları vardı.

Siyah saçları onu en son gördüğüm halinden daha kısaydı. Bu onu daha da olgun ve eğer böyle bir şey mümkünse daha uzun gösteriyordu.

Boyu her zaman benden daha uzundu. O bir doksanken ben bir altmış beştim. Ve omuzlarının genişliğine bakılırsa üniversiteden beri spor yapıyor olmalıydı. Çok iri değildi ama koyu renkli tişörtünün altındaki belirgin kaslarını görmeme yetecek kadar yapılıydı.

Yanaklarım kızardı ve böyle bir tepki gösterdiğim için kendi kendimi tokatlamak istedim.

Daha önce hiç olmadığı kadar göz alıcı görünerek çıkıp gelme konusunda bir dünya markası. Pislik herif.

Sanki son üç yılı, onun o muhteşem pislik suratını yumruklamanın hayalini kurarak geçirmemişim gibi, "Merhaba," dedi.

"Merhaba Ethan."

Bana baktı ve her zamanki gibi bedenimde uyandırdığı titreşimi iliklerimde bile hissettim.

"İyi görünüyorsun Cassie."

"Sen de."

"Saçın daha kısa."

"Seninki de."

Öne doğru bir adım attı ve beni süzen, takdir eden aç gözlerle bana bakmasından nefret ettim. O bakışlar beni elimde olmadan muknatis gibi çekiyordu; içimde bir kıpırtı oluşuyor ve dışarı çıkmaya çalışıyordu.

"Uzun zaman oldu."

"Gerçekten mi? Fark etmemiştim." Sıkıntıdan patlıyorum gibi görünmeye çalıştım. Onun beni nasıl etkilediğini bilmesini istemiyordum. Bu tepkiyi hak etmiyordu. Daha da önemlisi, ben de hak etmiyordum.

"Görüşmeyeli nasılsın?"

"Gayet iyiyim." Bu otomatik bir cevaptı. Hiçbir anlamı yoktu. İyi olmaktan çok uzaktım.

Gözlerini benden ayırmadı. O an gerçekten başka bir yerde olmak istedim, çünkü bana eskiden baktığı gibi bakıyordu ve bunu hatırlamak canımı acıtıyordu.

Yumruklarım bembeyaz olsa da kibarlıktan, "Ya sen? Sen görüşmeyeli nasılsın?" diye sordum.

"Ben... iyiyim."

Ses tonunda bir şey vardı, gizli bir şey. Bende merak uyandırmaya yetecek kadar kısa kesmişti ama ben daha fazla şey öğrenmek için kurcalamak istemiyordum, çünkü onun istediğinin bu olduğunu biliyordum.

Onu kızdırmaya yetecek oranda neşeyle, "Vay! Bu harika bir şey Ethan. Bunu duyduğuma sevindim," dedim.

Ethan yere baktı ve elini saçında gezdirdi. Tavrı, çok iyi tanıdığım pisliğin tanıdık haline bürünerek gerildi.

"Al işte! Üç yıl oldu ve bana tek söyleyeceğin bu. Tabii ki de."

Midem bulanıyordu.

Hayır, pislik. Tek söyleyeceğim bu değil ama ne önemi var ki? Hepsi daha önce söylendi zaten ve dönüp dolaşıp aynı şeyleri konuşmak benim iyi vakit geçirme anlayışıma pek de uymuyor.

Neşeyle, "Evet, bu," deyip onu iterek geçtim. Kapıyı açtım ve tenimde, birbirimize değdiğimiz yerde duyduğum titreşimi görmezden gelerek merdivenlerden aşağı pat pat indim.

Boğuk sesle, "Lanet olsun!" dediğini, sonra da aceleyle peşimden geldiğini duydum. Onu geride bırakmak için acele etmeye çalıştım ama aşağı ulaşmadan kolumu tuttu.

"Cassie, bekle."

Beni kendine doğru çevirdi. Üstüme gelmesini, daha önce birçok kez yaptığı gibi teniyle ve kokusuyla beni mahvetmesini bekledim. Ama yapmadı.

Orada öylece durdu ve dar, karanlık merdivendeki hava ağırlaştı. Daraldım ama onun bunu görmesine izin vermeyecektim.

Zayıflığa yer yok.

Bana bunu o öğretmişti.

"Dinle Cassie," dedi ve onun adımını söylediğini duymayı böylesine çok özlemiş olmaktan nefret ettim. "Sence aramızdaki bütün bu saçmalıkları arkamızda bırakıp yeniden

başlayabilir miyiz? Ben bunu gerçekten istiyorum. Senin de isteyebileceğini düşündüm.”

Yüz ifadesi çok içtendi ama ben onu daha önce de görmüştüm. O ifadeye her güvendiğimde, sonunda kalbim yerinden sökülüp çıkarılmıştı.

“Yeniden başlamak mı istiyorsun? Aa! Tabii ki de. Ben neden düşünemedim bunu?”

“Böyle olması gerekmiyor.”

Benim mantıksız davrandığımı ima etmeye çalışıyordu. Bu kadar öfkeli olmasaydım gülerdim.

“O zaman nasıl olması gerekiyor, hı?” diye sordum. Sert konuşuyordum. “Lütfen söyle bana. Ne de olsa ilişkimizle ilgili kararları veren hep sensin. Bu kez nasıl olsun istersin? Arkadaş mı olalım? Seks partneri mi? Düşman mı? Ya da dur! Biliyorum. Neden sen kalbimi kıran pislik rolünü oynarken, ben de bu prova alanı dışında onunla hiçbir ilişkisi olmasını istemeyen kadın olmuyorum? Bu nasıl olurdu?”

Ethan dişlerini sıkı. Sinirlenmişti.

Güzel.

Sinirle başa çıkabilirdim.

Gözlerini ovuşturdu ve nefesini verdi. Bağırmasını bekledim ama bağırmadı. Onun yerine alçak sesle, “E-postalarımda söylediklerimin hiçbirisi sana hiçbir şey ifade etmedi, değil mi? Ben en azından olanlarla ilgili konuşabileceğimizi düşünmüştüm. Onları okudun mu hiç?”

“Tabii ki de okudum. Sadece inanmadım. Yani, onca saçmalığı yutmamın da bir sınırı var. Hem ne derler? Beni bir kez aldatırsan sen utan, ikincide kanarsam...”

“Bu kez ne seni kandırıyorum ne de kendimi. Geçmişte yapmam gerekeni yaptım. İkimiz için.”

“Şaka mı yapıyorsun? Bana yaptıklarını sana hatırlatmam mı gerekiyor illa? Olanlarda benim herhangi bir suçum var mıydı?”

Ethan, "Hayır," derken sesi huzursuzluk doluydu. "Tabii ki de hayır. Ben sadece..."

"Beni mahvetmek için bir şans daha mı istiyorsun? Beni ne kadar aptal sanıyorsun sen?"

Ethan kafasını salladı. "Ben sadece her şeyin farklı olmasını istiyorum. Özür dilememi istersen lanet sesim kısılana kadar dilerim. Ben sadece aramızın düzelmesini istiyorum. Konuş benimle. Bunu düzeltmeme yardım et."

"Düzeltemezsin."

"Cassie..."

"Hayır Ethan! Bu kez olmaz. Asla olmayacak."

Ethan öne doğru eğildi. Çok yakındı. Fazla yakındı. Eskiden olduğu gibi kokuyordu ve bir an kafam durdu. Zihnimi boşaltmak için onu itmek ya da yıllardır mutlu olmadığımı ve her şeyin onun suçu olduğunu anlaması için onu yumruklamak istiyordum. Birçok şey yapmak istiyordum ama tek yaptığım orada durup onun beni hâlâ bu kadar güçsüz hissettirmesinden nefret etmekte.

Onun nefesi de benimki gibi düzensizdi. Bedeni de aynı derecede gergindi. Yaşadığımız onca şeyin ardından aramızdaki çekim bize hâlâ işkence ediyordu. Aynı eski zamanlarda olduğu gibi.

Neyse ki merdivenlerin dibindeki kapı açıldı. Oraya baktığımda Cody'nin yüzünde şaşkın bir ifadeyle bize doğru baktığını gördüm.

"Bay Holt? Bayan Taylor? Her şey yolunda mı?"

Holt benden uzaklaştı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Ben de titrek ve güçsüz bir nefes verdim. "Her şey yolunda Cody. Sorun yok."

Cody neşeyle, "Tamam o zaman. Sadece size başlamak üzere olduğumuzu haber vermek istedim," dedi.

Gözden kayboldu ve yine Ethan'la baş başa kaldık. Tabii bir de taşıdığımız onca yük...

Sert bir tonda, "İş yapmak için buradayız. Hadi yapalım bitsin," dedim.

Ethan kaşlarını çatdı, dişlerini sıktı ve bir anlığına bunun peşini bırakmayacağını düşündüm ama sonra, "Eğer gerçekten istediğin buysa tamam," dedi.

Duyduğum tuhaf hayal kırıklığını bastırdım. "Evet, bu."

Ethan kafasını salladı ve tek kelime daha etmeden merdivenlerden aşağı inip kapıdan çıktı.

Ben kendime gelmek için bir an durdum. Yüzüm ısınmıştı, kalbim küt küt atıyordu. Onun şimdiden beni böylesine sersemlettiğini düşününce neredeyse gülecektim. Üstelik daha provalara başlamamıştık bile.

Gelecek dört hafta inanılmaz berbat geçecekti.

Doğrudum ve prova salonuna geri döndüm.

Senaryomu ve bir şişe su aldığım da, prodüksiyon masasında tek bir sandalye kalmıştı ve o sandalye doğal olarak Holt'un yanındaydı. Ondan mümkün oldukça uzağa çekip rahatsız plastik sandalyeye çöktüm.

Marco kaşlarını kaldırarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Gülümseyerek, "Evet, yolunda," dedim ve tiyatro okulunun ilk yılına geri dönmüşüm gibi hissettim. Mutlu olmasam da, başkaları mutlu olsun diye onlara duymak istediklerini söylüyordum.

Rolümü oynuyordum.

Marco, "O zaman en baştan başlayalım mı?" diye sordu. Herkes senaryolarına bakarken kâğıt hışırtıları duyuldu.

Bu ne kadar da harika bir fikirdi. Bütün güzel hikâyeler bir yerden başlamak zorundaydı.

Bu neden farklı oldu ki?

iki

BAŞLANGIÇTA

Günümüz

New York City

Cassandra Taylor'ın Günlüğü

Sevgili Günlük,

Tristan, hayatımda şu an olduğum ayarsız bireye dönüşmememe sebep olan olayları sıraya koymama yardımcı olmak için seni kullanmamı tavsiye etti. Beni huysuz ve duygusal anlamda soğuk birisi yapan bazı sağlıksız ilişkileri incelememi istiyor. Ben de o yüzden, bütün pişmanlıklarımın en büyüğüyle başlayayım diye düşündüm.

Yani Ethan Holt'la...

Onu ilk gördüğümde, daha yeni tanıştığım biriyle anal seks yapıyormuş gibi davranıyordum.

Off! Bu kulağa gerçekten de kötü geliyor.

Açıklamama izin ver.

Dans, müzik ve görsel sanatların yanı sıra, ülkedeki en prestijli tiyatro okullarından birini bünyesinde barın-

dıran özel bir üniversite olan The Grove Sahne Sanatları Akademisi'ne girmek için seçmelere katılmıştım.

Eski bir bağ arazisine kurulmuş olan okul New York, Westchester'da yer alıyordu ve son zamanlarda Amerika'nın en yetenekli tiyatro sanatçıları ve ekran yüzlerini yetiştirmişti.

Kendimi bildim bileli orada eğitim görmenin hayalini kuruyordum. O yüzden lise son sınıfta bütün arkadaşlarım üniversitelere doktor, avukat, mühendis ve gazeteci olmak için başvururken ben oyuncu olmak için başvurmuştum.

The Grove, birçok nedenden dolayı ilk tercihimdi. En basiti, ülkenin annelere en uzak yanına gitmekti.

Anneleri sevmediğim için değildi. Çünkü onları seviyordum. Ama Judy ve Leo hayatımı nasıl yaşamam gerektiğine dair belli fikirlere kapılmışlardı. Tek çocuk olduğum ve bu nedenle de her şeyi onların takdirini kazanmak için yapmaya programlanmış olduğum için onların bütün gerçek dışı ideallerine göre yaşadım aslında.

Lise son sınıfa geldiğimde hiç alkol almamış, sigara içmemiş, Judy'nin sağlıklı ama tatsız tuzsuz vejetaryen yiyeceklerinden başka bir şey yememiş ya da bir erkekle birlikte olmamıştım. İkisi de beni tamamen görmezden gelse de, birbirlerine çıkışsalar da ya da hiç evde olmasalar da, ben her zaman evde olmam gerektiği zaman evde olurdum.

Annem sorunları çözen türden biriydi. Her zaman kendini ya da beni daha iyi bir hale getirme ihtiyacı duyardı. Ben sakardım. O yüzden beni bale kursuna yazdırdı. Şişmandım. O yüzden yediğim her lokmayı izledi. Utangaçtım. O yüzden beni tiyatro kursuna gönderdi.

Tiyatro dışında, beni yapmaya zorladığı her şeyden nefret ediyordum. Sadece tiyatro yanıma kâr kaldı. Görünüşe göre bu konuda oldukça yetenekliydim de. Birkaç saat

boyunca başka birisi gibi davranmak mı? Evet, bu benim için harika bir şeydi.

Leo'nun yetişmemdeki en büyük katkısı nereye gidebileceğim, kiminle görüşebileceğim ve ne yapabileceğime dair katı kurallar koymaktan ibaretti. Onun dışında, çok yanlış bir şey yapmadığım sürece beni görmezden gelirdi. Bir şeyleri doğru yaptığımda daha az bağırış çağırış ve cezalandırmanın olduğunu çabucak öğrendim. İyi notlar almam onu mutlu ediyordu. Tiyatro ve topluluk önünde konuşma derslerinde ödül almak da öyleydi.

Bu nedenle çok çalıştım. Bir genç kızın babasının dikkatini çekmek için çalışması gerektiğinden çok daha fazla. İnsanları memnun etmeye yönelik bütün saplantılarımın ondan geldiğini rahatlıkla söyleyebilirim.

Annemle babam tabii ki de tiyatro okuluna gitme planımdan pek hoşlanmadılar. Sanırım Leo aynen şöyle demişti: "Hayatta olmaz!" O ve annem, oyunculuğu hobi olarak yapmamı sorun etmiyorlardı ama notlarıma bakılırsa yüksek gelirli mesleklerden istediğimi seçebilirdim. Bu şansı, mezunlarının yüzde doksanınin sonsuza kadar işsiz kaldığı bir meslek için neden boşa harcadığımı anlamıyorlardı.

Washington State Üniversitesi'nin hukuk bölümüne de başvuracağım konusunda anlaşılarak onları tiyatro seçmelerine katılmaya ikna etmiştim. New York'a tek yön uçak biletimi, böylece de başkaları tarafından onaylanmaya çalışma huyumdan kurtulmaya yönelik çok düşük ihtimalimi satın almışlardı.

Başvuru sürecine başladığımda şansımın çok az olduğunu biliyordum ama denemek zorundaydım. Gitmekten memnuniyet duyacağım başka okullar da vardı. Ama ben en iyisini istiyordum ve en iyisi The Grove'du.

Bacağım sarsılıyordu.

Hayır, titremiyordu.

Ürpermiyordu.

Sarsılıyordu.

Hem de kontrol edilemez bir şekilde.

Midemde düğümler oluşmuştu ve kusmak istiyordum.

Yine...

Sırtımı duvara yaslamış, yerde oturuyordum. Görünmezdim.

Buraya ait değilim. Onlar gibi değilim.

Onlar girişken, ölçüsüz ve "s*ktir" kelimesini kullanmaktan rahatsız olmayan insanlardı. Bir sigarayı söndürüp diğerini yakıyorlardı ve çoğu daha yeni tanışsalar da birbirlerinin müstehcen yerlerine dokunuyorlardı. Oynadıkları diziler ve rol aldıkları filmlerle ya da gördükleri ünlülerle övünüyorlardı. Bense burada oturmuş, bugün başaracağım tek şeyin ne kadar yetersiz olduğumu kanıtlamak olduğunu bilerek her geçen saniye daha da içime kapanıyordum.

"Ondan sonra yönetmen dedi ki: 'Zoe, seyircilerin memelerini görmesi gerekiyor. Sanatına kendini adadığını söylüyorsun ama kararlarını belirleyen hatalı bir namus anlayışın var.'"

Neşeli bir sarışın bütün ilgiyi üstüne toplamış, yaptığı işlerle ilgili abartılı hikâyeler anlatıyordu. Etrafında toplanan insanlar büyülenmiş görünüyorlardı.

Konuştuklarını duymak istemiyordum ama o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki engel olamadım.

Yüzünde abartılı bir ifade olan, kızıl saçlı güzel bir kız, "Aman Tanrım Zoe! Ne yaptın? Ne yaptın?" diye sordu.

Zoe iç geçirerek, "Ne yapabiliyordum ki?" diye sordu. "Aletini ağzıma aldım ve ona tişörtümün üstümde kalacağını söyledim. İffetimi korumanın tek yolu buydu."

Kahkahalar ve alkış sesleri yükseldi. Biz daha içeri girmeden performanslar başlamıştı bile.

Kafamı duvara dayayıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Kafamda monologlarımı tekrar ettim. Hepsini biliyordum. Her kelimesini... Her hecesini, kişileri, alt metni ve duygusal farklılıkların katmanlarını parçalara ayırıp incelemiştim ama yine de hazır değilmiş gibi hissediyordum.

"Eee? Sen nerelisin?"

Yine Zoe konuşuyordu. Onu duymamaya çalıştım.

"Hey! Sen. Duvarla bütünleşmiş kız."

Gözlerimi açtım. Bana bakıyordu. Diğer herkes de öyle.

"İl... Ne?"

Boğazımı temizledim ve korkmamış gibi görünmeye çalıştım.

Sanki engelliymişim gibi tekrar, "Nerelisin?" diye sordu. "New Yorklu olmadığını anlayabiliyorum."

Sahte gülümsemesinin nedeninin süpermarketten alınma kot pantolonum, düz gri kazağım ile sıkıcı kahverengi saçlarım ve makyajsız oluşum olduğunu biliyordum. Ben oradaki renkli kıyafetler giymiş, kocaman takılar takmış ve boya fıçısına düşmüş çoğu kızlar gibi değildim. Onlar, aynı tropik kuşlara benziyorlardı. Bense motor yağı lekesi gibiydim.

"İl... Aberdeenliyim."

Zoe memnuniyetsizlikle suratını buruşturdu. "Orası da neresi?"

"Washington'da küçük bir yer."

“Hiç duymadım.” Kibirli bir tavırla ojeli tırnaklarını salladı. “Orada bir tiyatronuz var mı ki?”

“Yok.”

“Yani oyunculuk deneyimin yok mu?”

“Seattle’da birkaç amatör oyunda rol aldım.”

Zoe’nin gözleri ışıldadı. Kolay yemin kokusunu almıştı. “Amatör mü? Hımm... Demek öyle,” deyip gülmek için kendini tuttu.

Kendimi koruma güdülerim devreye girdi. “Tabii ki de ben senin yaptığın bütün o muhteşem şeyleri yapmadım. Yani bir filmde falan oynamadım. Off! Bu gerçekten harika bir şey olmalı.”

Zoe’nin gözlerindeki ışıltı hafifçe soldu. Aldığı kan kokusunu, ezikliğim bastırdı.

Ruj sürmüş bir balık gibi görünerek, “Gerçekten de harikaydı,” deyip gülümsedi. “Yani bu bölüme girerek muhtemelen zamanımı harcıyorum, çünkü ben okulu bitiremeden önce yüksek bütçeli bir yapımda rol almış olacağım ama o zamana kadar beni oyalar.”

Gülümsedim ve onu onayladım. Egosunu yavaştan tatmin ettim.

Çok kolay oldu. Bu konuda çok iyiydim.

Sohbet benim etrafımda döndü. Ben de arada sırada bir yorum yaptım. Ağzımdan çıkan, tamamen doğru olmayan her şey beni daha çok onlar gibi yapıyordu, onların aralarına girme olasılığımı arttırıyordu.

Çok geçmeden söz konusu eşeklerin geri kalanı gibi kahkahalar atıp anırıyordum. Eşcinsel çocuklardan birisi beni ayağa kaldırdı ve tekno müzik çalan bir partideymişiz gibi yaptı.

Arkama geçti ve kasığını popoma doğru itmeye başladı. Dehşete düşsem de, ben de ona ayak uydurdum. Edepsiz sesler çıkarıp kafamı salladım. Herkes çok komik olduğumu

düşünüyordu. O yüzden utancımı umursamadan devam ettim. Orada sınırları olmayan ve popüler birisi olabilirdim. Onların onayı benim için uyuşturucu gibiydi. Daha fazlasını istiyordum.

Kafamı kaldırıp onu gördüğümde hâlâ arkadan beceriliyormuş gibi yapıyordum.

Birkaç metre ötede duruyordu. Uzun boyu ve geniş omuzları vardı. Siyah saçları dalgalı ve dağınıktı. Yüz ifadesinden bir şey belli olmasa da gözlerinde bariz bir aşağılama vardı. Haşın ve yaptığımı mazur görmeyen gözlerle bakıyordu.

Sahte kahkaham dindi.

O, etkileyici bakışları ve olağanüstü yüz hatlarıyla kindar bir meleğe benziyordu. Teni pürüzsüzdü. Koyu renkli kıyafetler giymişti.

Bir derginin sayfalarını karıştırırken durup bakmanıza neden olan tarzda bir suratı vardı. Klasik bir yakışıklılığı yoktu ama büyüleyiciydi. İnsana, “beni aç ve hikâyemde kaybol” diyen bir kitap kapağı gibi...

Onun çarpıcı bakışları karşısında cesaret maskem düştü. Bütün o ahlaksızlık ve heyecan beni bir anda terk etti ve gülmeyi bıraktım.

Eşcinsel çocuk beni itip başka birine döndü. Edepsizce arkadan becerilirken kazandığım hava sönmüştü.

Uzun boylu çocuk kafasını çevirdi ve sırtını duvara yaslayarak oturdu. Cebinden yıpranmış bir kitap çıkardı. Kitabın adını görebildim: *The Outsiders*. Bu en sevdiğim kitaplardan biriydi.

Tekrar gürültücü gruba döndüm ama onlar çoktan başka bir konuya geçmişlerdi.

Yerimi tekrar kazanmakla, kitabı olan çocukla ilgili daha çok şey öğrenmek arasında gidip geldim.

Yakınlardaki bir kapı açılıp da içeriden bir kadın çıkınca seçme hakkım elimden alındı. Kadın, kısa siyah saçları ve parlak kırmızı dudaklarıyla heykel gibi duruyordu. Bizi sanki gözlerinde lazer varmış gibi inceledi. Bana Betty Boop'u anımsatmıştı. Tabii Betty Boop'un korkudan altınza kaçırmanıza neden olan ve elinde siyah, deri bir dosya olan hali.

"Evet. Dinleyin bakalım."

Bir kümes dolusu tavuğu andıran kalabalık sessizleşti.

"Adınızı okursam içeri girin."

İsimleri sıralamaya başladı. Sesi net ve kendinden emindi.

"Ethan Holt," diye seslendiğinde uzun boylu çocuk duvardan destek alarak kalktı. Geçerken bana şöyle bir baktı ve içimden onun peşinden gitmek geldi. O olmadan kendimi yapmacık ve rahatsız hissettim.

İsimler okunmaya devam etti. Tiz bir çığlık atıp kasıla kasıla içeri giden "Zoe Stevens" da dahil olmak üzere içeri altmıştan fazla kişinin girdiğini tahmin ediyordum. "Cassandra Taylor" ismini duyunca irkildim.

Sırt çantamı alırken korkutucu kadın, "Bu grup bu kadar olacak. Geriye kalan herkes burada beklesin. Sizi diğer hocalar alacak," dedi.

Benim peşimden kapıdan içeri girdi ve arkasından kapattı.

Geniş, siyah bir odadaydık. Burası çok amaçlı bir tiyatro alanıydı.

Uçtaki duvarda uzun bir sıra halinde katlanabilir bankalar vardı. Grubun çoğu orada oturmuş, aralarında sessizce konuşuyorlardı.

Son sayımda seksen sekiz kişi olduğu belli oldu. Altmış kız, yirmi sekiz erkek. Hiçbiri benim kadar endişeli görünmüyordu.

Çok daha deneyimli şehir çocuklarının arasında her şeyden habersiz bir yabancı gibi hissederek oturdum. Bacaklarım yine titremeye başladı.

Hoca önümüze geldi.

“Benim adım Erika Eden. Tiyatro bölüm başkanuyım. Bu sabah biraz rol çalışacağız ve doğaçlama yapacağız. Her sahnenin sonunda size kimlerin kalacağını söyleyeceğim. Ne aradığımı biliyorum ve aradığım şey sizde yoksa gidersiz. Katı davranmaya çalışmıyorum. Sadece durum bu. Size Grove’un gelecek birkaç gün boyunca seçmelere katılacak iki bin aday arasından sadece en iyi otuzunu seçtiğini söylememe gerek yok. O yüzden elinizden gelenin en iyisini yapın. Abartılı basmakalıp oyunculuklar ya da sahte duygu gösterilerine ihtiyacım yok. Bana gerçek şeyler gösterin ya da evinize gidin.”

Başarısızlık korkum orayı terk etmem gerektiğini söyledi ama yapamadım. Buna ihtiyacım vardı.

Sonraki yarım saati odaklanma egzersizleri yaparak geçirdik. Herkes çaresiz görünmemeye çalışıyordu çaresizce. Bazı insanlar bu konuda diğerlerinden daha başarılıydı.

Zoe kabul edilmesi çantada keklikmiş gibi yüksek sesle konuşuyordu ve kendinden emindi. Muhtemelen de öyleydi. Ethan Holt etkileyiciydi. Hem de nasıl. İnsanlarla etkileşimleri bastırılmış bir enerji yayıyordu. Tek bir ampülü yakmak için kullanılan bir nükleer santral gibiydi.

Bense her şeyin gerçek ve doğal olması için uğraşıyordum, çoğunlukla da başarılı oluyordum.

Her sahneden sonra insanlar elendi. Bazıları bunu iyi karşıladılar. Bazılarıysa yıkıldılar. Ortalık savaş alanı gibiydi.

Gruptakilerin sayısı hızla düştü. Erika hızlı ve etkiliydi. Bana her yaklaştığında elendiğimi düşünüyordum. Nasıl olduysa ayakta kalmayı başardım.

Öğle yemeği için ara verdiğimizde hepimiz sessizdik. Zoe bile. Daire halinde oturmuştuk. Zihinlerimizde monologlarımız dönüp dururken, çoğumuzun seçmelerin yarınki ikinci aşamasına çağrılmayacağı gerçeğini düşünmemeye çalışıyorduk. Birkaç kez yüzümün alev aldığını hissettim ve kafamı kaldırıp baktığımda Ethan Holt'un bana baktığını gördüm. Hemen kafasını çevirip suratını astı. Neden bu kadar sinirli görüldüğünü merak ediyordum.

Salona tekrar döndüğümüzde eşleştirildik. Ben sivilceli ve peltek konuşan Jordan adında bir çocukla eş oldum.

Her ikiliye bir senaryo verildi. Geriye kalanlar da onları izledi. Bu Rus ruleti gibi bir şeydi. Hepimiz şansımız artsın diye diğerlerinin kötü performans sergilemesini umuyorduk.

Zoe ve Ethan Holt eş oldular. Bir tren istasyonundaki iki yabancı olmaları gerekiyordu. Zoe bir yandan saçlarını savururken konuşup flört ettiler. Zoe'nin Erika'yı mı, yoksa Ethan'ı mı daha çok etkilemeye çalıştığını anlayamıyordum.

Jordan'la ben, erkek ve kız kardeş rolünü oynadık. Benim kardeşim yok. O nedenle bu rol güzel gibiydi. Şakalaşıp güldük ve itiraf etmeliyim ki çok iyiydik. Erika bize övgü dolu sözler söyledi ve grubun geriye kalanı istemeye istemeye alkışladılar.

O turun sonunda insanlar elendi ve gözyaşları döküldü. Sadece otuz kişi kaldığımızı fark edince rahat bir nefes aldım. Olasılıklar daha iyiye gidiyordu.

Partnerler değiştirildi. Bana Ethan Holt geldi. Buna memnun olmuşa benzemiyordu. Dişlerini sıkıp rahat bırakarak yanıma oturdu. Daha önce bir erkeğin çenesini fark ettiğimi sanmıyorum ama onunki oldukça etkileyiciydi.

Dönüp beni kendisine bakarken yakaladı. Suratında sinirle karışık "seni öldürüp derini yüzeceğim" diyen bir ifade vardı.

Off! Berbat bir ikili olacağız.

Erika grubun önünde bir o yana bir bu yana yürüdü. "Bu son oturumda herkese aynı görev verilecek. Senaryonuz 'Aynadaki Yansımam' olacak."

Kolaymış.

"Bu kolay olmayacak."

Kahretsin!

"Bu egzersiz güven, açıklık ve diğer insanla bir bağ kurmaya yönelik olacak. Çekingenliğe yer yok. Yapaylık yok. Sadece saf enerji olacak. Hiçbiriniz diğerini yönlendirmeyecek ve hiçbiriniz diğerinin izinden gitmeyecek. Birbirinizin hareketlerini hissetmeniz gerek. Anlaşıldı mı?"

Hepimiz kafa salladık ama Erika'nın neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Holt gözlerini ovuşturdu ve homurdandı. Buradan onun da bir fikri olmadığını çıkardım.

"Evet. Hadi başlayalım."

İlk çift, yani Zoe ve Jordan yerlerini aldılar. Plan yapmaya birkaç dakikalarını ayırdılar. Sonra hareket etmeye başladılar. Zoe'nin yönlendirdiği, Jordan'ın da onu takip ettiği belli oluyordu. Ellerden ibarettiler. Ötesi yoktu. Bir noktada Jordan kıkırdadı. Erika notlarına bir şeyler yazdı. Jordan'ın ayvayı yediğini düşündüm. Gülümsedim. Holt da gülümsedi.

Birisinin daha işi bitmişti.

Diğer çiftler de sırayla performanslarını sergilediler. Erika bir şahin gibi onları izliyor, her hareketlerini derinlemesine inceliyordu. Seçmelerin ikinci aşamasına son çağrılacakların kimler olduğuna karar veriyordu. Çoğu insan bu strese dayanamadı. Ben kelimelerle anlatılamayacak kadar mutluydum.

Sonunda bizim sıramız gelmişti ve grubun önünde yerlerimizi aldık. Holt bacağı sallıyordu. Elleri ceplerindey-

di ve omuzları düşüktü. Bu görüntü karşısında pek de güven duyamadım. Gerçekten çış yapmak ve/veya kusmak istiyordum. İkisini de yapamayacağım için ağırlığımı bir o ayağıma, bir bu ayağıma vererek mesanemin yatışması için yalvardım.

Erika birkaç dakika bizi inceledi.

İkimizin de nefesimizi tuttuğumuzu fark ettim.

“Evet, siz ikiniz. Beni etkilemek için son şansınız.”

Holt bana kaçamak bir bakış attı ve onda kendi çaresizliğimin yansımasını gördüm. O da bunu istiyordu. Belki de en az benim kadar.

Erika bana doğru eğilip alçak sesle, “O hareket ederse siz de hareket edeceksiniz Bayan Taylor. Anlaşıldı mı? Onun nefesini içinize çekin,” deyip Holt’a baktı. “Ruhunuza ona açmak zorundasınız Ethan. Düşünmeyin. Sadece yapın. Üç kez ihtar alırsanız temelli elenirsiniz. Biliyorsunuz, değil mi?”

Holt kafasını sallayıp yutkundu.

“Hazırlanmak için üç dakikanız var.”

Erika gitti. Holt ve ben salonun gerisine çekildik. Yakında duruyordu ve güzel kokuyordu. Böyle bir şeyi fark etmemeliydim tabii ama beynim, dikkatimi gergin sinirlerimden uzaklaştıracak bir şey arıyordu ve o şey Holt’un güzel kokusuydu.

Holt hafifçe eğilerek, “Bak. Buna ihtiyacım var, tamam mı? Benim için bunu mahvetme,” dedi.

Öfkeden kıpkırmızı oldum. “Ne dedin sen? Senin de en az benim kadar bunu mahvetme ihtimalin var. Ayrıca Erika, ‘Üç kez ihtar alırsan temelli elenirsin,’ derken ne demek istedi?”

Daha da yaklaştı ama bana bakmadı. “Bu seçmelere katıldığım üçüncü yıl. Eğer bu kez giremezsem işim biter. Seçmelere tekrar katılmama izin vermeyecekler. O zaman

da babam kasıla kasıla, 'Ben sana demiştim,' der ve tıp fakültesine gitmemi bekler. Bunun için çok çalıştım. Buna ihtiyacım var. Tamam mı?"

Kafam karışmıştı. Bütün gün boyunca onu izlemiştim. Bu insanlar kör müydü acaba?

"Neden daha önce giremedin ki? Gerçekten çok yeteneklisin." *Hem de rahatsız edici derecede etkileyici bir şekilde yetenekli.*

Yüz ifadesi bir anlığına yumuşadı. "Şey... Performans sergileyen diğer insanlarla... uyum sağlamakta zorlanıyorum. Anlaşılan Erika bunun oyuncularında olması gereken önemli bir özellik olduğuna inanıyor."

"Zoe'yle bir sorun yaşıyormuş gibi durmuyordun."

Holt alaycı bir ifadeyle güldü. "Onunla aramızda hiçbir bağ yok. Hiçbir şey hissetmedim. Her zaman olduğu gibi... Erika anlayabildi."

Hakkında konuştuğumuz, bizi inceleyen koyu kestane saçlı kadına baktım. "Seçmelerde seni daha önce de mi değerlendirdi?"

Kafasını aşağı yukarı salladı. "Her yıl. Bana bölümde bir yer vermek istiyor ama bunu bana gümüş tepside sunmayacak. Eğer ona bu egzersizi yapabileceğimi kanıtlamazsam ki seçmelere katıldığım her defasında berbat ettim, o zaman bu iş biter."

Erika, "Bir dakika!" diye seslendi.

Kalbim küt küt atıyordu. "Dinle. Benimle 'bağ' kurmak için ne gerekiyorsa yap. Tamam mı? Çünkü eğer seçilmezsem tekrar aşırı korumacı anne babama dönmek zorunda kalırım ve bu, bilmem ne yaptığım şeyle gerçekten başa çıkamam. Bunun sana şaşırtıcı geleceğini biliyorum ama burada kaybedecek bir şeyleri olan tek kişi sen değilsin."

Holt suratını ekşiterek, "Sen... sen az önce 'bilmem ne yaptığım şey' mi dedin?" diye sordu.

Boğazımın alev aldığını hissettim. Bana gülüyordu. Hem de sırf bu yerdeki, bilmem ne yaptığım herkes gibi küfürlü konuşmadığım için. "Kapa çenen!"

Alaycı gülümsemesi daha da belirginleşti. "Gerçekten mi? Bilmem ne yaptığım mı?"

"Kes şunu. Zamanı boşa harcıyorsun."

Gülmeyi kesip iç geçirdi. Daha rahatlamış bir hali vardı ama endişesi bana geçtiği için böyle olduğunu tahmin ediyordum.

"Bak Taylor..."

"Benim adım Cassie."

"Her neyse. Sadece rahatla. Tamam mı? Bunu yapabiliriz. Gözlerimin içine bak ve... Tanrım! Bilmiyorum... Bana bir şeyler hissettir. Konsantrasyonunu kaybetme. Şimdiye kadar herkes bu yüzden çuvalladı. Sadece bana odaklan. Ben de sana odaklanacağım. Tamam mı?"

"Peki."

"Ayrıca bir daha 'bilmem ne yaptığım' deme, çünkü kahkaha atasım geliyor. Bunun müstehcen bir yerlere çekilebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Hayır. Tabii ki de müstehcen yerlere falan çekilebileceğini bilmiyorum. Ben o malum filmlerden izleyen bir sapığa mı benziyorum?

Nefes verdim ve odaklanmaya çalıştım. Düşüncelerim karman çormandı. Sakin olmam gerekiyordu.

"Hey," derken koluma dokundu. Bunun konsantre olmama hiçbir faydası olmadı tabii. "Bunu yapabiliriz. Bana bak."

Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Kirpikleri inanılmaz güzeldi.

O, bana bakarken bedenimi elektrik çarpmış gibi oldu.

O da aynı şeyi hissetmiş olmalı ki ağzı açık kaldı ve ani bir nefes aldı. "Yok daha neler!" Gözlerini kırıştırdı ama başka tarafa bakmadı.

Aramızdaki çekim öylesine yoğunlu ki, gözlerimi kapatıp nefes verdim.

"Taylor?"

"Cassie."

"Cassie," diye fısıldadı. Ses tonu yumuşak ve çaresizdi. "Kopma benden. Lütfen. Sen olmadan bunu yapamam."

Yutkundum ve kafamı salladım. Tam da o sırada Erika bize seslendi ve salonun ortasına yürüdük.

Birbirimize bakacak şekilde durduk. Aramızda sadece bir adımlık mesafe vardı.

Holt benden daha uzundu. O yüzden göğsüne baktım ve o kendi kendini sakinleştirmeye çalışırken göğsünün kalkıp inişini izledim.

"Hazır mısınız?" diye fısıldadı.

"Hayır. Tanrım! Lütfen. Bu işi bilmem ne yapayım. Hiç hazır değilim," diye haykırmak istedim ama onun yerine, bu ölüm kalım meselesi ya da en azından çok önemli bir şey değilmiş gibi, "Evet. Tabii ki de," dedim.

Kafamı kaldırıp bakmadan önce derin bir nefes aldım. Holt'un yüz ifadesi artık daha az çaresiz görünüyordu ve onu görüyormuşum, gerçek anlamda ilk defa görüyormuşum gibi hissettim. Enerjisini hissettim. Etrafını saran bir sıcak hava dalgası gibiydi. Orada birkaç saniye sadece nefes alarak öylece durduk ve birbirimizin gözlerinin içine bakarken, etrafımızdaki hava yoğunlaşarak aynı insanın iki yarisıymışız gibi bizi birleştirdi.

Elini kaldırdı. Ben de aynısını yaptım. Kollarımızın arasında, onları uyum içinde olacak şekilde çekeştiren binlerce küçük ip varmış gibiydi. O hareket ettiğinde hareket ederek, nefes aldığıında nefes alarak hızına birebir uydum.

Tekrar hareket ettik. Vücutlarımız mükemmel bir uyum içindeydi. Bu çok doğal geliyordu. Uzun zamandır, hatta belki de hiç hissetmediğim kadar doğal.

Daha da yaklaştık. O bana doğru eğildi. Ben de geriye doğru eğildim. Yana doğru eğildim. O da aynısını yaptı. Aramızdaki görünmez ipler daha da gerildi. Hareketlerimiz daha da hızlandı ama her biri mükemmel ve belirgindi. Asla öğrenmediğimiz, karmaşık ama kaslarımızın bir şekilde hatırladığı bir koreografi gibiydi.

Bu heyecan verici bir şeydi.

Transa geçmiştik. Oyuncuların her şey engelsiz akıp giderken ve apaçıkken girdikleri o büyülü ruh haline bürünmüştük. Kalplerimiz, zihinlerimiz, bedenlerimiz birdi. Bunu daha önce de hissetmiştim ama hiç başka birisiyle birlikte hissetmemiştim.

Harikaydı.

Yüzümüzde gülücükler belirdi. Holt'un gülümsediğinde hoş sayılabileceğini fark ettim.

Kollarımızı kafalarımızın üzerine kaldırdık ve aşağı indirirken avuçlarımız birleşti. Elleri büyük ve sıcaktı. Tenimin tenine temas eden yerleri karıncalandı. Sonra gözlerinin içine baktım. İkimiz de nefes almayı bıraktık ama nedenini bilmiyordum.

Bir saniye sonra Holt'un yüzünde bir panik ifadesi belirdi ve gerildi. Gözlerini kırıştıırıp yere baktı ve birdenbire sanki su, kaldırma kuvvetini yitirdi. Enerjimiz yere çakıldı ve yok oldu.

Holt geri çekildi ve nefes verip Erika'ya döndü. "Bitti mi? Başka kimse bu kadar uzun süre yapmadı. Bitti, değil mi?"

Erika kafasını yana eğip onu inceledi. Holt'un duruşu gergin ve meydan okur gibiydi.

Ben ellerimi indirdim. Üşümüşlerdi. Kalp atışlarım hızlanıp düzensizleşirken ellerimi yanlarıma götürüp sıktım.

Holt, "Tamam mıyız? Değil miyiz?" deyince onunla ilgili hissettiğim onca güzel şey kabalığının gölgesinde kaldı.

Erika sakince bana bakarken, "Evet, Bay Holt. Siz ve Bayan Taylor egzersizi tamamladınız. Bravo. İkinizin arasındayla ilginç bir kimya var, değil mi?"

Holt ona öfkeli gözlerle baktı.

Erika sıcak bir şekilde gülümsedi. "Oturabilirsiniz. Onlara bir alkış alayım çocuklar."

Bütün gruptan bir alkış koptu. Aralarında çok iyi olduğumuzu konuştuklarını duydum.

Bu durum karşısında kimse benden daha çok şaşkın değildi.

Holt uzun adımlarla tekrar banklara gitti ve oturdu. Yanında oturan Zoe, pazısına dokunarak ona yağcılık yapmaya başladı. Tişörtünü parçalayıp memelerine bakması için ona yalvarsa niyetini daha az belli etmiş olurdu. Holt, onu görmezden gelip dirseklerini dizlerine dayadı.

Ben de ona bakmayı kesmek için çaba sarf ettim.

Öğleden sonranın geriye kalanının nasıl geçtiğini anlamadım. İnsanlar elendiler. Farklı kişilerle eşleştirildiler ve senaryolar sergilendi.

Günün sonunda Erika bizi serbest bıraktı. Onun, seçmelerin ikinci aşamasına çağrılanların isimlerinin yazacağı listeyi asmasını beklemek için dışarıda toplandık.

Tırnaklarımı kemirip şu an bana yardım edebilirmiş gibi evrene yalvararak tekrar tekrar, "Of lütfen! Of lütfen! Of lütfen," deyip durdum.

Holt, koridorun sonunda sırtını duvara yaslamış ve bacaklarını göğsüne çekmiş, oturuyordu. Acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Bugünkü davranışlarına rağmen ona acıdım. Herkes endişeliydi ama o gerçekten hasta gibi görünüyordu.

Yanına gittim. Gözlerini kapatmış, kafasını duvara yaslamıştı. Omzuna dokunduğumda, onu şok tabancasıyla vurmuşum gibi sıçradı.

“Ne var?” Öfkeli gözlerle baktı ama Susam Sokağı’nda-ki Kermit’i oynayabilecek kadar yemyeşil görünürken onu korkutucu bulmak güçtü.

“İyi misin?”

Kafasını dizlerine doğru eğip ofladı. “İyiyim. Git başımdan.”

Neden onunla konuşmaya çalışıyordum ki? “Tam bir pisliksin. Biliyorsun, değil mi?”

“Farkındayım.”

“Sadece emin olmak istedim.”

Gitmeye yeltendim ama kolunu uzatıp beni durdurdu. “Taylor, bak. Ben...”

“Benim adım Cassie.”

“Cassie...”

Adımı söyleyişi... içimi bir hoş ediyordu. Bana yine Taylor demeye devam etse daha iyi olabilirdi.

Oturmamı işaret etti. Ben de oturdum. “Durum şu ki... biz arkadaş olmayacağız. O yüzden birbirimize enerji harcamamıza gerek yok diye düşündüm. Öyle değil mi?”

Gözlerimi birkaç kez kırptırdım. “İl... Tamam.”

“Hepsi bu mu? Sadece tamam mı?” Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama nedenini bilmiyordum.

“Şey... Bana daha önce hiç ‘seninle ben arkadaş olmayacağız’ konuşması yapılmadı. O yüzden nasıl davranmam gerektiğinden emin değilim. Böylesine bariz bir meseleye dikkat çektiğin için sana teşekkür mü etmeliyim? Yoksa...”

Elleriyle yüzünü ovuşturarak homurdandı.

“Ne?” diye sordum. “Ne söylememi beklediğini bilmiyorum. Arkadaşın olmayı planlamıyordum.”

Hâlâ yüzünü ovuşturarak, “Güzel,” dedi.

Nefes aldım ve sinirlenmemeye çalıştım. “Senin derdin ne? Bugün, içeride resmen kışını kurtardım. Karşılığında bana böyle berbat mı davranıyorsun?”

“Evet.” Omuzları gergin ve dikti. “Çünkü sen çok...”

“Ne? Sinir bozucu mu? Gıcık mı?”

“Çift kişiliklisin.”

Bu dediği öylece kalmama neden oldu. “Öyle mi? Ben... Demek öyle ha?”

Holt uflayıp kafasını salladı. “Seni sabah popülerlik oyununu oynarken gördüm. Havalı çocuklara istediklerini verirken... Bu çok saçma, çünkü onların çoğu sahtekâr, edepsiz ucubeler. Ama bana gelince sabrın taşıyor ve çarpıcı bir dürüstlüğe bürünüyorsun. Ne yani? Beni, numara yapmana yetecek kadar sevmedin mi?”

Fark etmemiştim ama haklıydı. Ben gerçekten de kimseyle, onunla konuştuğum tarzda konuşmazdım asla. İnsanlara sinirli olduğumu ya da sabrımın tükendiğini belli etmek de pek yaptığım bir şey değildi. İnsanlarla iyi anlaşırdım. Hayatım boyunca bu böyleydi. Eğer birisi beni sevmezse sevmesini sağlardım.

Ama söz konusu o olunca her şey farklıydı.

“Ya sana ne demeli? Senin derdin ne?”

Holt omuz silkti. “Ben anlaşılması kolay biriyim. Tam bir pisliğim.”

“Bunu biliyorum zaten.”

“Hayır, bilmiyorsun.”

“Şey... Evet. Biliyorum. Öğleden sonrayı, sana cüzzam bulaştıracakmışım gibi davranarak geçirdin. O nedenle nasıl biri olduğumu biliyorum.”

Kafasını salladı. “İyi. O zaman benden uzak durman gerektiğini de bilirsin.”

“Eminim bu konuda pek seçme şansım olmayacak, çünkü Erika listeyi astığında birbirimizi bir daha asla görme-yeceğiz. Sorun çözüldü işte.”

“Niye böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü sen muhtemelen geri çağrılacaksın. Ben de çağrılmayacağım. O yüzden durum belli.”

Ethan yere baktı ve ayakkabı bağcıklarıyla oynadı. “O kadar emin olma. Bugün gayet iyiydin. İyiden de öteydin.”

Onun bana iltifat ettiğini anlamam biraz zaman aldı. “Şey... Iıı... Teşekkürler. Sen de iyiydin.”

Hafifçe gülümseyerek kafasını kaldırdı. “Öyle mi?”

Gözlerimi devirdim. “Yapma lütfen. Harika olduğunu biliyorsun.”

“Evet, öyleydim,” deyip kafa salladı.

“Çok alçak gönüllüsün.”

“Ayrıca yakışıklı. Benim gibi biri olmamak berbat bir his olmalı.”

Kafamı salladım. “Eee? Üç yıldır buraya girmeye çalışıyorsan seçmeler dışında ne yapıyorsun?”

Koridora baktı. “Çoğunlukla Hoboken’da bir inşaat şirketinde çalıştım. Broadway gösterileri için sahne inşa ediyorlar. Sahnede olamayacaksam sahne arkasında çalışayım dedim.”

“Ellerin o yüzden mi sert?” Holt’un suratı düştü. “Ayna egzersizinde... dokunduğumuzda ellerin nasırlıydı.”

Ellerine baktı. “Kuvvetli olduklarını düşünmeyi tercih ederim. Bir ton set parçasını oraya buraya taşımak kolay iş değil. Ama iyi spor oluyor.”

“Yani bu yüzden mi bütün,” deyip omuzlarını ve kollarını işaret ettim, “bunlara sahiptin?”

Gülümseyip kafasını salladı. “Evet. O yüzden bütün bunlara sahibim ve kabul alırsam en az iki yıllık harcımı ödeyecek kadar paraya.”

“Kabul aldığında,” diye düzelttim.

Bir an bana, kendisine inanan birisinin olması anlaşıl-maz bir durummuş gibi baktı. “Öyle olsun bakalım Taylor.”

Ondan adımı kullanmasını istemekten vazgeçtim. Arkadaş falan olmayacağımız göz önünde bulundurulursa, birbirimize soyadlarımızla hitap etmemiz muhtemelen daha iyiydi.

Ama çoktan arkadaş olmuşuz gibi geliyordu.

Orada bir süre sessizce oturduk. Sonra kapı açıldı ve Erika elinde bir kâğıtla çıkarken herkes ayağa kalktı.

Hepimiz sessizleştik. Büyük bir beklenti içindeydik.

“İsmi listede olanları tebrik ediyorum. Yarın seçmelerin ikinci aşaması için tekrar geleceksiniz. İsmi olmayanlar, üzgünüm ama başarısız oldunuz. Seneye yeniden başvurabilirsiniz. Zaman ayırdığınız için teşekkürler.”

Kâğıdı kapının arkasına yapıştırıp sonra tekrar içeri girerek gözden kayboldu.

Listeyi görmeye çalışırken herkes birbirine girdi. Kendimi hayal kırıklığına hazırlamış bir halde kalbim küt küt atarken insanları iterek öne geçmeye çalıştım.

Öne ulaştığımda nefesimi tuttum.

Listede sadece üç tane isim vardı.

Ethan Holt.

Zoe Stevens.

Ve... *Cassandra Taylor.*

Gruptakilerin geriye kalanı elenmişti.

Şoktaydım.

Başarmıştım.

Evet be!

Holt da omzumun üstünden listeyi okudu ve rahat bir oh çekti. “Off! Neyse ki.”

O kafasını eğip nefes verirken arkama döndüm. Cezası ertelenen bir idam mahkûmu gibi görünüyordu.

“Ayy... Benim adıma bu kadar sevinmen çok tatlı. Şüphemi duymuştun gerçekten?” dedim.

“Seninle ilgili mi? Hiç duymamıştım. Tebrikler.”

“Sana da tebrikler. Sanırım tıp dünyası senin üstün hastabakıcılık becerilerinden en az bir gün daha kurtulmuş olacak.”

“Sanırım öyle.” Bana baktığında içim kıpır kıpır oldu ve bedenimi bir heyecan sardı.

Bir şey daha söylemem gerekiyormuş gibi hissettim ama zihnim bir tuhaftı. Ve bulanık. O yüzden orada öylece durdum.

O da konuşmadı. Sadece baktı. Yüzü sinir bozucu derecede güzel ve büyüleyiciydi.

Uta verici derecede uzun bir sessizliğin ardından, “Şey... O zaman yarın görüşürüz,” dedim.

Holt kafasını salladı. “Evet. Tabii. Görüşürüz Taylor.”

Çantasını alıp gitti ama sabah birbirimizi göreceğimizi biliyordum. Hem dört gözle bekliyor hem de çok korkuyordum.

Daha önce bir erkeğe karşı hiç böyle bir tepki vermemiştim.

Bunun iyi bir şey olmadığından da oldukça emindim.

ÜÇ

NEREDE KALMIŞTIK?

Günümüz

New York City

Cassandra Taylor'ın Günlüğü

Sevgili Günlük,

The Grove seçmelerinin final aşaması çok zor ve yorucuydu.

En beteri de mülakatlardı. Bir grup Grove hocası uzun bir masada oturup herkesi hayatları, aileleri, sevdikleri ve sevmedikleri şeylerle ilgili sorguya çektiler.

Sonunda Erika bana döndü ve "Cassandra, akıllı bir kızsınız. İstedığınız kariyeri seçebilirdiniz. Neden oyuncu olmak istiyorsunuz?" diye sordu.

Tiyatro tutkumdan ya da gelip geçici idealler ve televizyon kanallarının "reality" şovlarla dolu olduğu bir dünyada, canlı ve sürekli gelişen bir kültürün öneminden bahsetmem gerektiğini biliyordum. Ama o bana bakarken, onu kandırmaya yetecek kadar akıllıca bir şey düşünemedim. O nedenle düşünmeden konuştum.

“Oyuncu olmak istiyorum, çünkü gerçekten kim olduğumu bilmiyorum. Başka insanlar gibi davranmak bana huzur veriyor.”

Erika bir an gözlerime baktı. Sonra kafasını sallayıp notlarına bir şeyler yazdı. Muhtemelen “çıldırılmış, özgüven sorunları olan, duygusal anlamda sorunlu bir ergen. Ani bir hareket yapma” yazmıştı.

Bana özel birkaç şeyi ulu orta sermiş gibi hissederek oradan çıktım.

Yine de doğru bir şey yapmış olmalıydım ki iki ay sonra kabul mektubumu aldım.

Aldığım gün, öyle yüksek sesle çığlık attım ki komşunun köpeğini korkuttum.

Annem ve babam, ülkenin diğer bir ucuna taşınacak olmama pek memnun olmadılar ama oyunculuğun tutkum olduğunu ve The Grove’a kabul almanın çok büyük bir mesele olduğunu biliyorlardı. Bunda okul harcımın yarısını karşılayacak kısmi bir burs ve kampüste yurt hakkı kazanmamın da faydası oldu. Vanderbilt’ler kadar zengin falan olmadığımız göz önünde bulundurulursa, bu çok büyük bir artıydı.

Aklımın bir köşesinde Holt’un da kabul edilmiş olmasına dair ufak bir umut vardı.

Eğer kabul edildiyse en azından bir kişiyi tanıyor olacaktım. Sinir bozucu ve tuhaf bir şekilde ilgi çekici bir kişiyi...

Altı Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Derslerin başladığı ilk hafta

Evin içinde suratımda kocaman bir gülümsemeyle geziyordum.

Dar bir banyonun ayırdığı iki yatak odasına ek olarak, ortak bir salon/yemek odası ve küçük bir mutfak vardı. Mobilyalar yıpranmış ve eskiydi. Halı berbattı ve ne olduklarını tahmin etmek bile istemediğim lekelerle doluydu. Üst kattaki komşu da sanırım küçük hayvanları kurban ederken ay ışığında çıplak dans ediyordu. Çünkü gerçekten çok tuhaf bir herife benziyordu. Ama bütün bunlara rağmen ev mükemmeldi, güzeldi ve benimdi.

Tiyatro Teknisyenliği Bölümü'nde okuyan Ruby adında bir kızla paylaşıyordum burayı ama yine de istediğimi yapabiliirdim. İsteddiğimi yiyebiliirdim. İsteddiğim zaman yatabiliirdim. Her hareketimi gözetleyen bir anne baba yoktu.

Olasılıkları düşününce başım dönmüştü.

Ruby fişi inceleyerek, "Market alışverişi için bana otuz dolar borcun var," dedi. "Aaa... Dur. Otuz dört. Tamponlar senin."

Yabancı biriyle aynı eve çıkmak tuhaftı ama tamamen zıt olmamıza rağmen Ruby'yle çok iyi anlaşıyorduk. Benim saçlarım küllü kahverengi, onunkiyse ateş kıızıydı. Benim ortalama bir dış görünüşüm varken, o büyüleyiciydi. Ben insanları memnun eden türden biriydim, o ise zalim denecek kadar dürüsttü.

Sentetik kumaştan çirkin kahverengi koltuğumuzun üstüne kendini bırakıp bir sigara yaktı. Paketi bana uzattı. Bir tane aldım.

Evet, artık sigara içiyordum.

Aslında içmiyordum da Ruby içtiğini söylediğinde ben de ona ayak uydurmuştum. Bu aramızda bağ kurmamızı sağlayacak türden bir şeydi. Ayrıca seçmelerdeki çoğu insanın sigara içtiğini biliyordum. O yüzden böyle davranmam gerekiyormuş gibi gelmişti. Ayrıca annem bundan nefret ederdi.

Bütün bunlar böyle bir alışkanlığa başlamak için iyi nedenlerdi.

Ruby sigaramı yaktı. Ben de yavaşça içime çektim. Sonra öksürdüm. Ruby kafasını salladı.

Ben gelmiş geçmiş en berbat sigara tiryakisi adayıydim.

Sigara dumanını üflerken, "Görüşüne bakılırsa yemek yapma sırası sende ne yazık ki," dedi.

"Ya! Daha önce hiç yemek pişirmediğim göz önünde bulundurulursa geçen akşam yaptığımın güzel olduğunu sanıyordum."

"Kızım..." deyip iç geçirdi. "Sen fırında peynirli makarnayı bile mahvettin. Gerçekten o şeyi bile yapmakta başarısız olursan, üniversite deneyimini başarıyla atlatamazsın."

"O zaman neyse ki bana öğretmek için yanımda sen varsın," deyip onu koltuktan mutfağa sürükledim ve buzdolabından biftek ile sebzeleri çıkardım.

Aslında Ruby de gurme bir şef değildi. O yüzden sonunda kayış gibi sert bir biftek, topaklı patates püresi ve lapa gibi ezik bezelyelerden oluşan bir yemek yapabildik.

Ruby tabağındaki yemeği çatalıyla evirip çevirdi. "Cooking Chanel'a bir şikâyet mektubu yazacağım. O adiler bütün bunlar kolaymış gibi gösteriyorlar. Onları yanıltıcı reklam yapmak suçundan dava edeceğim."

O akşam sadece donmuş hazır yemekler alacağımıza dair bir anlaşma yaptık. Açlıktan kurtulmanın en kesin yolu buydu.

Ertesi gün derslerin başladığı ilk gündü. Ruby ile ben evimizle merkez kampüs arasındaki kısa mesafeyi yürüdük.

Buraya geldiğimizden beri üç gündür, yeni okulumuzu keşfetmeye biraz zaman ayırmıştık. Kampüs aşırı büyük değildi ama özenle inşa edilmişti. Binalar gelenekselle modern yapıların hoş bir karışımıydı.

Her şeyin ortasında “Hub” adında, içinde kütüphane, kafeterya, öğrenciler için bir bekleme salonu ve büyük amfi dersliklerin olduğu kocaman, dört katlı bir bina vardı.

Hub’ın etrafına her şey bir çiçeğin yaprakları gibi yerleştirilmişti. Farklı disiplinlere tahsis edilmiş güzel sanatlar binaları vardı: dans, tiyatro, müzik ve görsel sanatlar.

Bu sabah, rektörün açılış konuşmasını dinlemek için Ruby’yle Hub’a gittik.

İki yüz kadar birinci sınıf öğrencisinin toplandığı kocaman amfiye girdik. Herkes kendilerini tanıtıyor ve birbirlerini kesiyordu.

Bundan nefret ediyordum.

Bir sürü yeni insan ve karşılanması gereken beklentiler vardı.

Bu çok stres verici bir durumdu.

Giyim tarzlarına bakarak bazı insanların kim olduklarını çıkarabiliyordum. Dansçılar likralı ve kat kat kıyafetler giymişlerdi. Müzik bölümünden olanların anlaşılması güç, Retro-geek bir havaları vardı. Görsel sanatlar öğrencileri, ikinci el kıyafet mağazasından bir şeyler çalarken bir boya bombası patlamış gibi görünüyorlardı.

Çok gürültülü ve edepsiz olanlar da tiyatro öğrencileriydi.

Buraya liseden daha iyi uyum sağlayıp sağlayamayacağımı düşününce göğsümün sıkıştığını hissettim.

Lisede arkadaşım olmadığından değil, vardı ama her zaman onların bekledikleri Cassie olmaya özen göstermiş-

tim: mutlu, uyumlu, kimseye zararı dokunmayan; akıllı ama korkutucu olmayan, güzel ama arzulanmayan, biri bir çocuktan hoşlandığında aracılık eden ama asla bir çocuğun hoşlandığı kız olmayan Cassie.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Burası yeni bir okuldu. Burada yeni insanlar ve yeni kurallar vardı. Belki burada birisi yapmacık maskelerimin ötesini görürdü.

Ruby, "Hadi. Gidip oturacak bir yer bulalım da, bu eziklerle konuşmak zorunda kalmayalım," dedi.

İşte o anda onu çok sevmeye başladım.

Oditoryumun ortasına doğru yürüyüp oturduk. Birkaç dakika sonra tanıdık birisinin bize doğru geldiğini gördüm.

"Selam Cassie!"

"Connor! Merhaba."

Connor'la seçmelerin ikinci aşamasında tanışmıştık. Bir sahne için eşleştirilmiştik. Ona karşı Holt'la aramızdaki inanılmaz yoğun çekimi duymasam da yine de kimyamız tutmuştu. Ayrıca Connor hoştu ve anladığım kadarıyla eşcinsel değildi ki bu tiyatro bölümünde okuyan erkekler arasında nadir bir durumdu.

Yanımdaki koltuğu işaret ederek, "Oturabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki de," deyip onu daha şimdiden sıkılmış gibi duran Ruby'yle tanıştırdım.

Connor yanıma oturdu. Ona gülümsedim. Küllü sarı saçları, kahverengi gözleri ve henüz hiç asık görmediğim neşeli bir suratu vardı. Kesinlikle hoştu.

"Kabul almana çok sevindim. En azından sınıfta tanıdığım bir kişi olacak."

"Evet. Ben de henüz tanıdığım kimseyi görmedim."

"Ben birkaç tanıdık kişi gördüm," deyip etrafına baktı. "Ama isimler konusunda pek iyi değilim. Şu çok konuşan sarışın kıızı gördüm."

“Zoe’yi mi?”

“Evet. Bir de havalı saçları olan uzun boylu çocuğu.”

“Holt’u mu?”

“Evet. Şurada oturuyor.”

Oditoryumun diğer ucunu işaret etti. Holt’un uzun bedeniyle kambur bir halde oturduğunu gördüm. Ayaklarını önündeki koltuğa koymuştu ve kafasını eğmiş, seçmelerde okuduğu kitabı okuyordu. *The Outsiders*’ı gerçekten çok seviyor olmalıydı.

Ona baktığımda midemde tuhaf bir kıpırtı oldu. Kabul edilmesine sevinmiştim. Buraya girmek onun için çok önemliydi ve bariz kişilik bozukluklarını bir kenara bırakırsak gerçekten yetenekliydi.

Connor, “Yalnız takılmayı seviyor gibi,” dedi. Koltuğumun arkasına kolunu koyması gözümünden kaçmadı. “Ama off! Amma iyi rol yapıyor. Onu geçen yıl Tribeca Shakespeare Festival’inde Mercutio’yu canlandırırken izledim. Muhteşemdi.”

“Eminim öyledir.” Holt’un Mercutio’nun günümüze uyarlanmış halini canlandırışı çok net kafamda canlandı. Deri ve kot içinde; derin ve ters bakan gözler...

Ben ona bakarken kafasını kaldırdı ve göz göze geldik. Hafifçe gülümsedi ve ellerinden birisini içtenlikle gülümseyip el sallayacakmış gibi kitabından çekti. Sonra Connor’ı fark etti ve beni hiç görmemiş gibi aniden kitabına döndü.

Connor kaşlarını kaldırdı. “Şey... Onu kızdıracak bir şey mi yaptım? Beni öldürmek istiyormuş gibi duruyordu.”

“Boş ver,” deyip iç geçirdim. “O herkese karşı böyle.”

Çok geçmeden rektör podyuma çıktı ve bizleri selamladı. Ülkedeki en prestijli sanat okullarından birine girmekten ne kadar gurur duyuyor olacağımızla ilgili bir konuşma yaptı ve bu konuşmayı muhtemelen yıllardır yapıyor olsa da söyledikleri bir tavus kuşu gibi kabarmama neden oldu.

Hayatımda ilk kez ailem için değil de kendim için bir şey başarıyormuşum gibi hissettim. Bu güzel bir duyguydu.

Rektör konuşmasını bitirdiğinde amfi çabucak boşaldı ve hepimiz ilk günkü derslerimize koşuşturduk.

Ruby, bana ve Connor'a el sallayarak veda edip sahne yönetimi dersine doğru yol aldı. O gidince Connor kolunu boynuma doladı ve beni ilk oyunculuk dersimize götürdü. Daha yeni tanışmamıza rağmen kişisel alanıma böyle rahatça girmesi tuhaf gelse de hoş bir histi aynı zamanda. Erkeklerin güzel, kaslı kollarını boynuma dolmasına alışkın değildim ama alışabilirdim.

Tuğla duvarları ve sert bir halısı olan geniş, boş bir sınıfa girdik. Önceden gelenlere bakıp çantalarımızı orada bir yerlere bıraktık ve yere oturduk.

Sınıftakilerin geriye kalanına baktım. Tanışılacak ve memnun edilecek bir sürü insan vardı. Onlara kendimi sevdirmeye yönelik zavalıca arzum yeniden canlandı ve alnım terlemeye başladı.

Connor sırtıma dokunup, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Sadece biraz heyecanlıyım."

"Dur," deyip arkama geçti. "Rahatlamana yardım edeyim."

Gergin omuzlarıma masaj yaptığında neredeyse inleyecektim.

Hünerli ellerine rağmen, Connor'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. İlgili, destek veren çocuk olmak istiyordu. Bana uyardı. Ben de desteklenmek istiyordum zaten. Böylece iki taraf da kazançlı çıkmış olurdu.

Sınıfın geri kalanı sohbet ediyor ve gülüyordu ama ben sadece birkaç tane tanıdığım kişi gördüm. Biraz ötede Zoe ve seçmelerin ilk gününde gördüğüm bakır kıızıl saçlı kıızı gördüm. Sanırım adı Phoebe'ydi. Her zamanki gibi yüksek

sesle sohbet ediyorlardı ve sık sık, "Aman Tanrım!" diyorlardı. Kardeş olan Troy ve Mariska köşede oturmuş, korkutucu ve sessiz görünüyorlardı.

Jöleli dik saçları olan ve seçmelerin ikinci aşamasında bana asıldığından oldukça emin olduğum Miranda adında bir kız ve adı Lucas olan deri ceketli siyahi bir çocuk vardı. Seçmelerde herkesi kırıp geçiren Jack adında kıvrıcık saçlı, şakacı çocuğun yanında oturuyordu. Disney karakterlerinin seslerini kullanarak *beatbox* yapıp Lucas'ı kahkahalara boğuyordu.

Ben sınıfı incelerken Holt içeri girdi. Connor'ın sırtıma masaj yaptığını görünce gözlerini devirdi ve benden mümkün olduğunca uzağa oturdu.

Keyfin bilir.

Holt'u anlamıyordum. Genellikle insanlarla tanıştığımda dakikalar içinden benden ne beklediklerini anlardım.

Şakalarınıza gülmemi mi istiyorsunuz? Tamam.

Ağlayacak bir omuz mu? Hiç sorun değil.

Ama Holt söz konusu olduğunda... Sanki benim var olmamamı istiyor gibiydi. Bu da nasıl yapılacağını bilmediğim bir şeydi.

Bu davranışı karşısında incinmem gerekirdi ama incinmiyordum. Bu onu, çözmekte kararlı olduğum iri, huysuz, güzel kokan bir yapboza benzetiyordu sadece.

Çok geçmeden Erika sınıfa girdi ve herkes sessizleşti.

"Tamam. Bu 'İleri Oyunculuk', namıdiğer 'Saçmalıklarınızı Kapıda Bırakın Yoksa Kışınıza Tekmeyi Basarım' dersi. Burada yorgun, korkmuş, akşamdan kalma olmanız ya da kafanızın iyi olması umurumda değil. Ders süresinin tamamı boyunca, çabalarınızın tamamını istiyorum. Eğer bunu yapamayacaksanız o zaman gelmeyin. Sizinle uğraşmak istemiyorum."

Ben de dahil birkaç kişi endişeyle etrafına baktı.

“Hepiniz ben sizde geliştirmeye değer bir şeyler gördüğüm için buradasınız, şımartılmak için ya da üzerinize titreyelim diye değil. Birkaç satır repliği ortalama bir hissiyatla söyleyebildiğiniz için bu dersin kolay olacağını düşünüyorsanız, tekrar düşünün. Zayıf noktalarınızın neler olduğunu öğreneceğiniz yer tam da burası. Ruhunuza ulaşana kadar sizi soyacağım, sonra da katman katman tekrar birleştireceğim. Eğer bu size acılı bir süreç gibi geliyorsa, gerçekten öyle olacağı için öyle geliyor. Ama sonunda bu sınıftaki her bir kişiyi ailenizden daha iyi tanıyacaksınız. Her şeyin ötesinde, kendinizi gerçekten tanıyacaksınız.”

Bu son cümleyi söylerken bana baktı. İçimde sınıftan kaçmaya ve bir daha asla gelmemeye yönelik ani ve mantıksız bir istek oluştu.

“Evet. Herkes ayağa. Birbirinizi tanımanızın zamanı geldi.”

İki sıra halinde durmamızı söyledi.

“Kurallar basit. Pencerele rin yanındaki sıradakiler partnerlerine bir soru soracak; partnerleri dürüstçe cevap vermeli. Zaman dolduğunda eş değiştireceksiniz. Buradaki zorluk, verilen zamanda karşınızdaki kişiyle ilgili mümkün olduğunca çok şey öğrenmek. Sadece isim, yaş ve en sevdiği renkten bahsetmiyorum. Bu egzersizin sonunda bana bu sınıftaki herkesle ilgili ilginç, kişisel bir gerçek söyleyebilmelisiniz. Zamanınız şu an başlıyor.”

Karşımdaki insana, yani Mariska’ya döndüm. Yüzünü çevreleyen dümdüz, simsiyah saçları vardı. Gözleri de en az saçları kadar koyu renkliydi. Bana beklentiyle bakıyordu.

İl... Evet. Bir soru sormam gerekiyordu. Bir şey düşünmek zordu. Mariska biraz heves kırıcıydı.

“Şey... İyi vakit geçirmek için ne yaparsın?”

“Kendimi kesiyorum. Ya sen?”

Bunu algılamaya çalışırken bir beş saniye gözlerimi kırpıştırdım. “Kitap okurum. Neden kendini kesiyorsun?”

“Acıdan zevk alıyorum. Sen neden kitap okuyorsun?”

“Ben şey... kelimelerden hoşlanıyorum.”

Sonraki iki buçuk dakika boyunca kitaplardan ve filmlerden konuştuk ama ben hâlâ “zevk için kendimi kesiyorum” meselesine takılmıştım. Zaman dolduğunda memnuniyetle bir sonraki kişiye geçtim.

Döngü devam etti ve yeni sınıf arkadaşlarımla ilgili bir sürü ilginç şey öğrendim. Miranda, sekiz yaşından beri lezbiyen olduğunu biliyormuş ve güzel memelerim olduğunu düşünüyormuş. Lucas, uyuşturucu bağımlısı olduğu için on altı yaşındayken silahlı soygundan tutuklanmış ama şimdi uyuşturuculardan uzak duruyor ve sadece marihuana içiyormuş. Adı Aiyah olan uzun boylu, esmer bir kız, o on iki yaşındayken Cezayir’deki kasabalarında büyükannesi ve büyükbabasıyla iki amcası katledildikten sonra ailesiyle birlikte Amerika’ya göç etmiş. Zoe iki yıl önce, salata ve mezelerin satıldığı bir restoranda Robert De Niro’yla tanışmış ve onun kendisine asıldığından oldukça eminmiş. Connor’ınsa oyunculuk yapmak istediği için ibne olduğunu düşünen, orduda görevli iki abisi varmış. Her aile buluşmasında onu dövüyorlarmış.

Bense kendimi aptal gibi hissediyordum. İşe yaramaz, boşuna yer işgal eden tatsız bir unsur gibiydim.

Daha önce bir lezbiyenle karşılaşmamıştım hiç ya da bir uyuşturucu bağımlısıyla ya da ailesinin yarısını kaybeden birisiyle. Annemle babam benden çok fazla şey bekliyor diye zorluk çektiğimi düşünerek küçük memleketimde güvende ve rahat olmakla fazla meşgulmişim demek.

Tanrım! Tam bir zavallıyım.

Holt’un karşısına geçtiğimde yeni edindiğim ve hızlı büyüyen aşağılık kompleksim yüzünden beynim zonklu-

yordu. Kafamı kaldırıp baktım. Suratını asıyordu. Belki onun da başı ağrıyordu.

Oflayarak, "Başın ağrıyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Seninki ağrıyor mu?"

"Evet. Neden senin karşında çenemi tutamıyorum?"

"Hiçbir fikrim yok ama bunu hiç çekinmeden düzeltebilirsin. Bütün bu insanlara kıyasla şımarık bir mızımız gibi hissettiğin için panik mi oluyorsun?"

"Şey... Evet. Aynen öyle hissediyorum. Böyle güzel ifade ettiğin için teşekkürler. Çok mu bariz?"

Hafifçe gülümsedi. "Hayır. Ama ben aynen böyle hissediyorum. Sadece başka birinin daha böyle hissetmesini umuyordum."

Bir anlığına, korkutucu derecedeki normallüğümüzde ve dikkat çekici derecedeki dikkat çekmeyişimizde buluştuk.

"O zaman benimle paylaşmak istediğin derin, karanlık sırların yok mu?" diye sordu.

"Yok. Beş yaşımıdayken yanlışlıkla Pooh ayıcıklı bir kalemtraşı çalmak dışında her açıdan gayet sıradanım. Fark etmedin mi?"

"Hayır. Etmedim." Gözleri yine şu sinir bozucu derecede derin bakışlardan atıyordu. "Ama sende dikkat çekici bir şey fark ettim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Peki neymiş o?"

Elimi tuttu. Sonra da avuçlarımızı birleştirerek parmaklarımızı aynı hizaya getirdi.

Seçmelerde duyduğumuz aynı ateş yine alevlendi ve bir anlığına, aramızdaki muhteşem bağlantıyla ilgili bir şey söyleyeceğini düşündüm.

Onun yerine, "Erkek elleri gibi inanılmaz büyük ellerin var," dedi.

Neee? "Ellerim erkek elleri gibi değil."

“Evet, öyle. Ayna egzersizini yaptığımızda fark ettim. Şunlara bir bak.”

Birbirine temas eden ellerimizi inceledim. Parmakları benimkinden azıcık uzundu ve bu da demek oluyordu ki eğer onlarla burnunu karıştırırsa beynine kadar ulaşırdı.

“Belki de senin ellerin kız elleri gibidir.”

“Taylor, benim boyum bir doksan, ayak numaram 47 ve senin ellerin en az benimkiler kadar büyük. Bana bunun sana da tuhaf gelmediğini söyleyemezsin.”

Ellerimi çekip sinirle baktım. “Buna dikkat çektiğin için teşekkürler. Şimdi ellerim konusunda fazlasıyla çekingen olacağım.”

“Olma. Bazı erkekler bunu seksi bulabilir. Tabii ki çoğunlukla eşcinseller, çünkü o ellerle şey yapmak...”

“Kapa çeneni!”

“Peki. Ellerinden daha fazla bahsetmeyeceğim. Ayrıca bakmamaya çalışacağım. Ama söz veremem. Dikkat çeken koca uydular gibiler.”

Komik olduğunu düşünüyordu ama hiç de değildi.

“Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?” diye sordum.

Bana bir an baktı. Sonra o inanılmaz güzel gözlerini kırıştırdı. “Senden nefret etmiyorum Taylor. Neden böyle düşünüyorsun ki?”

“Şey... Bilemiyorum. Belki de beni kızdırmaktan zevk almadığın zamanlarda, ya görmezden geldiğin ya da bana öfkeyle baktığın içindir. Ayrıca seçmelerde bana arkadaş olmayacağımızı söyledin. Neden böyle bir şey söyleyesin ki?”

Holt oflayıp yüzünü ovuşturdu. “Çünkü değiliz. Neden? Arkadaş olmak mı istiyorsun?”

“Özellikle öyle bir isteğim yok ki bu tuhaf bir durum, çünkü ben genelde herkesin arkadaşı olmak için yanıp tutuşurum.”

"Fark ettim."

"Bu da ne demek oluyor?"

Beni geçiştirircesine ellerini salladı. Ben de bunun bana, onun karnına yumruk atma hakkını verdiğini düşündüm.

"Hiçbir şey. Boş ver. Soru sorma sırası kimde?"

"Hayır. Boş vermeyeceğim. Öyle derken ne kastettin?"

"Sanırım benim sıram," deyip beni duymazlıktan geldi.

"Eee? Şu Connor denen çocukla çıkıyor musun?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

"Kekeledim mi? Onunla çıkıyor musun?"

"Onunla çıkıyor musun derken?"

"Tanrım! Taylor... Randevulara çıkmak, onu çıplak görmek, onunla yatmak anlamında."

"Neeee?" Öylesine sinirlenmişim ki güçlkle nefes alıyordum.

Sakince, "Bu egzersizin amacı soruya cevap vermek. Dürüst ol lütfen," dedi.

"Bu seni ilgilendirmez."

Eğilip ses tonunu fısıldayacak şekilde alçalttı. "Gidip Erika'yı çağırmam ve ona verdiği egzersizi yapmadığını söylemem mi gerekiyor? O bizim paylaşmamızı istiyor. Unuttun mu?"

Erika'nın benimle ya da Holt'la ilgili olumsuz düşüncesi ihtimali midemi bulandırdı. "Sen tam bir pisliksin."

"Sen de lafı dolandırıyorsun. Soruya cevap ver."

"Neden umurunda ki?" Gerçekten küfür ederek onu şaşırtmak istedim ama sözcükler ağzımdan çıkmadı. "Yani onunla çıkıp çıkmadığım?"

"Umurumda değil. Sadece merak ediyorum. Az önce oldukça yakın görünüyordunuz. Hatta seni bütün sınıfın önünde yoklayacakmış gibi duruyordu."

"Tanrım! İğrençsin."

"Soruya cevap ver sadece."

“Hayır.”

“Hayır derken... Onunla çıkmıyorsun musun? Yoksa ‘Hayır, soruya cevap vermeyeceğim’ mi demek istiyorsun?”

“İkisi de.”

“İşte bu imkânsız. Eğer ilki hayırsa ikinci soruya otomatik olarak evet demiş oluyorsun.”

“Konuşmayı kes!” Suratım kıpkırmızı olmuştu.

“Yani asıl soruma cevabın hayır mı, değil mi?”

“Hayır. Cevabım, hayır.”

“Hayır mı?”

“Hayır!” Kahretsin. Şimdi öyle kafam karışmıştı ki tam olarak neye hayır dediğimi bilmiyordum.

Şu aşamada yüzümdeki kızarıklığın boynuma kadar indiğini hissedebiliyordum. Onun biriyle çıkabileceğimi, hatta Connor kadar çekici ve yakışıklı biriyle çıkabileceğimi farz etmesine kahkahalarla gülmek istiyordum neredeyse.

Çeşitli lise partilerinde birkaç çocuğu öpmüştüm ama deneyimlerim onlarla, onların bende işleri asla daha ileri götürme isteği uyandıramayan beceriksiz dudakları ve dilleriyle sınırlıydı. Eğer seks futbolsa, ben hâlâ kenardaki bankta oturuyordum. Tek gördüğüm aksiyon meraklı ellerim aracılığıyla gelişmişti ve o zaman bile asla gol atmamıştım.

Tabii ki de Holt bunu bilmiyordu.

Ona Connor’ı çılgınlar gibi becerdiğimi söylemek için ağzımı açtım ama gözlerindeki bakış beni durdurdu. Bütün o keskin hatlar ve sert bakışların altında kırılğan bir yanı vardı ve bunu yapamadım.

Ayaklarıma bakarak iç geçirdim. “Hayır, onunla çıkmıyorum.”

Holt’un çatık kaşları hafifçe düzeldi. “Güzel. Ondan uzak dur. Sana bakışlarından hoşlanmıyorum.”

Babamın da bana yan bakmaya cesaret eden her çocukla ilgili tamamen aynı şeyleri söyleyiş zihnimde canlandı ve yeni bulduğum özgürlüğüm, birdenbire artık pek de öyle özgürlük gibi gelmemeye başladı.

“Belki bana bakışlarından hoşlanıyorumdur,” deyip kafamı kaldırdım. “Ayrıca onunla çıkmaya karar verecek olursam senden izin almayacağım kesin. Abim değilsin, babam değilsin. Arkadaşım olmadığını da açık ve net bir şekilde belirttin. O yüzden kimlerle çıkacağımı sana danışmazsam kusura bakma. Connor iyi bir çocuk. Ondan çok daha kötü birileriyle de çıkabilirdim.”

Holt’un yüzünü öfke dolu bir ifade kapladı ama hemen kendini toparladı. “İyi. İstersen bütün okulla çık. Umu- rumda değil.”

“Belki de öyle yaparım.”

O tek kelime daha edemedi, Erika sıradaki kişiye geçmemiz için seslendi ve Holt karşımdan çekildi.

Ona biraz daha çıkışmak isteyerek orada öylece durdum. Ama Phoebe önüme geldi ve tek konuşmak istediği konu Holt, onun ne kadar yakışıklı, ne kadar uzun, ne kadar etkileyici olduğu ve onunla ne kadar çok çıkmak istediğiydi.

Ondan anında nefret ettim.

Dersten sonra herkes durmuş, sohbet ediyordu. Holt sınıfın diğer bir ucunda olsa da beni izlediğini hissedebiliyordum.

Onunla tanışmadan önce “kışkırtmak” kelimesinin gerçekten ne anlama geldiğini bilmiyordum meğer ama artık onu tanıdığıma göre iyi biliyordum. Daha önce hiç kimse tepemi bu kadar attırmamıştı. Eğer tamamen dürüst olmam gerekirse aramızdaki bu kıvılcım hoşuma gidiyor gibiydi.

Baktığından emin olmak için göz ucuyla ona bakıp Connor'ın koluna girdim ve ondan benimle bir sonraki derse gelmesini isterken flörtöz Zoe gibi yapmak için elimden geleni yaptım.

Holt haftanın geriye kalanında benimle hiç konuşmadı.

DÖRT

İLK HAMLEYİ YAPMAK

Günümüz

New York City

Cassandra Taylor'ın Günlüğü

Sevgili Günlük,

Onunla zaman geçirdikçe rüyalarım da sık sık girmeye başladı. Hatırlamak istemiyorum ama koyduğum duvarları delip geçiyor.

İşte burada, elimin altında. Dudakları tenimde. Mükemmel. İçimi ısıtıyor. Kendi kendime onun bu kez kaçmayacağını söylüyorum.

Korkuyu uzaklaştırmaya çalışıp kendini bende kaybetmesini, kalmasını isteyerek ona sarılıyorum. O çoktan bir trajedi yazmış olsa da fikrini değiştirmek istiyorum.

Sonra içime giriyor. Bu mükemmel bir his.

Ona, başka kimseye vermeyi hayal bile edemeyeceğim bir parçamı veriyorum. Bana bunun değerli olduğunu, bunu hak etmediğini söylüyor.

Sonrasında bana, beni asla bırakmak istemiyormuş gibi sarılıyor.

Bu şekilde kalacağına inanıyorum. Bunun bir şeyleri değiştirmeyeceğine...

Tabii ki de değiştiriyor.

O yine kendi kabuğuna çekiliyor. Öyle derinlere saklanıyor ki onu artık göremiyorum bile. Sadece geride bıraktığı acıyı görüyorum.

Onu suçluyorum ama bu benim hatam. Aptal, romantik, saf Cassie.

Ben görmek istediğim şeyi gördüm. Hissetmek istediğim şeyi hissettim. O sadece üstüne düşen rolü oynadı.

Bazen gözlerimi kapattığımda, ağlarken ve savunmasız bir şekilde karşıma çıkıyor. O anda hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Ama bunların hepsi bir oyundu.

O bir oyuncu.

Hem de çok çok iyi bir oyuncu.

Altı Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Derslerin İkinci Haftası

Tiyatro Tarihi dersimden çıktım. Uzun ve hareketsiz duran birine çarptığımda, beynim Roma dönemine ait amfi tiyatrolarla ilgili bilgilerle karman çorman bir haldeydi.

Tabii ki de notlarım etrafa saçıldı.

“Bilmem ne yaptığımın...”

Söz konusu uzun kişi güldü ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Kafamı kaldırıncı Holt'un sırtıttığını gördüm. Yüz ifademden vahşetin kapıda olduğu belli olmuş olmalı ki cumartesi geceleri Zoe Stevens'in külötu nasıl anında yok oluyorsa Holt'un gülümsemesi de o kadar çabuk kayboldu.

Notlarımı almak için eğildiğimde yanımda belirdi. Ellerine vurarak uzaklaştırmak istedim, çünkü ilk günkü birbirini tanıma alıştırmısından beri benimle tek kelime konuşmamıştı. Bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Notlarımı toplarken, "Bırak lütfen," dedim.

Notları bana uzattı. Kafamı kaldırmadan elinden çekip aldım.

Teşekkürler deme isteğimi bastırdım, çünkü bana öyle davrandıktan sonra teşekkürü hak etmiyordu.

Gönülsüzce, "Teşekkürler," dedim.

Lanet olsun sana otomatik kibarlık!

O aptal, kadifemsi sesiyle, "Bir şey değil," dedi.

Onu itip geçtim ve Hub'a giden merdivenlerden aşağı indim. Birkaç saniye sonra, dünyadaki en doğal şeymiş gibi yanımda yürümeye başladı.

"Zor bir hafta, değil mi? Lucas derse kafası iyiymken geldiğinde Erika'nın onu sınıftan atacağını sandım ama ben-ce onun kafası hafif iyiymken daha iyi bir oyuncu olduğunu fark etti."

Durup ona döndüm. "Holt, bir hafta boyunca beni görmezden gelip sonra da hiçbir şey olmamış gibi sohbet edemezsin."

"Seni görmezden gelmedim."

"Evet, geldin."

"Hayır, seni görmezden gelmek varlığını yok saymak olurdu. Ben seni fark ettim. Sadece seninle konuşmamayı tercih ettim."

"Bu beni tamamen görmezden gelmekten daha mı iyi, yoksa daha mı kötü?"

“Nispeten daha iyi.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Of! Neyse ki. O zaman alınmayayım.”

“İyi edersin.”

“Dalga geçiyorum seni pislik.”

“Taylor sen her zaman bu kadar huysuz musun? Yoksa özel gününde misin?”

“Nee? Ben... Ne? Özel gün mü? Sen var ya! Tam bir... Tanrım! Kapa çeneni.”

Ondan uzaklaştım ama bana yetiştii. Gerçekten özel günümde olduğum için hem çok sinirli hem de mızımdım.

“Neden peşimden geliyorsun?”

“Peşinden gelmiyorum. Yanında yürüyorum.”

Yüce Tanrım! Bana sabır ver.

Onun yanında kendimi sürekli havlayan küçük köpekler gibi hissederek, “Ne istiyorsun?” diye sordum.

İç geçirdi ve kocaman, gülünç ayaklarına baktı. “Hiçbir şey. Bu akşam Jack’in partisine gidecek misin?”

“Neden bilmek istiyorsun ki?”

Gözlerini ovuşturarak, “Lanet olsun ki nedenini bilmiyorum,” dedi.

“Sen gidecek misin?”

“Muhtemelen hayır.”

“O zaman tabii ki de orada olacağım.”

Bana birkaç saniye daha baktıktan sonra kaşlarını çatarak çok karmaşık bir hesap yapmaya çalışıyormuş gibi göründü. Sonra da tek kelime etmeden arkasını dönüp gitti.

Arkasından, “Aaa! Tamam. Demek burada işimiz bitti. Öyle mi? Çaba sarf ettiğin için teşekkürler. Karşılıklı konuşma becerilerin gerçekten heyecan verici,” dedim.

Neyse ki hafta sonu gelmişti. Onu iki koca gün boyunca görmek zorunda kalmayacaktım.

Ayaklarımı yere vura vura eve gittiğimde, partiye gitmeye yönelik her türlü isteğim buhar olup uçmuştu. Tek yapmak istediğim küvette birkaç saat boyunca ıslanmak ve ağırlığım kadar *Ben&Jerry's* dondurma yiyip yatmaktı.

Tabii Ruby'nin başka bir fikri vardı.

"Kalk!"

İki yaşındaki bir çocuk gibi, "İstemiyorum," dedim.

"Gidiyorsun."

"Ruby..."

"Hiç başlama Cassie. Bu ilk üniversite partimiz ve saçından tutup sürükleyerek götürmem gerekse de gideceksin. Kapıdan girdiğinde yüzünde olan ifadeye bakılırsa ciddi ciddi birileriyle yatman gerek."

Gözlerimi devirip sorunlarını çılgınlar gibi seks yaparak çözebilen türden bir kız olmayı diledim. Ama hâlâ sapasağlam bir bakire olduğuma ve flört etmek de uzmanlık alanlarımdan biri olmadığına göre, umabileceğim tek şey tam anlamıyla berbat vakit geçirmemektir.

"Sanırım bu akşam birileriyle yatacak tek kişi sensin Ruby."

Ruby ellerini havaya kaldırdı. "Cassie, sen çok güzelsin. Biraz özgüvenli olursan istediğin her erkeğe sahip olabilirsin."

"Evet. Tabii."

"Bu akşam bir hamle yapacağına söz ver."

Kahkaha attım. "Sanırım anlamıyorsun. Benim hamlelerim falan yok. Hamlesizim ben. Hamlelerin var olmadığı bir dünyada yaşıyorum resmen."

Ağzını öyle bir şekle soktu ki yakın zamanda onunla yapacağım herhangi bir tartışmayı kazanamayacağımı anladım. "Sana oyuncu olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor? Ne halt ettiğini biliyormuşsun gibi davran. Şimdi git üstüne seksi bir şeyler geçir de gidelim."

Pek seksi bir kıyafetim yoktu. O yüzden en dar kotuma ve memelerimi harika gösteren göğüs dekolteli bir kazağa razı oldum. Hatta biraz makyaj yapıp saçıma şekil bile verdim. Ruby omuz silkerek onayladığını gösterdi.

Yarım saat sonra geniş bir sokaktaki kocaman bir evin önüne park ettik.

Ruby taksinin kapısını kapatırken, "Vay! Kim yaşıyor burada?" diye sordu.

"Jack Avery bizim sınıftan iki çocukla birlikte kalıyor. Lucas ve Connor'la."

Tek kaşını kaldırdı. "Connor mı? İlk gün tanıştığım çocuk mu?"

"Hı hı."

"Hoş çocuktu. Aranızda bir çekim var mı?"

Connor'ın ne kadar ilgili olduğunu düşününce gülümsedim. "Bana sürekli sarılıyor."

Bütün sorunlarım çözülmüş gibi, "Al işte! Ona karşı bir hamle yap," dedi.

Omuz silktim. Çünkü Connor'ı sevsem bile, ondan öyle hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyordum.

"Dinle. Senden onunla evlenmeni ve gürültülü, tom-bik bebekler doğurmanı istemiyorum. Sadece biraz eğlen. Öpüş. Ölmezsin."

"İlk hamleyi erkeklerin yapması gerekmez mi?"

"Off Cassie! Böyle ödleklilik etmeyi bırak. Bak. Durumu senin için basitleştireceğim. Eğer bu akşam bir çocukla öpüşecek cesareti gösterirsen bir ay boyunca çamaşırları ben yıkayacağım."

Bu dediğiyle dikkatimi çekmişti. Binamızda yıkamayla tamamlaması bir saatten uzun süren bir tane eski çamaşır makinası vardı. O yüzden çamaşır günü çok zaman alıyordu.

"Peki. Tuhaf ya da utanç verici olmayacağıma dair söz vermeyeceğim ama deneyeceğim. Tamam mı?"

Ruby gülümsedi ve beni gürültülü eve doğru çekti. "Bu da bir şey."

Evin önündeki çimlerde konuşan ve gülen insanlar vardı. Anlaşılan birinci sınıfların çoğu gelmişti.

Belli bir kişilik takınmaya hazırlandım.

Ruby, "Hadi," deyip beni bir yığın insanın arasına çekti. "Bir şey içmen gerek."

"Ben içki içmem."

"Artık içiyorsun." Elinde tepsi olan bir kızdan iki tane, fosforlu yeşil deney tüpü aldı. "Bunlardan iki ya da üç tane içersen erkeklere çelme takıp üstlerini başlarını parçalarsın."

Onun tahmininden şüphe duysam da kırk beş dakika sonra, üç deney tüpünün ardından kıpır kıpır hissederek duvara yaslanmış duruyordum. Ruby onu etkilemek için yanıp tutuşan bir grup çocukla konuşurken, ben müziğe eşlik ederek kafamı sallıyordum. Çocuklardan birkaç tanesiyle flört ediyordu ama teknisyenlik sınıfından uzun boylu, yapılı bir çocuğa özellikle ilgi gösteriyordu. Çocuk eğilip ona bir şey fısıldadı. Ruby bana baktı ve kaşlarını kaldırdıktan sonra çocuğun elinden tutup dışarı, terasa çıktı.

Bütün bunları çok kolaymış gibi gösteriyordu.

Tamam, peki. Bunu yapabilirim. Hoş bir çocuk bul. Hoş çocukla sohbet et. Çekici davran. Onu öperek aklını başından al.

Bedenimi bir panik kapladı.

Lanet olsun!

Partilerde yalnız olmanın kabul edilebilir olduğu tek yer olan banyoyu aramak için koridorda ilerledim.

Banyoyu bulamadan, Holt'u mutfağın kapısında dururken gördüm.

Burada ne halt ediyor ki?

Eğilip yanındaki kısa boylu, güzel kızla konuştu.

Kız arkadaşı mı var acaba?

Tabii ki de vardı. Onun kadar çekici birinin kocaman, aptal palyaço ayaklarına kapanan onlarca kız vardı muhtemelen.

Aniden ısındığımı ve kızardığımı hissettim. Bu hoşuma gitmedi.

Alkol beni ağırlaştırmıştı. Ben onu görmemiş gibi yapmadan önce elini kızın beline koyup bana doğru geldi. Kız beni tanıyormuş gibi gülümsedi.

"Selam Cassie," dedi. Bir yerden tanıdık geliyordu ama zihnim bulanıktı. "Ben Elissa. Ruby'yle Tiyatro Teknisyenliği dersini alıyorum."

"Aa... Evet. Selam Elissa." Geçen gün Göstergebilim dersimizde Ruby'yle konuşuyordu. Güzel bir yüzü, ceylan gibi gözleri vardı.

Holt'a baktım ve memelerime baktığını görünce yüzüm alev aldı. Gözlerini hemen yüzüme çevirdi ve boğazını temizledi.

"Taylor," deyip kafasını sallayarak selam verdi.

"Holt." Beynimin, koyu lacivert kot pantolonu ve kolları kıvrılmış mavi gömleği içinde ne kadar da sinir bozucu derecede yakışıklı olduğunu algılamasına izin vermemeye çalıştım.

Ah, kollar! Çok hoş.

"Gelmeyeceğini sanıyordum," dedim.

"Şey... Bütün havalı çocukların burada olacağını duydum. O yüzden gelmeden edemedim."

Elissa bir ona bir bana baktı ve erkek arkadaşının sinirlerime ne kadar dokunduğunu fark edip fark etmediğini merak ettim.

"Eee Cassie? Ethan'la birlikte oyunculuk dersi mi alıyorsunuz?"

"Evet ama henüz pek bir oyunculuk yapmadık."

Gülümseyerek, "Ee... Daha bir hafta oldu," dedi. "Birin-

ci dönem tiyatro projesi için seçmeler yaklaşıyor. *Romeo ile Juliet*'i yapacaklarına dair söylentiler duydum. Kim bilir? Siz ikiniz o talihsiz âşıkları oynayabilirsiniz."

Holt ve ben, bu duyduğumuz en komik şeymiş gibi güldük.

Elissa ikimize de deliymişiz gibi baktı.

"Evet," deyip ellerini çırpı. "Mümkün olduğunca çabuk sarhoş olmam gerek. Sonra görüşürüz."

Bana değerek yanımdan geçti ve koridorda ilerledi.

Holt onun peşinden seslendi: "İki saat sonra gidiyorum. Eğer seni eve bırakmamı istersen ondan önce beni bul. Yoksa yürürsün bir güzel."

Vay be! Keşke böyle çekici bir erkek arkadaşım olsaydı.

İğrenerek kafamı salladım.

Holt, "Ne var?" diye sordu.

"Sen."

"Ne olmuş bana?"

"Onunla her zaman böyle mi konuşuyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu kaba bir davranış."

Bana yan yan sırtarak kafasını salladı. "Kibarlık ediyordum aslında. Evde daha beter şeyler söylüyorum."

"Evde mi?"

"Evet."

"Onunla birlikte mi yaşıyorsun?"

"Aslında yaşamamayı tercih ederim ama ondan bir türlü kurtulamıyorum. Bir kere onu kapı dışarı edip kapıyı üstüne kilitledim ama kaynakları sağlam. Kuru bir ot ve ataşla kilidi açmayı başardı."

"Tanrım! Holt sen çok... Off! Neden sana katlanıyor ki? Resmen dünyanın en berbat erkek arkadaşısın."

Holt'un gözleri kocaman açıldı. Sonra kahkaha attı. "Elissa kız arkadaşım değil. Tanrım! İğrenç. O benim kız kardeşim."

Şaşıрма sırası bendeydi. "Kız kardeşin mi?"

"Evet."

Rahatlama hissi daha önce hiç bu kadar tiksindirici gelmemişti.

"Endişelenme Taylor," diye fısıldadı. "Sevgilim yok. Kiskanma."

Kahkaha attım. "Kıskanmadım ben. Karşı cinsten zavalı birini zehirli kişiliğine maruz bırakmadığına sevindim sadece."

Yere baktığında gözlerinde ciddi bir ifade belirdi ve çok yanlış bir şey söylediğimi hissettim. Ne olduğunu bulmaya çalışmak üzereydim ki Connor çıkageldi ve kolunu boynuma doladı.

"Selam Cassie. Ben de seni arıyordum. Gelebildiğine sevindim."

Bana sarıldı. Holt'un bizi izlediğini hissedebiliyordum.

"Hiç kaçırır mıyım?" deyip ben de ona sarıldım.

"Selam Ethan," deyip Holt'un omzuna dokundu. "Gel-diğin için sağ ol dostum."

Holt gülümsedi ama gülümsemesi gergin ve zorlamaydı. "Hiç kaçırır mıyım?"

Connor, "Eee? Sınıftakilerin çoğu bodrum katında içki oyunu oynuyorlar. Katılmak ister misiniz?" dedi.

Gülümsedim. "Olur."

Holt omuz silkti. Connor önden yürüdü.

Alt kata indiğimizde sınıfımızdan yirmi kişi önlerine bir dizi şişe, kutu biralar ve yere saçılmış shot bardaklarını almış, daire halinde oturuyorlardı.

Connor bizi daireye yönlendirerek, "İki kişi daha buldum," dedi. Grup sadece sarhoş naraları olarak adlandırılacak sesler çıkardılar.

Zoe hemen Holt'u yanına çekip ona bir içki verdi. Connor da benim yanıma oturdu. Jack hepimize içinde kahve-rengi bir sıvının olduğu shot bardakları verdi. Holt kafasına dikti ve araba kullanmak zorunda olduğuna dair bir şeyler geveleyerek bir tane daha almayı reddetti. Sınıfımızda yirmi bir yaşındaki birkaç kişiden biri olup da, içki içmeyen tek kişi olması tezat bir durumdu.

Ben de shot'ımı kafama diktim. Sonra da asit yutmuşum gibi öksürdüm.

Herkes güldü ve oyunlar başladı.

Odaklanmaya çalıştım ama kuralları pek bilmiyordum. Sonunda bir sürü şey içmiş oldum.

Çok fazlaydı.

Bir süre sonra herkes komik gelmeye başladı. Herkes güzeldi. Hepsine sarılmak ve hepsini öpmek istiyordum, çünkü çok iyilerdi, güzellerdi ve komiklerdi.

Sonra müzik vardı. Yüksek sesli ve bangır bangır bir müzik.

Birisi beni ayağa kaldırdı. Connor.

Kollarını bana doladı. Ben de kollarımı ona doladım ve dans etmeye çalıştım ama tek yapabildiğim sağa sola sallanmaktı. Connor bunu umursamadı. Vücudu sıcaktı ve burnunu boynuma değdiriyordu.

"Çok güzel kokuyorsun Cassie."

Gülümsedim, çünkü burnu beni gıdıklıyordu. Çünkü Connor tatlıydı. Çünkü beni tutuşu hoşuma gidiyordu. Ona asılıp gülümsedim ama bedenim ağır geldi.

Sonra burnunun olduğu yerde dudaklarını gezdirmeye başladı ve içim bir hoş oldu. Ama yanlış bir şeyler vardı.

Oda dönüyordu. Geri çekildim. Kendi kendime Holt'u aramadığımı söyledim ama onu arıyordum.

Etrafta herkes dans ediyor ve gülüyordu. Öpüşüyorlardı.

Odanın diğerk ucunda Holt'u gördüm. Bir koltuğa oturmuş, kola içiyordu. Zoe onunla konuşuyor ve ona "Bana istediğini yapmana izin vereceğim" der gibi dokunuyordu. Ama Holt onu dinlemiyordu. Bana bakıyordu ve o baktıkça içim daha da hoş oluyordu.

Onun bana bir şeyler hissettirmesini istemiyordum. O yüzden Connor'a döndüm. Sırtımı okşuyordu. Bu hoşuma gitti.

Yüzü yakındaydı. Gözlerinde o malum bakış vardı. Beni istediğini gösteren o bakış.

Her zaman bir erkeğin bana böyle bakmasını istemiştim. Şimdi bir tanesi bakıyordu ama tek düşünebildiğim odanın diğerk ucunda bana öfkeyle bakan çocuktu.

"Cassie, seni öpmek istiyorum."

Connor bir cevap istercesine, yüzüme sorgulayan gözlerle baktı. Öpülmek istiyordum ama sanırım alkol yüzünden böyleydi.

Ruby'nin, "Ödleklilik etme de yap," diyen sesi kulaklarımda cınladı.

Connor'm yüzü benimkine gittikçe yaklaşırken dudaklarıma bakıyordu. Bedenim fazlasıyla ısınmıştı ve fazlasıyla sarhoştum.

Sonra Connor beni öpmeye başladı ve bir yanım onun öpücüğüne karşılık vermek istedi ama yapamadım.

Geri çekildim. "Connor..."

Gülümsedi ve kafasını eğdi.

"Özür dilerim," dedim. Onu öpmediğim için bende bir sorun olmalı diye düşündüm, çünkü o gerçekten yakışıklı ve tatlıydı.

Kafasını salladı. "Sorun değil."

Dilim dolanarak ama içtenlikle, "İstiyorum. Gerçekten," dedim.

"Evet ama başka birini daha çok öpmek istediğini hissediyorum."

Yanağıma dokundu ve ben ona yanıldığını söyleme fırsatı bulamadan üst kata çıkarak gözden kayboldu.

Müzik değişti ve yerin öyle bir sallanmasına neden oldu ki, oturmak zorunda kaldım.

Sendeleyerek koltuklara doğru gittim. Çok uzak görünüyorlardı.

Birisi kolumdan tuttu ve beni yönlendirdi. Bakmadan onun Holt olduğunu anladım.

Diğer yanımda Jack belirdi ve güldü. "Taylor! İyice kafayı bulmuşsun."

Hyena da kıkırdıyordu.

Sıcak eller beni koltuğa oturtmaya çalışıyordu ama Jack bana şişeyi verdi yine. İçmemek kabalık olurdu. Bana yardım eden elleri vurarak ittim ve şişeyi aldım.

Bir yudum alıp suratımı ekşittim. Tadı iğrençti ama harikaydı.

Herkes gülüyordu. Ben de güldüm. Çok gürültü vardı. Sesler çok tizdi. Sarhoş ben, sersem gibi gülüyordu.

"Tamam. Yeter. Yeteri kadar içti."

Bu Holt'un sesiydi. Sinirliydi. Babam gibiydi.

"Dostum kimse zorla boğazından aktarmıyor. Koca kız o."

"Şişeyi başkasına ver Avery. Hemen."

Sendeledim ve herkes kıkırdadı.

Anlaşılan sarhoş Cassie çok komikti.

Artık herkes bulanık görünüyordu. Çok uzun süre gözlerimi kırpıştırdım. Yana düşecek gibi oldum ve sıcak eller bir kez daha üzerimdeydi.

"Off Taylor! Düşmeden oturur musun?"

Bu asabi ses Sarhoş Cassie'yi onaylamıyordu.

Sarhoş Cassie bunu sallamıyordu.

Kıkırdıyordu.

Az önce küfretmişim. Ama içimden.

Yaramaz Sarhoş Cassie.

Koltuğa kendimi bıraktım. Yumuşaktı ve ben yorgundum. Çok yorgundum.

Holt'a yaslandım. Bedeni sert ve sıcaktı, güzel kokuyordu. Daha iyi koklayabilmek için yüzümü ona döndüm. Gömleği pamukluydu. Omzuna geldim. Tutup kokladım. *Güzelmiş.*

"Ahhh!" Erkek sesi. Seksi.

Ona daha çok tutundum. İyice yaklaşılabilmek için yakasından çekiştirdim. Yakasının altında teni vardı. Sıcaktı ve parmaklarımın altında titriyordu.

"Tanrım, Taylor..." Sesi artık öfkeli değildi. Farklıydı. Yalvarıyordu. "Dur."

"Hayır. Çogzel. Güzelkokuyo."

Daha çok sıcaklık istiyordum. O yüzden kucağına oturdum. Bacaklarımı iki yana koydum. Burnumu boynuna değdirdim. Ellerimi saçlarına daldırdım. Çok güzeldi.

"Tanrı aşkına!" Beni itti ve dudaklarımı büzdüm.

Suratına baktım. Suratını astığında çok yakışıklıydı.

"Taylor kes şunu. Sarhoşsun."

Öne doğru gittim.

Bedenimle onun bedenine iyice sokuldum. "Lütfen. Sadece bi' dakika uyumak istiyorm."

Burnumu boynuna sürttüm. Sıcak, erkeksi kokusunu içime çektim.

Altımda gergin bir şekilde duruyordu ama ben rahat-tım. Harika kokuyordu.

"Hey! Şuna bakın." Şşş, Jack. Çok bağırıyorsun. "Taylor sonunda soğukkanlı Holt'u çileden çıkarmanın bir yolunu bulmuş. Sanırım Holt kızarıyor."

Yine bir kahkaha koptu.

"Şşş," diye fısıldayıp dudaklarımı boynuna değdirdim. Holt homurdandı. Aynı şeyi tekrar yapmak istedim.

"Avery, seni adi herif." Alçak sesle konuşuyordu ama yine de kulağıma fazla geliyordu. Elimle ağzını kapatmaya çalıştım ama geri çekildi. "Çok içti ve midesi bulanacak."

"Gayet iyi adamım. Şu gülümsemeye bir bak. Sana doyamıyor. Senin yerinde olsam şikâyet etmezdim."

Herkesin susmasını istiyordum. *Sadece uyumak istiyordum.*

İnleyip Holt'un boynuna daha da sokuldum. Altımda huzursuzca kıpırdandı.

"Ben senin lanet kıcına tekme basmadan önce git de ona su getir." Konuştuğunda memelerime temas eden göğsü titreşti. Bu hoş bir histi. Erkeksiydi.

"Peki. Tamam. Off! Sakin ol be!"

Ona sarılarak az aşağı kaydım. "Konuşmay... kes. Şşş... Uyumm grek."

"Taylor." Holt'un sesi şimdi daha yumuşak, daha az asabiydi. "Üstümden kalkman gerek. Lütfen."

"İstemiyorm. Çokzel." Elimi gömleğinin içine soktum. *Güzel kaslar. Çok hoş.*

"Lanet olsun Taylor. Tanrı aşkına! Ben gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce dur."

Ellerini belime koyarak beni kaldırmaya çalıştı. Kıpırdadım ama kucağından kalkmadım. Kendimi kucağına doğru bastırdım.

Onu altımda hissettim. Sertleşmişti. *Tanrım! Çok sertti.*

Kafasını boynuma koyarak homurdandı. "Tanrım..."

Bütün bedenim yanıyor, sızlıyor, arzuluyordu.

Kucağında kıpırdandım.

Holt küfretti ve bu çok seksiydi. Dudakları kulağımın yakınındaydı.

"Cassie, böyle olmaz," deyip belimden tuttu ve beni durdurdu. "Sen sarhoşken ve bunu yarın hatırlamayacakken olmaz. Kes şunu."

Yanıyordum ama kıpırdamama izin vermiyordu.

Teslim olmuş bir halde kendimi serbest bıraktım.

"Cassie, bana bak."

Gözlerimi açtım.

Ahhh! Bu hiç de iyi bir hareket değildi.

Her şey sallanıyordu.

Midem bulandı.

"Cassie?"

Dünya dönüyor, Holt endişeli bir ifadeyle beni izliyordu.

"Cassie?"

"Pek...yi...hissetmi...yorm."

Ayağa kalktım. Neredeyse düşüyordum. Güçlü, ateş gibi eller beni tuttu.

"Kahretsin kızım ya! Yavaş ol."

"İy...yim."

Geri çekildim ve sendeleyerek koridorda ilerledim.

Banyoya girip kapıyı kapattım. Tuvalet çok uzaktaydı. Ona doğru süründüm.

Midem kasıldı. Ağzım açıldı.

Kahverengi sıvı ve cipsler fışkırdı. Aşağı inerken boğazımı yaktığı gibi dışarı çıkarken de yakıyordu. Hiçbir şey kalmayana kadar öğürdüm ve bitkin düştüm. Çok bitkin dim.

Gözlerimi kapattım. Etrafta siyah, gri şekiller dolanıyordu. Bense fırtınada sallanan ve yana eğilen bir tekneydim.

Gözlerimi açtığımda biri beni bir arabadan çıkarıyordu. Holt beni kucağında taşıyordu. Anahtarlarım ondaydı. Evin kapısı açılır açılmaz homurdandım. Sonra tuvaletin karşısına geçtim ve o saçımı tutup sırtımı sıvazlarken kus tum. Ağlıyordum ve iğrençtim. Holt ise beni yatıştırmaya çalışarak yüzümü soğuk bir bezle sildi.

Sonra beni yatağa yatırdı. Siyah şekiller beni içine aldı ve kayboldum.

* * *

Uyandım. Her yerim ağrıyordu ve güneş çok parlaktı. Gözlerimden doğrudan beynime giden, bıçak saplanır gibi bir acı duydum. Midem ağrıyordu ve karın kaslarım sanki bin kez mekik çekmişim gibiydi.

Homurdanarak yastığı kafama çektim ama yastığı çeken eller vardı. Tek gözümü araladım ve Holt'un elinde su ve Tylenol'la yanımda durduğunu gördüm.

"Bunları al." Alçak sesle konuşuyordu, fakat o bile zonklayan başıma fazla geldi.

Doğrulamaya çalıştım ama çok ağrım vardı. Yan döndüm ve haplarla bir bardak suyu içtim ama bu, ağzımdaki berbat tadı yok etmedi. Kendimi tekrar yastığıma bıraktım.

Tekrar uykuya dalmış olmalıyım, çünkü uyandığımda domuz pastırması kokusu aldım ve birinin mutfakta bir şeyler yaptığını duydum.

Sendeleyerek banyoya gittim ve daha önce hiç yapmadığım kadar çiş yaptım. Sıcak bir duşun çekimi karşı konulmazdı. O yüzden kıyafetlerimi çıkarıp insana benzediğimi hissedene kadar duşun altında durdum. Saçımı yıkayıp vücudumu keseledim. Sonra da bir havluya sarınıp dişle-rimle dilimi fırçaladım. Hem de iki kez.

Bütün bunlar bittiğinde kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Başım hâlâ zonkluyordu ve midem iyi değildi ama idare edebiliyordum.

Banyonun kapısını açınca Holt'u orada dururken gördüm. Islak saçlarımı ve havluya sarınmış bedenimi inceledikten sonra tekrar yüzüme baktı.

Boğazını temizledi. "Şey... Selam."

"Selam." Onu evimde görmek o kadar tuhaftı ki hâlâ inanılmaz derecede sarhoş olup olmadığımı merak ettim.

"Ben, şey, sana yiyecek bir şeyler hazırladım," deyip ellerini ceplerine soktu.

Kaşlarını çattım. "Yiyecek bir şeyimiz yok ki."

"Gidip aldım. Bir şeyler yemelisin. Daha iyi hissedeceksin."

"Tamam."

Upuzun boyuyla kapının eşiğinde durmuş, öylece bakıyor ve yanağını ısıırıyordu.

"Şey... Holt?"

"Efendim."

"Çekilmelisin ki odama gidip bir şeyler giyeyim."

"Aa... Evet."

Arkasını dönüp tekrar mutfığa gitti.

Bir eşofman takımı giyip saçımı taradım. Sonra da kendimi küçük yemek masamızda Holt'la otururken buldum. Yumurta, domuz pastırması ve patatesli pankek yapmıştı. Önümde bir fincan kahveyle birlikte bir bardak portakal suyu vardı. Bu, gerçekten de tuhaf bir durumdu.

"Aa... Vay canına! Bunlar... Vay! Patatesli pankekleri de sen mi yaptın? Sıfırdan mı?"

Holt, "Evet," deyip ağzına bir parça yumurta attı. "Zor bir şey değil."

"Senin için öyle olmayabilir. Ben tarif olmadan su bile kaynatamıyorum neredeyse."

Beni izliyordu ve midem yiyecek konusunda pek hevesli olmasa da bir şeyler yedim.

Bir ağız dolusu patatesli pankek ve pastırmayı ağzıma alınca, "İmmm... Bu gerçekten çok güzel," dedim.

Holt, "Annem özel şef. Bana bir şeyler öğretti işte," deyip omuz silkti ve yemeye devam etti. Arada sırada kafasını kaldırıp gizemli, ne düşündüğünü belli etmeyen gözlerle bana bakıyordu.

Yemek yemeyi bitirdiğimizde ben kahvemi yudumlar-ken o, tabakları kaldırdı. O bulaşık yıkarken, elimde olma-
dan poposuna baktım.

Poposuna bakmamalıyım. Bundan bir hayır gelmezdi. Yine de bana iyi davranıyordu. O yüzden poposuna karşı iyi davranmaya karar verdim ve kot pantolonunun içinde ne kadar hoş görüldüğünü fark etmek için kendime izin verdim.

Arkasını dönüp tezgâha yaslandı ve hiç planlamasam da şimdi gözlerim kasığına kilitlenmişti.

Beni bakarken yakaladı. Kahvemi alıp kocaman bir yu-
dum içtim ama boğazıma kaçtı. Nefesim kesildi ve öksür-
düm.

“İyi misin?”

“Hı hı.”

Hiç çaktırmadın yani.

Neden hiç erkek arkadaşım olmadığı belliydi.

“Şey...” deyip mutfaktaki bankın üstünde duran telefo-
numu işaret etti. “Ev arkadaşın nasıl olduğunu sormak için
aradı ve sonra eve geleceğini söylememi istedi sana.”

“Öyle mi?”

“Ay sonuna kadar çamaşırlarını yıkaması gerekip ge-
rekmediğini sormamı istedi.”

Gülümsedim.

Holt’u cinsel anlamda taciz etmişim. Öpüşmesek de
Ruby’nin bunu sayıp saymayacağını merak ettim.

Düşününce kızardım.

“Bak Holt! Dün gece...”

“Evet. Şu mesele,” deyip gözlerini ovuşturdu. “O ka-
dar içerken ne düşünüyordun ki? Alkol komasına girebi-
lirdin.”

“Ben sadece...” *(olmadığım biri gibi davranmaya çalışıyor-
dum)* “...iyi vakit geçirmeye çalışıyordum.”

"Büyük bir şiddetle kusarken iyi vakit geçirdin mi? Eğlenceli miydi?"

Kafamı salladım. "Bir süre kendimi iyi hissettim. İnsanlar gülüyorlardı."

"Körkütük sarhoş olduğun ve odadaki her erkeğe süründüğün için gülüyorlardı."

Savunmaya geçerek, "Her erkeğe değil," dedim. "Sadece Connor'a ve... sana."

"Evet işte. Bu da yeter," diye geveledi. "Ayrıca Connor'la aranızda ne var? Bir an onu öpüyorsun. Sonra üstüme atlıyorsun."

"Ben Connor'ı öpmedim. O beni öptü."

"Lafı çarpıtıyorsun."

"Hem o öpüşme bile sayılmazdı ki."

"O zaman anlaşıldı. Sen sarhoşken azgınlaşıyorsun."

Kızarak, "Azgınlaşmamıştım," dedim.

Tanrım! İnanılmaz azgınlaşmıştım.

"Bana kesinlikle öyle gelmedi."

"Ben şey... Sen oradaydın ve ben... İlı..."

"Azgınlaşmış mıydın?"

"Sarhoştum ve o yüzden öyle oldu. Başka nedeni yok. Normalde öyle bir şey yapmam. Hem de o kadar insan arasından sana."

"Çünkü benden nefret ediyorsun."

"Aynen."

"Ama yine de beni arzuluyorsun."

"Ne? Hayır."

"Evet."

"Sen hayal görüyorsun."

"Beni koklayan, boynumu öpen ve şeyime... şey... bana sürtünen sendin. Bu kadar centilmen bir erkek olmasaydım muhtemelen oracıkta bütün sınıf arkadaşlarımızın önünde birbirimizi becerirdik."

Söyledikleri saçmaydı ama bedenim bunun farkında değildi, çünkü dün gece duyduğum, bedenimi titreten sızı intikam almak için geri dönmüştü.

"Holt, birbirinden nefret eden iki insan..."

"Birbirlerini becermezler mi?"

"Seks yapmazlar."

"Tabii ki de yaparlar. Bu her zaman olan bir şey."

"Bana olmaz."

"Yazık."

Birden sessizleştik.

Gülümsedim ve kafamı salladım.

Holt suratını asarak, "Ne var?" diye sordu.

"Seni bir türlü çözemiyorum. Hepsi bu. Bir an, bana iyi davranırsan dünyanın sonu gelecekmış gibi sert erkek havalarındasın. Başka bir an beni eve getiren, yiyecek bir şeyler alan ve bana kahvaltı hazırlayan çok iyi bir erkeksin. Neden böyle davranıyorsun ki?"

Holt tırnaklarıyla oynadı. "Ben de bütün gece kendime aynı soruyu sordum."

"Peki, nasıl bir cevap buldun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Zayıf bir ânına mı denk geldi?"

"Anlaşılan öyle."

"Belki sert erkekten ziyade iyi bir erkeksindir."

Hafifçe güldü. "Taylor, ben birçok şey olabilirim ama seni temin edebilirim ki tek olmadığım şey iyi bir erkek olmak. İstersen eski kız arkadaşlarıma sor."

Suratı düştü. Bana söylemek istemediği bir şey söylemiş gibiydi.

Ben başka bir şey diyemeden ayağa kalkıp üstünü çırpıtı ve kapiya doğru bir adım attı.

"Şey... Ben gidiyorum. Muhtemelen yapacak çok şeyin vardır."

"Hiçbir planım yok," dedim. Durup bana baktı. "Sen şey... İıı... İstersen kalıp burada takılabilirsin."

Holt'un varlığını arzulayacağım hiç aklıma gelmezdi ama bir yanımlı arzuluyordu. Hem de çok.

"Ben ııı..." Ayaklarına baktı. "I-ıh. Gitmem gerek."

Hayal kırıklığına uğramış olmam hoşuma gitmedi.

"İmm... Peki. Şey... Teşekkürler. Yani saçımı tutman, kahvaltı ve diğer şeyler için."

"Bir şey değil."

Onu kapıya kadar geçirdim. Dışarı çıkıp bana baktı. "Şey... O zaman pazartesi görüşürüz."

"Evet. Görüşürüz."

Gitmek için arkasını döndüğünde, "O zaman gelecek hafta benimle konuşacak mısın? Yoksa bu arkadaş olmamaya dair kararlılığında oluşan anlık bir gerileme mi?" diye sordum.

Neredeyse gülümseyerek arkasını döndü. "Taylor, bizim arkadaş olmamız... karmaşık bir durum olurdu."

"Şu an her ne haltsak ondan daha karmaşık mı?"

"Evet."

"Neden? Birlikte vakit geçirirsek dünya sona mı erer?"

Bana derin gözlerle baktı. "Evet. Denizler yanar. Gök-yüzü kararır. Dünyadaki her volkan patlar ve bildiğimiz bütün medeniyetlerin sonunu getirir. O yüzden insanlığın hatırına, değer verdiğin her şeyin hatırına... benden uzak dur." Öylesine ciddi ki şaka yapmadığını düşündüm.

"Ethan Holt, sen tanıdığım en tuhaf insansın."

Kafasını salladı. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Eminim edersin."

Bir süre daha bana baktıktan sonra kafasını sallayıp arabasına gitti.

Arabasıyla sokağın köşesinden dönüp far ışıkları gözden kaybolana kadar baktım.

Kapıyı kapattıktan sonra odama çekilip yatağıma kıvrıldım. Yastığıma sokulurken, gelecek hafta hangi Holt'u göreceğimi merak ettim. Beni öfkeden kudurtan kibirli pisliği mi? Yoksa bana sıfırdan patatesli pankek yapan tatlı erkeği mi?

Bir yanım ikisini de görmeyi umut ediyordu.

BEŞ

DOĞUM GÜNÜ DİLEKLERİ

Altı Yıl Önce

Westchester, New York

Cassandra Taylor'ın Günlüğü

Derslerin Dördüncü Haftası

Sevgili Günlük,

Bugün benim doğum günüm.

Evet. Herkes için her şey olmaya çalışmakla ve sonunda kendim için bir hiç olmakla geçen on dokuz yıl.

Nasıl böyle bir şey oldu ki?

Şimdiye kadar hayatımda bir şeyler başarmış olmalıydım diye düşündüğüm için mi, yoksa seks için yanıp tutuşan on dokuz yaşında bir bakire olduğum için mi moralim bozuk bilmiyorum.

İkinciisi olduğundan oldukça eminim.

Benim hiç erkek arkadaşım olmadı. Gerçekten içimi gıcıklayacak bir öpüşme deneyimim yok. Hiç bir erkek memelerime, popoma ya da çıplak bedenimin herhangi bir

yerine dokunmadı. Tanrım! Bütün bunların olması için yanıp tutuşuyorum.

Çoğu geceler Harlequin aşk romanlarında ya da Cosmo'da sürekli okuduğum sarsıcı hazza ulaşmaya çalışarak, ellerim benim değilmiş gibi düşünerek kendime dokunuyorum. Ama her gece vazgeçiyorum, çünkü bir şeyin, ısıltılı ve tam da erişemeyeceğim bir noktada bir şeyin oluşmaya başladığını hissetsem de onu asla yakalayamıyorum. Sanki hapsi kırmak üzereyim gibi nefes alıyorum, alıyorum, alıyorum ama o haz dolu nefes veriş asla gelmiyor. Gerçekten.

Tabii ki de yakın zamanda internet pornosunu keşfetmemin ve bağımlısı olmamın da bir faydası olmadı.

İlk başta erkek ve kadın üreme organlarının birbirine girişini yakın odakla izlerken utanıyordum ama utanç, yerini çabucak hayranlığa bıraktı. Azgın, tahrik olmuş bir hayranlığa...

Bu hayranlık çoğunlukla penislere karşı.

Ah, güzel penisler! Tabii yumuşak olanlar değil, çünkü onlar eğri büğrü, kırışık ve iğrençler. Ama ya sertleşmiş olanlar? Off! Çok güzeller. Büyüleyiciler. İnanılmaz seksiler.

Hepsi karşısında büyüleniyorum.

Eminim harika hissettiriyorlardır. Erkekler bu yüzden mi kendi penislerine bu kadar kafayı takıyorlar?

Benim bir penise en çok yaklaştığım an, sarhoşken Holt'a süründüğüm geceydi. Sürtünmek de hoş bir his olsa da, onu elimde tutarak hissetmek istiyorum.

Belki Holt kendisinininkine dokunmama izin verir. Eminim çok güzel bir penisi vardır. Eminim o da aptal, güzel suratı, muhteşem gözleri ve kaslı vücudu gibi şahanedir. Eğer penisini bir yarışmaya soksa, birincilik ödülünü kazanırdı ve kasiğine iştirilmiş kocaman, mavi bir kurdeleyle ortalıkta dolaşabilirdi.

Eğer güzelce rica edersem, güzel penisıyla baş belası bekâretimi ortadan kaldırır mı merak ediyorum.

Sınıfımdaki tek bakire olduğuma bahse girerim. Michelle Tye'in da hâlâ bakireler arasında olduğuna güveniyordum ama geçen gün sınıfa gelip internetten seks sohbeti yaptığı biriyle sonunda nasıl buluştuğunu ve hafta sonu birbirlerini nasıl yiyip bitirdiklerini böbürlenerek anlattı. Fısıldayarak bana dört kez boşaldığını söyledi. Dört!

Yüce Tanrım! Ben bir kereye bile razıyım ama o dört kez mi boşalıyor? Bu resmen açgözlülük.

Onunla birkaç gündür konuşmadım. Kıskaç vajinam bunu yasaklıyor.

Yemin ederim bazen o kadar çaresizlik duyuyorum ki önüme gelen ilk erkeği tutup üstünü başını parçalayarak olduğu yerde onu taciz edebileceğimi düşünüyorum. Ona şey yapacağımı...

"Selam Taylor. Roman mı yazıyorsun?"

Günlüğümü ve bacaklarımı, ikisi için de aynı oranda paniğe kapılarak bir hışımla kapattım. Kafamı kaldırdığımda Holt'un bana her zamanki sinir bozucu sırıtişlarından biriyle baktığını gördüm.

Günlüğümü çantama tıktıştırırken, "Ne istiyorsun?" diye sordum. Büyük bir çaba sarf ederek kendimi onun kasisğını okşamaktan alıkoydum.

Elimle kendimi yelledim, çünkü yüzüm alev almıştı.

"Neyin var senin kızım? Hasta mısın?"

Elinin tersiyle alnuma dokundu. Tek düşünebildiğim o parmakların özel bölgelerime dokunmasını istediğimdi.

Evet, hastayım. Aşırı derecede sapığım ve cinsel anlamda hastayım.

"İyiyim," dedim ve ondan uzaklaşmak için ayağa kalktım. Dengemi kaybedip yere düşecek gibi oldum. O anda

Holt beni kollarıyla sardı. Azgın, muhtaç bedenim onun bedenine temas ettiğinde bacak aramı üst bacağına sürmemek için kendimi zor tuttum.

“Lanet olsun! Bugün ayakta bile duramıyorsun,” diye söylendi. “Neler oluyor?”

Bir an için kollarını ellerimin altında hissetmenin tadını çıkardıktan sonra beni itti ve oflayıp parmaklarını saçlarındada gezdirdi.

Ondan uzaklaşmalıydım, çünkü uzaklaşmazsam küçücük, tatlı kokulu bebek İsa’nın üstüne yemin ederim ki onu yere yatırıp üstüne çıkacaktım.

Arkamı dönüp yürümeye başladım.

Arkamdan, “Nereye gidiyorsun?” diye seslendi.

“Herhangi bir yere.”

“Taylor, Benzo Ra gösterisi başlamak üzere. Tiyatro salonunda. Orası da senin şu an gittiğin yerin tam tersi istikamette.”

Olduğum yerde kaldım. Seks bağımlısı ruh halim yüzünden, dünyaca ünlü gösteri grubunun özel bir gösteri için okulumuzu ziyaret ettiğini neredeyse unutmuştum.

Topuklarımın üstünde yüz seksen derece döndüm ve Holt’un yanından yürüyüp geçtim. “Biliyordum zaten.”

Yanımdan yürümeye başladı. Onu geride bırakmak için hızlandım ama onun o gereksiz derecede uzun bacaklarını geçmenin imkânı yoktu.

“Gelecek hafta Juliet için seçmelere katılacak mısın?” diye sordu.

Alaycı bir tavırla güldüm ve kafamı salladım. “Hayır.”

“Neden hayır?”

“Çünkü başrolü almamın imkânı yok. Muhtemelen ‘partiye giden soldan üçüncü kişi’ olmakla kalırım ve oyun boyunca giyinme odasında kare bulmaca çözerim.”

Holt durup bana baktı. "Neden seçmelere katılmayasın ki?"

"Çünkü berbat bir iş çıkarabilirim."

"Neden berbat bir iş çıkarasın?"

"Çünkü sınıftakilere bakıyorum ve herkesin, gerçekten herkesin bana kıyasla ne yaptığına dair bir fikri var. Neredeyse hepinizin profesyonel bir deneyimi ya da eğitimi varken benim yoktu. Siz spor arabalar sürerken ben pembe çocuk bisikletimi sürdüğümü hissediyorum."

Suratını astı. "Bu çok saçma."

"Öyle mi? Holt, benim gittiğim lisede tiyatro dersi bile yoktu. Ünlü olmaya dair en büyük iddiası *Cesur ve Güzel*'de figüran olarak rol almak olan bir adamdan birkaç özel ders aldım ve geçen gün Stanislavski'den konuşurlarken Zoe ile Phoebe'ye denk geldiğimde, yemin ederim ki, 'Off! Onu çok severim. Sanırım onu Amerika Açık Tenis Turnuvası finallerinde oynarken gördüm,' dedim."

Holt bana çarpıcı mavi gözlerini kırpıstırmadan birkaç saniye baktı. "Ama bu kolayca hata yapılabilecek bir konu. Modern betimlemenin babası, bir tenis oyuncusuyla karıştırılabilir kolaylıkla."

Üç dakika kadar kendine hâkim olduktan sonra kahkhalara boğulduğunda, ciddi yüz ifadesi bozuldu.

Yürümeye devam ederken, "Senden nefret ediyorum," dedim.

"Of Taylor! Yapma ya," diye seslenip peşimden geldi.

"Sana kendime güvenmediğimi ve aşağılık kompleksimin olduğunu söylüyorum. Böyle mi tepki veriyorsun? İşte bu yüzden arkadaş değiliz."

"Kendime hâkim olamadım."

"Biliyorum. Anlaşılan cehaletim çok komik."

Beni durdurmak için kolumdan tuttu ve gülümsemesi kayboldu. "Cassie sen cahil değilsin. Seçmelere gittiğinde

bir casting direktörünün Stanislavski'yi tanıyıp tanımadığını umursayacağını mı sanıyorsun gerçekten?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç bir casting direktörü karışısında seçmelere katılmadım, çünkü hiç deneyimim yok."

"Ama oyunlarda rol aldın."

"Seçmelerdeki tek kriterin orada bulunmak olduğu iki müzikalin korosunda rol aldım. Bunu muhteşem tekniğimin kaynağı olarak gösterebileceğimi sanmıyorum."

"Buraya girdin ama değil mi? Tanrı aşkına!" deyip etrafını işaret etti. "Binlerce kişi arasından seni kabul ettiler ve bunun nedeni bilmem kaç tane oyunculuk seçmelerine katılmış olman ya da kaç tane saçma sapan oyunda ya da filmde rol almış olman değil. Seni kabul ettiler, çünkü gerçekten inanılmaz yeteneklisin. Tamam mı? Kendine bu kadar güvensiz olmayı kes ve yeteneklerinin arkasında dur."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Sen... benim yetenekli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Holt ofladı. "Off Taylor, evet. Çok yeteneklisin. Senin de herkes gibi başrolü alma şansın var. Belki de daha fazla, çünkü rol yaptığında... etkileyici bir savunmasızlığın var. Bu... takdire şayan bir şey."

Bir anlığına bana bakışı neredeyse şefkat doluydu. Sonra boğazını temizledi. "Juliet için seçmelere katılmamak için aklını kaçırmış olman gerekir. Bu rol tam sana göre."

"Tam sana göre," cümlesi beynimde tatlı, seksi bir sesle yankılandı.

"Şey... Belki de denerim," dedim. Kaldırımı tekmeler gibi yaptım. "En berbat günümde bile Zoe'den daha iyiyim."

Holt neşeyle güldü. "Doğru."

Yavaşça yürürken, "Ya sana ne demeli?" dedim. Holt bana yetiştirdi. "Sen Romeo için seçmelere katılacak mısın?"

Olumsuz anlamda kafasını salladı. "İmkânı yok. O ödleği oynamak için testislerimi aldırmanam gerekirdi."

"Heeey! Tüm zamanların en önemli aşk kahramanlarından biriyle ilgili bu şekilde konuşman hiç hoş değil."

"O bir kahraman değil Taylor. O şehveti aşkla karıştıran ve kendisini daha yeni tanıştığı bir kız uğruna öldüren, fırlıdak ve vefasız herifin teki."

"Off! Çok sert," deyip güldüm. "Juliet'i sevdiğine inanmıyor musun?"

"Tabii ki de hayır. Bir numaralı seksi kız Rosaline tarafından terk edilir. Yavru köpeğini ya da bu durumda olduğu gibi erkekliğini kaybetmiş bir çocuk gibi onun hasretini çeker. Sonra bir dizi talihsiz olayın ardından iki numaralı seksi kız Juliet'le tanışır. Bir numaralı seksi kızı hemen unuttur ve iki numaralı seksi kızı becermek için öylesine yanıp tutuşur ki onunla tanıştıktan saatler sonra ona evlenme teklif eder. Ama yani gerçekten... Kızın vajinası *shiatsu* masajı yapabilir ya da milli marşı söyleyebilir, fakat yine de ondan faydalanmak için evlenmeye değmez bu."

Arkamda yürüyen insan kılığındaki alaycı kötümserlik yığınının anlam veremeyerek kafamı salladım.

"Yani onun ilk görüşte âşık olmasına dair en ufak bir olasılık olmadığını düşünüyorsun. Öyle mi?"

"İlk görüşte aşk, aşk romanı yazarları ve Hollywood tarafından yaratılmış bir efsane. Saçmalık yani."

"Tanrım! Sen nasıl bu kadar şevksiz oldun?"

"Şevksiz değilim. Sadece gerçekçiyim."

"Tabii, tabii. Öylesin."

Durup bana döndü. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Söyle düşün: Çok seksi bir erkek gördüğünü hayal et. Ona karşı anlık yoğun bir tepki veriyorsun. Ona âşık mısın?"

Bu tür sorular karşısında pek rahat değildim.

"Şey... Ben... İıı..."

"Tamam. Tersine çevireyim. Bir kız gördüm. Her nedense ona bakmak... Tanrım! Bilmiyorum. Kaybettiğimi hiç fark etmediğim değerli bir şeyi bulmak gibi. Ona karşı bir şey hissediyorum. İlkel bir şey. Bana, hissettiğim şeyin şehvet değil de aşk olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu söz konusu kız seksi mi?"

"Tabii ki de öyle. Seksi kavramını asla hayal etmediğim derecede seksi. Sırf ona bakmak bile beni tahrik ediyor. Bu çok sinir bozucu bir şey."

Peki. Bu konuşma ciddi tahrik edici bir yöne doğru yol alıyordu. Bugün tam da ihtiyacım olan şey.

"Ben... Şey..."

"Hadi ama Taylor. Âşık mıyım?"

Kasığına baktım. "Şey... Iı... Bilmiyorum. Bu sert..." Tanrım kasığına bakarken yanlışlıkla *sert* dedim. "Şey yani... Off!"

"Tabii ki de âşık değilim. Bu gelip geçici, tuhaf bir çekim. Onu becerebilmek için benimle evlenmesini istemeyeceğim."

Zihnim pornoyla alakalı yerlere kaydı.

"Taylor!" Yüzümün önünde parmaklarını şaklattı. "Odaklan."

"Yani... Iı... Sen karşı cinsten birine karşı verilen yoğun bir tepkinin her zaman sadece fiziksel olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Eğer Romeo ve Juliet, saçma sapan ölümler olmadan gerçek hayatta yaşansaydı, Juliet muhtemelen onunla Mercutio'yla yatarak Romeo'yu yerle bir ederdi."

Bunu söylerken çok ciddiydi. Bu durum trajikomikti.

"Düşünsene Taylor," deyip öne doğru eğildi. "Eğer Romeo, Rosaline'i sevdiğini ve onun kendi kalbini kırdığını düşünüyorsa, aralarındaki bağ yüz kat daha güçlü olduğu göz önünde bulundurulursa, Juliet'le birlikte olmaktan korkması gerekmez miydi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Belki de Romeo aralarındaki şeyin risk almaya değeceğini dñşünecek kadar cesurdur."

"Evet. Ama belki de sadece azgın ve aptaldır."

"Romantik açıdan bakarsak, eğer aşklarını... aralarında ki bağı... ya da sen her ne demek istersen de, onu inkâr ederlerse sığ insanlar olurlardı. Yaşamanın amacı da bu değil mi? Bütün dünyada tam da sana göre olan tek kişiyi bulmak değil mi?"

"Aslında Taylor, yaşamının amacı ölmek. Romeo da, Juliet de bu konuda başarısız oldular."

İnanamayarak kafamı salladım. "Yani sen Romeo olsaydın, Juliet'i bırakıp gideceğini mi söylemek istiyorsun bana?"

Gözlerini kırpmadan, "Evet," dedi.

"Hımmm."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey. Dñşündüğümü gösteren bir ses."

"Neyi dñşündüğünü?"

"Senin kendini ne kadar kandırdığını." Gözlerimi kısarak parmağımla çeneme dokundum. "Hımmm."

Holt ofladı ve sinirli gözlerle baktı. "Bana 'hımmm' falan yapma Taylor. Tamam mı? Öyle alaycı seslere ihtiyacım yok benim."

"Hımmm."

"Lanet olsun." Bileğine bakıp, "Off! Saate bak. Gitmemiz gerek. Gösteri başlamak üzere," dedi.

Doğru. Benzo Ra.

Holt yürümeye başladı. Ben de, "Şey... Holt? Kolunda saatin olmadığının farkmdasın, değil mi?" diyerek peşinden gittim.

"Evet. Biliyorum."

"Kontrol edeyim dedim de."

Holt ve ben bir saat sonra, daha tiyatronun kapısından çıkar çıkmaz, gösteri boyunca içimizde tuttuğumuz alaycı kahkahalara boğulduk.

Holt, "Off be!" derken kahkahaları dinmeye başlamıştı. "Bu, Keanu Reeves *Much Ado About Nothing*'de oynadığından beri izlediğim en komik şeydi."

Birlikte bir sonraki dersimize yürürken gülmekten yarıyan gözlerimi sildim.

"Gerçekten," deyip iç geçirdim. "Bunlar profesyonel bir tiyatro topluluğu. Bizim geleceğimiz de böyle olabilir."

Holt hem güldü hem homurdandı. "Böyle bir şey bizim için en büyük işkence olurdu. Bu adamlar kendilerini gerçekten oyuncu olarak nitelendirmiyorlardır, değil mi? Özgeçmişlerinde kesin 'Kendini Beğenmiş Profesyonel Ahmak' yazıyordur."

Oyunculuk dersimize girerken neşeyle gülmeye devam ettik. Erika çoktan gelmişti ve masasında oturuyordu.

Sınıftakiler yerlerine otururken Erika, "Eee? Az önce izlediğiniz, dünyadaki en saygın avangart tiyatro topluluklarından biriydi bayanlar, baylar. Ne düşündünüz?" diye sordu.

Sınıftakiler heyecanla bir şeyler gevelediler. Ortada, "Aman Tanrım! Harikaydı," "Benzersizdi. Çok etkileyiciydi," ve "Hayatımda gördüğüm en göz kamaştırıcı tiyatro oyunuydu," gibi cümleler dönüyor ve birbirine karışıyordu.

Ağzım açık kaldı.

Oyunu sevmişlerdi. Hepsi sevmişti.

Benimle aynı utanç verici derecede aptal sahneleri izlemişler ve hepsi tamamen farklı sonuçlara varmışlardı.

Tanrım! Ben ne kadar da kültürsüz bir aptalım.

Zoe heyecanla, "Stilize hareketleri kullanışları öylesine yerli yerindeydi ki... İnanılmazdı!" dedi.

Holt yanımda alaycı bir ifadeyle gülünce Erika ona döndü.

"Bay Holt? Söylemek istediğiniz bir şey mi var?"

"Varsa da iyi bir şey değil," deyip muhalif bir ifadeyle kafasını kaldırdı. "Bence saçma sapan bir şeydi."

Erika kafasını yana eğdi. "Gerçekten mi? Peki neden böyle düşündünüz?"

Holt bıkkın bir tavırla, "Çünkü rastgele gürültü ve hareketlerle tiyatro arasında bir fark olması gerekiyor. Deney-sel tiyatronun bile fikir ya da duyguları yansıtması gerekir. Bir avuç aptalın kazık yutmuşlar gibi sahnede dolanıp durması değil."

"Gösterinin duygusal düzeyde iletişim kurmayı başardığını düşünmüyor musunuz?"

Holt güldü. "Hayır. Tabii ne kadar aptal olduklarını dile getirmeye çalışmadılarsa."

Zoe gözlerini devirdi ve sınıftaki diğer kişiler ona karşı çıkararak kendi aralarında bir şeyler gevelediler.

Holt onlara dudak bükerek baktı. "Berbat olduğunu düşünmediğinize inanamıyorum. Hepiniz farklı bir gösteri mi izlediniz? Yoksa koyun sürüsü olduğunuz için ünleri gözünüzü kör mü etti?"

Birkaç kişinin, "Canın cehenneme Holt," dediğini duydum. Sonra Erika herkesi susturup bana döndü.

Midem kasıldı.

Hayır, hayır, hayır, hayır. Lütfen bana sorma.

"Bayan Taylor? Henüz sizin fikrinizi duymadım. Siz ne düşündünüz?"

Offf! Tanrım!

Holt bana bakıyordu.

Cahil görünmek istemedim. Kabul edilmek ve doğru şeyi söylemek istiyordum.

"Şey..."

Holt, "Hadi ama Taylor. Onlara ne düşündüğünü söyle," dedi.

"Bence..."

Hepsi bana bakıyordu. O, sınıftakiler, Erika.

"Ben şey olduğunu düşündüm..."

Çok fazla beklenti vardı. Başım ağrıyordu.

"Evet. Bayan Taylor?"

Holt'un bakışları çok keskindi. "Bu zor bir soru değil. Onlara fikrini söyle sadece."

Ne söylersem söyleyeyim mahvolmuştum.

"Harika olduğunu düşündüm," diye geveledim sonunda. "Gerçekten inanılmazdı. Çok sevdim."

Sessizlik herkesin beni onaylamasıyla son bulmuştu.

Holt dışında herkes.

Öfkesinin bedeninden rüzgâr gibi yayıldığını hissedebiliyordum.

Erika, "Hımm. İlginç. Bay Holt dışında hepiniz aynı fikirdesiniz anlaşılan ama belirtmem gerekiyor ki," deyip ona şaşkın bir ifadeyle gülümsedi, "ben de ona katılıyorum."

İnsanlar şaşkınlıkla nefeslerini tuttular.

Kendimi berbat hissediyordum.

Yine yanılmıştım. Tabii ki de.

"Birisinin mükemmel olduğuna yönelik bir şöhreti var diye o kişinin her yaptığı şeyin güzel olduğu sonucuna varmamalısınız. Dünyadaki en iyi oyuncular bile berbat performanslar sergilemişlerdir. Mesela *Analyze This*'te Robert De Niro."

Herkes güldü.

Erika kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben Benzo Ra'yı yıllar boyunca birçok kez izledim ve bu performanslarının hayal kırıklığına uğrattıcı olduğunu belirtmem gerek. Bana göre seyirciyi gösteriye çekmektense uzaklaştıran, yaratıcılıktan uzak teatral öğelerden oluşuyordu."

Erika konuşmaya devam etti ama ben duymuyordum. Midem bulanıyordu.

Holt'la bir hafta boyunca sürekli zıtluştuktan sonra daha yeni anlamaya başlamıştık. Sonra ben gidip onu sırtından bıçakladım, çünkü insanların beni sevmesini istiyordum.

Aptal!

"O nedenle bayanlar, baylar, bu akşamki ödeviniz Benzo Ra gösterisi ve onu neden sevdiğiniz ya da sevmediğinizle ilgili Brecht, Brock ve Artaud gibi diğer deneysel tiyatroculardan alıntılar yaparak bin kelimeden oluşan bir analiz yazmak. Düşüncelerinizi okumak için sabırsızlanıyorum."

Bizi serbest bıraktı ve ben özür dileyemeden Holt uzun adımlarla sınıftan çıkıp gitti. Peşinden gitmek için çabalararak ayağa kalktım ama o kadar hızlıydı ki ona yetişmek için koşmam gerekti.

"Holt."

Beni duymazlıktan geldi.

"Holt, bekle."

Yürümeye devam etti. Önüne geçtim ve onu durdurmak için elimi göğsüne koydum.

Yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. "Ne var?"

"Ne olduğunu biliyorsun."

"Aaa! Az önce beni resmen satmandan mı bahsediyorsun? Evet, onu biliyorum. Çek şu lanet elini üzerimden."

Etrafımdan dolanıp yürümeye devam etti. Ben de onun peşinden gittim.

"Özür dilerim. Ne diyeceğimi bilemedim. Anlamadığım için bende bir sorun olmalı diye düşündüm. Herkes harika olduğunu düşünüyordu. Doğru fikre sahip olamayacak kadar cahil görünmek istemedim."

Holt durup bana döndü. "Yani benim doğru fikre sahip olamayacak kadar cahil olduğumu mu düşünüyorsunuz o zaman?"

Yüz ifadesi o kadar duygu yüklüydü ki bir nevi korkutucuydu.

"Hayır! Tanrım! Sen ne hissettiysen tam olarak onları söyledin. Ben de öyle yapmalıydım. Ben sadece..."

"Tanrı aşkına Taylor," deyip ellerini havaya kaldırdı. "Bir fikir doğru ya da yanlış olamaz. Bu, senin bir konu ya da durumu nasıl yorumladığına bağlı bir kavram. Yanılıyor olamazsın ki ya!"

"O zaman gökyüzüne bakıp bulutların pembe olduğu fikrine kapılırsam haklı mıyım?"

"Evet! Çünkü bu bir fikir. Gerçek değil ama belki senin için bulutlar pembedir, çünkü çıldırmışsındır. Bir fikrin dünyada senin dışında başka kimse için doğru olması gerekmez. O yüzden herkesi memnun etmeyi kes de ne düşündüğünü söyle."

Bana tokat atmış gibi hissediyordum.

Parmağıyla beni dürterek, "Beni daha da çıldırtan şey ne biliyor musun?" diye sordu. "Ne zaman benimle birlikte olsan, lanet olası gezegendeki her şeyle ilgili bir sürü fikrin var ve ben duymak istesem de istemesem de fikirlerinle beni eziyorsun sürekli. Ama ne zaman sınıfımızdaki o pisliklerin etrafında olsan omurganı kaybediyorsun. Kabul edilmek konusunda öylesine paranoyaksın ki bir koyuna dönüşüyorsun ve sürüye dahil olup meliyorsun. Bu sana tokat atmak istememe neden oluyor, çünkü seni etkileyici, eğlenceli ve... Cassie yapan her şeyi unutuyorsun. Sadece kendin olmak yerine insanlar ne bekliyorsa o olmaya çalışan, insanları memnun eden bir tür robota dönüşüyorsun."

Öyle sinirlenmişti ki nefes nefese kaldı. Benim diyecek hiçbir şeyim yoktu, çünkü her şeyi o söylemişti.

Daha önce kimse sorunlarımı yüzüme vuracak kadar iyi tanımamıştı beni. Holt ise öylesine öfkelenmişti ki bu... gerçekten umursadığı anlamına geliyordu.

“Haklısın,” diye fısıldadım.

“Evet, öyleyim. O yüzden böyle davranmayı kes.”

Bahçedeki insanlar dağılırken ağırlığımı bir o ayağıma, bir bu ayağıma verdim. “Eee? Şimdi ne yapacaksın?”

Sırt çantasını omzuna atıp iç geçirdi. “Eve gidip deneysel tiyatroyla ilgili bin kelime yazacağım herhalde.”

“Şey... Bize gelip bizde yazabilirsin. Ben de senden fikir alabilirim. Böylece aptal durumuna düşmem.”

Teklifimi birkaç saniye düşündü. Yüz ifadesine bakılırsa böbreklerinden birini satıp satmamayı gözden geçiriyor gibiydi.

“Off Holt! Sana evlenme teklif etmiyorum. Sadece bana yardım edebileceğini düşünmüştüm.”

İsteksizce, “Tamam ama bana atıştırarak bir şeyler borçlusun,” dedi.

“Olur.” Buzluğumdaki hazır yemekler dışında sahip olduğum tek yiyecek abur cuburlardı. Annem duysa çok utanırdı.

Kütüphaneye uğradık. Lazım olabilecek birkaç kitap aldım. Sonra bizim eve gittik.

Yatak odama gidip çantamı yatağın üstüne attım. Arkamı döndüğümde onun kapının eşiğinde durduğunu gördüm.

“Ne yani?” deyip güldüm. “Televizyondaki şu vampirlerden misin yoksa? İçeri girebilmen için davet edilmen mi gerekiyor?”

Holt kafasını sallayıp içeri girdi. “Hayır. Sadece sen kusmazken ya da sızmamışken burada olmak tuhaf geliyor.”

“Kusma ve sızmayı programımda saat dokuzaya koydum. O zamana kadar kal. Eminim eğlenceli olacaktır.”

Telefonum çaldığında kitaplarımı çantamdan çıkarmak üzereydim. Telefonu cebimden çıkarınca arayanın annem olduğunu gördüm.

"Hemen geliyorum."

Salona gittim, çünkü neden aradığını biliyordum.

"Merhaba anne."

"Tatlım! Doğum günün kutlu olsun."

Elimi hoparlöre koydum ve kafamı çevirip arkaya baktım.

"Teşekkürler anne."

"Ah tatlım! Keşke yanında olabilsek. Eğleniyor musun? Bu akşam ne yapacaksın?"

"İı... Önemli bir şey yok. Ders çalışacağım."

Holt yatak odasının kapısından kafasını çıkarıp, "Taylor, kütüphaneden aldığımız kitaplar nerede? Araştırmaya başlayayım," dedi.

Annem konuşuyordu ama telefonu elimle kapatıp, "Yatağın üstündeki çantamda," diye fısıldadım.

Kafasını sallayıp odaya girerek gözden kayboldu.

Annem konuşmayı bıraktı. "O kimdi?"

"Sadece bizim sınıftan bir çocuk. Birlikte ders çalışıyoruz."

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra, "Evinde bir erkekle yalnız mısın?" diye sordu.

Off Tanrım! İşte başlıyoruz.

"Anne, sandığın gibi değil. Çalışıyoruz."

Tam o sırada Holt, "Off Taylor! Yatağın inanılmaz rahat-sız. Bu şeyin üstünde nasıl uyuyorsun? Yoksa zaten amaç bu mu? Erkeklerle işin bittiğinde sana sarılıp yatmaya çalışmalarını istemiyor musun?"

Suratımı ekşittim. Annemin de nefesi kesildi.

"Anne..."

"Cassie! Ben seni, karşına çıkan ilk erkekle yatmayacak kadar iyi yetiştirdim."

"Biz sadece arkadaşız." *Kısmen.* "Öyle bir şey yok. Gerçekten."

“Neden sana inanmıyorum?”

“Acele et Taylor. Sanırım yatağın belimi fıtık etti. Kalkamıyorum.”

Onu öldürecektim.

Annem üniversite kampüslerinde tecavüzlerin ne kadar sık yaşandığına ve ne kadar sorumsuz olduğuma dair beni azarlamaya başladı. Kendisi bana göz kulak olmak için yanımda olmadığında tabii ki de böyle bir şey olacağını araya sıkıştırdı. Genelde gerginlik olmasın diye onun içini boşaltmasına izin verirdim ama omzumda Holt’un minik bir kopyası oturuyordu ve beni kendimi savunmaya teşvik ediyordu.

“Anne lütfen sus. Evimde bir erkek olup olmaması seni ilgilendirmez. Ben artık bir yetişkinim ve her kararımı senin onaylamana ihtiyacım yok. Seni seviyorum ama şu an yatağında çok yakışıklı bir erkek var ve gitmem gerek.”

Annem birkaç saniye sessiz kaldı. Ona kalp krizi geçirttim diye ödüm patladı.

“Anne?”

Hâlâ sessizdi. Annemi salonda gözleri sulanmış bir halde, elinde telefonla yerde yatarken hayal ettim.

“Anneee!”

Sonunda, “Ne kadar yakışıklı?” diye sordu.

İç geçirdim. “Tahmin bile edemezsin.”

Güldü. Gülüğü yapmacıktı ama en azından deniyordu.

“Yakışıklı olanlardan kork tatlım. Öyleleri kalbini kırar.”

“Anne, babam da yakışıklı.”

Annem duraksadı. “Evet. Şey... Baban da selam söylüyor. Bu akşam işten eve geldiğinde seni arayacak.”

“Teşekkürler anne.”

Bir parça yuva özlemi duydum. Onlarla ilgili çirkeflik etsem de annemle babamı çok özliyordum.

Anneme veda ettim ve içimden gelenleri söylediğim için biraz gurur duydum. Daha önce anneme karşı çıkmamıştım hiç. Şimdiyse bunu ağlamadan ya da onu öldürmeden yapmayı başarmıştım. Belki de Holt'un gerçekten bir bildiği vardı.

Yatak odasına gülümseyerek gittim ve onu yatağımın ucunda oturmuş, bir kitaba doğru eğilmiş, parmaklarını saçlarında gezdirirken buldum.

"Vay! Çok heyecan verici bir kitaba benziyor," dedim.

Aniden sıçradı. "Taylor... Bilerek yapmadım. Çantan-
daydı. Diğer kitaplardan birisi arasına girdiği için açtı.
Adımı gördüm ve ben..."

Elindeki ne olduğunu anlayınca bedenimi büyük bir dehşet kapladı.

Utançla ve mide bulantısıyla yutkundum. Suratım alev aldı.

"Ne kadarını okudun?" diye fısıldadım. Sesim utancım-
dan çatallı çıkmıştı.

"Yeteri kadarını."

"Bugün yazdığım her şeyi mi?"

"Evet," deyip durdu. "Bugün doğum günün mü?"

Kusacaktım. Hepsini okumuştum. Bekâretimle ilgili söy-
lenişimi, ne kadar azgın olduğumu, onu ve ödül kazanan
penisini ne kadar istediğimi...

Hepsini.

"Cassie..."

"Holt bana eğer şu an 'Doğum günün kutlu olsun' der-
sen seni mahvederim."

Yüzümü kapattım ve ağlamamak için kendimi zor tut-
tum ama o artık burada olamazdı. Ben onun yakınında ola-
mazdım. Bir daha asla. Belki daha da uzun bir süre.

"Lanet olsun Taylor! Benimle ilgili yazdıkların var ya?
Onları bilmemem lazım. Gerçekten... Off..."

“Çık dışarı.”

Ofladığını duydum ama ona bakamıyordum.

“Cassie...”

“Çabuk buradan git.”

Pat diye bir ses duydum ve dönüp bakınca günlüğü yatağıma bıraktığını gördüm. Yanıma gelip arkamda, yerde duran çantasını aldı.

Bedeni bedenime değdiğinde bir ses çıkarıp geri çekildi. Gözlerimi açtığımda onu hemen önümde durmuş, yüzümü incelerken gördüm. Durmazsa tenim alev alacakmış gibi hissettim.

Alçak sesle, “Bu nasıl mümkün olabilir ki?” diye sordu. “Ne?”

Bana doğru gelirken sırtımı gardırobumun kapısına yasladım. Bana bakmaya devam etti. “Senin hiç şey yapmamış olman... Hiçbir erkeğin sana... Bu nasıl mümkün?”

Cümlesini bitirmesini istedim ama inanamayan bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. “Adamakıllı öpülmemiş olman resmen suç.”

Göğsüne baktım. Hızla inip kalkıyordu. Benimki de öyleydi.

Gözlerimi kapattım. “O zaman sen öp,” dedim. Sözcükler kendime hâkim olamadan ağzımdan çıkmıştı ama geri almak istemedim. “Bana nasıl öpülmem gerektiğini sen göster.”

Gözlerimi açtığımda bana öyle yoğun bir ifadeyle bakıyordu ki nefesim kesildi.

Bir an kıpırdamadı. Duvarın içine girip rezil oluşumdan kaçmak istiyordum. Ama bana doğru eğildi. Bunu öylesine yavaş yaptı ki hareket ettiği belli olmuyordu neredeyse. Sanırım nefes almayı bıraktım, çünkü göğsüm acıdı. O ana kadar, onun beni öpmesini ne kadar çok istediğimin farkında değildim ama o anda bedenimin her bir hücresi onu

arzuluyordu. Büyük bir beklentiyle bedenimin her yerinde bir titreşim duyuyordum.

Holt'un yüz ifadesi ciddiydi. Derin ve arayan gözlerle bakıyordu. Ellerini belime koydu. Parmaklarını sertçe sıkıp gevşettiğinde geriye, kapiya yaslandım.

Sonunda nefes aldım. O an çok yakındaydı. Sıcak, tatlı nefesini içime çektim.

Oluyor işte. Aman Tanrım! Lütfen olsun.

Gözlerimi kapatıp dudaklarımı araladım. Dudaklarını dudaklarımda hissetmenin beklentisiyle neredeyse ağlıyacıktım.

Ama sonra her şey durdu. Nefesi artık yüzümü okşamıyordu ve sıcak elleri bedenimden çekilmişti.

Gergin bir sesle, "Bütün o yazdıklarını okuduktan sonra seni öpebilmemin bir yolu var mı sanıyorsun Tanrı aşkına?" diye sordu. "Off Taylor! Seninle aynı odada olmaya bile dayanamıyorum."

Gözlerimi açtığımda çantasını omzuna atıp kapıdan çıktı.

Rezilliğim ve utancım ciğerlerimi doldurdu ve duvardan aşağı kayıp ellerimle yüzümü kapatarak görünmez olmayı diledim.

Evin kapısının çarpılarak kapandığını duyduğumda, yerin yarılp da beni içine almasını bekliyordum hâlâ.

ALTI

CESURCA BİR OYUNCU SEÇİMİ

Günümüz

New York City

Provaların Dördüncü Günü

Kafe gürültülüydü ama kablosuz internetleri vardı. Öğle arasında iPad'imi çıkarıp kendimi kaybetmem için mü-kemmel bir yerdi. Çoğu günler günlüğüme yazıyordum. Bunun nedeni de esasen, şu an içinde bulunduğum duru-mun çılgınlığına rağmen Tristan'ın günlük yazmamın, akıl sağlığımı koruyacağı konusunda ısrar etmesi. Her zaman olduğu gibi haklıydı.

Tabii ki de bu günlerde şifreli giriş kodu olan ve bir baş-karlık konvoyundan çok daha güvenli, çevrimiçi bir gün-lük kullanıyordum ama bu pek gerçek kâğıda yazmak gibi olmuyor.

Elissa ve Ethan, her gün öğle yemeğinde onlara katılma-mı teklif ediyorlardı ama yeniden böyle bir şey yapmama imkân yoktu.

İşe gelip işimi yapıyordum ve sahnede olmadığımız zamanlarda Ethan'dan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordum. Konuşmak için beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu ama dünya şampiyonu bir boksör gibi kaçıp kurtulmayı öğrenmiştim artık.

Konuşmak, inanılmaz derecede acı veren anılarımızı hatırlatmak dışında hiçbir sonuç vermeyecekti ve ikimizin de buna ihtiyacı yoktu.

Kocaman bir Sezar salata yanıma konulduğunda günlüğüme yazıyordum. Böyle bir sipariş vermedim diye itiraz etmek üzereydim ki kafamı kaldırıncı Elissa'yı gördüm.

"Fazla zayıflıyorsun," deyip kendi öğle yemeğiyle yanıma oturdu. "Bir kadın sadece kafein ve nikotinle hayatta kalamaz biliyorsun."

"Yanılıyorsun," deyip ona gülümsedim. "Ben bunun en güzel örneğiyim."

"Sahne amirin, koca kafalı biblo bebeklere dönüşmeye başladığını düşünüyor. O yüzden ye bakalım. Ben ısmarlıyorum."

Salataya bakınca ne kadar aç olduğumu fark ettim. "Olur efendim!"

Tabletimi kaldırırken Holt'u kafenin diğer ucundaki bir masada yalnız başına otururken gördüm.

Kahretsin! Dünyadaki bütün restoranlar arasından benim geldiğime gelmeliydi tabii. Burasının Holt'suz alan olması gerekiyordu.

Elissa sıradaki sorumu beklermiş gibi, "Seninle öğle yemeği yiyorum, çünkü onunla takılmaktan bıktım. Ne zaman aranızın nasıl olduğunu sorsam ağzını bıçak açmıyor," dedi.

Omuz silkip yemek yemeye devam ettim. Holt'un amacının ne olduğunu çözmeye çalışmaktan uzun bir zaman önce vazgeçmiştim.

“Provalarda birbirinizle hiç konuşmuyorsunuz neredeyse. Sen ona bakmıyorsun bile ama o, bütün zamanını sana bakarak geçiriyor. Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?”

Göz ucuyla bir şey okuyan ve el yordamıyla patates kırtarimasından atıştıran Holt’a baktım.

“Bir şey olduğu yok,” deyip içeceğimden bir yudum aldım. “Sadece çok çalışıyoruz.”

Elissa kafasını yana eğip beni birkaç saniye inceledi. Sonra, “Abimle yatıyor musun yoksa?” diye sordu.

Hem güldüm hem öksürdüm. Çenemden bir damla kola süzüldü ve temizlenmek için bir demet peçete aldım.

Holt konuşmamızdan habersiz gibi duruyordu. *Neyse ki!*

“Tabii ki de hayır,” diye fısıldadım. “Sence nefsim o kadar mı hâkim olamıyorum?”

Elissa Holt’a şöyle bir baktıktan sonra, “Bence abim söz konusu olduğunda mantıklı düşünemiyorsun ve eğer seni yatağa atmak isteseydi üç saniye içinde bacaklarını havaya dikmiş olurdun,” dedi.

“Hiç de bile.”

“Gerçekten mi? Çünkü ikinizin provada ürettiğiniz sıcaklıkla New York’un yarısını ısıtabilirdim. İkiniz de suçlu görünüyorsunuz. Eğer yatmıyorsanız o zaman sorun ne?”

Bu, gerçekten bugün burada yapmak istediğim bir konuşma değildi. Ya da sonsuza kadar...

İç geçirip kafamı salladım. “Bak. Ondan hâlâ etkilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurdum. Ama gerçekten Elissa, hepsi bu. Onunla tekrar bir araya gelmek gibi bir niyetim yok. Asla.”

“Ama hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyor olmalısın. Rol arkadaşın olacağını duyduğunda dünyanın öbür ucuna kaçacağını sanıyordum. Neden yapmadın?”

Omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok.”

Bu tamamen doğru değildi. Onu görmeliydim. Onun bana hata yaptığını söylemesine ve benden özür dilemesine ihtiyacım vardı ama böyle bir şeyin olacağına dair ümidimi yitirmeye başlamıştım. Hayatıma onsuz devam edebileceğimi kanıtlamak için buna katlanıyordum sadece.

Elissa, "Çok cesursun. Orası kesin. Yani, abimi seviyorum ama eğer birisi bana onun sana yaptığını yapsaydı..." deyip ağzını peçeteyle sildi. "Neden telefonlarıma cevap vermeyi bıraktığını anlıyorum diyelim. Ethan bana rol için senin seçildiğini söylediğinde bunun aramızı düzeltmek için bir fırsat olduğunu düşündüm."

"Lissa aramızı bozan sen değildin, abindi."

"Biliyorum. Ama yine konuşuyor olmamıza sevindim. Seni özledim."

Elini tutup sıktım. "Ben de seni özledim." Şimdiye kadar ne kadar çok özlediğimi fark etmemiştim.

"Eee? Marco öğle yemeğinden sonra şu öpüşme üzerine çalışacakmış, öyle mi?" deyip bir patates kızartmasını ketçaba batırdı. "Heyecanlı mısınız?"

"Hayır. Bu, abinin yüzünü bile görmeye katlanamazken ilk kez rol arkadaşı olarak seçilişim değil."

"Doğru. Ama geçen sefer araya bu kadar zaman girmemişti."

"Ben daha gençtim ve gerçekle hayal arasındaki farkı ayırt etme becerilerim pek gelişmemişti." Artık iştahım kaçmış olsa da salatamdan bir lokma aldım.

Elissa tostunu bitirip, "O zaman onu öpmen sorun olmayacak. Öyle mi? Eski duygularını tekrar canlandırmayacak mı?" diye sordu.

Omuz silktim. "Ortada canlandırılacak duygular yok. Uzun zaman önce tükendiler."

Bana birkaç saniye bakıp sonra kafasını salladı. "Emimin öyledir."

İkimiz de Ethan'dan bahsetmeden havadan sudan konuştuk. Arkadaşlığımız, sadece bizi ilgilendirmesi gerekirken, çoğunlukla onun ekseninde dönmüştü.

Biz sohbet ederken üç tane kızın Ethan'ın masasının etrafında toplandığını fark ettim. *Hayranları...*

Tiyatronun dışında her zaman onu bekleyen, ona Tanrı'nın bir lütfuymuş gibi bakan, onunla bir şans yakalamak için memelerini öne doğru iten birkaç hayranı oluyordu. Onun nerede olacağına dair bir tür altıncı hisleri varmış gibi. Bu çok sinir bozucu bir şey.

Ah, gerçeği bir bilseler! O, melek yüzlü olmasına rağmen adi, Cassie'yi terk eden bir pislik.

Kafeyi kıkır kıkır gülüşmeler sararken, ben de salatamın kalanını biraz fazla hevesle çatalladım.

Lanet olsun onun o aptal melek yüzüne!

Elissa ve ben yemeklerimizi bitirince, "Provada görüşürüz. Dudak nemlendiricini unutma. Ethan tıraş olmadı. Tahriş olmanı istemem," deyip bana kısacık sarıldıktan sonra adisyonu kasaya götürdü.

O gittiğinde derin bir of çektim.

Öpüşmeyi neredeyse unutmuştum. Aslında unutmuştum da aklımdan çıkarmıştım. Tristan'ın da dediği gibi inkâr kabiliyetim oldukça etkileyici.

Eşyalarımı toplarken arkamda birinin olduğunu hissettim. Daha kim olduğunu görmeden bedenimin tepki vermesine şaşırmadım.

Ben ona doğru dönerken, "Eee? Kız kardeşimle konuşacaksın ama benimle konuşmayacaksın. Öyle mi?" dedi.

"Öyle, çünkü kız kardeşini hâlâ seviyorum."

Her zamanki gibi suratını astı. "Bir ara konuşmamız gerek Cassie."

"Buna gerçekten hiç gerek yok." Eşyalarımı alıp onun yanından geçerek çıkışa yöneldim.

Tabii ki de peşimden geldi. “Aramız böyleyken bu oyunu bitirebileceğimizi düşünüyor musun? Bu, performanslarımızı etkilemeyecek mi?”

Sokağa adım attım. Trafiğin gürültüsü sesimi yükseltmemi neden oldu. “Ben performansımı etkilemesine izin vermeyeceğim. Bu benim hayalimdeki iş. Evren, rol arkadaşım olarak seni seçerek benimle alay etse de bir şekilde idare edeceğim.” Ona döndüm. “Eğer sen aynı şeyi yapamayacaksan, o zaman ikimize de bir iyilik yap ve işi bırak.”

Eğilip aklımı karıştırmak için bilerek bana yaklaştı iyice. “Cassie, karşında başka bir oyuncuyla bu rolün hakkını verebileceğini düşünerek kendini kandırma. Çünkü ikimiz de bunun palavra olduğunu biliyoruz.”

“Denemek isterdim,” deyip ona en sevimli gülümsememle baktım.

Tam itiraz edecekti ki bir hayran grubu daha geldi.

Ona ulaşmak için beni kenara ittiler.

Onlar buyursunlar. Ben onun hayranı olmayı bırakmıştım.

Ben yürüyerek oradan uzaklaşırken bana seslendi.

Durmadım.

Altı Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Derslerin Beşinci Haftası

Holt bana bakıyordu.

Dikkatimi Erika'ya verip odaklanmaya çalıştım. Ama zordu. Bakışları, ensemde başlayıp bütün bedenime yayılan bir titreşim duymama neden oluyordu.

Ona bunu yapmayı kesmesini söyledim ama bu onun varlığını kabullenmeyi gerektirirdi ve yakın bir gelecekte böyle bir şey yapmama imkân yoktu.

İki hafta önce günlüğümü okuduğundan beri, ondan ne pahasına olursa olsun uzak durmuştum. Ona ne zaman baksam utancımдан yerin dibine girecek gibi oluyordum. Hemen ardından keskin bir öfke, sonunda da bütün bedenimi ona sürtmeye yönelik yoğun bir arzu geliyordu. Beni öpeceğini sanmıştım. Öpecek gibiydi. Sonra gitti ve şimdiyse aklından ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Sadece öpüşecek gibi olduğumuz ânı düşündüğümde bile özel bölgelerim heyecanlanıyordu. Onlara orgazm olmadan öleceğimizi söylemeye dilim varmıyordu. Bu onları çok üzerdi ve benim üzgün bir vajinaya sahip olma lüksüm yoktu.

“Bayan Taylor?”

“Affedersiniz. Ne dediniz?”

Erika bana bakıyordu. Diğer herkes de öyle. Holt dışındakiler. Ah! *Şu tezatlığa bir bakın!*

“Neden oyuncu olduğumuzu düşündüğünüzü sordum. Bizi bu mesleğin peşinden gitmeye iten ne?”

Tamam. Sakin ol! Sorusuna dürüstçe cevap ver. Ona duymak istediğini düşündüğün cevabı verme.

“Bayan Taylor. Bu gerçekten yanıltıcı bir soru değil. Sizce neden oyunculuk yapıyoruz?”

“Şey...” Derin bir nefes aldım ve üstüme çevrilen tüm gözleri görmezden gelmeye çalıştım. “Bence bu fikirleri ve kavramları başkalarına aktarmanın bir yolu. Sanırım medyumlar gibiyiz. Başka insanların işlerine hayat vermek için, farklı kişilikleri ve karakterleri aktarıyoruz.”

Erika kafa salladı. “Bu işte iş birlikçi olduğunuzu düşünmüyor musunuz? Ya da canlandırduğınız karakterin seçimlerinin asıl vizyonunuza bir şeyler kattığını?”

“Yani, evet ama eğer seçimlerim berbat değilse.”

İnsanlar güldüler.

Holt alaycı bir ifade takındı.

“Bay Holt? Sizin bir fikriniz var mı?”

Holt sırasında geriye kaslandı. “Oyuncuyuz, çünkü ilgi istiyoruz. Başka birilerinin laflarını söyleyip berbat etmeye çalışarak ortalıklarda dolanıyoruz.”

Erika gülümsedi. “Yani yaptığınız şeyde sanatsal bir unsur olduğunu düşünmüyor musunuz?”

Holt omuz silkti. “Pek sayılmaz.”

“Ya bir müzisyen? Başka birinin müziğini yorumlayan bir müzisyen? Onları sanatsal olarak görüyor musunuz?”

“Şey... Evet.”

“Peki ya görsel bir sanatçı? Fırçalarıyla resimleri yorumlayan bir ressam? O sanatsal mıdır?”

“Tabii ki de.”

“Ama oyuncular öyle değiller.”

“Pek sayılmaz. Biz papağan değil miyiz? Replikleri ezberleyip onları tekrar ediyoruz.”

“Peki o zaman. Eğer oyunculuğun yaratıcı bir çaba olduğunu düşünmüyorsanız bunu neden yapıyorsunuz Bay Holt? Neden oyunculuk yapıyorsunuz? Eğer sadece bir kuklaysanız ve sahnelediğiniz şeye kişisel bir yatırımda bulunmuyorsanız, neden hayatınızın üç yılını buna harcayasınız ki? Daha hevesli olduğunuz başka bir şey bulabilirsiniz kesinlikle.”

“Hevesli olmadığımı söylemedim. Bence oyunculuğun zor olduğunu düşünürsek kendimizi kandırmış oluruz.”

“Belki de sizin için zor değildir. Ama çoğu insan için yüzlerce ya da binlerce kişi önünde sahneye çıkmak imkânsız.”

Holt güldü.

Erika sabırlı bir ifadeyle, "Bay Holt, yakın zamanda yapılan bir araştırmaya göre katılımcıların neredeyse yüzde doksanın, bir grup insan önünde konuşmaktansa yanan bir binaya girmeyi tercih ettiklerini biliyor muydunuz?"

"Ne? Bu çok saçma."

"İnsanların en çok korktukları on şeye baktığınızda hiç de öyle olmadığını görürsünüz. Çünkü topluluk önünde konuşma korkusu ikinci sırada yer alıyor. Listedeki oyunculukla alakalı diğer maddeler başarısızlık korkusu, bağlanma korkusu ve biriyle yakınlık kurma korkusu."

Jack, "Ne tesadüftür ki bütün bunlar, tam da Holt'un bir kız arkadaşı olmamasının sebepleri," dedi.

Holt ona sinirli bir bakış attı. "Yanan bir binaya girmek, reddedilmekten ya da biriyle yakınlık kurmaktan daha çok cesaret gerektirir."

Erika ona bir sineği inceleyen bir örümcek gibi baktı. "Daha çok cesaret mi dediniz?"

Holt, çiğ çiğ yenilmek üzere olduğunun farkında olmadan kafasını salladı.

"Bence onun başka tür bir cesaret gerektirdiğini söylemek daha doğru olur ve yaptığınız seçimler cesaretinizin derinliğini belirler."

Holt pek ikna olmuş gibi durmuyordu. Erika onu tekrar inceledi. "Hımmm."

Holt gözlerini devirdi. Düşünürken bu sesin çıkarılmasından nefret ediyordu.

Erika sınıfın önüne gitti ve beyaz tahtaya bir şeyler yazdı.

"Bay Holt?" deyip ona yanına gelmesini işaret etti. Holt yerinden kalktı ve onun dediğini yaptı.

"Tahtadaki kelimeyi okur musunuz lütfen?"

"Affedersin."

Erika, "Tamam. Ben oyun yazarıyım. Bu benim sözcüğüm. Niyetim ne?" dedi.

Holt omuz silkti. "Onu siz söyleyeceksiniz."

"Hayır, Bay Holt. Bu benim işim değil. Bir oyun yazarı olarak işim size sözcükleri sunmak. Bir oyuncu olarak sizin işiniz onları yorumlamak. O yüzden..."

Erika ona repliği tekrarlamasını işaret etti.

Holt elini kulağına götürdü ve onu duymamış gibi yaptı. "Affedersin?"

Erika kafasını salladı. "Gördünüz mü? Bir seçim yaptınız. Çok güvenli ve sıkıcı bir karar ama yine de bir karar."

Holt, "Ama seçim yapmak her zaman oyuncuya düşmez," diyerek karşı çıktı.

"Doğru. Yönetmen sık sık oyuncuları daha cesurca, riskli seçimler yapmaya iter. O yüzden hadi bunun üstüne gidelim." Holt'un diğer tarafına geçip kollarını kavuşturdu. "Bu kez sizin için önemli biriyle konuşuyormuş gibi söylemenizi istiyorum. Aileden biri ya da sevgiliniz mesela."

Holt'un suratı hafifçe düştü. "Ne için özür dilemeliyim ki?"

Erika gülerek, "Siz bana söyleyin," dedi.

Holt ofladı ve eliyle yüzünü ovuşturdu. "Sadece bana ne yapmam gerektiğini söyleyin. Ben de yapayım."

"Hayır. Öyle olmaz. Sizin işiniz, size verdiğim sınırlar içinde bir şey, bir fikir, bir duygu yaratmak. O sınırlar, sizin için önemli birine söylenecek şu kelime. Talimatlarınız belli. Onlarla ne yapacaksınız?"

Holt sınıfta etrafına baktı. Huzursuz ve rahatsızdı.

"Bay Holt?"

"Düşünüyorum," diye çıkıştı.

"Ne konuda?"

"Kimden özür dileyeceğim konusunda?"

"Kim olacak?"

Bana şöyle bir baktıktan sonra, "Bir arkadaş," dedi.

"Peki ne için özür diliyorsunuz?"

Holt durup huzursuzca kıpırdandı. "Bunu neden bilmek zorundasınız ki? Fark eder mi?"

Erika kafasını sallayıp başlaması için ona işaret etti. "Etmez tabii ki. Hazır olduğunuzda başlayın."

Holt gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp yavaşça verdi.

Gözlerini açtığında, odanın arkasında bir nokta belirleyip oraya odaklandı. Yüz ifadesi değişti. Yumuşadı. Pişman gibi duruyordu.

"Affedersin," dedi ama hâlâ içten değildi.

Erika, "Yeterince iyi değil. Tekrar deneyin," dedi.

Holt aynı noktaya odaklandı. Yüzü seğirdi.

Tekrar, "Affedersin," dedi ama hislerine karşı koyuyordu.

Erika, "Daha derine inin Bay Holt," diye teşvik etti. "Daha fazlasını yapabilirsiniz. Verin bana o hissi."

Holt gözlerini kırıştırdı ve kafasını salladı. Gözleri her an daha donuklaşmaya başlamıştı. "Affedersin!"

Sesi gittikçe daha da yükseldi ama hâlâ kendini koruyordu. Kıvılcım çakıyordu ama alev yoktu.

Erika, ses tonunu onun ses tonuna çıkararak, "Bu yeterli değil Ethan! Duygularınıza karşı koymayı bırakın. Ne kadar karman çorman olsa da onları görmemize izin verin."

Holt yutkundü ve dişlerini sıktı. Ağırlığını bir ayağından diğer ayağına verirken ellerini yumruk yaptı.

Sessiz kaldı.

"Bay Holt?"

Holt gözlerini birkaç kez daha kırıştırdı, sonra yere baktı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Ben... yapamam."

"Çok mu kişisel?"

Holt kafa salladı.

"Çok mu savunmasız hissediyorsunuz?"

Yine kafasını salladı.

“Çok mu... korkutucu?”

Holt ona öfkeyle baktı. Cevap vermesine gerek yoktu.

“Oturun Bay Holt.”

Uzun adımlarla sırasına gidip bir hışımla oturdu.

Erika yumuşak bir tonda, “O zaman, oyunculuğun kolay olduğu ve cesaret gerektirmediği görüşünüzü değiştirmek ister misiniz?” diye sordu.

Holt sertçe yutkundu. “Görünüşe göre öyle.”

Erika bize, yani sınıfın geri kalanına baktı. “Oyunculuk hassas duygularla alakalıdır. Kendi içimizde onları bulmak ve diğerlerinin görmesi için dışa vurmakla... Ama bunu yapmak için oyuncunun utandığı yönlerini sergilemeye istekli olması gerekir. Her korkutucu güvensizliğine ve utanç verici pişmanlığına ışık tutacak cesareti olmalı. Hiçbir şey gizli kalmaz. Düşünülenin aksine, buradaki amaç seyirciden bir tepki almak değildir. Söz konusu olan kendinizden bir şeyler sergilemek ve seyircinin buna şahit olmasına izin vermektir.”

Yere bakıp tırnaklarını kemiren Holt’u işaret etti.

“Bugün Bay Holt’un başına gelen şey, bir gün sizin başınıza da gelecek. Bir karakteri ya da bir duyguyu, çok korkutucu ya da kişisel olduğu için canlandıramayacağınızı düşündüğünüz zamanlar olacak. Ama başkalarının, savunmasız yanınızı görmesine izin verme cesaretini bulmak sizin işiniz. Bir oyuncuyu iyi yapan da budur. Kafka’nın muhteşem sözleriyle ifade ettiği gibi sizin ‘içinizdeki buzu eritme, uyuyan hücreleri uyandırma, bizi daha çok canlandırma, daha insani kılma, aynı anda hem daha bireysel hem birbirimize daha bağlı olmamızı sağlama’ gücünüz var. Biz bu yüzden bu işi yapıyoruz.”

Erika’nın söyledikleri kulaklarımda çınladı. Holt’a baktım. Omuzlarını düşürmüş, yere bakıyordu. Erika’nın haklı olduğunu biliyordu ve bu durum ödünü patlatıyordu.

Erika masasına gidip bir kâğıt alırken, “Şimdi, hepiniz çok az bilinen *Romeo ve Juliet* isimli birinci sınıf tiyatro oyunumuzun seçmelerine katıldınız,” dedi. Herkes güldü. “Ve oyuncu seçmelerinin tamamlandığını memnuniyetle söyleyebilirim.”

Sınıfı bir heyecan sardı ve hepimiz daha dik oturduk.

Ben seçmelerin iyi geçtiğini düşünüyordum ve dene-yimsizliğime rağmen bu rolü istiyordum. Hem de çok.

Erika yüksek sesle yan karakterleri okumaya başladı-ğında sınıfta herkes kendi arasında konuştu. Bazıları söy-lendi, bazıları memnuniyetle çığlık attı ama başrollere yak-laştıkça sınıfa bir sessizlik çöktü.

“Tybalt rolü... Lucas’a gidiyor.”

Lucas, gürültülü bir sevinç narası attı ve yumruğunu havaya kaldırdı. Onu, kafası çok iyi ve hafif kaçık Tybalt’u oynarken hayal edebiliyordum.

“Benvolio’yu... Bay Avery oynayacak.”

Jack kafasını salladı ve kendini beğenmiş bir tavırla, “İşte bu! Asi çocuk Benvolio karşınızda,” dedi.

Kahkahalar ve tezahüratlar yükseldi.

“Hemşireyi Bayan Sediki oynayacak.”

Alkışlar koptu. Aiyah ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Erika, Miranda, Tryo, Mariska ve Tyler’ın da Capulet ve Montague ailelerinin anne, babalarını oynayacaklarını açıkladı ve derken sıra başrolleri açıklamaya geldi.

Ağzım kurudu ve midem yanmaya başladı. Gözlerimi kapattım ve içimden yalvardım.

Erika boğazını temizledi.

“Juliet’imiz...” *Tanrım! Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen...* “Ba-yan Taylor.”

Ev-vet be!

Kalbim yerinden fırlayacak gibi atarken midem sevinç-ten ağzıma gelecek gibi oldu. Daha önce hiç bu kadar mut-lu olduğumu sanmıyordum.

Herkes alkışladı ve içim gururla dolup taşıtı.

Ben Juliet'tim.

Ben.

Önemsiz bir yerden gelen deneyimsiz bir kız.

Heyt be!

Göz ucuyla Holt'a baktım. Bana bakmıyordu ama gülümsüyordu. Muhtemelen, "*Ben sana demiştim,*" diye düşünüyor ve seçmelere katılmamı sağladığı için kendi kendine övünüyordu.

Erika, "Son olarak da," deyip sınıfa baktı. "Son iki erkek rolüne uygun oyuncular seçmek jüri arasında ateşli bir tartışmaya neden oldu ama bence doğru kararı verdik. Bu çok beklenen bir oyuncu seçimi değil ama bazen en ilgili çekici olan da böyleleri olur zaten."

Holt sırasında doğruldu. Mercutio'yu istediğini biliyordum. Daha önce de o rolü oynamıştı ve duyduğuma göre muhteşem bir performans sergilemişti.

Romeo tam Connor'a göreydi ve bence ikimiz birlikte çok güzel çalışabilirdik. Kafasını kaldırıp bana baktı ve aynı şeyi dilediğini gösterircesine birleştirdiği parmaklarını kaldırdı.

"Bu yılki yapımda Mercutio'yu Bay Baine oynayacak. Romeo rolü de Bay Holt'a gidiyor."

Bütün sınıf alkışladı ama ben onlara katılmadım.

Mideme yumruk yemiş gibi olmuştum.

Yüz ifadelerine bakılırsa, Holt ve Connor da aynı şeyi hissediyorlardı.

Üçümüz de az önce neler olduğundan emin olamayarak birbirimize baktık.

Erika dersin bittiğini bildirmek için ellerini çırpı.

"Bu kadar millet! Eğer bir rol almadıysanız o zaman koroda yer alacaksınız. Endişelenmeyin. Hâlâ yapacak çok şey var. Lütfen çıkmadan önce bir senaryo ve prova programı alın."

İnsanlar çıkarken beni tebrik ettiler ama ben onları zar zor duydum.

Connor gelip bana sarıldı.

İçtenlikle, "Tebrikler," dedi. "Harika bir Juliet olacaksınız. Hiç şüphem yok."

Holt'un sırasından kalkmadığını bilerek, "Senin Romeo olmanı istiyordum," dedim.

"Güzel olurdu ama yalan söylemeyeceğim. Mercutio da süper bir rol. 'İki evin de başına çöken kara bir bulut' mu? Bundan daha iyisi olamaz."

O gidince, senaryonun bir kopyasını almak için sersem bir halde Erika'nın masasına gittim. Üstünde rolümün yani Juliet'in yanında adım yazıyordu. Orada kalan tek senaryoyu gördüm. Romeo – Ethan Holt.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

"Bayan Taylor? İyi misiniz?"

Ne kadar kötü hissettiğimi göstermemeye çalıştım. "İl... Evet. İyiyim."

Erika gülümsedi. "İlk başrolünüzü aldığınıza daha çok sevineceğinizi düşünmüştüm. Bu klasik rollerden biri. Çok az oyuncu Juliet'i oynama fırsatı yakalar."

"Şey... Biliyorum. Tanrım! Çok mutluyum. Gerçekten. Ben sadece..."

Erika bana beklenti dolu gözlerle baktı.

Holt gelip yanımda durarak, "Benim Romeo'su olmamı istemiyor ve dürüst olmam gerekirse, ben de aynı şekilde hissediyorum. Mercutio'yu istediğimi biliyordunuz. Romeo'dan ne kadar çok nefret ettiğimi de biliyordunuz. Bu saçmalık da neyin nesi?" diye sordu.

"Rolling Stones'un ölümsüz deyişiyle Bay Holt, her zaman istediğinizi alamazsınız. Mercutio'yu istediniz, çünkü

o rolü daha önce oynadınız ve rahatlıkla tekrar oynardınız. Oyuncu olmanın rahatlıkla alakası yok. Amaç kendinize meydan okumak. Romeo'dan nefret ettiğinizi biliyorum ve bu role seçilmenizin nedenlerinden biri de bu. Siz aşk hikâyelerindeki tipik kahramanlardan değilsiniz. Sivri dilli, laf sokan, hatta resmen kaba birisiniz. Bence Romeo'nun ihtiyacı olan bir havanız var. Aynı şekilde Bay Baine'in de Mercutio'yu sempatik yapacak bir hassaslığı var. İnanın bana, bu kararı kolay vermedim. Karşı koyacağınızı biliyordum ve size yönetmenlik yapmam gerektiği göz önünde bulundurulursa işimi çok daha zorlaştırdım. Eğer sizden sergileyebileceğinizi düşündüğüm performansı çıkartabilirsem buna değecek."

Holt ona öfkeli bakışlar attı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ya yapmayı reddedersem?" diye sordu. "Çünkü benim böylesine ödlekle bir adiyi oynamayı kabul etmem mümkün olsaydı bile ki bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Taylor'ın benim bu rolü oynamamdan mutlu olacağından oldukça şüpheliyim."

Erika bana sorgulayan gözlerle baktı.

"Doğru," dedim. "O tam bir pislik."

Erika ellerini masaya koydu ve kafasını eğdi.

"Peki ne önerirsiniz? Siz Mercutio'yu, Bay Baine de Romeo'yu mu oynasın?"

Holt, "Evet," dedi. "Connor bu sıkıcı, yapış yapış aşk meselesini çok iyi çekip çevirir. Ben de bağıra çağıra ölerек geceyi sonlandırabilirim. Herkes kazanır."

"Hayır Bay Holt. Herkes kazanmaz, çünkü oyuncu olarak gelişiminizde hiçbir ilerleme kaydetmiş olmazsınız ve ben de, Bayan Taylor'la aranızda, seçmelerde şahit olduğum inanılmaz çekim üzerinde çalışma fırsatını kaçırmış olurum."

Holt donup kaldı. "Beni bu yüzden mi bu role seçtiniz? O lanet ayna egzersizi yüzünden mi? Off Erika!"

"Tek nedeni bu değil ama kısmen öyle. Böyle bir çekim her gün karşımıza çıkar mı sanıyorsun? Çünkü ben sana bunu söylemek için buradayım: Çıkamaz!"

"Ama o... O benim... Ben yapamam ki..."

Erika, "Ethan, öyle bir çekimle başa çıkmanın korkutucu olduğunun farkındayım ama işte tam da bu yüzden büyümeniz gerek. Birçok yönden çok yeteneklisiniz ama başka bir insana ruhunuzu açmanız ve onun karşısında savunmasız olmanızın gerektiği durumlar Aşıl topuğunuz. İnanın bana, eğer bu zayıflık hem bu işte hem de hayatta bir sorun teşkil etmeye devam ederse bu sektörde fazla yu-karıllara çıkamazsınız," dedi.

Ondan bana döndü. "Bakın, dünya tarihinin en büyük romantik trajedilerinden birinde başrollere seçildiniz. O yüzden söylenmeyi bırakın da minnettar olun. Size verilen rolleri oynayacaksınız. Yoksa ikiniz de bu dönem F alacaksınız. Bunu nasıl yaptığınızı umurumda değil ama birlikte çalışmanın bir yolunu bulmanız gerek. Pazartesi günü rep-liklerinizi ezberlemiş olarak ve profesyonelliğinizi takınarak gelin, çünkü eğer bu hayatta yapacağım en son şey olsa da birbirinize âşık görünmenizi sağlayacağım. Herhangi bir saçmalık kabul etmeyeceğim. Anlaştık mı?"

Holt da ben de, "Evet Erika," diye geveledik ve yere baktık.

Erika iç geçirdi ve eşyalarını toplayıp, "Senaryolarınızı unutmayın," dedi ve gitti.

Holt ve ben birbirimize bakıp konuşmadan orada öylece durduk.

Role seçildiğime mutlu olmalıydım ama değildim.

Holt senaryosunu ve prova programını alıp çantasına tıktırdı.

“Bu berbat bir durum,” diye söylendi. “Bu yılın tamamı berbat olacak ve bu tamamen senin suçun.”

“Benim suçum mu? Senin Romeo rolüne seçilmen nasıl benim hatam oluyormuş? Her zaman düşüncelere dalmış, dokunulmaz asiye oynayamazsın, biliyorsun değil mi? Bir noktada romantik bir başrolü de üstlenmen gerekecekti zaten.”

“Saçmalık bu. Her oyuncunun başrol olmasına gerek yok. Samuel L. Jackson, Steve Buscemi, John Turturro, John Goodman. Hepsinin muhteşem kariyerleri var ve bu saçma romantik rollere bulaşmıyorlar.”

“Bu dediğimi yanlış anlama Holt, çünkü şu an sana gerçekten iltifat etmek istemiyorum ama sen o adamların hiçbirine benzemiyorsun. Uzun boylusun ve yakışıklısın. Ayrıca olağanüstü havalı bir saçın var. İstesen de istemesen de insanlar seni başrole seçecekler.”

“Yani Romeo’n olmamı mı istiyorsun? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun? Çünkü son baktığımda, bana bakmaya katlanamıyordun.”

“Hayır. Romeo için ilk tercihim olmazdın. Bunun nede-ni de büyük oranda insanların günlüklerini okuyan kibirli bir pislik olman.”

“Lanet olsun böyle işe!” Çantasını alıp uzun adımlarla kapıya doğru gitti ama kolundan tuttum.

“Holt senin sorunun ne? İki hafta oldu ve aramızı düzeltmeye çalışmadın bile. Özür dile artık seni günlük istilacısı pislik!”

Birdenbire yüzünü bana döndü. Gözleri alev saçıyordu. Ben geriye doğru birkaç adım attım ama üstüme geldi. Ancak sırtım duvara temas edince durduk.

“Günlüğünü okumak lanet bir hataydı. Kabul ediyorum. Keşke hiç okumamış olabilsem, çünkü benimle ilgili bütün o saçmalıkları hissettiğini bilmemek hayatımı çok

daha kolaylaştırırdı. Ama bütün onları hangi akla hizmet bir yere yazdın ki ya? Tabii ki de hakkında yazdığın insan onları bir şekilde okuyacak, seni ölesiye utandıracak ve her şeyi berbat edecekti.”

“Yok daha neler!” derken suratım sinirden kıpkırmızı oldu. “Günlüğümü okuduğun için beni suçlamış olamazsın şu an.”

“Evet. Aynen öyle yaptığıma eminim.”

“İnanılmazsın.” Ellerimi hiddetle havaya kaldırdım. “Bu kadarı yeter. Seninle uğraşmaktan bıktım. Artık özrü-nü bile istemiyorum. Sadece benden uzak dur.”

Onu itip geçtim ama peşimden geldi.

“Bu aptal oyunda sayısız aşk sahnesi sergilememiz gerekirken senden nasıl uzak durmamı önerirsin acaba? İnan bana, ben de bu lanet işkenceyi çekmek zorunda olmamayı tercih ederdim ama bu konuda bir seçme hakkım yok.”

Daha hızlı yürüdüm. “Sana âşık mışım gibi rol yapmaktansa gözlerimi oymayı tercih ederim ama bunu yapacağım, çünkü bu oyun, bu dönemki oyunculuk notumuzun yüzde kırkını oluşturuyor ve sen benim not ortalamamı berbat edemeyeceksin.”

“Böyle bir şey yapmayı asla düşünmem prenses. Ne de olsa günlüğünde bununla ilgili çirkeflik ederdin.”

“Evet. Muhtemelen ederdim.”

Ben birbirine dolanan bacaklarımla yürürken yanımda rahat rahat ilerleyerek, “Biliyor musun? Milyonlarca insan cinsel fantezilerini ve kafalarındaki en özel düşünceleri herkesin bulup okuyabileceği bir deftere yazmadan da bütün hayatlarını sürdürebiliyorlar gayet. Sen de bunu dene-melisin,” dedi.

“Ne olduğunu gördüğün an okumayı kesmeliydin.”

“Evet. Tabii. Aletimden bahsettiğini görünce okumayı kesmem mümkündü de sanki?”

Olduğum yerde kaldım ve koluna yumruk attım.

“Ahh! Kahretsin.”

“Bu benim hatam değil. Canın cehennemel!”

Kollarımdan tutup beni kendine doğru çekti. “Aslında günlüğüne göre ihtiyacın olan şey tam da bu. Bütün bu hırçınlığının kaynağı bu mu? Geçen gün seni öpmedim diye öfkелisin ve bu yüzden bir süre aletimin üstüne oturman mı gerekiyor?”

“Off! Tam bir pisliksin.”

“Hayır demediğın gözümden kaçmadı.”

İçgüdüsel olarak ona vurmaya yeltendim ama bileğimi tuttu, hem de sıkıca.

“Bedenimin yanlış yerine dokunuyorsun tatlım. O aptal günlüğünü okuduğumdan beri taş gibi olan bölgemi biraz rahatlatmak istemez misin? Bana ne kadar cehennem azabı çektiğini hissetmek istemez misin? Birinin aletine bu kadar mı çok dokunmak istiyorsun? Hadi buyur! Şu ellerinle bana dokun ve beni bu ıstırabımdan kurtar.”

Bileğimi çekip elinden kurtuldum.

“İğrençsin,” deyip yürümeye başladım.

Arkamdan, “O zaman bu, elinle boşalmama yardım etmeyeceksin demek mi oluyor?” diye seslendi.

Ondan mümkün olduğunca hızlı bir şekilde uzaklaştım. Köşeyi dönerken onu hâlâ bıraktığım yerde kafasını eğmiş, ellerini saçlarına götürmüş bir halde dururken gördüm.

Titreyen bacaklarla eve yürüdüm ve gözlerimin ıslak olduğunu, ancak odama girip de kapımı çarparak kapattığımı fark ettim.

YEDİ

ARTIK DÖNMEK YOK

Günümüz

New York City

Graumann Tiyatrosu Prova Odası

Provaların Dördüncü Günü

Tırnaklarımı kemiriyordum. Neredeyse hepsini mahvedip bu kez de tırnak diplerimdeki sert derilere geçtim. Bunun gerginliğime bir faydası dokunmuyordu ama ortalıkta dolanmama engel oluyordu.

Marco, Holt'la konuşuyor, ona sahneyi anlatıyordu.

Midem bulantı hissi ve mantıksız bir beklentiyle çalkalandı. Bu his yemeğimi kusmak istememe neden oldu.

“Sarah, neden onu kendinden uzaklaştırdığın konusunda seninle yüzleşmek için burada. Annesi, onun sandığın küçük kasaba kızı olmadığını söyledi. Bunu yaparken de sana onun için asla yeterli olmayacağını hissettirdi. Sen de içten içe bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğuna hep inanıyordun zaten. Şimdiyse şüphelerin doğrulandı.”

Ethan, ciddi bir yüz ifadesiyle konsantre olarak kafa salladı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bu savunmacı bir duruştu.

Ciddi bir ifadeyle göz ucuyla bana, sonra tekrar Marco'ya baktı.

Bende yiyecek tırnak derisi kalmadı. O yüzden bir sigaraya ihtiyacım vardı ama zamanım yoktu.

"Onun sensiz daha iyi olacağını düşündüğünü ama bunun seni perişan ettiğini hissetmek istiyorum. Anladın mı?"

Ethan kafasını salladı. Bacağı titriyordu.

Yani gergindi.

Güzel.

"Cassie?"

Benim sıram geldi.

Marco yanıma gelip tek kolunu bana doladı. "Sam'in davranışları kafanı karıştırıyor. Onu seviyorsun ve yetiştirilme tarzlarınızın ne kadar farklı olduğu umurunda değil. O vazgeçmiş gibi duruyor ama sen onun savaşmasını istiyorsun. Tamam mı?"

Kafamı salladım. Başım döndü. Oturmak istedim.

"Çaresizliğini işte tam da burada hissediyoruz. Onu günlerdir görmedin. Ondan tek isteğin kalması. Tamam mı?"

"Evet. Tabii."

Hissettiğimden daha emin konuştum. *Marco işimi yapacağıma inanıyor. Ben de onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.*

"Birkaç dakika hazırlan. Sonra Sarah'nın girişinden itibaren alacağız."

Hazırlanmak mı? Buna nasıl hazırlanacağım ki? Yani bu inanılmaz kişisel, benimle alakalı şeyleri hissetmeye, onu öpmeye...

Volta atmaya başladım. Oynayacağım karakteri bulmak istiyordum, çünkü o, hayalle gerçek arasındaki ince bir çizgiydi. Ama tek bulduğum bendim. Kendi acım, kendi kafa karışıklığım...

Gözlerimi kapatıp nefes aldım. Burnumdan uzun, ölçülü nefesler alıp ağzımdan verdim. Bunu yaparken çamaşır ipine asılı, rüzgârda uçuşan beyaz bir çarşaf hayal etmeye çalıştım. Ne de olsa bu benim odaklanma yöntemimdi.

Ama bugün başarılı olamadım. *Görüntü zihnimde çekmeyen bir televizyon kanalı gibi bulanık.*

Ayak sesleri duyduğumda gözlerim hâlâ kapalıydı. Sonra önümde bir sıcaklık belirdi ve Ethan'ın bana baktığını anladım.

Gözlerim hâlâ kapalıyken, "Ne var?" diye sordum. Odaklandığım şeye tutunmaya çalıştım. Bir serap gibi bulanık görünüyordu.

"Herhangi bir konuda konuşmak ister misin?"

"Aslında evet. Ne zaman çış yapsam tuhaf bir yanma hissi oluyor. Bu ne anlama geliyor?"

Nefesimi sakın tutmaya çalıştım.

Ethan iç geçirdi. "Sahneyle ilgili demek istedim."

"Ne demek istediğini biliyorum."

"Tabii ki de biliyorsun."

"Hadi konuşalım da bitsin. Bakalım ne olacak?" Eğer çığlık atarak odadan kaçmam gibi bir şey olursa ancak o zaman aramızdaki bu meseleyle ilgilenirdim.

"Emin misin?"

Hayatımda hiçbir konu hakkında bu kadar az emin olmamıştım.

Gözlerimi açtım. "Peki. Ne demek istiyorsun?"

Ellerini ceplerine soktu. "Nereden başlayayım ki?"

Bekledim. Düşündüğünü biliyordum, çünkü acı çekiyor gibi görünüyordu. *Bazı şeyler asla değişmez.*

"Cassie aramızda olan bütün o saçmalıklar hakkında hiç konuşmamış olmamız ve seni sadece birkaç dakika içinde öpecek olmam sence de çılgınlık değil mi?"

"Hayır. Öpmeyeceksin."

"Evet, öpeceğim. Senaryoda var."

"Yani seni ahmak, Sam Sarah'yı öpecek demek istiyorum. Sen ve ben başka bir yerde olacağız. Değil mi?"

Öne doğru bir adım attı. Geri çekilmeyi reddettim. *Artık geri çekilmiyorum.*

Bedeninin ısısı kıyafetlerimi geçip içime işledi. Gözlerine bakmayı her ne kadar istemesem de bana pek bir şans bırakmadı.

Sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, "İkimiz de işlerin böyle yürümediğini biliyoruz," dedi. "Her ne kadar bunların canlandırdığımız kişilerin hisleri olmasını istesek de sana sarılan benim kollarım, dudağına değen benim dudaklarım olacak. Şimdi bir tır dolusu yükümüz göz önünde bulundurulursa ben kendimi tuhaf hissediyorum ama sen hiçbir şey konuşmamak konusunda rahatsan hadi başlayalım ve neler oluyor görelim bakalım."

Beni, otuz saniyede öfkeden kudurtma yeteneği takdire şayandı doğrusu. Sırf kendi canı istiyor diye şimdi mi konuşmak istiyordu?

Zaten onun ilişkilerle ilgili karar verme becerisinden daha berbat olan tek şey zamanlamasıydı.

"Konuşmak için üç yılın vardı. Ama benimle iletişim kurduğun tek zamanda sarhoştun ve ne dediğin anlaşılmıyordu."

"Bu doğru değil. E-postalar..."

"Akıl oyunları ve benim tekrar peşinden koşmamı sağlamaya yönelik zavallı girişimlerle doluydular. Üstü kapalı ve kendi kendini acındıran ifadelerden ibaretiler ve bir kez bile özür dilemedin seni kibirli pislik."

Marco bize seslendi. "Her şey yolunda mı?" Sahte gülümsemelerimizi takınıp kafa salladık.

Holt gergin bir sesle, "İyiyiz. Sadece fikir alışverişinde bulunuyoruz," dedi.

"Muhteşem. Hadi başlayalım o zaman."

Holt tekrar bana döndü ama bu konuşma benim için bitmişti.

"Hadi halledelim şunu," dedim. Onunla bir aşk sahnesi çekmeyi bırakın, aynı ortamda bulunacak havamda bile değildim. "Senaryonu al da gidelim."

Ethan güldü ama yapmacıktı. "Bu sahne için senaryoya ihtiyacım yok."

"Evet, sanırım yok."

Mekânın karşılıklı iki ucunda başlangıç pozisyonlarımızı aldık.

Marco ortamı sessizleştirmek için ellerini çırpı. "Tamam. Cassie sen hazır olduğunda başlıyoruz."

Sahneye, oyunun bu aşamasında olmam gerektiğinden daha sinirli bir şekilde girdim. *Ama boş ver gitsin.* Öfkeyi alıp onu kullanarak bir şeyler çıkaracaktım.

Sahneyi canlandırmaya başladık. Aramızda karşılıklı olarak etkileyici sözcükler ve acı duygular geçti. Ben Ethan'ın etrafında döndüm. O ise olduğu yerde durdu. İn-cinmiş ve mesafeliydi.

Çok başarılı rol yapıyordu.

"Gerçekten bir şansımız olabilir mi sanıyorsun?" diye sordu. Etkisini odanın diğer ucundan bile hissedebiliyordum. "Olmadığını biliyorsun. Golf kulübüne üye çirkef annen de bunu biliyor ve bunu sesli söyleme cesaretine sahip tek kişi o. Kaçınılmazla savaşmayı kes. Kaçınılmaz her zaman kazanır."

Sesim alçak ama sinirliydi. Bedenimi bir öfke sardı. Yanılıyordu. Her zaman olduğu gibi.

Sarah'nun karakterine büründüm ve onun tepkilerini kendi tepkilerim olarak benimsedim. "Ne zaman böyle bir korkak oldun?"

"Seninle ilgili hiçbir şey bilmediğimi öğrendiğim zaman."

"Beni tanıyorsun. Önemi olan her şeyi biliyorsun."

"Saçmalık! Ben öyleymiş gibi görünmeye çalıştığın kişiyi tanıyordum ve hanımefendi, gerçekten de muhteşem bir oyuncusunuz. Beni tam anlamıyla kandırdınız."

Odaya bir gerginlik hâkimdi. Bir çıkış yolu arıyordu ama ona bunu vermeyecektim.

Daha da yaklaştım. "Sam, gökyüzünün mavi, dünyanın yuvarlak olduğunu bildiğim gibi, beni sevdiğini de biliyorum. Eğer şimdi gidersen beş yıl sonra uyanıp ne halt yediğini düşüneceksin, çünkü insanlar bütün hayatları boyunca bizim sahip olduğumuz şeyi arıyorlar. Sense onu boşa harcıyorsun. Bunu görmüyor musun?"

Öfkem havayla bütünleşti ve onu daha da yoğunlaştırıp nefes almayı güçleştirdi.

Bana bakamıyordu bile. Yere çökecek yaralı bir hayvan gibiydi.

"Ben senin üzerinde çalışacağın bir proje olamam Sarah. Düzelteceğin bir şey değilim." Gitmek için arkasını döndü.

"Bekle!" Sesimdeki ıstırap onu durdurdu. "Sen benim için asla bir proje değildin. Bana beni sevmediğini söyleyene kadar da gidemezsin."

Omuzları düştü ve kendi kendine söylendi.

"Hadi söyle!"

Bana döndü. Yüz ifadesi karmakarışık. Acı doluydu.

"Eğer bizi mahvetmek istiyorsan," derken sesim titredi, "o zaman en azından doğru dürüst yap." Acı çekiyordu ama geri adım atmayacaktım. "Söylesene!"

Derin bir nefes aldı. "Seni sevmiyorum."

Sesindeki acı yüzünden, kalbinin kırılışını duyar gibi oldum.

Ona bunu tekrar etmesini söyledim. Tekrar etti ama sesi daha alçaktı. Onu mahvediyordum ki gidemesin. Kalmalıydı ki birlikte mahvolalım.

Ona bir kez daha tekrar etmesini söyledim. Kendini zorladığı için güçlkle nefes alabiliyordu. "B... ben seni... sevmiyorum."

Dikkatini yere vermişti. Perişan görünüyordu.

"İnanabildin mi buna?"

Bana gözlerinde acı ve gözyaşlarıyla dolu bir ifadeyle baktığında kendimi boğuluyor gibi hissettim.

"Hayır," dedi ve ben düşünmeye, hazırlanmaya ya da kaçmaya vakit bulamadan uzun adımlarla bana doğru geldi ve ellerini yüzüme koydu. Dokunuşu nefesimi kesmişti. Ciğerlerim havayla dolarken dudaklarını dudaklarımla buluşturdu.

Her şey altüst oldu. Bedenim ve zihnim durdu. Bütün duyularım harekete geçti ve üç yıl muhteşem bir milisaniyede yok oldu.

Dudakları aynı hatırladığım gibiydi. Sıcak ve yumuşak... Sözcüklerle anlatılamayacak kadar tatlı. Sert bir nefes aldı ve biri yanağımda, diğeri ensemdede olan elleri beni daha da sıkı kavradı. Boğazından boğuk bir ses geldi ve beni bir sıcaklık sardı. Bedenim bedeninde, ellerim saçlarındaydı ve dudaklarımız birbirine açılırken ondan uzak durmama yönelik her tür neden buhar olup uçtu.

Öpüşmemiz sert, ateşli ve hissetmek istemediğim bir tutkuyla doluydu. Onunla ilgili en güzel anılarımla hâlâ canlı olduğu yer işte burasıydı.

Böyle olmalıydık aslında. Her zaman. Dudaklarım dudaklarında, elleri ellerimdeyken birbirimizin havasını solmalıydık. Ruhlarımızın en derinine işlemiş bu bağlantının tadını çıkarmamız gerekiyordu, ondan kaçmamız değil.

Elleri ateşini çok uzun zamandır hissetmemiş, titreyen bir bedende geziniyordu.

İşte bu yüzden, son üç yıldır hiç uzun süreli bir ilişkim olmamıştı. İşte bu yüzden erkeklerle bir kez yatıyor, sonra da onları bir daha asla aramıyordum. Çünkü onlar böyle hissettirmiyorlardı.

Beni, onun yaptığı gibi mahvedebilecek birini istiyordum çaresizlikle ama yakınından bile geçemiyorlardı. O gittiğinden beri gerçekten ilk kez tahrik olmuşum ve bunun için kendimden nefret etmişim.

Dudaklarımı dudaklarından ayırıp nefes nefese, "Ethan," demeyi başardım. O da, "Tanrım... Cassie," diye mırıldandı ve beni tekrar öptü.

Zihnim bunun yanlış olduğunu bilse de bedenim ona doyamıyordu. Her bir parçam onu arzuluyordu.

Çıkardığı seslerle çaresizce yalvarıyordu. Elleriyle beni daha da yakına çekti. Kollarını bana doladı.

.Yarattığımız onca yanlış şeyin arasında, bunun hâlâ bu kadar doğru gelebilmesine inanamıyordum.

Marco, "Tamam. Bu kadarı yeter," deyip boğazını temizledi. "İkinize bir oda bulmamız gerekmeden önce burada duralım. Harika bir iş çıkardınız. Mükemmel bir kimyanız var."

Büyü bozuldu ve ben geri çekildim. Holt birden gözlemini açtı. "Cassie..."

Onu ittim. Beni öyle öpüp ve adım o ses tonuyla söyleyip lanet iznim olmadan beni böylesine ele geçiremezdi. Öne doğru bir adım attı ama ben artık katlanamayacaktım. Bana tekrar dokunamadan ona tokat attım.

Geri çekildi. Birkaç saniye boyunca bu yüzden kafası karışmış gibi görünmüştü. Böyle bir şey yaptığım için kendimi kötü hissettim.

Hissetmemeliyim. Bu, onun hatası. Benim üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu biliyor. Ona güvendi ve o etkiyi kullandı. Şimdiyse bedenim zonkluyor ve sızlıyor. Ona, başa çıkamayacağım bir şekilde ihtiyaç duyuyor.

Onun bana hâlâ böyle hissettirebilmesinden, bir öpücükle ona karşı koyduğum her türlü savunma mekanizmasını yıkabilmesinden nefret ediyordum.

Bunu yaptığı için ondan nefret ediyordum. Ama tekrar yapmasını istediğim için kendimden daha çok nefret ediyordum.

Altı Yıl Önce

Westchester, New York

Cassandra Taylor'ın Günlüğü

Sevgili Günlük,

Holt, geçtiğimiz iki haftadır bana yaşattığı onca saçmalığın ardından, benden etkilendiğini kabul etti.

Aslında günlüğümü okuyunca sertleştiğini söyledi ki sanırım bu aynı şey sayılır.

Neden umurumda ki? O kaba, egoist, özür dilemekten korkan pisliğin teki ve birlikte olmamızdan bir hayır çıkmaz. Tabii belki aklımızı baştan alacak biraz seks dışında...

Ahh! Seks... Sadece hayal edebiliyorum.

Artık inkâr edemiyorum. Beni çıldırtsa da onu istiyorum.

Şimdi kendime ve (sana sevgili günlük) itiraf ettiğime göre, o bunu okuyacak diye ödüm patlıyor, çünkü ona göre bunu okuması kaçınılmaz. Ben çok utanç verici bir şey yazar yazmaz, evren onun bunu görmesini sağlamanın bir yolunu bulacak.

Eğer gerçekten öyleyse: Baksana Holt! Evet sen, seni günlük okuyan pislik. Seni avuçlamak istiyorum. Haşince seks yapmak ve azgın, bakire aklımı başımdan almak ister misin?

Kalemimi bırakarak bu sayfayı günlüğümünden yırtıp elimde top yaptım ve çöp kutusuna attım. Kenarından sıçrayıp yere saçılan diğer yedi tane buruşturulmuş kâğıda katıldı.

"Seni bilmem n'aptığımın..." Günlüğümü odanın diğer ucuna fırlattım ve kapıya tak diye çarptı. Kendimi yatağıma sırtüstü bıraktım ve gözlerimi kolumla kapattım.

"Cassie?" Birisi kapıyı çaldı ve Ruby'nin kafası kapının arasında belirdi. "İyi misin?"

"Hayır," deyip yüzümü ovuşturdum ve ofladım.

"Sorun Holt mu?"

"Evet."

"Ne oldu?"

"O Romeo'yu oynayacak. Ben de Juliet'im. Tartıştık."

"Günlükle ilgili mi?"

"Başka şeyler de var."

"Hâlâ özür dilemedi mi?"

"Tabii ki de hayır. Ayrıca resmen elimle aletini rahatlatmamı istedi."

"Bu hiç hoş değil. En azından lütfen demeliydi." Yanıma gelip yatağın kenarına oturdu. "Senden hoşlandığını biliyorsun, değil mi?"

"Umurumda değil."

"Evet, biliyorsun. Sen de ondan hoşlanıyorsun."

"Hoşlanmak istemiyorum."

"Bazen birinden hoşlanman ne istediğinle değil, tamamen neye ihtiyacın olduğuyula alakalıdır."

"Ruby, o tam bir pislik."

“Ondan çok etkileniyorsun.”

“Berbat bir çift olurduk.

“Ya da muhteşem.”

Derin bir nefes verip doğruldum. “Ne diyorsun yani?”

“Bir hamle yapman gerek diyorum.”

Gözlerimi ovuşturdum. “Of Ruby! Olmaz. Uyum sağlamıyoruz işte. Yağla sirke gibiyiz. Bizi ne kadar çalkalar-san çalkala asla karışmayacağız.”

Şu diyeceklerime iyice kulak ver, diyen bir ifadeyle bakarak, “Cassie, yağla sirke karışmasa da birlikte enfes bir salata sosu oluşturduklarını unutuyorsun,” dedi.

Gözlerimi kıstım. “Tamam. Bu kulağa hiç mantıklı gelmedi.”

Ruby iç geçirdi. “Biliyorum. Özür dilerim. Aklıma başka bir şey gelmedi. Yine de salata sosu çok leziz olur. Yani demek istediğim Holt’la yatmalısın. Enfes olur.”

Ona şok olmuş bir halde baktım. “Neee? Ne yapmalıyım? Yani ben... Ben anlayamıyorum bile...”

“Bana, o çocuğu bir güzel becermeyi hiç hayal etmediğini söyleme sakın, çünkü ettiğini biliyorum.”

Omuzlarımı düşürdüm ve dudağımı büktüm. “Tamam. Peki. Bunu düşündüm. Ama bu gerçekten yapacağım anlamına gelmez.”

“Sarhoş olduğunda, ikiniz de giyinikken utanmadan ona sürtündüğünü hatırlatmam mı gerekiyor sana? Ve bütün söylentilere göre o da bu durumdan pek şikâyetçi değilmiş.”

“O sayılmaz.”

“Hassas bölgeni onun taş gibi uzvuna sürttün Cass. Sayılır.”

Saçlarımla gözlerimi kapatıp homurdandım. “Ruby...”

Saçlarımı aralayıp bana sinirli sinirli baktı. “Cassie bu çocuktan çok hoşlanıyorsun, bu bariz. İkiniz de cinnet ge-

çirmeden önce aranızda gelişen bu şeyle ilgilenmek zorundasın. Dindirilmeyen bu kadar cinsel gerginlikle devam edemezsin. Bu sağlıklı bir şey değil. Ben ikiniz de ayakta duramayana kadar onu becermenden yanayım ama tabii bu sadece benim fikrim.”

İçimi saran sıkıntı ve huzursuzlukla homurdandım ve kendimi tekrar sırtüstü yatağa bıraktım.

Ruby ayağa kalkıp kapıya gitti. Sonra bana döndü. “Biliyor musun? Bir bilge bir keresinde, ‘Aşk, var olmadığı yerde bulunamaz, gerçekten var olduğu yerde de gizlenemez,’ demiş.”

“Çok anlamlıymış Rubes. Bu *Felsefe Alıntıları* 1 kitabından mı?”

Gülümseyerek, “Hayır,” dedi. “*Kissing a Fool* filmindeki David Schwimmer’dan. Berbat bir film.”

Bu dediğine güldüm.

“İyi geceler Cass.”

O gece rüyamda Holt’u gördüm ve Ruby sağ olsun, rüyam kesinlikle on sekiz yaş üstü izleyicilere uygundu.

* * *

Ertesi gün provamızın ilk gününe giderken onunla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

Tiyatro bölümünün köşesini döndüğümde amfi tiyatrosunun dışındaki tirabzana yaslanmış, ellerinde kâğıt bardaklarla oradaydı. Ona yaklaştıkça beni gördü ve doğruldu. Önünde durdum.

“Selam,” dedim.

“Selam,” deyip bana baktı ve yanağını ısırdı.

Birkaç saniye öylece durduk. Sonra kâğıt bardaklardan birini bana uzatıp, “Şey... Kahretsin! Bu, şey... Bu senin için.”

Bardağı alıp burnuma götürdüm.

“Bu ne?”

“Ben bir pisliğim-achino.”

Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olmaya çalıştım. “Öyle mi? Kokusu bana bildiğimiz sıcak çikolata gibi geldi.”

“Şey, evet. Anlaşılan pisliğim-achino’ları kalmamış. Ben biraz yapmayı teklif ettim ama o iş için fazla vasıflı olduğumu söylediler.”

“Haklılarmış.”

Konuşmadan içeceklerimizi yudumladık. Sıcak çikolatanın, ondan alabileceğim özre en yakın şey olduğunu fark ettim. Şu an için bu kadarı da yeterdi.

“Eee? Repliklerini ezberledin mi?” dedim.

Kafasını salladı. “Ne yazık ki hayır. Shakespeare’in gerçekten iyi bir editöre ihtiyacı varmış. Herif lafı amma da uzatmış.”

“Romeo’ya yönelik herhangi bir sempati geliştirebildin mi?”

Kafasını bardağa doğru eğip kenarıyla oynadı. “Hayır. Replikler üzerinde çalıştıkça bu oyuncu seçiminin ne kadar aptalca olduğu daha da belli oldu. Ben bu rolü oynayamam Taylor. Gerçekten yapamam.”

“Erika yapabileceğini düşünüyor.”

“Tabii. Erika kendini kandırıyor. Olmadığım biri olduğumu sanıyor.”

“Belki de olabileceğin kişiye inanıyordur.”

Olumsuz anlamda kafasını salladı. “İstedіği kadar inandırılmaz. Ona verebileceğim tek şey, sahte bir Romeo.”

“Belki onun istediği de budur. Mükemmel bir Romeo sıkıcı olurdu. Onu, duygularıyla mücadele ederken izlemek daha ilginç. Hani güvensizliklerini falan yenerken...”

Birkaç saniye bardağını inceledikten sonra, “Ya yenemezse? O zaman ne olacak?” dedi.

Ben onu teşvik edecek bir cevap bulmak için kafa patlatırken Erika geldi. Onun arkasından loş amfiye girerken boş bardaklarımızı çöpe attık. Çantalarımızı seyircilere ait bölüme bıraktıktan sonra Erika'nın yanına, sahneye çıktık.

"Bugün nasıl hissediyorsunuz çocuklar?" diye sordu.

Holt ve ben olumlu bir şeyler geveledik. Sonra havadan sudan konuşma bitti.

Erika ikimize de bakarak, "Sizi korkutmak istemiyorum ama bütün bu yapımın başarısı ikinize ve ilişkinizin inandırıcılığına bağlı," dedi.

Holt ofladı. "Tanrım, Erika! Hiç baskı altında hissetmedik."

Erika ona sempatik bir ifadeyle gülümsedi. "İyi haber şu ki ikiniz de bu karakterlere hayat verecek yeteneğe fazlasıyla sahipsiniz." Holt gözlerini devirdi. "Ama bana ve birbirinize güvenmek ve kendinizi bu deneyime tamamen bırakmak zorundasınız. Anladınız mı?"

İkimiz de kafa salladık. Holt ürkmüş bir at gibi görünüyordu. Kıpırdanıp duruyordu ve her an kaçmaya hazır gibiydi.

"Bu, birbirinizi ilk kez gördüğünüz parti sahnesi. Kulağa her ne kadar saçma gelse de bize bunun ilk görüşte aşk olduğuna inandırmalısınız."

"Holt ilk görüşte aşka inanmıyor," dedim.

Erika gülümseyerek, "İnanmak zorunda değil. Sadece seyirciyi inandırmak zorunda. Değil mi Bay Holt?" dedi.

Holt yere bakıyordu. "Nasıl isterseniz."

Erika güldü ve bizi sahnenin karşılıklı iki ucuna yerleştirdi.

"Tamam. Bu alanın partiye gelen insanlarla dolu olduğunu hayal etmek zorundasınız. Romeo sen çok sıkılmışsın. Arkadaşların, seni diğer güzel kadınlarla tanıştırmak sana Rosaline'i unutturmayla söz vermişler ama bu ilgini

azıcık bile çekmiyor. Sana göre, Rosaline seni başka kadınları sevemeyecek şekilde mahvetti ve partiden ayrılmak için dakikaları sayıyorsun.

“Juliet sen umutsuz bir şekilde annenden ve Paris’ten uzak durmaya çalışıyorsun. Romeo’yu ilk kez gördüğünde sanki içinde bir şey uyanıyor. Her şey ve herkes karanlıkta kalıyor ve tek görebildiğin o oluyor. Bu aşırı yoğun çekim seni korkutuyor.”

İçimde endişe çoğalırken kafamı salladım. Holt’a baktım. Bembeyaz olmuştu.

“Herhangi bir sorunuz var mı?”

Holt yutkundu ve yok anlamında kafasını salladı. Ben de aynısını yaptım.

“Tamam o zaman. Birbirinizi salonun zıt uçlarından gördüğünüz andan alalım. Tutkuyu görmek istiyorum. Kader hissini vermenizi... Hadi bir deneyelim. Bakalım ne olacak?”

Gidip elinde senaryo ve not defteriyle seyirci kısmındaki en öndeki koltuklara oturdu. Holt ve ben sahnede yalnızdık. O da benim kadar endişeli görünüyordu.

Erika, “Tamam. Hazır olduğunuzda başlayın,” diye seslendi.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Holt’a baktım. Gözleri kapalıydı ve konsantre olmaya çalışırken suratını asmıştı. Kendini bir uçaktan atlamaya veya kızgın kömürlerin üstünde yürümeye zihinsel olarak hazırlıyor gibiydi. Birkaç derin nefes aldı ve ellerini salladı. Dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum ama ne dediğini duyamıyordum.

Sonunda gözlerini açtı ve bana, ayaklarımdan yukarı doğru baktı. Onlardan memnun kalmış olacak ki yukarı çıkarak dizlerime baktı. Bugün etek giymiştim. Kot, mini sayılabilecek bir etek. Gözleri daha da yukarılara, üst ba-

caklarıma, oradan da karnuma, göğüslerime, boynuma ve son olarak da suratıma çıktı.

Birkaç saniye dudaklarıma baktı. Sonra... *Offf Tanrım!* Gözlerime baktı. Aramızda kurulan bağı hissedince nefesim kesildi. Hem ona çekiliyor hem de onu içime çekiyor gibiydim.

Korkmamaya çalıştığını görebiliyordum ama korkuyordu. Bir an koşarak kaçacak sandım. Gözlerini panik kaplarken bedeni kaskatı kesildi. Sonra da nefes verdi. Romeo'nun çarpıcı ve çaresiz bir halde ortaya çıkışını görebiliyordum.

Hislerini, canlandığı karaktere aktarıyordu. Korkusunu kullanıp onu dönüştürüyordu.

Ona Juliet'in gözlerinden baktım. Gördüğüm en güzel adamdı.

Dün öğleden sonra birbirimize bağırıyorduk. Ama şimdi...

Şimdi o her şeydi.

Birbirimize doğru ilerledik. Tenim heyecanla ürperdi. Bedenim beklentiyle dolup taşıtı. Gözleri gözlerime derin ve etkileyici bir ifadeyle bakıyordu. Önümde durduğunda güçlülle nefes alabiliyordum.

Bana güzelmişim gibi bakıyordu, doğanın sırf onun için yaratılmış bir mucizesiymişim gibi.

Ona dokunmam, onun gerçek ve burada olduğunu, beni istediğini hissetmem gerekiyordu ama Juliet öyle yapmazdı. O yüzden orada durup onu gözlerimle hazmettim. Keskin bir çenesi ve dik elmacık kemikleri, güzel ve asi görünüşlü saçları vardı.

Her bir yanının kendine özgü bir güzelliği vardı ama bir araya geldiklerinde tarif etmeye gücümün yetmeyeceği kadar muhteşimdi.

Gözlerinde, hâlâ derinlerde yatan bir korku vardı ama onu ardında bıraktı. Ellerini yüzüme getirdi. Bana nazikçe dokundu ama benim tepkim yoğundu. Yanağımı okşarken göz kapakları titredi. Tenimin altı ısındı. Parmaklarıyla hafifçe dokunduğu her yeri ısıttı. Korkusu bir kez daha baş göstererek kararlılığının ardında belirdi.

Dikkatini dudaklarıma verdi ve boğazını temizleyip, *"Saygısızlık edersem bu kutsal tapınağa şu değersiz elimle; razıyım çekmeye cezamı: Dudaklarım, bu iki utangaç yolcu, yüz sürüp mihrabına, hazırdır bu sert dokunuşu nazik bir öpücükle yumuşatmaya."*

Sözcükler resmi ve eskiydi. Yine de bedenim, zamansızlarmış gibi tepki verdi onlara.

Parmakları hâlâ yanağımdayken yavaşça eğildi. Tek görebildiğim aralık ve yumuşak dudaklarıydı. Juliet'in geri çekileceğini biliyordum ama ben öyle yapmak istemiyordum.

Amacımı hatırladım ve elini yüzümden çektim, tutup yavaşça parmaklarını okşadım.

"İyi yürekli yolcu! Haksızlık ediyorsun eline, saygılı bir şefkat var dokunuşunda; yolcuların eline ermişlerin eli değer, onlar da işte böyle avuç avuca öpüşürler."

Avuçlarımızı birleştirdim. Sesim kesik kesikti. Dengem şaşmıştı. Düzgün düşünemiyordum. Bana o kadar yakındı ki sabununun ve parfümünün, nefesindeki tatlı çikolatanın kokusunu alabiliyordum.

Onu bedenimin her yerinde hissedebiliyordum. Ellerim titredi.

Diğer elini kaldırıp elimin üstüne koyduktan sonra okşadı. Teninin tenimdeki yumuşak dokunuşu hayatımda hissettiğim en derin şeydi. Ellerimizden birbirimize geçen yoğun çekim kanımı kaynattı.

Bu durum onu da etkilemiş olacaktı ki sesi alçaldı ve sessizleşti. *"Dudakları yok mudur ermişlerle kutsal yolcuların?"*

Sesinin titreşimini yüzümde hissettim.

O, parmaklarını parmaklarımın arasında okşayarak gezdirirken ve aralarındaki yumuşak deriyi okşayıp bütün bedenimin ürpermesine neden olurken, *"Ey yolcu! Vardır ama dudaklarını sadece Tanrı'ya yakarırken kullanırlar,"* diye cevap verdim.

"Öyleyse sevgili ermiş," deyip tekrar dudaklarıma odaklandı, *"bırak da dudaklar yapsın ellerin yaptığını. Yakarıyorlar işte, inanç umutsuzluğa dönmesin diye."*

Enerjisinin yoğunluğu bedenimi sardı. Zar zor konuşmaya yetecek kadar nefesim kalmıştı.

"Ermişler kııldamaz," diye fısıldadım, *"yakaranları dinlerken."*

Bana daha da yaklaşırken, *"Kııldama öyleyse yakarışlarım gerçek olurken, dudaklarımdan dudaklarına geçerek arındı günahlarım,"* dedi ağır ağır.

Dudakları alçalıp da dudaklarımın üstünde, aslında olmalarını istediğim yerden çok uzakta dururken nefesimi tuttum. Gözlerimi kapatıp ânın tadını çıkarmak üzereydim ki aniden durdu. Gözlerini kırıştırdı ve kafasını salladı. Ellerimi daha sıkı tuttu.

Ethan, hayır!

Gözlerini sıkıca kapattı ve huzursuz, acılı bir ses çıkardı.

Erika seyirci koltuklarından, *"Bay Holt?"* diye seslendi. *"Bu noktada onu öpmeniz gerekiyor. Bir sorun mu var?"*

"Size yapamayacağımı söylemişim," derken sesi panikle gerilmişti. *"İkinize de söylemişim."*

"Bay Holt?"

Kafasını sallayıp ellerini ceplerine soktu. Omuzları düştü. *"Neden kimse beni dinlemiyor ki Tanrı aşkına?"*

Sahnenin kenarındaki merdivenlere yöneldi ve Erika arkasından seslenmesine rağmen durmadı.

Ben de peşinden gitmeye yeltendim ama Erika bana beklememi işaret etti.

Sahneye, yanıma gelirken, "Cassie," dedi. "Ona karşı dikkatli ol. Anlaşılan duygusal yakınlığa karşı koyuyor. Bu da daha derin meseleleri tetikliyor muhtemelen. Onun bu rolü oynayabileceğinden hiç şüphem yok ama ikna edilmesi gerek. Gerçekçi olursak, ona yardım edebilecek tek kişi sensin."

"Bundan emin değilim. Bizim normal iletişim biçimimiz birbirimize bağlamak."

Erika gülümsedi. "Bütün sınıfta uğruna çaba gösterdiği tek kişi sensin. Fark etmedin mi? Başka hiç kimseyle neredeyse hiç konuşmuyor."

Holt'un ne kadar yalnız olduğunu fark etmediğim için kendimi kötü hissettim. Öğle arasında ben Connor ve Miranda'yla otururken o, ortadan kayboluyordu. Ders bittikten sonra herkes kalıp sohbet ederken o, kapıdan ilk çıkan oluyordu.

Tek başınaydı.

Sadece benden uzak durduğunu sanıyordum ama belki de herkesten uzak duruyordu.

"Onunla konuşacağım," dedim.

Erika gülümsedi. "Bazen insanlar, sadece insanları dışarıda tutmak için değil ama kimin onları yıkacak kadar önemseydiğini görmek için duvarlar koyarlar. Anlıyor musun?"

Kafamı salladım ve sahneden indim. Sahne arkasının karanlığına doğru ilerlerken bir gıcırtı duydum ve sesin geldiği yere yöneldim.

"Holt?"

Onu giyinme odalarından birinde bir sandalyeye çökmüş, kafasını ellerinin arasına almış bir halde buldum. Aynanın etrafındaki ışıklar, arkasında bir hale gibi parlıyordu.

Kapıdan içeri girdim. Çok mutsuz görünüyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama ne diyeceğimden emin değildim.

Kafasını kaldırmadan, "Ayrılmama izin ver. Başka birine ihtiyacın var senin. Bana değil," dedi.

"Başka birini istemiyorum," derken ona doğru ilerledim. "Bence keridine ve bana güvenirsen birlikte gerçekten harika bir iş çıkarabiliriz."

"Taylor..." Sandalyeden kalktı ve pencerelere doğru gitti. "Ben sınırimi biliyorum ve bu o."

"Sadece bir dene," deyip arkasına geçtim. "Tek ricam bu. Senin için böyle şeylerin zor olduğunu biliyorum ama en azından bir denemeden vazgeçme."

"Nasıl sonuçlanacağını bilmeme rağmen denemenin bir faydası var mı? Boğulup seni de yanımda dibe çekeceğim. Bu rol için hâlâ başka biriyle prova yapma şansın varken buna bir son verirsen senin için daha iyi olur."

"Bunun için artık çok geç." Omuz kaslarının kasılarak tişörtünü gerisini izledim ve onları rahatlatmak istedim. "Geçen gün Romeo'm olmanı istemediğimi söylediğimi biliyorum ama yanılmışım. Sen olmalısın. Başka birini bunu yaparken hayal edemiyorum."

Ellerini pencerenin kenarlığına koydu ve omuzlarını düşürüp kafasını eğdi. "Neden böyle laflar etmek zorundasın?"

"Ne gibi laflar?"

"Seni sevmeme neden olan şeyler. Bu çok sinir bozucu."

Kendime daha fazla hâkim olamadım. O yüzden elimi sırtının ortasına koyup hafifçe okşadım.

Kasları parmaklarımın altında kasıldı; nefes verdiğiğinde sesli ve titrekti.

“Connor’a söyle de yapsın işte,” deyip yüzünü bana döndü. “Muhtemelen sen daha onu öper öpmez, şortuna boşalır ama iş görür.”

“Connor’ı öpmek istemiyorum ben. Seni öpmek istiyorum.”

Donup kaldı. Sanırım nefes almayı bırakmıştı.

Bir an beni inceledikten sonra öne doğru belli belirsiz bir adım attı. Bütün içgüdülerim bana kaçmamı haykırırsa da dikkatimi ona verdim. Beni yine rahatlıkla reddedebilirdi ama bu kadar ileri gitmiştim artık. Geri adım atamazdım.

“Gerçekten seni öpmemi mi istiyorsun?”

“Evet. Lütfen Ethan.”

“Ne istediğini bilmiyorsun sen,” deyip kaşlarını çatı.

“Biliyorum,” deyip öne doğru ilerledim. “Eğer bu rolü oynayabileceğini görmek için yapman gereken buysa hadi yapalım. Sadece bir öpücük.”

Geri çekildi. Ben ona doğru ilerlerken yüzünü gittikçe artan bir panik kaplıyordu.

Sırtı duvara değince, “Ya sadece bir öpücük değilse?” diye sordu. “O zaman ne yapacağız?”

Ellerimi göğsüne koydum ve kalbinin ne kadar hızlı attığını hissettim. Boğazından boğuk bir ses çıktı. Kafamı kaldırdığımda bana baktığını gördüm. Bedeninden yayılan arzu zihnimi bulandırdı ve dizlerimin bağını çözdü.

Parmaklarımı boynundan yukarı doğru çıkarıp çenesinde gezdirirken, “O kadar abartma,” diye fısıldadım. “Eğer öpüşürsek bedenlerimizin de kişiliklerimiz kadar uyumsuz olduğunu anlarız muhtemelen.”

Tanrım! İnanılmaz bir yalancıyım. Daha şimdiden hayatımda hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum. Bedenimin her bir noktası onun bana dokunması için yalvarıyordu. Ellerimle ona dokunmak çok güzel bir histi.

"Taylor," deyip kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Olmadığımız tek şey fiziksel anlamda uyumsuz olmak."

Beni bedenine temas edecek şekilde kendine çekti. Karşıma geçen uzun ve sert aletini hissedebiliyordum. Ona bunu benim yaptığımı bilmek bana çılgınca bir memnuniyet vermişti.

Bedenimi bedenine daha da bastırdım. Gözlerini kapatıp inledi. "Bu kötü bir fikir. Gerçekten."

Bir elimi saçlarının arasına götürdüm. "Öp beni."

Parmak uçlarımı dudaklarına değdirdim. Dudaklarını aralayınca elime sıcak nefesi geldi. Parmağımı üst dudaklarında gezdirip sonra alt dudaklarını okşadım.

İpek gibi yumuşaktı.

Şaşkına dönmüştü. "Tanıştığımız ilk günden beri sana bir pislik gibi davrandım."

"Biliyorum."

Alnını alnıma dayayıp ellerini sırtımda gezdirdi. "Sık sık seni kendimden uzaklaştırdım. Yine de seni öpmemi mi istiyorsun?"

"Evet. Hem de çok."

Ellerini göğüs kafesimde gezdirdi ve "Bunun ne kadar berbat olduğunu görmüyor musun? Benim senin için ne kadar kötü olacağımı?" derken sesi yumuşak ve nefesi kesik kesikti.

Dudaklarına bakmaktan kendimi alıkoyamayarak, "Biliyorum ama sen bunu istiyor musun? Beni... istiyor musun?" dedim.

Lütfen söyle. Lütfen.

Tekrar yutkunup, "Ah, evet," diye fısıldadı.

Parmak uçlarımda yükselip kafasını aşağı çektim. Dudakları yeterince yakındayken dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırdım.

Aman Tanrım!

İkimiz de yüksek sesle nefes aldık. Aramızdaki bağ en üst noktaya ulaşırken bedenlerimiz kasıldı. Heyecandan midemde kelebekler uçuşuyordu. Holt hazla acının mükemmel bir karışımını yansıtan bir sesle inledi.

Dudaklarını bıraktım ve geri çekildim. Ağzı açık ve yumuşaktı. Onu bir kez daha, bu kez biraz daha sertçe öptüm. Nefes verişini yüzümde hissettim. Ne yaptığımı bilmiyordum ama dudaklarını nazikçe emdim. Tenimin altında bir sıcaklık birikti. Kasığımda kıvılcımlar çaktı. Holt acı çekmesine bir ses daha çıkardı. Sonra o da benim dudaklarımı emdi. Her bir hücrem alev almıştı. Dudaklarından gelen sıcaklığı ciğerlerime çektim ve bu çocuğu, daha gördüğüm ilk günden beri öpmediğim için kendi kendime küfrettim, çünkü bana yaptığı bu şey inanılmazdan da öteydi.

Gittikçe sabırsızlaşan öpücüklerin arasında, "Sana daha önce hiç kimsenin bunu yapmadığına inanamıyorum," dedi. Sonra dilini ağzıma soktu ve kızılca kıyamet koptu. Onun şehvetinde kendimi kaybettim. Baş döndürücü hormonlarım beni çıldırttı. Odada ondan başka hiçbir şey yoktu. Bedenimde onun bana verdiği histen başka bir his yoktu. Dünyada ellerimin altındaki teninden başka bir duyu yoktu.

O anda ben de o kız oldum. Kendine güvenen, güzel ve arzulanan o kız. Bütün bunları onun sayesinde, bende ortaya çıkardığı hisler sayesinde hissediyordum.

Ona bakmak için geri çekildim. Nefes nefese ve şaşkındım. Onunsa gözleri kocaman açılmıştı; göğsü hızla inip kalkıyordu. Aynen benim hissettiğim gibi görünüyordu. Yarıda kalmış ve doyumsuz.

"Aman Tanrım!" dedim, çünkü artık onu hep isteyecektim. Bunun geri dönüşü yoktu. "Bu çok kötü. Kötü, kötü, kötü, kötü."

Nefes nefese, "Seni uyardım," deyip yüzümü ellerinin arasına aldı. "Neden dinlemedin ki?"

Sonra beni tekrar öptü ve dudakları, dili, hafif iniltileri, her yerime dokunan ama aslında hiçbir yerime dokunmayan elleri ve kolları öpüşmeye dair bildiğim her şeyi sildi. Parmaklarımı şakaklarında gezdirirken ona doymaya çalışıp çok fena başarısız olarak ağzının içine inledim.

Emerek boynuma doğru inerken nefesim kesildi. "Aman Tanrım!" Beni çıldırtıyordu.

Popom aynaların önündeki makyaj masalarına gelene kadar geriye götürdü beni; kaldırıp masanın üstüne oturttu ve bacaklarımın arasına girdi. Eteğim yukarı sıyrıldı ve şişmiş kasığını bana bastırdı.

Daha fazlasını arzulayarak öpüştük, sürtündük ve birbirimize dolandık. Arada çok fazla kumaş, alınacak çok az nefes vardı. Sertliğini yumuşaklığıma bastırdı. Dünyada hiçbir şeyin bu kadar güzel hissettirebileceğini bilmiyordum.

"Tanrım!" diyerek homurdandı. Bir eliyle saçımdan tuttu, diğerini de göğsümü kavramak için kullandı. "Bu... Bu... Lanet olsun Taylor. Çok aptalım, çünkü beni mahvedeceğini biliyordum ama yine de böyle bir şey olmasına izin verdim. Mahvoldum ben."

"İkimiz de mahvolduk," deyip kafasını tuttum ve beni daha çok öpmesini sağladım, çünkü dudaklarının ve dilinin tadına bağımlı olmuştum ama ellerimin daha fazlasına ihtiyacı vardı. O yüzden tişörtünün altına soktum. Düz, sıcağı ve ellerimin altında titreyen karnını hissettim.

Ağzımın içine inledi ve beni daha da büyük bir güçle öptü. Sonra ellerini tişörtümün altına sokup sütyenimin üstüne götürerek göğsümü okşayıp avuçladı. İçimdeki sıızıyı öylesine eşeledi ki daha da dayanılmaz hale getirdi.

Bana daha sertçe sürtündü ama yetmiyordu. Gittikçe kasılıyordum ama yaptığı hiçbir şey yetmiyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ona bütünüyle ihtiyacım vardı.

“Lütfen.” Ne istediğimi bilmiyordum bile. Benimle seks yapmasını mı? Burada mı? Bunu mu istiyordum?

“Yapmamalıyız.” Dudaklarını dudaklarımdan ayırırken nefes nefeseydi. Kulağımdan aşağı doğru öpmeye başladı. Nefesi tenimde sıcak ve hafifti. “Bu resmen çılgınlık. Bana durmamı söyle.”

“Yapamam.”

Omzumla boynumun birleştiği yeri iyice emdi. İz bıracağını biliyordum ama acı, onun bana o şekilde sahip olması kadar önemli değildi.

Beni kaldırdı. Sonra duvara dayadı. Bacaklarımla arasında sürtündüğünde zevkle inledim.

Tanrım! Çok sertleşmişti. İçime girip sızıyı dindirmesini, açlığını doyurmasını istiyordum.

“Tanrım!” Popomu avuçlarken kasığını daha da hızlı sürtmeye başladı. “Cassie eğer şimdi bana durmamı söylemezsen yemin ederim ki seni bu duvara yaslayarak becereceğim. Bu muhteşem bir his. Biliyordum. Senin böyle hissettireceğini biliyordum.”

Bedenine sürtünerek kıvrandım. Şu an kafama silah dayanmış olsa bile ona durmasını söyleyemezdim. Bana sürtünüyordu. Tek yapabileceğim hareket etmeye devam etmesi için yalvarmaktı. İçimdeki her şey inanılmaz bir hazla çekilip kasılıyor ve geriliyordu. Bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve asla bitmesini istemiyordum. Sanki bir dağın tepesine tırmanıyordum. Hareket etmeye devam ederse kendimi boşluğa bırakacaktım.

“Cassie, yapamam... yapmamalıyım.” Nefes alış veriş kasıklarının sürtünüşüyle uyumluydu. Devam etmek zorundaydı. Mecburdu buna.

Kafamı boynuna gömdüm ve oradaki tatlı tenini emerek onun bende bıraktığı gibi iz bıraktım onda. Tıraş losyonunun tadı dilimde tatlı bir sızıydı. İkimiz de inledik ve söylendik. Uçmayı bekleyerek nefesimi tuttum.

“Ethan...”

“Tanrım! Cassie...”

“Bay Holt? Bayan Taylor?”

Erika’nın sesini duyunca donup kaldık. Holt hareket etmeyi kesti. Nefes almayı kesti. İçimdeki gerginlik gevşeyip dağıldı.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!

Erika’nın önce ayak seslerini, sonra da sesini duydum. “İşte buradasınız. Ben de başrol oyuncularımı kaybedip kaybetmediğimi merak ediyordum ama aslında karakter çalışması yapıyormuşsunuz anlaşılan. Kendinizi işinize ne kadar da adanmışsınız.”

Hemen yanımızda, odanın içindeydi.

Holt’un boynunu bıraktım. Bana gözlerinde çoğalan bir panik ifadesiyle baktı. İkimiz de nefes nefeseydik. Dudaklarımız şişmiş ve kızarmıştı.

Beni yere indirebilsin diye Holt’un beline doladığım bacaklarımı serbest bırakırken Erika boğazını temizledi.

Tişörtümle eteğimi aşağı indirdim ve Holt’un, elini saçında gezdirdikten sonra ellerini ceplerine sokup nefes verdiğini gördüm.

Göz ucuyla Erika’ya baktım. Sakince bizi inceliyordu.

“Görünüşe göre aranızda ilginç bir... konuşma geçmiş. Bayan Taylor’ı öpmekle ilgili sorunlarınızı aştığınızı çıkarıyorum buradan Bay Holt. Doğru mu?”

Holt boğazını temizledi. “Şey... Bizi bulduğunuzda... olayın tam can alıcı noktasına gelmek üzereydim.”

Erika alaycı bir ifadeyle güldü. “Duyduklarımdan bana da öyle geldi.”

Aniden endişeli bir ifadeyle kıkırdadım. Ağzımı kapattım, çünkü aklımı kaçırmak üzereydim sanırım. Bedenim hâlâ zonkluyor ve sızlıyordu. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi ve Holt’un hemen arkamda olduğunu bilmenin de bu duruma bir faydası dokunmuyordu.

"Yani oyundan ayrılmayacağınızı düşünebilirim, değil mi Bay Holt?"

Holt kıpırdandı. "Ayrılacaktım gibi görünmüyor."

Erika kafa sallayıp gülümsedi. "Mükemmel. O zaman yapacak çok işimiz var. Beş dakika sonra sizi sahnede görmek istiyorum."

Arkasını dönüp odadan çıktı. Holt'la ben, aramızda bir evi ısıtmaya yetecek kadar cinsel çekime bulanmış bir halde yalnız kaldık yine.

Ona baktım. Kaçışını planlayan bir mahkûm gibi görünüyordu.

"Dinle Taylor..." deyip gözlerini ovuşturdu. "Bu öpücük..."

Harika mıydı? Muhteşem miydi? Sarsıcı mıydı?

Benim bu sıfatlarımdan hiçbirini kullanmayacağını bildiğim için, "Aptalcaydı, biliyorum. Bu asla yaşanmamış gibi yapmaya çalışacağını da biliyorum. O yüzden tabii. Böyle yapalım. Çok sağlam bir plan," dedim.

Bir öpücüğün dünyamı altüst ettiğine inanamıyordum. Önceden onu arzuladığımı düşünüyordum ama şu an hissettiğim, arzulamakla aynı gezegenden bile değildi. Bu bir zorunluluktu, güçlü ve doymamış... Keşke daha önce hissettiğim belli belirsiz arzulamaya geri dönebilseydim.

O, bunun olacağını biliyordu. Onu dinlemeliydim.

Huzursuzca yerinde kıpırdandı. "Oyunda yer alacağım ve gereken her şeyi yapacağım ama sahne dışında biz sadece..."

"Arkadaşız. Evet. Anladım." Birbirimizi dönüştüreceklerimiz enkazdan ne pahasına olursa olsun kaçınmalıydık.

Mesafemizi koruyup birbirimizi saplantı haline getirmemeye çalışmalıydık.

Ama ben çoktan saplantı haline getirmiştım bile.

SEKİZ

E-POSTALAR VE ZEN

Günümüz

New York City

Provanın Dördüncü Gününün Sonu

Daireme girdiğimde yağmur ormanları sesleriyle karşılaştım. Bende saçlarımı yolma hissi uyandıran lanet akan su ve kuş sesleriyle karışık sinir bozucu bir tür melodik/elekttronik saçmalık.

“Lanet olsun!”

Salondan çok sakın bir ses, “Dediğini duydum,” dedi. “Lütfen mabedimizi agresif bir dille kirletme. Huzurumu bozuyorsun.”

Duygusal bitkinliğim üstüme bir ağırlık gibi çöktü. Çantamı koridora bıraktıktan sonra zombi gibi salona yürüyüp koltuğa çöktüm.

“Lütfen şu saçmalığı kapat,” deyip kafamı geriye yasladım ve tavana bakarak ofladım. “Bu rahatlatıcı değil. Bende köpek yavrularına ve sana işkence etme isteği uyandırıyor.”

Ev arkadaşım Tristan önümdeki geniş halının üstünde bacaklarını kavuşturmuş, elleri dizlerinde oturuyordu. Gözleri kapalıydı. Nefes alışsı sabit ve ölçülüydü. Üstünde kısacık bir şort dışında başka bir şey yoktu. Bir an durup yıllardır yoga yapmasının bir doksan beşlik bedenini şekillendirerek onu nasıl erkek mükemmeliyetinin son noktası haline getirdiğine baktım. Uzun, siyah saçları at kuyruğu yapılmıştı. Yüzü pürüzsüz ve gerginlikten uzaktı. Japon bir anne ve Malezyalı bir baba, bir sanatçı tarafından ölümsüzleştirilmesi gereken türden egzotik bir görünüm vermişti ona. Ondandır harika bir heykel olurdu.

Seksi Buda.

Benim aksime o lanet Zen'in somut bir örneği idi.

"Kötü bir gün mü geçirdin?"

Günümün çoğunu, atlatmaktan çok uzak olduğum çok yakışıklı eski erkek arkadaşım ile öpüşerek geçirmiştim. Kötü kelimesi bunu anlatmakta yetersiz kalırdı. "Tahmin bile edemezsin."

Tristan gözlerini açtı ve bana şöyle bir baktı. "Aman Tanrım Cassie! Çakraların etrafa saçılmış. Ne oldu?"

"Holt'la öpüştük," derken sesim bitkin ve çatallı, zihnim bulanıktı. Dengem öylesine şaşmıştı ki zor konuşuyordum.

Tristan oflayıp kafasını salladı. "Cassie onca konuştuğumuz şeye, onunla herhangi bir ilişkiye dalmayacağına yemin etmene, *Kendine Hâkimiyet Yemini*'ni yazmana rağmen mi?"

"Spontane gelişen bir şey değildi Tris. Oyunun bir parçasıydı."

Tristan müzik setini kapattı. *Neyse ki!*

"Aaa! Eee?"

"Eeesi..."

Bir şey dememi bekledi ama konuşmadım. Ağzımı açarsam içimdeki öfke fırtınası dışarı taşarak etimi kemiklerimden ayıracaktı.

"Cassie?"

Kafamı salladığımda Tristan anladı.

Yanıma oturup beni kocaman kollarıyla sardı.

"Tatlım." Ben ona, beni gerçeğe bağlayan tek şeymiş gibi sarılırken o da iç geçirdi.

"Tris ben mahvoldum."

"Bunun zor olacağını biliyordun."

"Bu kadar zor olacağını bilmiyordum."

"Ya o? O bu durumu nasıl idare ediyor?"

"Adilik yapıyor."

"Gerçekten mi?"

Yine iç geçirdim. "Hayır. Pek sayılmaz. Genellikle düzgün sayılabilecek ve ilgili bir şekilde davranıyor ama bu daha da beter. O böyle davranırken onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Belki de değişmiştir."

"Sanmıyorum."

"Özür diledi mi?"

"Tabii ki de hayır."

"Ya dileseydi?"

Bunu gözden geçirdim. Kabul eder miydim? Benden onu affetmeme yetecek kadar özür dileyebilir miydi acaba?

"Cassie?"

"Diyelim ki özür diledi ki bu çok düşük bir ihtimal... Bu, hiçbir şeyi değiştirmezdi. O yine o. Ben de benim. Biz birbirimizi çekip sonra da iten, bir o yana bir bu yana dönen müknaatılar gibiyiz ve ben sadece... ben..."

Nefesim tükendi ve öylece kaldım.

Bunu söyleyemem. Yıllardır kendimi tamamlanmış hissettiğim ilk ânın onun bugün beni öptüğü an olduğunu kabul edemem.

Bana bu şekilde hissettirebilecek tek kişinin o olduğunu fark etmek beni çıldırtıyor.

Yüzümü ovuşturdum. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Onunla konuşman gerek."

"Konuşup ne diyeceğim? *Off Ethan, gittiğinde beni tamamen yerle bir etsen de hâlâ seni istiyorum, çünkü ben bu dünyada eziyet çekmekten en çok hoşlanan insanım mı? Ona bu tarz bir koz veremem.*"

"İkiniz savaşta değilsiniz."

"Evet, öyleyiz."

"O bunu biliyor mu?"

"Bilmeli. Bunu o başlattı."

Tristan bana şöyle bir baktı. Derin, aydınlanmış ve dibine kadar sinir bozucu bir şey söylemek üzere olduğunu biliyordum. Söyleyeceği her neyse doğru olacaktı. O her zaman haklıydı zaten. Bu özelliğinden nefret ediyordum. Aynı zamanda da onu bu yüzden seviyordum.

Tristan, bana *Portre* adlı oyunun Broadway'de olmayan versiyonunda ne kadar muhteşem olduğumu söylemek için sahne kapısında beni beklediğinden beri aramızda bir bağ oluşmuştu. Hayatımda olması gerekiyormuş gibi hissetmiştim. Ruby, son senemizde yurtdışına taşındığından beri böyle bir hisse kapılmamıştım.

Tristan'ın kalacak bir yere ihtiyacı vardı. O yüzden ev arkadaşım ayakkabı hırsızı çıkıp da, gecenin bir köründe bütün ayakkabılarımı alıp kaçtığında, ona bana taşınmasını teklif etmek için bir dakika daha düşünmemiştim.

O zamandan beri en yakın arkadaşız ve son üç yıldır beni "Holt'tan nefret ediyorum" evrimimin her aşamasında gördü. Bana birçok yıkıcı eğilimimi aşmamda yardımcı oldu ama bugün, kaydettiğim gelişmelerde kesinlikle bir gerileme yaratmıştı.

"Cassie, ne istiyorsun?"

Bu yanıltıcı şekilde kolay bir soru gibi görünüyordu ama ben gerçeği biliyordum. Tristan kolay sorular sormazdı.

"Onun bana bu şeyleri hissettirmesini istemiyorum artık."

"Sana ne istemediğini sormadım, ne istediğini sordum. Bugün, geçmiş ve geleceği hesaba katmadan herhangi bir şeye sahip olabilseydin o ne olurdu?"

İyice düşündüm. Cevap basitti. Ve imkânsız.

"Tekrar mutlu olmak istiyorum."

"Peki seni ne mutlu edecek?"

Ethan.

Hayır.

Evet. Ethan'ın bana sarılıp beni öpmesi.

Yapma! Yapamazsın. Böyle bir şey yapmayacak.

Ethan'ın beni soyarken ellerini bedenimde gezdirmesi.

Tanrım! Hayır.

Ethan'ın içimde hareket ederken ve bana ölümsüz aşkını ilan ederken inlemesi.

Off Tanrım!

Ayağa kalkıp mutfaka gittim. En yakındaki şarap şişesini alıp açarken ve koca bir kadehi doldururken ellerim titredi. Tristan kapının çerçevesine yaslandı. Ben çok fazla ve çok hızlı içerken onun memnuniyetsizliğini hissettim.

"Cassie..."

"Duymak istemiyorum."

"Seni dışarı çıkaracağım."

"Hayır."

"Evet. Sakinleşip dünya yakışıklısı Bay Holt'u takıntı haline getirmeye bir son vermek gerek."

"Lütfen ondan 'dünya yakışıklısı' ya da 'Bay Holt' diye bahsetme. Hatta ondan hiç bahsetmesen harika olurdu."

"Seni Zoo'ya götüreyim. Bu gece heteroseksüeller gecesi. Etrafındakilere istediğin kadar sulanarak bakabilirsin."

Kadehin geri kalanını da kafama dıktım. “Tristan, benim bu akşam ihtiyacım olan şey evde, yalnız başıma bilincim yarı kapalı olana kadar içmek. Dışarı çıkarsam bunun, İsmi Lazım Değil’i birkaç saatliğine unutturacak bir yabancıyı becermemle sonlanacağını biliyorsun. Sonra sabah, anlamsız tek gecelik ilişkiler ve onları, geçmişte *Ekselansları Pislik Herif* tarafından reddedilişlerimin acısını uyuşturmak için kullanmamla ve eninde sonunda sadece belirtilerini değil, kalbimdeki koca boşluğun asıl nedenini tedavi etmem gerektiğiyle ilgili bana ders vereceksin.”

Tristan nefes verip göz kırptı. “Bak sen! Şu an bu küçük nutkunla, kendi durumunun, seni tanıdığım süre boyunca gösterdiğinden daha fazla bilincinde olduğunu gösterdin. Konuştuğumda dinlemediğini düşünmeye başlamıştım bense.”

“Dinliyorum. Hatta belki de öğreniyorum,” deyip kadehimi yeniden doldurdum.

“Çok şükür sana Güneş Tanrısı!” deyip yanıma gelerek bana sarıldı. “Şimdi, onunla ne zaman konuşacaksın bakalım?”

İç geçirip kafamı salladım. “Bilmiyorum. Ne zaman yıkılmadan ayakta kalmayı başarırısam o zaman olabilir mi?”

“Bu asla demek olurdu.”

“Tristan...”

“Cass kafa patlatmayı kes. Bunu ne kadar erken yaparsan, aranızdaki kötü enerjiden nasıl kurtulacağını planlamaya o kadar erken başlayabilirsin.”

“Onun istediğinin bu olduğundan emin bile değilim.”

Tristan gözlerini devirdi. “Ben bile onun ne istediğini biliyorum ve adamları tanışmadım bile. E-postalarını ben de okudum. Unuttun mu? Ne zaman saklanmaya son verip onun konuşmasına izin vereceksin? Eğer onu affetmenin

bir yolunu bulursan o zaman belki... belki de tekrar nasıl mutlu olabileceğini de bulabilirsin. Hayatında o varken ya da yokken."

Tristan haklıydı. Her zamanki gibi.

"Senden nefret ediyorum. Biliyorsun değil mi?"

"Hayır, etmiyorsun."

Şaraptan bir yudum aldım. "Sadece gelecek birkaç günü atlatmama izin ver. Sonra... onunla konuşacağım."

Bana tekrar sarıldı. "Güzel! Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Kulüpte iyi eğlenceler."

"Öyle yapacağımı biliyorsun. Yarın görüşürüz."

Yanağına bir öpücük kondurup şarabımı alarak yatak odama gittim ve kapıyı kapattım.

Müzik açtıktan sonra dizüstü bilgisayarımı açtım ve birkaç dakika e-postalarımı baktım. Ruby'den gelen, beni güldüren bir tane vardı. Ayrıca penis boyumu nasıl büyüteceğime dair birkaç yardımsever şirketten gelen e-postalar da vardı. Onları silip masa üstüme geçtim.

İşte orada!

O küçük simge her zaman beni kışkırtıyordu. Adı *Pisliğin E-postaları*'ydı. Şarabımdan yudumlayıp ona baktım ve parmağım farenin tıklama düğmesi üzerinde asılı kaldı.

Daha önce hepsini okumuştum. Hem de onlarca kez. Her seferinde öfke ve acıyla kararmış gözlerle...

O hisleri aşarsam ne göreceğimi merak ettim. O zaman bu e-postalar, saatlerimi küfretmekle harcadığımdan daha farklı bir Holt imajı çizer miydi?

"Lanet olasıca! Kahretsin! Lanet!"

Klasörü açtım.

Tanıdık sözcükler ekranı doldurdu ve derin bir nefes aldım.

İlk e-postasının tarihi beni terk ettikten üç ay sonraydı.

Kimden: EthanHolt <ERHolt@gmail.com>

Kime: CassandraTaylor <CTaylor18@gmail.com>

Konu: <yok>

Tarih: 16 Temmuz Cuma 21:16

Cassie,

Burada oturmuş, iki saattir bilgisayarımın ekranına bakarak sana e-posta göndermek için cesaret toplamaya çalışıyorum. Şimdi yazıyorum ama ne diyeceğime dair en ufak bir fikrim bile yok.

Senden özür mü dilemeliyim? Tabii ki de.

Affını mı dilemeliyim? Kesinlikle.

Beni affedecek misin? Şüpheliyim.

Ama seni incitsem de gitmekle hâlâ doğru şeyi yaptığımı düşünüyorum. Birimizin hâlâ kendini bütün hissetme şansı varken gitmem gerekiyordu.

Şimdi gülümsüyorum, çünkü gözlerini devirip bana "pislik" dediğini hayal edebiliyorum. Haklısın da. Seni tanıştığımız ilk gün uyarmıştım. Unuttun mu? Senden öyle çok korkmuştum ki arkadaş olmamalıyız demiştim ama sen yine de arkadaş olmamızı sağladın.

Sonunda hayatımdaki en iyi arkadaşım oldun.

Arkadaşlığımızı özlüyorum.

Seni özlüyorum.

Sanırım bütün söylemek istediklerim bu kadar.

Ethan.

Sonraki bir ay sonrasındandı.

Kimden: EthanHolt <ERHolt@gmail.com>

Kime: CassandraTaylor <CTaylor18@gmail.com>

Konu: <yok>

Tarih: 13 Ağustos Cuma 19:46

Cassie,

Asla cevap vermesen bile sana yazmaya devam etmeye karar verdim, çünkü bunları okuyup beni düşünüyormuşsun gibi düşüneceğim. Rol yapmak konusunda ne kadar iyi olduğumu bilirsin.

Oyun iyi gidiyor. Oyuncular iyi ve ben Romeo yerine, yine Mercutio'yu oynadığıma çok memnunum. Bildiğin üzere romantik başkahramanı oynamak zaten hiç bana göre değildi.

Seni düşündüğümde sık sık göğsüm ağrıyor. Bu hiç hoş değil. Kalp rahatsızlığım olamayacak kadar gencim ama bana zaten bildiğim şeyi, yani kalbimde bir sorun olduğunu ve düzeltilmeyeceğini söylerler diye muayene ettirmeye korkuyorum.

Bazen senin ne yaptığını merak ediyorum ve hayatına devam ettiğini umuyorum. Hak ettiğin de bu ama bir yanım, ben gittiğim için mutsuz olmanı umuyor.

Seni özlüyorum.

Ethan.

Sonrakiyse diğer hepsinden daha çok okuduğum e-posta. Onu ellerini bedenimde hissedecek kadar çok özlediğimde okuduğum...

Kimden: EthanHolt <ERHolt@gmail.com>

Kime: CassandraTaylor <CTaylor18@gmail.com>

Konu: <yok>

Tarih: 1 Eylül Çarşamba 02:09

Cassie,

Saat gece iki ve ben sarhoşum. İnaaanılmaz sarhoşum. Seni çok istiyorum. Seni çıplak ve nefes nefese istiyorum. Boşaldığında yüzünü görmek istiyorum ve... Of Tanrım! Seni istiyorum.

Tabii ki de seni becermeyi asla öğrenemedim, değil mi? Sana karşı bir şey hissetmeden sadece seksmiş gibi yapamadım, çünkü asla öyle değildi. Asla. Çok daha fazlasıydı.

Bu akşam eve bir kız getirdim. Hoş bir kız. Hatta güzel sayılır.

Senin kadar güzel değil ama zaten kimse değil.

Onu becermemi istedi ama yapamadım. Onu doğru dü-rüst öpemedim bile, çünkü dudaklarının tadı seninkiler gibi değildi ve kokusu güzel değildi, çünkü o, sen değildin.

Şimdi burada oturmuş sana yazarken taş gibi sertleştim ve bir daha asla içinde olamayacağımı biliyorum ve tek düşünnebildiğim bu. O yüzden bnu yazmayı bitirirken muhtemelen seni hayal ederek elimi becereceğim. Sonra da kendimden biraz daha nefret edeceğim.

Ben bir zavallıyım.

Artık seni takıntı haline getirmek istemiyorum. Canım çok acıyor.

Seni çok fazla özlüyorum.

Ethan.

Sonra da bu vardı:

Kimden: EthanHolt <ERHolt@gmail.com>

Kime: CassandraTaylor <CTaylor18@gmail.com>

Konu: Bir bahanem yok

Tarih: 1 Eylül Çarşamba 10:16

Cassie,

Sana dün gece yolladığım e-postadan çok utanıyorum. Hiçbir bahanem yok. Çok fazla içtim ve şey... Gerisini biliyorsun işte.

Lütfen onu sil ve unut.

Ben de böyle yapmaya çalışacağım.

Ethan.

Bundan sonra ondan aylarca haber almadım. Sonra bu geldi:

Kimden: EthanHolt <ERHolt@gmail.com>

Kime: CassandraTaylor <CTaylor18@gmail.com>

Konu: <yok>

Tarih: 13 Ocak Perşembe 00:52

Cassie,

Mutlu Yıllar.

Uzun zaman oldu.

Nasılsın?

Tabii ki de buna cevap vermeni beklemiyorum. Bana asla cevap vermiyorsun. Bu anlaşılabilir bir durum. Yardım almaya başladım. Birisiyle, neden her şeyi sürekli olarak mahvettiğimle ilgili konuşuyorum. İyileşmeye çalışıyorum. Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım, biliyorum ama geç olsun, güç olmasın. Değil mi?

Terapistim insanlara kendimi açabilmem için korkumdan kurtulmam gerektiğini söylüyor. Artık ne olacağını hiç bilmiyorum.

Belki de mutlu olmamam gerekiyor benim. Seninle mutlu olamadıysam benim için umut yok.

Aramızı düzeltmek istiyorum. Belki tekrar arkadaş olabiliriz. Ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bir fikrim olsa bile senin bunu isteyeceğinden şüpheliyim. İster miydin?

Tekrar arkadaşın olmak isterim Cassie.

Seni özlüyorum.

Ethan.

Daha fazlası vardı ama onları okuyamazdım. Şarap bitmişti ve gözlerim acıyordu. Bir e-posta yazdım.

Kimden: CassandraTaylor <CTaylor18@gmail.com>

Kime: EthanHolt <ERHolt@gmail.com>

Konu: Haftanın sonu

Tarih: 4 Eylül Cuma 21:46

Ethan,

Oyunun hatırına, sanırım konuşmaya zaman ayırmalıyız. Yarın akşam provadan sonraya ne dersin?

Cassie.

Cesaretimi yitirmeden önce göndere bastım.

* * *

Rüya beni içine çekti. Tek yapmaya çalıştığım şeyin unutmak ya da hatırlamak olduğu zamana geri götürdü. Hangisi olduğunu bir türlü anlayamıyordum zaten.

Adam hızını arttırırken boynuma öpücükler kondurdu. Uzun, derin hamlelerle içime girip çıkıyordu. Bense bütün doğru sesleri çıkarıyordum ama boşalmanın yakınından bile geçmiyordum.

"Cassie, bana bak."

Bakamam ki. Bu iş böyle yürümez. Ona bakmak hayali altüst ederdi. Sahte de olsa, sahip olduğum tek şey o hayaldi.

"Cassie lütfen."

Onu sırtının üstüne itip kontrolü ele aldım. Çaresizlikle aletin üstünde hareket ettim. Bunu, olduğundan daha öte bir şey haline getirmeye çalıştım.

İnledi ve kalçalarını kavradı. Neredeyse bittiğini biliyordum. Ellerini bedenimde saygıyla ve şefkatle gezdirdi. Ben bunu hak etmiyordum. Bunu şimdiye kadar nasıl anlamamıştı ki?

"Cassie, lütfen bana bak."

Sesi kulağa doğru gelmiyordu. Konuşamasın diye daha hızlı hareket ettim. İnleyip hareketsiz kaldığında ben hiçbir haz duymadım. Sadece bir rahatlama hissine kapıldım.

Boşalıyormuş gibi yapıp göğsüne kendimi bıraktım. Kollarını bana dolasa da aramızdaki mesafe gittikçe arttı.

Kalp atışlarını dinledim. Çok güçlüydü. Hızlı ve istikrarlıydı. Sevmekten korkmuyordu. Bu ses bana yabancıydı.

Üstünden inip kıyafetlerimi topladım. Her hareketimi gözleriyle takip etti.

"Kalamaz mısın?"

"Hayır."

Ofladı. Bu cevaptan bıkmıştı. Ben de bıkmıştım.

"Bana tek bir şey söyle," deyip doğruldu.

"Ne?"

"Biz sevişirken beni düşünecek misin hiç?"

Durakladım. Sonra tişörtümü giydim. Bu kadar bariz bir şekilde anlaşılır olmaktan nefret ediyordum.

"Cassie, o seni bıraktı."

"Biliyorum."

"Onu unut."

"Deniyorum."

"Dünyanın diğer bir ucunda o. Bense buradayım. Seni seviyorum. Uzun bir zamandır seviyorum. Ama bu asla bir fark yaratmayacak, değil mi? Ben her ne kadar yaratmasını istesem de..."

Ayağa kalkıp boxerını giydi. Hareketleri haşin ve huzursuzdu.

Onu suçlamıyordum. Daha fazlasını hak ediyordu.

Teslim olmuş bir ifadeyle yatağa oturdum. Bu nispet olsun diye başlamış bir şeydi ama artık yürümesini istiyordum. Böylesine ayarsız olmamak için her şeyimi verirdim.

Ama ayarsızdım. Aksiymişim gibi davranmaya çalışmak işe yaramıyordu. İncinmek yerine başka birini inciterek duyduğum rahatlık kendimden nefret etmeme neden oluyordu.

Önüme gelip durdu. Ona sarıldığımda beni sıkıca sardı.

"Ethan Holt'un burada olmadığına bile benim için her şeyi mahvetmesine inanamıyorum."

Onun sadece adının geçmesi bile göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"Özür dilerim," dedim. "Biliyorum. Bu tam bir klişe ama sorun kesinlikle sende değil, bende."

Güldü. "Orasını biliyorum." Sonra yüz ifadesi yumuşadı. "Yine de umarım bir gün bu mesele senin için de kapar Cass. Bunu gerçekten umut ediyorum."

Kafa salladım ve göğsüne bakarak, "Ben de," dedim.

Sonra beni nazıkçe ve yavaşça öptü. Neredeyse ağlayacaktım, çünkü bu öpücüğün bana çok daha farklı şeyler hissettirmesini istiyordum.

Alnını alnıma yaslayarak, "Umarım o adi herif seni terk etmenin hayatında yaptığı en aptalca şey olduğunu fark eder," dedi.

Beni kapıya kadar geçirdi ve bir kez daha öptü. "Bu akşam tiyatro da görüşüyor muyuz?"

Kafa salladım ve veda ettim. İşte böylece, sadece sahnedeki sevgili olmaya geri döndük.

Böylesi daha iyiydi.

Oradan giderken, masum insanlara bir daha zarar vermemeye yemin ettim. *İçeri gir. Becer. Çık git. Hiçbir bağ yok.*

Aşk zayıftır.

Bu, Holt'un bana öğrettiği tek şey değildi ama en iyi hatırladığım şeydi.

* * *

Kendime gelerek sıçradığımda neredeyse sandalyemden düşüyordum.

Kalbim henüz su yüzüne çıkmayan bir suçluluk duygusuyla küt küt atıyordu.

Tanrım! Saat kaç?

Saate baktım. On bire çeyrek vardı. Bir saattir masamda uyuyordum demek.

Ağzım kurumuştı ve oda dönünce bir şişe şarabın tamamını içtiğimi hatırladım. Homurdanarak masamdan destek alıp kalktım. Ayağa kalkıp banyoya giderken bütün bedenim itiraz ediyordu.

Midem içindeki berbatlıkla guruldarken, çabucak bir duş alıp dişlerimi fırçaladım.

Ona e-posta göndermiştim.

Ona e-posta gönderip konuşmamız gerektiğini söylemiştim.

Bunun olmasına hiç hazır değildim. Eğer davranışları için bahane sunmaya çalışırsa kafasına yumruk atardım. Bu olurdu. Bunu biliyordum.

Havluyla saçlarımı kuruladım ve taramakla hiç uğraşmadan en sevdiğim pijamamı giydim ve yatağa sokuldum. Bir kitap açıp okumaya çalıştım ama gözlerim bulanıktı. Ovuşturup iç geçirdim.

Gergindim, tahrik olmuşum ve sarhoşum. *Lanet olsun!* Sekse ihtiyacım vardı.

Bana haz veren en son erkeği hatırlayamıyordum. Açıkçası adının ne olduğuna dair hiçbir fikrim bile yoktu. Matt miydi? Nick? Blake? Tek heceli olduğunu biliyordum.

Adı her neyse idare eder bir seks partneriydi ama boşalmamı sağlamamıştı. Çok azı bunu başarıyordu. Egomu besliyor ve bir süre unutmamı sağlıyorlardı ama bana asla Holt'un hissettirdiği gibi hissettirmiyorlardı. Ama zaten kalbimi göğsümden koparıp binlerce parçaya da bölmüyorlardı. Bu da vardı tabii.

Telefonum çaldı. Tristan'ın bana kulüpte bulduğu yeni, enfes erkeğinden bahsetmek istediği için aradığını biliyordum.

Telefonu alıp cevap ver tuşuna bastım. "Dinle dans kraliçesi. Sarhoşum, tahrik olmuş bir haldeyim ve beni becermeyecek yakışıklı erkeklerle ilgili bir şeyler duyacak havamda değilim. O yüzden ihmal edilmiş zavallı vajınanın hatırına, kendine bir *Cosmo* daha iste ve lütfen defol git başımdan."

Bir sessizlik oldu. Sonrasında da tereddütlü bir öksürük sesi geldi. "Defolup gitmeyi sorun etmem ama eğer bir fark yaratacaksa penislerden bahsetmeyecektim. Senin ihmal edilmiş zavallı vajınandan konuşmak daha çok ilgimi çekti. Nasıldı bunca zamandır? Uzun zamandır yüz yüze gelmedik kendisiyle."

Aniden yanaklarım ısındı. Onun etrafında utanma olasılığım kalmamış olmalıydı. Yine de her seferinde biraz daha utanacak bir şeyler buluyordum.

"Ne istiyorsun Holt?"

"Şey... Seks istediğin ve sarhoş olduğun için, beni elleymeceğin kadar yakınında olmak istiyorum. Bunu yapamayacağım için sadece konuşmak istiyorum. E-postanı aldım."

Gözlerimi ovuşturdum. Bu akşam onun çekimine katlanacak gücüm yoktu. "İyi. Peki."

"Cumartesi akşam harika olurdu. Teşekkürler."

"Henüz bana teşekkür etme. Ben sana bir şeyler fırlatmadan akşamı sonlandıramama ihtimalimiz çok yüksek ama sanırım aramız daha da beter olamazdı, değil mi?"

Holt güldü. "Bilmiyorum. Şu ankinden daha az medeni olduğumuz zamanlar da oldu. Yine de aramızı düzeltme fırsatı için teşekkürler."

Sessizleşti. Ben de sessizleştim. Eskiden telefonda saatlerce konuşabilirdik. Şimdiyse tuhaflık çökmeden önce bir dakikayı zor atlatmıştık.

"Eee? Sadece bunu söylemek için mi aradın? Çünkü bunu bana yarın da söyleyebilirdin."

Bir an yine sessizlik oldu. Sonra, "Sana yarına kadar bekleyemeyecek bir şey söylemek için aradım," dedi.

Sırtımda bir ürperti oldu. "Neymiş o?"

"Sana bunu söylemem gerekiyordu sadece... Özür dile-
rim Cass."

Tuhaf hisler aniden içimi kaplarken nefes almayı bırak-
tım ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Bu sözcükler, bu basit ama etkili sözcükler...

"Cassie? Beni duydun mu?"

"Sanmıyorum. Özür gibi bir şey duydum ama söyleyen
senin sesindi."

Holt ofladı. "İlişkımız boyunca beni yeterince özür di-
lerken duymadığını biliyorum ve bunun için de özür dile-
rim. Ama biz, birlikte bir gün daha geçirmeden önce bunu
söylemek zorundaydım. Söylememek beni öldürecekti."

Şok içinde, dilinin ne kadar dolandığını fark edemeye-
cektim neredeyse.

"Holt, sen içtin, değil mi?"

"Biraz."

"Biraz mı?"

"Şey... Çok ama bunun özür dilememle alakası yok.
Bunu provanın ilk günü seni ilk gördüğüm anda yapma-
lıydım ama... sen dinlemek istemedin. Ve... Şey... Korkutu-
cuydun."

"Duştan çıktığım için saçımın şu anki halini görmedin.
Hâlâ korkutucuyum."

"Saçmalık! Eminim güzel görünüyorsunuzdur."

Gerçekten sarhoştı. Ancak zil zurna sarhoş olduğunda
bana iltifat ederdi.

"Ne içiyorsun?"

"Viski."

"Neden?"

"Çünkü... senin yüzünden. Şey... Seninle benim yüzü-
müzden. Ve öpüşme... Kesinlikle öpüşme yüzünden."

Ona aynı nedenle bir şişe şarabı devirdiğimi söylemedim.

İç geçirdi. "Off Cassie! Seni öpmek var ya?" İnledi. "Üç yıldır hayalini kuruyordum ama hayallerimin hiçbirisi bugün olanla kıyaslanamaz."

Sesini öylesine alçalttı ki artık benimle konuştuğundan emin bile değildim. "Seni öpmeyi özledim. Hem de çok."

Lanet olsun! Bunları dinleyemezdim.

"Holt, lütfen..."

"Biliyorum. Bunların hiçbirini söylememeliyim ama sarhoşum ve seni özlüyorum ve... sarhoş olduğumu söylemiş miydim?"

Güldüm, çünkü işte böylece yeniden arkadaşım olmuştu. Ama bunun gerçek olmadığını ve uzun sürmeyeceğini biliyordum.

"Gidip yat Ethan."

"Tamam güzel Cassie. İyi geceler. Ayrıca ne kadar üzgün olduğumu unutma lütfen."

Kendimle çelişerek gülümsedim. "Sabah berbat bir şekilde akşamdan kalma olacaksın, biliyorsun değil mi?"

Neşeyle güldü. "Sana bu akşam dediğim herhangi bir şey, benden daha az nefret etmeni sağladı mı?"

"Belki."

"Biraz mı? Çok mu?"

"Biraz."

"O zaman buna değmiş olacak."

DOKUZ

NUMARADAN

Ertesi gün yürüyerek provaya giderken Holt'un özrü hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Özür dilemesinin, bir şeyleri kafamda bitirmemi sağlayacağını sanıyordum ama öyle olmamıştı. Aksine içimde tuhaf, yoğun bir endişe yaratmıştı.

Derin bir nefes verdim ve omuzlarımı geriye attım.

En kötü ne olabilirdi ki? Dediklerini gerçekten kastetmediğini mi söyleyecekti?

Bilinçaltım, sesini Tristan'ınkine sinir bozucu derecede benzeterek, *Hayır*, diye fısıldadı. *Asıl, dediklerini kastettiğini söyleseydi durum daha beter olurdu, çünkü o zaman ya onu kabul etmeye ya da ondan vazgeçmeye karar vermek zorunda kalırdım. Gerçekçi olursak, bu iki seçenek de ödünü patlatıyor.*

Dişlerimi gıcırdattım.

Bilinçaltımdaki Tristan da, gerçek hayattaki Tristan kadar sinir bozucuydu. Böyle olacağını kim bilebilirdi ki?

Tiyatroya vardığımda bugünün provasını düşünüyordum. Bugün seks sahnesiyle sonrasındaki sabah sahnesindeki duruşları ve hareketleri canlandırarak ayarlama

yapmamız gerekiyordu. Holt'un ellerini bedenimde gezdirişine dair görüntüler kafamda canlanınca ürperdim.

Yüce Tanrım!

Numaradan olsun ya da olmasın onun beni tahrik etmesi fikri bile vajinamın beklentiyle sessizce alkış tutmasına neden olmaya yeterdi.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı çekip açtım. Salona girdiğimde, olağanüstü kafein meleği Cody bana kahvemi uzattı. Çantamı bırakıp kahveyi yudumlarken, Holt berbat derecede akşamdan kalma olması gereken birine göre fazla güzel görünerek önümde belirdi.

Alçak sesle, "Selam," dedi.

"Selam."

Birkaç saniye tuhaf bir sessizlik içinde öylece durduk.

Aşağı, ellerine doğru bakarak, "Eee?" dedi.

Sırf çekememezlikten, "Şey, evet. Bu sabah berbat görünüyorsun," dedim.

"Teşekkürler. Sanırım bir şişe Jack'i eskisi kadar kaldıramıyorum."

"Yazık olmuş. Bunu özgeçmişinde özel yetenek olarak belirtmemiş miydin?"

"Evet. Bunu daha önce bir rol için kullanmam gerekmedi hiç ama araştırma amaçlı sık sık yaptım."

"Eminim öyledir. Çok önemli sarhoş araştırması."

"Evet." Gülümsedi. Gülümsemesi sinir bozucu derecede etkileyici, tek yanağında beliren ve tatlı sayılabilecek türden bir gülümseme idi.

"Bak," dedi. "Dün gece tam olarak ne derecede bir pislik gibi davrandım? Yalan söyleyip, 'Hiç öyle davranmadın,' demekten çekinme, çünkü içimde çok kötü olduğuna dair bir his var."

Neredeyse kahvemi düşürecekdim. "Hatırlamıyor musun?"

Yutkundu. “Hayır. Hatırlıyorum. Sadece... telefonu kapattıktan sonra ne kadar güldüğünden emin değilim. Güldüysen de seni suçlayamam.”

Bir kez olsun dürüst olmaya çalışarak, “Hiç gülmedim,” dedim. “Özür dilediğin için, kendimi hayal görmediğime ikna etmekten başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuştum.”

Kafasını salladı. “Evet. Sanırım bu konuda sorunlarım var. Bu üzerinde çalıştığım şeylerden birisi.”

“Biz birlikteyken üzerinde çalışmaman büyük talihsizlik.”

Yüzünde üzgün bir ifade belirince kendimi kötü hissettim ama ne yapabilirdim ki? Ona karşı çirkeflik etmeye bir gecede son veremezdim ya.

Marco salona girdi ve set dekorları yerleştirilirken bir hareketlilik oldu. Prova salonunun ortasında bir yatak vardı ve biz yattığımızda, seyircinin göreceği şekilde eğilerek hafifçe havaya kaldırılmıştı.

Sırf ona bakınca bile ağzım kurudu.

Holt’a kaçamak bir bakış attım. Ya ısındığı ya da sinirlenini yatıştırdığı için derin ve eşit nefesler alıyordu. Ben de ona katıldım. Kalbim çok hızlı çarpıyordu.

Beş dakika sonra, Marco bizi iki eski sevgilinin kendilerini bulabileceği en rahatsız edici pozisyona soktu. Ethan bacaklarımın arasında, elleri yüzümün iki yanında ve dudakları dudaklarımın hemen üzerindeydi.

Kasığını yukarı aşağı sürterken beni yavaşça ve tatlı tatlı öptü. Sonra gözlerini kapatırken alçak sesle inledi.

“Bana bak Sam,” diye fısıldadım.

Gözlerini açtı.

Çok güzeldi. Çok yoğun ve karmaşıktı da. Her zamanki gibi.

Marco, "Onu tekrar öp," diye seslendi. "Dudağından öp. Sonra boynuna in."

Ethan bir an tereddüt ederek bana baktı. Sonra kendisine denileni yaptı. Dudakları yumuşak ama kapalıydı.

Ben onun öpücüğüne karşılık veremeyecek kadar ama vermem gerektiğinin bilincinde olarak donuk bir halde orada öylece yatıyordum.

Geri çekilip bana kafası karışmış bir ifadeyle baktı.

Lanet olsun! Sarah gibi düşünmeye başlamam gerekiyordu.

O Sam'di. O ve Sarah sonsuza dek mutlu oluyorlardı. Senaryoyu okumuştum.

Beni tekrar öptü. Ben de beceriksizce karşılık verdim.

Marco sinirlenmiş gibi bir sesle, "Ses çıkarman gerek Cassie. Yaptığın hiçbir şey buradan anlaşılmıyor. Biraz daha abart," dedi.

Kendime geldim ve işimi yapmaya çalıştım.

Kollarımı ona dolamakla başlayıp kalçalarımı kaldıarak sırtımı geriye doğru bükerken yüksek sesle inledim. Yaptıklarım yapmacıktı ve porno filmlerdekine benziyordu ama bu aşamada ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Poposunu avuçlayıp onu kendime doğru çektim. "Lanet olsun Cassie!" diye fısıldayıp omzuma derin bir nefes verdi.

"Sanırım replik, 'Ah Sarah! Seni seviyorum,' olacaktı," deyip inledim ve boynunu öptüm.

İçgüdüsel olarak omuzlarından aşağı uzanıp tişörtünü tuttum. Çekip kafasından çıkardım ve yere attım.

"Şimdi de kıyafetlerimi mi çıkarıyoruz?" diye fısıldadı. "Bunun yalnızca bir prova olduğunu sanıyordum."

"Ne diyebilirim ki? Anlaşılan yaptığım hiçbir şey seyirciye ulaşmıyor. Seni çıplak görmek onlara ulaşır sanırım."

Saldırgan olmak güzel bir histi. Kendimi kaptırmama engel oluyordu.

Dudaklarımdan yine yapmacık sesler döküldü ama onun kaslarını ellerimin altında belirgin bir şekilde hissettiğimde Sam'e dair bütün düşünceler buhar olup uçtu.

Yarı çıplak Ethan.

Ona dokunmak harika bir histi. Böyle bir şey mümkünse, eskisinden de inanılmazdı.

Çıplak göğsü öylesine dikkatimi dağıtmıştı ki birdenbire ne demem gerektiğini unuttum. *Sarah gitti. Güle güle!*

Ellerimi karnında gezdirdikten sonra sırtına uzandım ve pantolonun belinden içeri parmaklarımı soktum. "Ahhh Cassie! Tanrı aşkına!" tarzında belli belirsiz bir şeyler geveledi.

Kafasını omzuma koydu ve kafamın iki yanındaki elleriyle sıkıdığı çarşaf kırıktı. Bütün kasları gergindi. Nefes almadığını düşündüm.

Marco sinirlenerek, "Durmanızın bir nedeni var mı?" diye sordu. Elissa'ya dönüp, "Neden durdular?" diye sordu.

Ethan hâlâ nefes almıyordu.

"Ethan?" diye fısıldadım.

Hareket etmedi ama verdiği sıcak, derin nefes boynuma doğru geldi. "Ne var?"

"İyi misin?"

Durup iç geçirdi. "Evet. İyiyim."

"Repliğin bu mu?"

Gerildi. "Repliğim ne mi?"

"Konuşma sırası sende mi?"

Dirseklerinden destek alarak kalktı ve dişlerini sıkarak bana baktı.

"Cassie, hangi replikleri söylemem gerektiğini bırak, şu an adımın ne olduğuna dair bile hiçbir fikrim yok. Bunu atlatalım da diyalogu sonra hallederiz. Olur mu?"

Sinirli konuşuyordu ama huzursuz olduğunu biliyordum. Ben de huzursuzdum.

“Olur. Tamam.” Bacaklarımı beline dolayıp onu kendime çekince, huzursuzluğunun kaynağını sert bir halde hissettim. Boğuk bir tonda inledi ve kasığı yerine karnına denk geleyim diye bedenimden aşağı kaydı. “Off Cassie! Burada durmuş, ölü yavru köpekleri düşünmeye çalışıyorum ama...”

“Düşündüğünden daha mı zor?”

Öfkeli bir ifadeyle baktı. “Şaka mı yapmaya çalışıyorsun?”

“Hayır, çünkü şu an gülmeye başlarsam durabileceğimi sanmıyorum.”

Kafasını eğdi. “Kahretsin.”

Marco, “Daha az konuşma, daha çok oyunculuk çocuklar,” diye bağırdı. “Ethan hareket etmeyi kestir. Sana bir kadınla nasıl sevişeceğini anlatmam mı gerek? Çünkü hiçbir zaman bu şerefe nail olamasam da, kasığını öne doğru itmeyi içerdüğinden oldukça eminim.”

Ethan oflayıp yine numaradan kasığını öne itmeye başladı. Ereksiyonunu benden uzak tutmaya çalıştığını bilsem de üst bacağımın içine değdiğini hissettim.

“Kahretsin! Affedersin,” deyip bedeninin duruşunu yine değiştirdi. “Bu lanet şey senin etrafında kendi kafasına göre hareket ediyor.”

“Önemli değil,” diye geveledim, çünkü gerçekten başka ne diyebilirdim ki? “Benimle numaradan seks yaparken nasıl tahrik olabilirsin? Bu ne cüret!” mi? İç çamaşırlarımın şu an resmen göl olduğundan bahsetmiyordum bile. Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Hem zaten ikimiz de buna engel olamazdık ki.

Fiziksel çekimimiz hiçbir zaman kontrol edebileceğimiz bir şey değildi.

Bir sürü başka sorunumuzu çözmeden, bedenlerimizin isteğine sık sık teslim olup sonrasında da çoğunlukla pişman olmuştuk.

Şimdiyse her şey yanlış, çünkü bizi sersemleştiren çekimimizi, oynadığımız karakterler üzerinden filtrelemeye çalışıyorduk.

Numara yapıyorduk. Hissetmiyorduk.

Birkaç dakika daha hevesizce sevişmenin ardından, Marco memnuniyetsizlikle iç geçirdi.

"Tamam. Burada duralım," deyip elini sallayarak bize doğru geldi. "Bu şekilde olmuyor. İkiniz bir sosis fabrikasındaki vejetaryenler kadar rahatsız görünüyorsunuz. Neler oluyor?"

Ethan yuvarlanıp üstümden kalktı. İkimiz de doğrulup oturduk. İkimiz de cevap vermedik.

Marco bir bana bir ona bakarak, "Fazla samimi mi geldi?" diye sordu. "Utandınız mı? Çünkü dürüst olmak gerekirse ikinizi de, bundan daha tartışmalı sahneleri sergilerken izledim. Yine de burada durmuş, bir avuç bakire gibi bocalıyorsunuz. Tutku nerede? Ateş nerede? Birbirinize duyduğunuz, iç parçalayan arzu nerede? Dün vardı bunlar. Hani kıvılcımlar çaktırmaya ne oldu?"

Olan şuydu: Ethan benden beklenmedik bir şekilde özür dilemişti ve şimdi tuhaf bir ilişki çıkmazındaydık, çünkü arkadaş değildik, sevgili hiç değildik. Bunu söylemek tuhaf olsa da düşman bile değildik. Yani durum işte böyleydi.

Marco iç geçirip kafasını salladı. "Tamam. O zaman seks sahnesini atlayıp doğrudan ertesi sabahına geçelim."

Yüzlerimizdeki rahatlama ifadesi çok bariz olmalıydı ki Marco güldü. "İkiniz de hayatlarınızı kurtarmak için kemik iliği bağışlamışım gibi görünüyorsunuz."

Yalan söyleyemezdim. Öyle hissetmiştim.

Marco bize sahneyi anlattı ve içgüdülerimize göre hareket etmemizi söyledi.

Yatağın iki ucunda yerlerimizi aldıktan sonra Holt, "Bu daha kolay olacaktır, değil mi?" diye sordu.

Sahte bir güven duygusuyla, "Tabii ki de," dedim. "Biz seviştikten sonra ödü patlayan ben değildim. Unuttun mu?"

Holt ofladı. "Evet. O, o zamandı. Ödlelik stoklarım yeni tükendi."

Yan yana uzandık. Kolunu belime doladı ve beni çıplak göğsüne çekti. Elimin altında kalbinin hızlı ve düzensiz atışını hissedebiliyordum.

Ödlelik etmeyi bırakmışmış. Güleyim bari.

Kendi kendimi rahatlatmaya çalışsam da benim de ödüm patlıyordu.

Şimdi elim kalbinin üstünde, dudakları saçımda, bedenlerimiz birbirine iyice temas ederken, bu pozisyonun daha önce rol aldığım bütün seks sahnelerinden daha samimi olduğunu fark ettim.

Seks, hormonlar ve vücudun kısımlarıyla ilgilidir.

Bu, samimiyetle ilgiliydi. Aşk ve güvenle.

Bütün bunlar ödümü patlatan şeylerdi.

Ethan ve ben ilk kez birlikte olduğumuzda da birbirimize böyle sarılmıştık. Çok mutluydum. Ona çok âşıktım.

Sonra her şey altüst olmuştu.

Bu pozisyonda, kafamı onun göğsüne yaslamışken Ethan'ın kalbinin hızlıca ve düzensiz attığını duyabiliyordum. Aynen o zaman olduğu gibi.

Göğsümde tanıdık bir sızı belirdi ve boğazıma doğru yükseldi. İnlememek için dişlerimi sıktım ama işe yaradığını sanmıyordum, çünkü Holt koluyla beni daha da sıkıca sarıp, "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Elini yanağıma koydu.

Gözlerimi kapatıp paniği bastırmaya çalıştım.

Bu çok saçmaydı.

"Cassie? Bana bak..." Sesi rahatlatıcı bir sıvı gibiydi ve dile getirmediği şefkatle yüklüydü.

Geçmişe dair bir yığın his tekrar su yüzüne çıktı ve bedenim fazla adrenalin pompalamaya başladı.

Doğrulup oturdum. Başım dönmeye başladı.

Saniyeler içinde Holt kolunu bana dolamıştı. "Kusacak gibi duruyorsun. Ben, senin fiziksel anlamda hasta olmana neden olmayalı uzun zaman olmuştu. Yeteneğimden hâlâ bir şey kaybetmediğimi bilmek güzel."

Karşılık vermemi bekledi ama sessiz kaldım. Şiddetli bir panik atak geçiriyordum ve midem nefes borumdan yukarı tırmanmaya ve beni boğmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Suratı asık bir ifadeyle, "Cassie?" dedi. "Gerçekten iyi misin?"

"Hayır." Hırıltılı nefes alıp veriyordum ve Ethan'ın ifadesi fazla endişeliydi. "Bana öyle bakmayı kes. Bunu yapamazsın."

"Özür dilerim," dedi. Sanki bu sözcüklerin ağzından çıkması çok normalmiş gibi; bunu her gün söylüyormuş da ben de duymaya alışmışım gibi.

Marco yanımıza gelirken, "Bayan Taylor? Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Nefes verdim ve endişemi içime hapsetmeye çalıştım. "Özür dilerim Marco. Yorucu bir hafta oldu. Bu sahneyi pazartesiye erteleyebilir miyiz acaba?"

Tabii, çünkü pazartesi günü Ethan'la bütün o aşırı samimi şeyleri kendimden geçmeden yapabilecektim.

Aptal.

"Peki. Tamam. İkiniz de yorgunsunuz. O zaman bugünkü bu kadar diyelim."

O, tekrar prodüksiyon masasına gitti. Elissa bir an bize baktıktan sonra çalışanların geri kalanına bu haftalık bu kadar olduğunu söyledi.

Etrafımda bir hareket hissettim. Arkamı dönünce Ethan'ın tişörtünü aldığını gördüm. Tişörtü giydi ve bacaklarını yatağın kenarından sallandırarak dirseklerini dizlerine dayadı.

"İlk kez böyle bir sahne çekmek zorunda olduğumuz zamanı hatırlıyorum," deyip yüzünü bana döndü. "Benim... heyecanım konusunda daha az merhametliydin."

"Sen de daha az özür dilemiştin. Aslında doğru hatırlıyorsam üzerimdeki etkinden faydalanmıştın."

"Üzerindeki etkim mi?" deyip bana masum gözlerle baktı. "O gün bana ne yaptığından haberin yok, değil mi? Gerçek anlamda fiziksel acı çekiyordum."

"Hak etmiştin."

Kafasını sallayıp yorganın kendisine en yakın kısmını tutup oynadı.

"Bak," deyip yorganın ucunu çekti. "Beni asla affetmeyebileceğini anlıyorum ama en azından bir şeyleri senin için daha kolay hale getirmek istiyorum. Bana ne demem gerektiğini söyle. Onu söyleyeyim. Bana defolup gitmemi söylersen bunu yapmaya çalışırım. Yeter ki söyle. Tamam mı? Ne yapmamı istiyorsun?"

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Şey... Başlangıç olarak, az önce sırf bana sarıldığın için herkesin önünde ödümün patlamadığını farz edelim. Bu çok utanç verici bir durum."

Gülümsedi. "Yalan söylemeyeceğim. Bir kez olsun ödün patlayan taraf olmamak güzel bir his."

Kafamı salladım. "Evet. Ben de yalan söylemeyeceğim. Rollerini değişmemiz iğrenç bir his."

Ayağa kalkıp bana elini uzattı. "Bu akşamki planımız hâlâ geçerli mi?"

Konuşma randevumuzu neredeyse unutmuştum. "Zorunda mıyız?"

"Evet. Gerçekten zorundayız."

"En azından çok alkol alabilir miyim?"

"Tabii ki de," deyip elimden çekerek beni ayağa kaldırdı. "Ben ısmarlıyorum."

"Güzel. O zaman pahalı şeylerden isterim."

Altı Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Provaya gittim ve rahatlayıp güzel bir gün geçirmeye niyetlenerek birkaç ısınma egzersizi yaptım.

Holt içeri girdiğinde yoga esneme hareketleri yapıyordum. Çantasını ikinci sıradaki bir koltuğa bırakıp yanına oturdu. Sonra ayaklarını kaldırıp önündeki koltuğa koyarak gözlerini kapattı. Dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum. Muhtemelen repliklerini tekrar ediyordu.

Aramızdaki gerginlik öpüşmeden sonra rahatsızlık verici seviyelere ulaşmıştı. Provalara geliyor, repliklerimizi söylüyor, âşıkımız gibi davranıyor ve tutkuyla öpüşüyorduk. Sonra prova bitince ve konuşma fırsatımız olduğundaydı hiçbir şey olmuyordu. Konuşamayacak kadar tuhaf hissediyorduk kendimizi. Bu durum beni çıldırtıyordu.

Beni öpmesinin de, nefes alamayacak kadar tahrik olmanın da bir yardımı dokunmuyordu. Son üç günü beni tamamen sersemleştiren bir şekilde tahrik olmuş halde geçirmiştik. Bugünse Romeo ve Juliet seks sahnesini tasarlayıp hareketlerini canlandırarak ayarlamalar yapacaktık.

Kahretsin!

Kendilerini bir erkek uğruna aptal duruma düşüren kızlardan biri olmayacaktım. Holt aramızda olanı görmezden gelmekte kararlıysa ben de öyle yapacaktım. Ona ihtiyacım yoktu.

Aslında orgazm olmamı sağlamasına ihtiyacım vardı ama onun dışında o, sadece sıradan bir erkekti.

Önümüzdeki yedi saat boyunca seks yapıyormuş numarası yapmak zorunda olacağım bir erkek.

Lanet olsun böyle hayata!

Erika sahnede belirdi ve bize kendisine katılmamızı işaret etti. Prova için “yatağımız” çarşafı kaplanmış siyah bir platformdu.

Amma romantik!

Erika, “Pekâlâ. Evlilik gecesi sahnesi, müstehcen olduğu gerekçesiyle tarihte de oldukça tartışmalı. O nedenle biz de gerçekçi ama hoş bir şey yaratmayı hedefleyeceğiz. Tamam mı?” dedi.

Holt da ben de kafa salladık ama ben Erika’nın ne kastettiğinden emin değildim. Bırakın sahtesini, gerçek sekse dair bile pek bilgim yoktu.

“Şimdi... Biz bir tiyatro okulu olduğumuz için bazı riskleri göze aldığımızı göstermemiz gerek. Bu nedenle sahte bir çıplaklık algısı yaratmak istiyorum.”

Holt’un yüzündeki dehşet ifadesinin aynısının bende de olduğundan oldukça emindim.

Erika, “Panik yapmayın,” deyip güldü. “Çıplak olmayacaksınız. Sadece çıplakmış gibi görüneceksiniz.” Ayağının dibindeki poşete uzandı ve iç çamaşırına benzer bir şeyler çıkardı.

“Bayan Taylor, siz kostümünüzün altına bunu giyeceksiniz,” deyip ten rengi bir mayo uzattı. “Bay Holt, siz de bunu giyeceksiniz.” Erika, ten rengi b6xeri çıkarırken ben muzip bir ifadeyle güldüm. “Şimdi bu konuda biraz tereddüt edebileceğinizi anlıyorum ama inanın bana, bu kıyafetler oldukça ölçülü. Plaja gittiğinizde bedeninizin daha büyük bir kısmını açıkta bırakıyorsunuz.”

Holt, “Ben genelde sörf şortu giyerim,” diye geveledi.

“Ben de kot pantolonla kapüşonlu üst giyerim.”

Erika da Holt da dönüp bana baktılar.

“Ben Washingtonlıyım. Bizim plajlarımız buz gibi.”

Erika, Holt için beyaz bir tişört ve beyaz eşofman altı, benim için de kemik rengi bir sabahlık çıkardı. “Bunlar bu sahne için kostümlerinizi. Onlarla prova yapmanızı istiyorum, çünkü bunları çıkarmak da sahne ayarlamalarının bir parçası.”

Off, kahretsin! Şimdi de Holt’u soyma provası yapmak zorunda mıydım? Şu anki ruh halimle bu pek iyi sonuçlanmayacaktı.

Holt ve ben, Erika’dan kostümlerimizi ve iç çamaşırlarımızı aldık. Sonra sessizce ayrı giyinme odalarına gittik. Odalardan çıktığımızda suratımızda aynı kızarıklıkta taşıdığımıza yemin edebilirdim.

Holt kostümü içinde güzel görünüyordu. Uzun ve incedi. Bembeyaz kıyafetler, gözlerini her zamankinden daha mavi göstermişti. Ellerini ceplerine sokmaya çalıştı ama eşofmanının cepleri yoktu. Huzursuzlukla ofladı. Onun önünde durdum. Sabahlığımın önündeki V şeklindeki derin dekolteye baktıktan sonra kafasını eğip, “Kahretsin,” diye söylendi.

Erika el çırparak, “Hadi bakalım! Olayların sırasını konuşarak başlayalım. Bayan Taylor, siz yatakta oturarak başlayacaksınız. Büyük bir beklenti ve özlemle yeni kocanızı bekliyorsunuz. Bay Holt, siz de hemşirenin yardımıyla Juliet’in odasına gizlice girmeyi başarıyorsunuz. Şehirden sürülmenizden önce aşkınızı mühürlemek için kısacık birkaç saatiniz var. İkiniz de hem tenlerinizin her bir milimini tatmak hem de birbirinizin bedenlerini ezberlemek istiyorsunuz. Herhangi bir sorunuz var mı?”

Kafamı salladım ve mayomun lastiği popomun sol tarafından yukarı kayınca suratımı ekşiterek kıpırdandım.

Holt da yok anlamında kafasını salladı ve parmaklarını çıtlattı.

"Yavaşça başlayın. Birbirinizi keşfetmeye istediğiniz kadar zaman ayırın. Romeo, bu senin gerçekten sevdiğin biriyle ilk kez birlikte oluşun. Senin için son derece farklı bir deneyim. Juliet, seninse yeni kocana karşı duyduğun arzu, bedenini ilk kez bir erkeğe teslim etmeye yönelik algını gölgede bırakıyor. Tutku yoğunlaştıkça, hareketlerin daha da heyecanlı ve telaşlı oluyor. Ama tek bir vücut olduğunuz anda bu, ikiniz için de büyük bir keşif. Burada pornografik bir şey aramıyorum. Sadece basit, açık, numaradan bir sevişme. Anlaşıldı mı?"

İkimiz de bir ağızdan, "Anlaşıldı," dedik.

Avuçlarım terledi. Holt da yanağının içini ısıırıyordu. Amfi tiyatro bize dar geliyordu.

"Evet. Bir dakikanızı ayırıp ne yapacağınızla ilgili konuşun. Sonra yerlerinize geçin."

Biz Holt'la birbirimize dönüp tedirgin bir şekilde kıpır-danırken, Erika da seyirci koltuklarına indi.

Holt'a bakarak, "Eee?" dedim.

Kafasını sallayıp nefes verdi. "Evet. Şey..."

"Numaradan seks yapacağız."

"Hı hı."

"Sen ve ben."

"Görünüşe göre öyle."

"Kıyafetlerini çıkarmak ve... şey... sana dokunmak falan zorundayım."

Holt yine olmayan ceplerine ellerini sokmayı denedi. Sonra ellerini beline koydu. "Lanet olsun bu lanet oyuna!"

"Endişelenme. Eminim birkaç dakika sonra sıkıntıdan patlıyor olacağız."

Bana dünyanın en şüphe dolu bakışlarıyla baktı.

Erika, "Siz ikiniz hazır mısınız?" diye seslendi.

Bir süre daha birbirimize baktıktan sonra Holt sahnenin yan tarafına geçti.

Peki. Bunu gerçekten yapacağız demek. Bir bakireyle onu arzuladığı gerçeğinden nefret eden bir adam. Kesin çok eğlenceli olur.

Platformun kenarına oturup bacaklarımı salladım.

Erika not defterini açarak, "Hazır olduğunuzda başlayın," dedi.

Birkaç nefes aldım. Sonra çıplak ayakları, güzel yüzü, korku dolu gözleri, arzusu ve isteğiyle Holt sahneye geldi.

O yaklaşırken ayağa kalkıp yüzüm ona dönük bir şekilde durdum. Midemde kelebekler uçuşur gibi oluyordu. O, bedenimi yukarıdan aşağıya süzerken, bu his daha da aşağılara indi.

Tamam Cassie. Odaklan! Canlandırdığın karakteri bul. Juliet. Bu tamamen Juliet'le ilgili.

Yüce Tanrım! Holt kostümü içinde çok güzel görünüyor.

Romeo, Romeo, neredesin Romeo?

Önümde durdu. Sahnede birkaç adım atmamış da kilometrelerce koşmuş gibi görünüyordu. Nefes alış veriş hızıydı ve benimle göz göze geldiğinde göğsü kalkıp indi.

Yüce Tanrım!

Gözleri.

Bu sahneye kendini tam anlamıyla vermişti. Korku ya da saklanmak yoktu. Sadece açık, saf tutku vardı.

Bana odaklandı ve ben eridim. Ölümüm bu bakıştan olacaktı.

Yüz ifadesi, bana sahip olmak için sıcak kömürlerden yürüyeceğini haykırıyordu adeta ve bütün bedenim buna tepki verdi. Bedenimin aşağılarında hafif bir sızı başladı ve her geçen saniye daha da yoğunlaştı.

Yüzümü avuçları arasına alıp başparmağıyla elmacık kemiğimi nazikçe okşadı. Tenimde elinin değdiği her yer

yoğun bir şekilde karıncalanıyordu. Kalbim hızlı ve sesli atıyor, başımı döndürüyordu.

Ona doğru bir adım attım. Şimdi bedenlerimiz dokunuyordu. Ben de onun yaptığığın aynısını yapıp yüzüne dokundum. Yanaklarında ve çenesinde sakalları vardı. Zımparaya benzer bu dokuda parmaklarımı gezdirdim. Dudakları aralandı. Başparmağımı dudaklarında gezdiren yumuşaklığı karşısında büyüledim.

Ne kadar güzel dudaklar.

Onları tatmam gerek.

Parmak uçlarımda yükseldim ve elimi ensesine koyarak onu aşağı çektim. Tam nefes veriyordu ama dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde sert bir nefes aldı. Kafamın arkasını tek eliyle kavradı. Diğer elini de belime doladı.

Bütün bedenim bedenine temas ederek adeta eridi. Birbirimize verdiğimiz tepkiler doğadaki gibi ilkeldi. Mumla ateş gibi. Nereme dokunsa tenimin altında kavurucu bir alev yükseliyordu.

Kısıtlamak zorunda olduğu bir tutku ve soluk kesici bir beklentiyle dudaklarını yavaşça kıpırdatarak beni tattı.

Erika, "Güzel!" diye seslendi.

Gözlerimi açıp şaşkınlıkla geri çekildim.

Holt, "Yapma," diye fısıldadı. "O yokmuş gibi davran."

Bedenimi bedenine tamamen temas edecek şekilde iyice çekerek beni tekrar öptü. Erika artık yoktu.

Nefes aldığımda sanki ondan parçalar içime, ait oldukları yere yerleştiler. Tadı ve kokusu da, geriye kalan diğer her şeyi gibi sersemleticiydi.

Ellerimi göğsünden aşağı doğru indirdim. Karnına ulaştığımda geri çekilip bana baktı.

Tişörtünün ucunu kavradım. Çıkması gerekiyordu. Onu görmeliydim. Tişörtü tuttu ve kafasından çıkarıp yere atarak bana yardımcı oldu.

Ve işte karşımdaydı.

Tişıörsüz Holt.

Derin bir nefes aldım ve ona gerçekten baktım. Geniş omuzları pürüzsüz ve sıkıydı. Geniş göğsünde birkaç tüy vardı. Karnı düz, beli inceydi. Kaslıydı ama şişirilmiş gibi değildi.

İnceydi.

Sıkıydı.

Seksiydi.

Benim kendisini inceleyişimi izlerken nefes alış verişini hızlandı.

Alçak sesle, “Bana dokun,” diye talimat verdi.

Parmak uçlarımı ellerinin üstüne değdirdim. Avuçlarımı kollarından yukarı götürüp pazılarında ve omuzlarında gezdirdim. Titrek bir nefes aldı. Ellerimi köprücük kemiğinde, göğsünde, göğüs kafesinden aşağı karın kaslarında gezdirirken gözlerini kapattı.

Onun beni nasıl bu kadar derinden etkilediğine bir anlam vermeye çalışıyordum. Duyduğum bütün bu hislerin etkisiyle nefes nefeseydim.

Onu hep çekici bulurdum ama bu, ondan da öteydi. Bedenimi tanıdık, yoğun bir his sardı. Zihnim hayır diye haykırsa da, “Evet,” diye fısıldadım.

Holt gözlerini açtı ve bakışlarını göğsümden aşağı, sonra belimdeki kuşağa kadar indirdi. İpeksi kumaşı açmak için kuşağı çekerken kaşlarını çatmıştı. Sabahlık aralandı. Holt’u beni çıplak görmekten alıkoyan tek şeyin meme uçlarımı hiç gizlemeyen küçücük mayo olduğunun son derece farkındaydım.

Sesli bir nefes aldı ve gözlerimin içine baktıktan sonra öne doğru geldi. Eğilip köprücük kemiğime, göğsüme, sonra daha aşağı inerek memelerimin arasına öpücükler kondu. Mayonun ince kumaşı, dudaklarının bedenimdeki

etkisini azıcık olsun kesmiyordu. Az önce indiği yoldan, öpücükler kondurarak dudakları kulağıma değene kadar tekrar yukarı çıktı.

“Sıkıldın mı bari?” diye fısıldadı.

Ellerimi göğsünden aşağı indirdim ve tırnaklarımı karnın kaslarında gezdirip eşofmanının belinde durdum. Parmagımı lastiğin altına soktum ve ben göğsünü öperken beni daha sıkıca kavradı.

Tenine, “Sıkıntıdan ölmek üzereyim,” diye fısıldadım.

Holt homurdandı ve işte o an iş ciddiye bindi. Yüzümü kavrayıp beni şehvetle öptü. Nefes alış verişlerimiz hızlanıp da alçak sesli iniltilerimiz sessiz mekânı doldururken, nazik ve sabırlı olmaya yönelik bütün sahte çabalarımız buhar olup uçtu.

Erika, “Ooo! Güzel. Hoş bir sabırsızlık algısı yaratıyorsunuz. Devam edin,” dedi.

Holt dudakları dudaklarımdayken, “Sanki duracağım da,” dedi.

Beni yerden kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım. Beni uyduruk yatağıma götürürken boğazından sesler çıkarak beni öpmeye devam etti. Beni yatırıp üstüme çıktı. Bacaklarımla arasına yerleştiğinde nefesim kesildi.

Tam oradaydı. Birkaç gündür bütün gerginliğimin biriktiği tam o noktada. Tam o noktaya sert ve sıcak bir şekilde temas ediyordu ama yaptığı hiçbir şey yeterli değildi. Onu yiyip bitirmek, ben daha fazlasını kaldıramayana kadar içime çekmek istiyordum.

Onu iyice kendime çekmek için poposunu avuçladım. İnleyip kasığıyla bir daire çizdi ve içimdeki gerginlik gittikçe artarken parmaklarımı tenine bastırmama neden oldu. Sağ göğsümde sıcak bir el hissedince nefesim kesildi.

Erika, “Tamam. Şimdi ince bir çizgide yürüyorsunuz. Ellerinizi nereye koyduğunuza dikkat edin,” diye seslendi.

“Yeni kocama dokunsam sorun olur mu?” diye seslendim. “Yani daha önce bir erkeğin o bölgesine hiç dokunmadım.” Sahnede ya da sahne dışında.

“Şey... Sanırım yapabilirsin ama fazla gereksiz olmamalı. Üst bacağına dokun. Ben de buradan nasıl görüldüğüne bakayım.”

Aramıza uzandım. Bu sırada elimin tersi Ethan’ın ereksiyonuna hafifçe değdi.

Ethan gerildi. “Orası üst bacağım değil.”

“Affedersin. Benim hatam.”

Dişlerini sıktı. “Hata olduğunu söylemedim. Sadece üst bacağım değil dedim.”

Erika, “Tamam. Buradan iyi görünüyor. Çok bariz olmadan ona dokunduğunu ima ediyor. Güzel bir gerçekçi tepkiydi Bay Holt,” dedi.

Ben avucumu çevirip onu nazıkçe kavrarken, o boğuk bir sesle, “Teşekkürler,” dedi.

Tanrım! Elimde harika bir his bırakıyordu. Eğer kıyafetlerin üzerinden bu kadar hoşsa, çıplakken onu elime aldığım da ne kadar güzel hissettirirdi kim bilir?

Avucumu aleti boyunca gezdirdim.

Alçak sesle, “Ahh! Dursan iyi edersin,” dedi.

“Neden?”

“Off!” diye inledi. “Lütfen...”

Homurdanarak geri çekilmeye çalıştı.

Avucumla onu daha sıkıca kavrarken göğsünü öptüm. Yüksek sesli bir nefes verdi.

Erika, “Tamam Bayan Taylor. Bu kadarı yeter,” diye seslendi. “Artık fazla tekrar gibi duruyor.”

Ben elimi çekerken Holt, “Çok şükür,” dedi.

Ensesinden tutup onu aşağı çektim. Kendimizi, içimdeki açlığı arttıran uzun ve derin bir öpücüğe verdik yine.

Onu içimde hissetmeyi öyle çok istiyordum ki acı çekiyordum.

Erika, "Bir aşamada onun eşofmanını çıkarmanız gerek Bayan Taylor. Yoksa birlikte olup evliliğinizi mühürlemeniz çok zor olacak," diye araya girdi.

Holt bana suratında bir panik ifadesiyle baktı.

Eşofmanını kalçalarından aşağı itip ten rengi boxerını açıkta bırakırken, "Seni göremez," dedim. Eşofmanını dizlerine kadar sıyrabilmem için kasığını kaldırdı, sonra da tekmeleyip çıkardı.

Tekrar üstüme yerleşirken, "Bu hayatımda yaptığım en utanç verici şey," diye geveledi.

"Aynen."

"Tamam. Şimdi birleşmenin yaşandığı ânı görmemiz gerek. Bunun zorlayıcı olduğunu biliyorum ve özür dileirim. Çok abartmanız gerekmiyor ama olması gerekiyor."

Holt kasığını benimkine temas ettirdi ve yüz ifadesi yumuşadı.

"Bekâretini kaybetmeye hazır mısınız?" diye sordu ve şaka yaptığını bilsem de ses tonunda içimin gıcıkklanmasına neden olan bir şey vardı.

"Kesinlikle."

"Eğer bu gerçek olsaydı canın acırdı."

"Biliyorum."

Kalçasını geriye çekti ve sanki aletini tenime yerleştirmiş gibi yapmak için elini aramıza soktu. Parmakları tam o bölgeye değdi ve şaşkınlıkla nefes aldım.

"Hadi bakalım, başlıyoruz."

Kasığını öne doğru itti. Onun yüzünde büyülenmiş bir ifade belirdiğinde nefesim kesildi.

Gerçekten içime girseydi böyle mi görünecekti acaba? *Yüce Tanrım!*

Kasığını kuvvetlice bana doğru iterken ben acıyla yüzümü ekşiterek rolümü oynadım.

Yavaşça, "İyi misin?" diye sordu ve kimin bilmek istediğini anlayamadım: O mu yoksa Romeo mu?

İkisi için de hafifçe gülümsedim. "İyiym."

O da bana gülümseyerek karşılık verdi. "Güzel."

Yavaş ama temkinle hareket ediyordu. O bana sürtünürken, hem haz hem de acıyı göstermek için rol yapma-
ma gerek yoktu, çünkü bedenim daha fazlasını isteyerek
haykırmakla, çok fazla geldiği için inlemek arasında gidip
geliyordu. Holt yüzümü izliyordu ve çaresizliğimi hisse-
debildiğinden emindim.

"Hâlâ orgazm olmadın mı?" diye sorup öperek boynum-
dan aşağı, hafta başında bıraktığı soluk kızarıklığa doğru
indi. Yalayıp dudaklarını üstüne kapatarak iyice emdi.

Parmaklarımı saçına daldırıp çekerek, "Yapma," dedim.

Geri çekilip bana baktı. Kasığını yuvarlıyor, bastırıyor,
sürtüyordu.

"İz mi bırakmayayım? Yoksa boşalmana yardımcı mı ol-
mayayım?" O da en az benim kadar nefes nefeseydi.

Cevap vermedim.

Veremedim.

O tarif edilmesi güç hissi duyabiliyordum. İçimde dö-
nüyor, dönüyor ve gittikçe daha geriliyor, kasılıyordu.
Bana bunu kendi kendimin değil, onun hissettirebilmesin-
den nefret ediyordum. Bu, ona çok fazla bir güç vermek
demekti ve o da bunun farkındaydı.

"Eğer istemiyorsan söylemen yeter. Hemen dururum,"
derken sesi alçaldı ve çatalı çıkmaya başladı. Hiçbir şey
demedim. Konuşamıyordum. O kasığını öne doğru iterken
ben ona asılmış duruyordum. Gözlerimi sıkıca kapatırken
nefesimi tutup bedenimi ele geçirmek üzere olan keskin,
yoğun spazmlara odaklanıyordum.

Hem emrederek hem yalvararak, "Bana bunu istediğini söyle," dedi.

Daha hızlı hareket ediyor, kasığını daha uzun ve sert hamlelerle öne itiyordu.

"İstiyorum," dedim.

Ahh...

"Lütfen de."

"Lütfen. Tanrım!"

Ahh! Ahhhh!

"Hayır, 'Lütfen Ethan,' de."

Ahh Tanrım! Evet. Lütfen şimdi durma. Durma!

"Lütfen Ethan."

Lütfen, lütfen, lütfen Ethan.

Çok yakındı. Çok, çok yakındaydı.

"Lütfen," diye inledim. "Lütfen Ethan."

Ağırlığını üstüme verip kasığını yuvarlayıp öne itti ve adımı fısıldadı. Ben ulaşamadığım o hissin peşinden koşmakla öylesine meşguldüm ki düşünemiyordum bile.

"Serbest bırak kendini Cassie. Bunu hisset."

Beni öptü ve kasığını bir kez daha öne itince olan oldu.

Ahh! Yüce Tanrım!

Hazzın doruğuna ulaşırken nefesim kesildi ve belimi geriye doğru büktüm çünkü bu, dalga dalga ve şoklar halinde gelen hazzın hiçbir tanımı, şu an bedenimi ele geçiren, dizlerimin bağını çözen bu hisse hazırlayamazdı beni. Nefesim kesildi ve kaslarım kasıldı. Tüm hayatım boyunca benden kaçan bu hissi yaşarken gözlerimin kocaman açıldığına emindim.

Holt büyülenmiş bir halde, "Tanrım, Cassie," diye fısıldadı. "Şu haline bir bak!"

O, kafasını boynuma indirip yavaşça homurdanırken ben ona sıkıca tutundum. Sonra sırtındaki kaslar kasıldı ve kasığını bana doğru bir kez daha iterken inledi.

"Ahhhh!" diyerek benim çıkardığım seslerle mükemmel uyumlu uzun ve yakaran bir ses çıkardı.

Dudakları tenimde, kesik kesik nefes alıp verirken ve inlerken haz bedenimi tamamen ele geçirmişti.

Ahh!

Offf!

Bu şey...

Vay canına!

Bedenimde hafif sarsıntıların sonunu hissederken gerçeğe geri döndük. İkimiz de nefes nefeseydik, terlemiş ve bitkin düşmüştük.

Erika sesinde hafif bir gerginlikle, "Tamam. Şey... Bu kesinlikle kendinizi çok adadığınız bir performanstı. Ama ya orgazmlar üzerinde çalışmamız gerek ya da onlar yaşanmadan önce sahneyi karartmamız gerek. Çünkü biraz klişeydiler."

İkimiz de gülmemek için kendimizi zor tutarken yatak titredi.

İki saat sonra Holt'la birlikte tiyatrodan çıktık ve o Marlon Brando'nun *Baba* filmindeki sesiyle Romeo'nun repliklerini söylerken, ben aptal gibi sırtıyordum. Bir kez olsun ağız dalaşı yapmadık. Anlaşılan orgazmik provalar tam bize göre idi.

Koridorun neredeyse sonunda bir grup üçüncü sınıf öğrencisi toplanmış *commedia dell'arte* maskeleriyle pratik yaparak birbirlerini güldürüyorlardı. "Bak, bak, bak! Ethan Holt."

Holt ve ben durduğumuzda bütün grup sessizleşti. Kumral, güzel bir kız maskesini çıkarıp öne çıktığında Holt'un duruşunun ne kadar gerginleştiği gözümünden kaçmadı.

Ona saldırgan bir tavırla baktı. "İyi görünüyorsun Ethan."

Holt dişini sıkı. "Sen de."

"Sonunda okula kabul edildiğini duydum. Erika geç-men için akıl sağlığı testi mi yaptırdı sana? Yoksa her yıl seçmelere katılmadan bıkmış mı?"

Holt kafasını sallayıp ona bitkin bir ifadeyle gülümsedi. "Bunu ona sorman gerek."

"Belki de sorarım. Duyduğuma göre seni Romeo rolüne seçmiş. Şaka gibi! Sanki seni hiç tanımıyor."

Holt ellerini ceplerine soktu. "Bu benim tercihim değildi. İnan bana."

"Eminim öyledir. Romeo ilk defa kalpsiz bir pislik tarafından oynanıyor."

Birisi, "Off! Lafı koydu," dedi. Ben Holt'un sinirlenip karşılık vereceğini beklesem de sadece kafasını eğip iç geçirdi.

"Seni tekrar görmek güzeldi Olivia," deyip bana döndü. "Gitmem gerek Taylor. Yarın görüşürüz."

O uzun adımlarla uzaklaşırken kız dikkatini bana verdi. "Demek sen yeni Juliet'sin, öyle mi? Seni mahvetmedi mi henüz?"

"Ben... Şey..."

Bana doğru eğildi. "Hâlâ imkânın varken kaç. Bu konuda bana güven. O çocuk kendi ipini çektiğinde yanında olmak istemezsin. Seni de birlikte aşağı çeker ve sana verdiği zarar seni sonsuza kadar altüst eder. İstersen terapistime ve danışmanıma sor."

Kızın ses tonundaki eminlik, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu.

O ve arkadaşları yürüyüp gittiler. Ben de Ethan'ın ona, onu böyle zalimleştirecek ne yaptığını merak ederek orada öylece kaldım.

ON

ARAMIZDAKİ BAĞ

Günümüz

New York City

Graumann Tiyatrosu Prova Odası

Holt'u göz ucuyla izlerken çantamı topluyordum.

Gergindi ve çekip giderek onu arkamda bırakacağımı düşünüyormuş gibi bana kaçamak bakışlar atıyordu. Öyle yapmak güzel olurdu ama zihnim bana, o açıklama yapabilsin, ben de öfkeyle çıkışabileyim diye bir yerlere gitmemiz gerektiğini söylüyordu. O zaman belki birbirimizi harap edip sonra hâlâ eskisi gibi uyumlu muyuz bakabilirdik. Ama kalbim çok sık dayak yemiş bir köpek gibi korkudan siniyordu.

Son birkaç gündür aramızda olanlar ödümü patlatıyordu. Üç yıldır unutmaya çalıştığım aramızdaki o bağ, yoğunluğundan hiçbir şey kaybetmeden ve neredeyse hiç çaba gerektirmeden geri gelmişti.

Şimdi bile ceketini giyip senaryosunu çantasına tıkkışını izlerken, beni ona çeken o kuvvetli manyetik çekim yine vardı ve ona daha da yaklaşmamı talep ediyordu.

Bu tanıdık dürtüden nefret ediyordum.

“Cassandra?”

Arkamı dönüp şapkası kafasına sadece gösterişli olarak nitelendirilebilecek bir açıyla takılmış Marco’yu elinde senaryosuyla gördüm.

Şu an odanın diğer bir ucunda dururken bile dikkat çekici görünen Holt’a bakarak, “Bir sorun mu var? Ethan’la sen bugün seks sahnesinde kendinizde değil gibiydiniz. Endişelenmeli miyim?” diye sordu.

Marco geçmişimizdeki sorunlarımızı düzeltmek için aramızdaki doğal kimyaya güveniyordu. Ama Holt ve ben bu sorunların bir kısmından kurtulmazsak sadece kimya yeterli olmayacaktı. Bütün bu macera ani bir son bulacaktı ve bizim birbirimize karşı duyduğumuz imkânsız arzu sadece dikiz aynasındaki bir leke olarak kalacaktı.

Elimden geldiğince samimi konuşmaya çalışarak, “Bir şeyleri çözmeye çalışıyoruz. Durum karışık,” dedim.

Marco kafasını sallayıp tekrar Holt’a baktı. “Bunu görebiliyorum. Ama yanılmayın sakın. Sorunlarınız ne olursa olsun, benim bir numaralı önceliğim oyun.”

“Anlıyorum.”

“Bay Holt bu rol için çok ısrar edince, ihtiraslı geçmişinizle alakalı bir riske girdiğimin farkındaydım. Ama oyun için farklılıklarınızı bir kenara bırakabileceğinize güvenmiştim. Eğer öyle olmayacaksa bana şimdiden söylersen onun yerine yeni birisini bulurum.”

Hayal kırıklığına kapıldım. “Bir dakika. Ne? Holt bu oyun için çok mu ısrar etti?”

Marco iç geçirdi. “Evet. Ben, seni istediğime karar verdikten sonra başka bir oyuncuyla görüşüyordum. Tanun-

mamış, çok yetenekli biriydi. Ama birdenbire Bay Holt beni aradı ve bu rol için mücadele etti. Tabii ki de onun azılı hayran güruhunun oyunun büyük bir gişe başarısı elde etmesini sağlayacağını biliyordum ve fiziksel anlamda mükemmeldi ama sana yaptıklarıyla ilgili dedikodular duymuştum ve bu işin onunla yürüyüp yürümeyeceğinden şüphe duydum. Beni, iki hafta boyunca her gün, günde üç kez aradı. Bana, ikinizi The Grove'da *Romeo ve Juliet*'te izlediğimde verdiğim tepkiyi hatırlattı. Oldukça sinir bozucuydu. Ama azmi, sonunda merhamet etmeme neden oldu. Senden öyle bir bahsedışı vardı ki... Onu görmezden gelemedim."

"Özür dilerim Marco. Hiç bilmiyordum."

"Özür dileme. Daha iyi ol. Eğer onunla çalışamayacaksan bana söyle. Henüz daha erken. Eğer istediğin buysa bu haftanın sonunda yerine yeni birini bulmuş olurum."

Bana beklenti dolu gözlerle baktı. Bu cazip bir teklifti. Eğer Holt oyunda yer almazsa geçmişimizle ilgili onca sorunla yüzleşmek zorunda kalmazdım. Birbirinden bağımsız hayatlarımıza geri dönebilir ve birbirimizi bir daha asla görmeyebilirdik.

Bu düşünce boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

"Eğer yerine başkasını alırsak hayranları isyan çıkarır," dedim.

Marco omuz silkti. "Olabilir. Ama eleştirmenlerin bizi beceriksiz, iç karartıcı oyuncular yüzünden eleştirmesinden daha iyidir."

"Bu konuda düşünebilir miyim?" dedim ve Marco elimi tuttu.

"Tabii ki de. Kişisel olarak ben sorunlarınızı çözmenizi umuyorum. İkinizin de birbiriniz olmadan perişan olduğunuz çok bariz ve buna şahit olmak çok iç bunalıtıcı. Özellikle de o."

Kafasıyla Şu an yavaş yavaş volta atan ve bir ayaklarına bir de ara ara bize bakan Holt'u işaret etti.

Marco, "Söylentilere göre onun senin kalbini kırdığını sanıyordum," diye fısıldadı. "Bana tam tersiymiş gibi geldi."

Dışarı çıkmak üzere olan gergin kıkırtımı bastırdım. "Seni temin ederim ki kalbi kırılan bendim. Sadece..."

Marco kaşlarını kaldırdı. "Sadece ne?"

İğ geçirdim. "Sadece düzeltilemeyecek kadar hasar olup olmadığından, aramızın bir gün düzelebileceğinden emin değilim."

Marco gülümsedi ve eğilip yanağımdan öptü. "Sevgili Cassandra, önemli olan bazen bozuk bir şeyi tamir etmek değildir. Bazen yeniden başlayıp yeni bir şey yaratmaktır. Daha iyi bir şey." Yürümeyi kesip bize bakan Holt'a baktı. "Görünüşe göre eski temeller hâlâ yerinde. Bundan faydalanan."

Marco giderken Holt'un omzunu sıvazladı. "Umarım pazartesi görüşürüz Bay Holt," deyip gitti.

Ethan suratını astıktan sonra bana baktı. "Gitmeye hazır mısınız?"

Kafamı salladım ve dışarı çıktık.

Bekleme salonuna giden merdivenleri konuşmadan çıktık. Benim için kapıyı tuttu ve sokağa çıktık.

Sıcak parmaklarını belime koyup yoldan karşıya geçerken beni kendine yaklaştırarak, "Marco yerime yeni birini bulmak istiyor, değil mi?" diye sordu.

"İstemiyor ama kendimize çekidüzen vermezsek bunu yapacak."

Karşı kaldırıma geçtiğimizde beni durdurdu. "İstedğin bu mu?"

Ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi ovuşturdum. "Bilmiyorum. Marco bana oyunda rol almak için

çok uğraştığını söyledi. Ben bu durumun, kaderin bizi tekrar bir araya getirmesi olduğunu düşünmüştüm ama değilmiş. Belki de bu oyun kötü bir fikirdi.”

Holt soğukkanlılığını bir anlığına kaybettikten sonra, yine son derece kararlı bir ifade takındı. “Senin için bu fırsatı mahvetmek istemiyorum Cassie. Eğer ayrılmamı istersen ayrılırım. Ama bunu sadece benimle uğraşmaktan kaçmak için yapacaksan, işe yaramayacak, çünkü New York’a senin için geri geldim. Oyun sadece cabasıydı.”

“Ethan...”

“Geçmişte aptallık ettiğimi biliyorum ama ya bu? Seninle tekrar birlikte olmak... Bu, o kadar uzun zamandır istediğim tek şeydi. Yürümemesi ihtimalini aklım almıyor bile.”

“Ama yürümüyor. Sorun da bu.”

“Yürüyecek. Sana değiştiğimi kanıtlayacağım. Sonra tekrar bana âşık olacaksın ve ilk seferinde yaşamamız gereken mutlu sona kavuşacağız.”

Çiğerlerimdeki bütün hava boşaldı. “Planın bu mu? Tanrım Ethan! Bu da ne demek oluyor?”

Son derece ciddi bir ifadeyle, “Yapma bunu! Daha denemedim bizden şüphe duyma,” dedi.

“Şüphe duymuyorum. Sadece umduğun şeyin imkânsız olduğunu söylüyorum. Neden bizimle ilgili böylesine gerçek dışı beklentilerin var ki? Hem de bunca zaman sonra...”

İç geçirdi. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşak ama hâlâ kararlıydı. “Eğer kendini korumak için yapman gereken buysa, beklentilerini düşük tutabilirsin ama bana benimkileri düşürmemi söyleme. Böyle bir şey olmayacak. Çok yükselerse de incinecek tek kişi ben olacağım.”

“Ethan. Hayır...”

Elimi tutup başparmağını tenimde gezdirdi. Bu çok tatlı ve basit bir hareketti ama tüm bedenimde hissettim.

"Bak Cassie. Anlıyorum. Nasıl hissettiğini anlıyorum, çünkü eskiden ben de öyle hissediyordum. Hiçbir şey beklememek daha kolay, çünkü o zaman hiçbir şey elinden alınamaz. Ama işler öyle yürümüyor. Ben senden hiçbir şey istemediğime kendimi ikna etmeye çalıştım ama sonunda her şeyi kaybettim."

Gözlerimin içine baktı ve sanırım Marco haklıydı. O, her ne kadar kalbimi kırsa da ben de onun kalbini kırmıştım.

"Artık hiçbir şey istemiyorum. Eğer beni oyundan atarsan anlarım ama mücadele vermeden beni hayatından çıkarmana izin vermeyeceğim. Anlaştık mı?"

Marco'nun neden geri adım attığını görebiliyordum. Ethan'ın azmi oldukça ikna ediciydi.

Bizim için savaşmak mı istiyor? Bu hoş bir değişiklik.

Altı Yıl Önce

Westchester, New York

Cassandra Taylor'ın Günlüğü

Sevgili Günlük,

Bu "o" günün, bacaklarımı sıkıca birleştirme isteğiyle sonsuza kadar hafızama kazınacak bir günün sabahı...

Holt'un bende açığa çıkardığı hisleri kelimelerle bile ifade edemem.

Bir erkeğin böylesine sinir bozucu derecede seksi olması doğal olamaz. Belki de şeytanla bir anlaşma yapmıştır. Bakın, bunu anlayabilirim.

Ruhunu, huzursuz bakireler üzerinde cinsel etkiler uyandırabilmek karşılığında şeytana satmıştır belki de.

Bu, birçok şeyi açıklardı.

Anlaşılan Olivia da benimle aynı fikirde. Ona çok kızgındı.

Aralarında neler geçtiğini merak etmek zorundayım tabii. Ya da belki de etkileyici, düşüncelere dalmış serserilerle başa çıkmak için eski, kafayı kuma gömme tekniğini benimsesem daha iyi olur. Bilmediğim bir şey beni incitemez sonuçta. Değil mi?

Öyle değil mi?

Ben tiyatro salonuna yaklaşırken, Holt orada bekliyordu. Onu gördüğüme ne kadar sevindiğimi fark edince irkildim.

Off Cassie! Sakin ol. Şeytani güçlerini senin üzerinde kullanmasına izin verme.

Aman Tanrım! Çok geç. Ona bir baksana!

Koyu lacivert kot pantolon, genişgüzel bir şekilde pantolonunun içine verilmiş siyah V yakalı bir tişört, dişlerimle çözmek istediğim vintage kemer tokası...

Ben yaklaşırken kafasını kaldırıp baktı. Elinde iki kâğıt bardak vardı. Bugün bana büyük ihtimalle bir pisliğimachino teklif etmeyecek olmasına rağmen, bardaklardan birinin bana olduğunu farz ettim. Üstümüzde kıyafetlerimiz varken bana ustaca sürtündükten sonra uygun olan buydu.

Belki Starbucks *Orgazmalatte* yapıyordu.

Beni izlerken dik durduğundan boyu daha da uzun göründü. Derin bir of çekerken göğsü kalkıp indi.

Ah, evet! Kesinlikle beni hazzın doruğuna çıkartmak istiyor. Hem de nasıl çıkartmak...

Belki bu kez parmaklarını kullanırdı.

Lütfen Tanrım! Bu kez o seksi parmaklarını kullansın.

Ona gülümsedim. Yutkundum ama gülümsememe karşılık vermedi.

Bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Sakin görünmeye çalışarak, "Selam," dedim.

"Selam." O da sakın görünmek konusunda benden daha iyi değildi.

Gergindi. Biraz terliyordu. Bana bardaklardan birini uzattı. Ben de aldım. Demek bu bir pisliğim-achinoydu aslında.

Kendi bardağını yanındaki banka koydu ve doğruldu. Kaşlarını çattı. "Dinle Taylor. Dün..."

Lanet olsun Holt. Söyleme.

"Gerçekten yapmamalıydım. Anladın işte... O şeyi sana yapmamalıydım."

Benim dışımda her yere bakıyordu.

"Çok aptalcaydı ve yanılttı... ve... seni kullandım."

Öfkelenerek konuştum. "Hayır. Kullanmadın. Ben istedim senin..."

"Taylor, lanet bir köpek gibi sürtündüm sana. Hem de oyunculuk hocamızın önünde. Benim sorunum ne Tanrı aşkına?"

"Holt..."

"Olivia haklı. Benim akıl sağlığımı kontrol ettirmem gerek. Ne zaman senin yakınında olsam aklımı kaybediyorum. Bu çılgınlık. Çok yanlış olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Ama biz..."

"Hayır. Gerçekten yapamayız."

"Sözümü kesmeyi bırak. Bir şey söylemeye çalış..."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama bu tartışmaya açık değil. İkimizden biri incinmeden, bu yaptığımız şey hemen sona erecek."

Ona iğneleyici bir karşılık vermek istiyordum ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Onun yerine ona vurmayı düşündüm sadece.

Bana doğru bir adım atarken yüz ifadesi yumuşadı. "Bak. Bu gittiğimiz yol ikimiz için de iyi bitmeyecek. Bu

konuda bana güven. Daha şimdiden benden bir şeyler istediğini hissedebiliyorum. Ya bir de bana âşık olursan? İşte bu, hayatında yapacağın en aptalca şeylerden biri olur. Bunu doğrulayacak bir sürü kız var ortada.”

Öfkem sırtımdan yukarı çıkan bir kıvılcım gibi çıktı. “Off! Bu kadar kendini beğenmiş misin gerçekten? Senden hiçbir şey istemiyorum belki.”

“O zaman bana yanıldığımı söyle,” deyip ellerini uzattı. “Bana bir dakika önce beni gördüğünde, yüzündeki ifadenin heyecanla karışık bir parça ‘lütfen hemen becer beni’ diyen bir bakış olmadığını söyle. Bana beni düşünmediğini, rüyanda beni görmediğini söyle.”

Hiçbir şey söylemedim, çünkü inkâr edemezdim. Ama böyle şeyler hissetmenin neden bu kadar kötü bir şey olduğunu anlamıyordum. Konuşma tarzına bakılırsa sanki yakınlaşmamız bir suça eş değerdı.

“Sen de beni istiyorsun,” dedim.

Bana yaklaşıırken, “Bunu inkâr etmiyorum,” dedi. “Zaten sorunun bir parçası da bu. Sen zaten dikkatimi yeterince dağıtıyorsun. Eğer bu durumun cazibesine kapılırsak o zaman... Off Taylor! Bizim için her şeyin sonu olur. Oyun-culuğa odaklanmamızı falan unut. Bekâretin... tarih olur. Akıl sağlığım... uçup gider. Buradaki zamanımız seks ve hormonlardan ibaret bir bulanıklığa dönüşür ve ben herhangi bir kızla böyle bir şeyin içine girmek istemiyorum. Özellikle de seninle.”

“Bu da ne demek oluyor?”

Öne doğru eğildi. O kadar yakındı ki parfümünün kokusunu alabiliyordum. “Seks, senin için yeterli olmayacak demek oluyor. Sen duygusallık, el ele tutuşmak ve romantik saçmalıklar gibi şeyler isteyeceksin. Ve bütün o şeyleri hak ediyorsun ama ben öyle biri değilim. Artık değilim.”

“Neden ki?”

Yere baktı ve cevap vermedi.

"Off Holt! Bir kız seni gerçekten altüst etti, değil mi? Dünkü kız mıydı?"

Ortama sessizlik hâkimdi ama bu meseleyi fazla kurcalamamamı ima eden bir bakış attı.

"Ne yaptı sana?"

"Hiçbir şey. Aramızda olan şey benim suçumdu ve aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım. Sana benden uzak durmanı söylediğinden eminim. Bu tavsiyesine uy."

Aslında hiç birlikte olmasak da benden ayrılıyormuş gibi hissediyordum.

Birdenbire çok bitkin düştüm. Sanki o beni uzaklaştırmak için savaşıırken, ben de sürekli onunla olmak için savaşıyormuşum gibi hissettim.

"Peki," dedim. "Haklısın. Sana karşı bir şeyler hissetmemeliyim. Anlaşılan sen buna değmezsin."

"Anlaşılan öyle," derken yüzündeki incinme ifadesinden nefret ettim.

Tartışamayacak kadar bitkin düştüğüm için tiyatro salonunun kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı açmadan hemen önce ona döndüm.

"Holt, dünyada bizim gibi bir bağ kuran çok fazla insan yok. Hangi nedenle olursa olsun, bunu hissetmememiz gerektiğini söylemek, yok olmasını sağlamayacak. Bir gün bunu anlayabilirsin belki ama o zaman çok geç olmuş olacak."

Ona sırtımı döndüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

* * *

"Tamam Bayan Taylor. 'Bu da ne?'den itibaren alalım."

Ölüm sahnesinin provasını yapıyorduk. Holt önümde hareketsiz yatıyordu. Romeo kendini zehirlemişti.

Aptal!

Juliet olarak ben hayatımın aşkını yerde ölmüş bir halde gördüğüm için perişan olmuştum. Bensiz yaşamaya devam edemeyeceği için kendi kendini öldürmüştü. Uyudugumu bilmiyordu. *İnsan bir nabzıma bakar, değil mi?*

Onu kucaklamaya ve ona sarılmaya çalıştım ama çok ağırdı. O yüzden göğsüne yatmakla yetindim. Ağlayamayacak kadar şok olmuştum. Ağlamadan edemeyecek kadar duygusaldım. Ona duyduğum ihtiyacın büyüklüğü onu tekrar hayata döndürecekmiş, onu kendi kendinden kurtaracakmış gibi ellerimi bedeninde gezdirdim.

Ama ortada kurtarılacak bir şey kalmamıştı. Onun bu aceleci kararı ikimizi de öldürmüştü, çünkü o hayatımda olmadan da yaşıyormuşum gibi görünsem de, içten içe ölmüştüm.

Onun öldüğünü tüm kalbimle kabullenmiştim ve bu işe bir çare bulmam gerekiyordu.

Ellerimi kollarından aşağı indirdim ve avucunda küçük bir şişeyi sıkıca tuttuğunu gördüm.

Duygularımın etkisiyle çatallaşan sesimle, *"Bu da ne?"* dedim. *"Canım sevgilimin avucunda bir şişe."*

Onu burnuma tutarak kokladım ve ıstırap içinde inledim. *"Demek ki zehirdenmiş, sevgilimin bu zamansız ölümü."*

Bir damla kalmış olsun diye şişenin içine baktım ama boştu. Öfkelenerek fırlatıp attım.

Romeo'nun kafasını tuttum ve gözümünden yaşlar dökülürken onun o kıpırdamayan güzel yüzüne öfkeyle çıktım.

"Cimri! Hepsini içmiş; bir damla bile bırakmadın demek kavuşabilmem için sana!"

Dudakları aralıktı. Eğildim. Alınlarımız birbirine temas ettiğinde, göz yaşlarına boğulan gözlerimi kapattım.

"Öyleyse dudaklarından öperim. Orada bir parça zehir kalıdır belki. Bir zamanlar hayat veren dudakların, bu kez son versin hayatıma."

Dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırdım. Hâlâ çok yumuşaktı. Ölmüş olup da nasıl hâlâ bu kadar canlı gibi gelebilirdi ki?

Zehirden bir eser bulmak için dudaklarını çaresizlikle emdim narince. Holt altımda kasıldı.

Dudaklarım dudaklarında, iç geçirerek, "*Sıcakmış dudakların hâlâ,*" dedim.

Holt daha da kasıldı.

Dilimi alt dudağına değdirdim ve bedeni seğirirken homurdandı.

Erika, "Durun!" diye seslendi.

Holt doğrulup bana sinirli sinirli baktı.

Erika, "Juliet, görünüşe göre dudaklarının mucizevi, iyileştirici güçleri var. Keşke Shakespeare de Romeo'nun, az önce Bay Holt'un canlandırdığı gibi aniden iyileştiğini yazsaydı. O zaman bu oyunun sonu çok daha az trajik olurdu ve insanlar neşeli melodiler mırıldanarak eve gidebilirlerdi," dedi.

Holt, "Dudaklarımı yaladı," diye karşı çıktı.

"Juliet aynen böyle yapardı. Romeo'nun içtiği zehirden içmek istiyor. Dilimi ağzının içine sokup tuvalet fırçası gibi döndürmediğime dua et."

"Hı hı... Çünkü Juliet öyle yapardı, değil mi? Sen değil."

"Evet."

"Yok daha neler!"

Jack Avery seyirci koltuklarından, "Aman Tanrım! İkiniz bir yatın da kurtulalım!" diye seslendi.

Oyunda rol alanların geriye kalanından kahkahalar yükseldi. Holt'la ben utanç dolu ifadelerle birbirimize baktık.

Keşke o kadar basit olsaydı Jack.

Erika onları sessiz olmaya teşvik etti. "Bay Holt, Bayan Taylor'ın yaptığı şey bana son derece kabul edilebilir geldi.

Belki de siz tepkinizi değiştirmelisiniz. Ölüsünüz. Bütün ağzınızı yalayıp burun deliklerinize geçse bile fark etmemeli. Kıpırdamayacaksınız. Anlaşıldı mı?”

Holt kafasını sallayıp alaycı bir ifadeyle güldü. Sonra bana dönüp öfke dolu bakışlar attı.

Öylesine kibirli bir tavırla gülümsedim ki kimse kibirli gülümseme konusunda elime su dökemezdi.

Holt gözlerini devirdi.

Erika bana bakarak, “şimdi Bayan Taylor, kendinize saptamak için bıçağı elinize aldığınızda Romeo’nun üstüne ata biner gibi oturmanızı istiyorum,” dedi.

Holt, “Tanrım! Daha neler?” diye söylendi.

Erika ona baktı. “Bay Holt, Bayan Taylor üstünüze düşüyor. İkinizin eteler arası bir çatışmada vurulmuş gibi görünmenizi istemiyorum. Nasıl yaşıadıysanız, öyle ölmeniz gerek. İki âşık olarak.”

Onun dediği her şeyi dinledim ama beynim şu kelimelere takılıp kalmıştı: *Ata biner gibi üstüne otur.*

Bacaklar açık olacak, malum yerler malum yerlere temas edecekti.

Aman Tanrım!

Holt yüzünü ovuşturarak homurdanıyordu.

Erika bize gülümsedi. Sanırım ortak rahatsızlığımız onun hoşuna gidiyordu.

“Hadi öpüşmeye geri dönelim ve bugün sonuna kadar gelebilecek miyiz bir bakalım. Tamam mı? Bu sahnenin sonunda rolü olan oyuncuların geri kalanı da sahnenin yanında yerlerini alabilir mi?”

İnsanlar yerlerine geçerken bir hareketlilik oldu. Holt bana asık bir suratla bakıyordu.

Ona en masum gülümsememle karşılık verdim.

Bana öyle sert bakıyordu ki, eğer rahatsızlığından bu kadar keyif alıyor olmasaydım korkunç gelebilirdi.

Seksi bir sesle, "Yat bakalım sevgilim," diye fısıldadım.
"Üstüne oturmam gerekecek."

Kendi kendine söylenerek yere uzandı.

Bence çok itiraz ediyorsunuz beyefendi.

"Tamam. Hadi başlayalım. Teşekkürler Bayan Taylor."

Sahneye tekrar başladım. Öpme aşamasına geldiğim-
de, bilerek mümkün olduğunca erotik olmasını sağladım.
Holt'un nefes nefese kaldığını hissedebiliyordum. Kendi-
ne hâkim olamayıp boğuk ve alçak bir ses çıkardı.

Hı hı! Ölü taklidi yap lütfen seni seksi ceset.

Nefes verip hareketsiz kaldı.

Aferin sana!

Sahne dışından sesler geldi. Onlara doğru baktım.
Juliet'in zamanı doluyordu.

Çaresizlikle etrafa bakarak panik dolu bir sesle, "*Bir ge-
len var! Elimi çabuk tutmalıyım,*" dedim.

Hançeri gördüm ve bir dizimi bedeninin ortasından di-
ğer yana atarak kasığına oturdum. Beline iliştirdiği hançer
dekorunu elime aldım.

"*Ey imdadıma koşan hançer!*" deyip kınından çıkardım ve
göğsüme getirerek, "*Senin kının işte burası,*" dedim.

Katlanır bıçağı göğsümün ortasına batırdım ve yüzüm-
de acıyla kıvrandığımı gösteren bir ifadeyle çığlık attım.
Seyircilerin bakış açısından kendimi ölümcül bir şekilde
yaralamıştım.

"*Orada paslan,*" diyerek inledim ve bıçağı yere atarak
elimle göğsümü tuttum. Holt'un tişörtünü sıkıca kavradım
ve Romeo' mu bir kez daha nazikçe öptükten sonra, "*Ben de
öleyim,*" diye fısıldadım.

Kendimi Holt'un üstüne bıraktım. Yüzüm boynuna te-
mas ediyordu; bir elim göğsünde, diğeri saçındaydı. Eğer
birisi fotoğrafımızı çekse samimi bir şekilde sarılmış, uyu-
yan genç bir çift gibi görünürdük.

Diğer karakterler de sahneye koştular ve yasımızı tutup ölümlerimize neden olan bir dizi olaydan ıstırapla bahsederek sahnenin devamını getirdiler. Holt'un nefesini kontrol etmeye çalışarak altımda kasıldığını hissettim. Kasığı benimkine iyice temas ediyordu ve yavaş yavaş sertleştiğini hissedebiliyordum. Bunu göz ardı etmeye çalıştım. Ama vajinamın bu konuda başka fikirleri vardı. Ona ölü olduğunu ve bu yüzden Romeo'nun etkileyici ereksiyonuna artık ihtiyacı olmadığını açıklamaya çalıştım ama inanmadı bir türlü.

Nefesimi yavaşlattım ve etrafımda canlandırılan sahneyi dinledim. Eserin dilinin ve sahnenin ritminin sersemleştirici bir etkisi vardı. Kısa bir süre sonra Holt'un kulağımın hemen altındaki kalp atışlarına odaklandım. Çok güçlü ve sabit atan kalp atışlarının hipnotik bir etkisi vardı. Kaslarım gevşeyip de kalp atışlarım yavaşlarken bedenim onun bedenine iyice sokuldu. Bir anlığına, çok ağır olmalıyım diye düşündüm. Sonra, onun kokusu ve sıcaklığı beni yarı baygın bir hale soktu.

Ben ne olduğunu anlamadan bir el omzumdan tutmuş, beni silkeliyordu. Gözlerimi açınca Jack ve oyunda rol alan diğer birkaç kişinin tepemizde dikildiğini gördüm.

Alaycı alaycı gülerek, "Vay be! Performanslarımızın sizi böylesine heyecanlandırıldığını görmek ne güzel. Belki bir dahaki sefere horlamamaya çalışabilirsiniz," dedi.

Ben çabucak doğrulup Holt'a baktım. Gözleri kanlanmıştı ve kafası karışmış gibi duruyordu. Gözlerini kısarak baktı ve benim üstünde olduğumu fark etti. İmasını anladım ve üstünden kalktım ama kaslarım gevşek ve güçsüzdü.

Tanrım! Kim onun üstüne oturmanın kan dolaşımına bu kadar engel olacağını bilebilirdi ki?

Jack beni belimden kavrayıp doğrulttu. Bacaklarım yine zayıf düşüp de ben Jack'in üstüne doğru sendeleyince kahkahalar yükseldi.

“Hoop! Dikkat et Cassie. Uzun bir süredir ölüydün. Ağırdan alsan iyi edersin.”

Holt ayağa kalkarken ben kendime çekidüzen verdim. Avery’nin bana doladığı kollarına şöyle bir bakıp kafasını çevirdi.

Erika sahneye uzanan merdivenleri çıkarken, “Bay Holt, Bayan Taylor, son pozisyonlarınızın rahat olduğunu çıkarabilir miyim buradan?” dedi.

Ben Jack’ten ayrılıp gittikçe kızaran yüzümü unutmaya çalışarak saçlarımı düzelttim.

“İdare ederdi,” dedim.

İnsanlar kıs kıs güldüler. Utanmanın da ötesine geçmiştim. Holt’u bu insanların önünde öpmüştüm. Hatta onunla numaradan seks yapmıştım. Ama az önce yaptığımı, ona sokulup yatmaya, onunla tek vücut olarak uyuyakalmaya gelecek olursak, bu yaptığım diğer her şeyden çok daha samimiydi.

Erika yorum yaparken sahnenin kenarına oturduk ama genel olarak performanslarımızdan memnun gibi görünüyordu. Jack, Holt’un yanına oturmuş, bir şeyler fısıldayıp sırtıyordu. Holt, onu tişörtünün önünden tutup yüzüne doğru öfkeli bir şeyler söyledi. Jack’in rengi soldu ve hemen çenesini kapattı. Holt onu bıraktığında kendi kendine söylenerek uzaklaştı. Holt elini saçında gezdirdikten sonra bana baktı.

Çok sinirli görünüyordu.

Erika provanın bittiğini açıkladığında, sahneyi ve dekorları toplarken herkes aralarında konuşuyordu. Miranda ve Aiyah, onlarla akşam yemeğine gitmemi teklif ettiler ama pek havamda değildim. Onlara teklifleri için teşekkür ettim ve sarılarak veda ettim. Salonun geri kalanı da yavaş yavaş boşalırken ben hançeri yerden alıp Holt’a götürdüm. Onu elimden alırken hâlâ sinirli görünüyordu.

O, kını kemerinden çıkarırken, "İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim."

"Avery'yle aranızda ne geçti?"

"O tam bir pislik," deyip hançeri sertçe kınına soktu.

"Neden ki?"

"Seninle yatıp yatmadığımı sorup durdu."

"Sen ona ne dedin?"

"Cevap vermedim."

"Eee?"

"O da yatmadığım sonucuna vardı."

"Ki bu doğru."

"Evet ama sonra bana seninle ne kadar çok yatmak istediğini söylemenin sorun olmayacağını düşündü."

"Peki sen buna ne cevap verdin?" diye sordum ve öne doğru bir adım attım.

Bedenimi baştan aşağı süzdü. "Eğer yanına yaklaşırsa testislerini kesip Rottweiler'ıma yedireceğimi söyledim."

"Rottweiler'ın mı var?"

"Hayır ama o bunu bilmiyor."

Kemer tokasına dokundum. Bir tür haça benzeyen bir üçgenden oluşuyordu. Şeytanla aynı tarafta olmasına rağmen Tanrı'nın sembolünü takması tuhaftı.

"O zaman şunu açıklığa kavuşturalım," derken parmaklarımı soğuk metalde gezdirdim. "Benimle birlikte olmak istemiyorsun ama başka erkeklerin de benimle olmasını istemiyorsun. Öyle mi?"

"O başka erkekler değil. O Avery. Eğer onunla yatarsan IQ'n otomatik olarak kırk puan düşer."

"Neden bu kadar kıskandığını durup düşündün mü hiç?"

"Kıskanmıyorum. Sadece o ağzı bozuk pislüğün sana dokunmasını istemiyorum. Bu sadece sağduyu."

“Ya Connor? Onunla yatabilir miyim?”

Yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. “Onunla yatmak istiyor musun?”

Parmaklarımı tişörtüne doladım ve yırtmamak için kendimi zor tutarak, “İsteseydim bu senin için sorun olur muydu?” dedim.

Kan çıkaracak gibi görünüyordu. “Ne sorun edeceğim? Çok sıradan.”

“Ya Lucas?”

“Kafası hep iyi.”

“Ya Troy?”

“Bence o homoseksüel.”

“Ya değilse?”

“Çok belirsiz o zaman.”

“Bir de kıskanmadığını söylüyorsun.”

“Kıskanmıyorum.”

“O zaman bana bir isim ver. Bana kiminle yatabileceğimi sen söyle.”

Ellerini havaya kaldırdı. “Neden seks konusunda bu kadar takıntılısın sen?”

“Çünkü hiç yapmadım. Ve sana kalsa asla yapamam.”

Yutkunup kafasını eğdi. “Benden ne istiyorsun Taylor? Hı? Seni becermemi mi istiyorsun? Yoksa bekâretini bozacak sıradan birinin aletini mi istiyorsun? Eğer tek istediğin buysa sana lanet olası bir vibratör alırım.”

“Tek istediğim bu değil. Sen de bunu biliyorsun.”

“O zaman, neden birbirimizden uzak durmamız gerektiği meselesine geliyoruz. Sen benim veremeyeceğim bir şey istiyorsun. Neden bunu anlamakta bu kadar güçlük çekiyorsun ki?”

“Anlamakta güçlük çektiğim şey, senin bunu hissedip de,” deyip ona doğru yaklaştım ve ellerimi göğsüne koydum, “nasıl yokmuş gibi davranabildiğin.”

Ben ellerimi göğüs kaslarında gezdirirken gözünü bile kırpmadı. "Fark etmedin mi? Ben rol yapma konusunda çok iyiyim."

Kafamı sallayıp iç geçirdim. "Demek hepsi bu. Sen birlikte olamayacağımıza karar veriyorsun ve öyle olmak zorunda."

"Aşağı yukarı doğru."

"Peki kendi koyduğun kurallara uyabileceğini düşünüyor musun?"

"Senden uzak durabilir miyim diye mi soruyorsun?"

Eğilip dudaklarını dudaklarımın hemen üstüne getirdi. Öylesine yakındı ki sıcak ve tatlı nefesini tadabiliyordum.

Parmak uçlarımda durup onu öpmekten başka hiçbir şey istemeyerek, "Evet," diye fısıldadım.

Ağır ve ölçülü bir nefes verdi. "Taylor, bence sen benim kendime hâkimiyet seviyemi hafife alıyorsun. Seks sahnesindeki istemsiz hareketim dışında, senin yanında Dalai Lama sabrı gösterdim. İlk öpüşmemizi diyorsan onu sen başlattın. Bugünkü ölüm sahnesi tamamen senin eserindi. Şimdiyse yine sen ne yapıyorsan yapıyorsun."

"Yani senin teorine göre eğer ben senin üstüne atlamasaydım sen asla bana elini sürmezdin."

"Aynen öyle."

"Külliyen yalan."

"Ellerini hâlâ bedenimde gezdirdiğine, benimkilerinse yanlarımda durduğuna dikkatini çekerim."

Farkında olmadan karın kaslarını okşarken aşağı baktım. Hemen geri çekildim.

Tanrım! O haklı.

Hepsi benim yüzümden.

Her şeyi ben başlattım.

"Peki. Tamam," deyip daha da geriye çekildim. "Sana oyun dışında dokunmayacağım. Sen benden istemediğin sürece tabii."

"Kendini kontrol edebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu ve yemin ederim ki sesine onu yalamak isteme-
me neden olacak seksi bir hava kazandırmıştı. "Bu duru-
mu daha ilginçleştiririm mi?"

"Ne yani? Bahse mi gireceğiz?"

"Neden olmasın?"

Bir an düşündüm. "Tamam o zaman. Diğerine samimi bir şekilde dokunan kaybeder ve kaybeden, kazananın or-
gazm olmasını sağlamak zorunda."

Holt güldü ve ellerini saçlarında gezdirdi ama bedeni-
mi nasıl süzdüğü gözümden kaçmadı. "Bu, bahsin amacını
çürütüyor gibi."

"Bana göre öyle değil. İkimiz de kazançlı çıkacağız."

Çantasını alıp omzuna attı. "Eve git Taylor. Bir şey iç.
Beni düşünmemeye çalış."

"Bahis dokunmakla ilgili. İstersem seni yüz farklı seks
pozisyonunda hayal edebilirim ve beni durdurmak için
hiçbir şey yapamazsın."

Kafasını eğip ofladı. Bu raundu kazandığımdan emin-
dim.

"Haftaya görüşürüz," dedi.

"Evet, görüşeceğiz."

Sonra gitti.

ON BİR

SAHNE KORKUSU

Günümüz

New York City

Holt'la birlikte, malum konuşmamızı yapmak için tiyatrodan çok uzak olmayan bir şarap evine doğru gidiyorduk.

Onun yanından yürümek, geçirdiğimiz zamanların çoğu gibi bizi ufukta bekleyen kötü sona dair ufak bir imayla karışık, hem tuhaf hem de tanıdık bir histi.

Temkinli yanım, onunla olmanın bazen kafa üstü yere çakılmanıza neden olan dünyanın en rahat ayakkabısını giymek gibi olduğunu fısıldadı bana. Bu, deniz ürünlerine karşı alerjiniz varken istakoz yemeyi bırakmayı reddetmek gibi bir şey. Zehirli sarmaşıklardan oluşan çalılıkların arasına yüzüstü düşeceğinizi bilip de yürümeye devam etmek gibi.

Yürürken kolu koluma değdi.

Tanrım! Onun için nasıl da yanıp tutuşuyorum.

Bara ulaştığımızda benim için kapıyı tutup arka tarafta bir masa istedi. Garson bizi oturtmadan önce onu gözleriyle yiyip neredeyse bitirdi.

Ethan bunun farkında değildi. Her zaman olduğu gibi.

Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Kıskanmaya hakkım yoktu. Emindim, ayrı kaldığımız yıllarda zaferlerinin sayısını unutmuştur. Kadınlar her zaman kendilerini onun önüne atarlardı ama popüleritesi, Avrupa turuna çıktığında tavan yaptı. Canlandırdığı karakterin belden yukarısı, oyunun büyük bir kısmında çıplaktı ve onun seksi promosyon fotoğrafları internete düştüğünde, kadınlar onu izlemek için şehir şehir gezerek peşinden gidiyordu.

Fotoğrafları internette gördüğümde nasıl tepki verdiğimi ben de hatırlıyordum. Başka tarafa bakmaya çalışmıştım ama imkânsızdı.

Sırf bunu düşünmek bile yüzümün ısınmasına neden oluyordu.

Tapas menüsünü alıp yüzüme yelpaze yaptım. Holt bana bakıp kaşlarını çatı.

"İyi misin?"

"Evet."

"Kızardın."

"Menopoz. Sıcak basıyor."

"Bunun için biraz genç değil misin?"

"Öyle sandın değil mi? Kadın olmak berbat bir şey."

"Birden çok kez orgazm olma meselesi dışında," deyip tek kaşını kaldırdı. "Birisi bana bunun inanılmaz bir şey olduğunu söylemişti bir keresinde."

"Şey, evet." *Eğer lafı mümkün olan en kışkırtıcı ifadelerle indirmek istiyorsan olur tabii. "O da var."*

Takma adı Çoklu Ethan olmalıydı. İlk gece bana çoklu orgazm yaşatabileceğini keşfettiğinde, yemin ederim ki cennete düştüm sanmıştım.

Yine menüyle kendimi yelledim.

Kahretsin! Bu konularda konuşmaya hakkı yok. Hem de ben onun cinsel çekimini görmezden gelmeye çalışırken hiç yok.

Seksle alakalı bütün konular yasaktı.

Daha yeni koyduğum bu kuralları nasıl bilemez?
Suratını asarak, "Neden bana sert bakıyorsun?" diye sordu.

"Neden içmeye başlamadık hâlâ? Buraya içmeye geldik."

"Ve konuşmaya."

"Ve içmeye."

"Menopoz seni alkolik de mi yapıyor?"

"Evet. Ayrıca psikozlu da yapıyor. Hareketlerine dikkat et."

"Öyle yapmaya çalışıyorum. Sinirli, menopozlu bir psikopat karşısında bu hiç de kolay olmuyor."

Ona gerçekten sert baktım.

Güldü.

Ben ne kadar çekici olduğunu görmezden gelmeye çalışırken, onun yapmaya izinli olmadığı şeyler listesine gülmeyi de ekledim.

Gülmediğimi fark edip bana endişeli bir ifadeyle baktı.
Endişe mi? O da listede.

"Cassie?"

Adımı söylemesi de listede.

"İyiym. Alkole ihtiyacım var."

"Tamam. Peki."

Bana birkaç saniye daha dikkatlice baktı ve tabii ki de dikkatlice bakmak da listedeydi. Bundan vazgeçtim ve listenin sürekli yenileneceğini kabullendim. Bu meseleyi düşünmemeye çalıştım.

Sonunda garson geldi. Adının Sheree olduğunu söyleyerek kendini tanıttı ve şarap listesini alırken Ethan'a hayranlık dolu bakışlarla baktı. Onun o rujlu dudağına yumruk atmak istedim.

Sheree şarap önerilerinde bulunurken Ethan bana baktı. Onu dinlemiyordu. Benim ne içmek istediğimi tahmin etmeye çalışıyordu.

Bu eskiden oynadığımız bir oyundu ve Ethan hiç kaybetmezdi. Ben bile bilmezken, o ne istediğini bilirdi. Ne zaman tatlı, ne zaman sek, ne zaman baharatlı bir şeyler isteyeceğini bilirdi.

Garson önerilerini sıralamayı bitirince Ethan tekrar listeye baktı.

"Asıl mesele şu Sheree... Acaba arkadaşım kırmızı şarap mı, yoksa beyaz şarap mı istiyor?"

Garson suratını astı. "İı... Bunu ona sormanız gerekmez mi?"

"Sormak hiç eğlenceli değil. Tahmin etmem gerek. Şarap uzmanı olan bir Sherlock gibi. Eğer yanılırsam mükemmel rekoruma gölge düşer."

Sheree tek kaşını kaldırarak, "Peki ya doğru bilerseniz?" diye sordu.

Kafamı salladım. Eskiden doğru bildiğinde onu ağzımla ödüllendirirdim. *Bu gece böyle bir şeyin olması ihtimali yok.*

"Doğru bilirim, belki de bütün hatalarıma rağmen, onu başka hiç kimsenin tanıyamayacağı kadar iyi tanıdığımı anlar."

Bana dikkatlice baktı ve sıcaklığı masanın üzerinden bana ulaştığında başka bir yere bakmak zorunda kaldım.

Ben masa örtüsünün kenarıyla oynarken Sheree kıpırdandı.

Eğer sözlükte rahatsız kelimesinin anlamına bakarsanız, eminim orada bu ânın bir fotoğrafını bulursunuz.

Bu durum daha da uzamadan Ethan boğazını temizledi ve son derece kendinden emin bir tavırla *Duckhorn Vineyards* marka Merlot şarap istedi.

Bu mükemmel bir seçimdi. Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum.

Garson gittiğinde, sandalyesinde geriye yaslandı ve parmaklarını önünde, masanın üstünde birbirine geçirdi.

“On ikiden vurdum, değil mi?”

Omuz silktim. “Bilmem.”

Memnun görünüyordu. “Bunu hâlâ yapabileceğimden emin değildim. Uzun zaman oldu.”

“Evet.”

Birkaç saniye boyunca dikkatlice bakıp, “Çok uzun zaman Cassie,” dedi.

Üstümüze yoğun bir sessizlik çöktü.

İkimiz de bunun bizim için son şans, ilişkimiz olan enkazdan iyi bir şeyler kurtarmaya yönelik son fırsatımız olduğunu biliyorduk.

Üstümüzdeki baskı boğucuydu. Boğazımı temizledim. Ağzım Sahra Çölü’nden daha kuruydu.

Bir şarap ve iki kadeh getirmek ne kadar uzun zaman alabilirdi ki? Sheree lanet üzümleri kendi mi eziyordu?

Midem gerginlikle kıvrandı. Şu an bir sigara içmek iyi gelirdi ama içeride sigara içmek yasaktı.

Holt parmaklarını çıtlattı. Beyninde sözcükleri hazırladığını görebiliyordum neredeyse.

Parmaklarına baktım. Başparmaklarını yavaşça birbirine değdiriyordu. Elleri gergindi ve kıpırdanıp duruyordu. Uzanıp durdurmak istedim. Onun içini rahatlatmak istedim. Ama ne diyerek? Çirkeflik etmeyeceğimi söyleyerek mi? Onu sakince ve dikkatlice dinleyip bütün gerekçelerini anlayışla gözden geçireceğimi söyleyerek mi?

Ona bunu söyleyemem. Bu doğru olmaz.

Bu akşamın kötü bitmesi, bütün bunlardan konuşunca, arkadaş olmaya yönelik bütün iyi niyetimin yok olması olasılığı çok yüksekti.

Ethan da bunu benim kadar iyi biliyor.

Yıllar sonra gibi gelen uzunca bir sürenin ardından Sheree şarabımızı getirdi. O şarabı koyarken, Holt’la ben ona büyük bir minnettarlıkla baktık. O gittiğinde ikimiz de koca yudumlar alıp kadehlerimizi masaya bıraktık.

Ethan huzursuzlukla iç geçirdi ve eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bu kadar zor olmaması gerekiyordu."

"Sen bizi tanımıyor musun?" dedim. "Bizim kolayla işimiz olmaz."

"Bu doğru."

Mideme kramp girdi ve onu geçirmek için biraz daha şarap içtim.

Suratını asarak, "İyi misin?" diye sordu.

Bir yudum daha alıp kafa salladım. "Evet. Harikayım. Güzel şarap."

Şarap konusunda yalan söylemedim. Çok lezizdi. İyi olmak konusunda yalan söyledim. Çok kısa sürede, çok fazla içmiştim ve her ne kadar Ethan'la uğraşmaya hazır olduğumu düşünsem de, midem bana buna gerçekten hazır olmadığını söylüyordu.

Yine kramp girdi ve suratımı ekşittim.

"Cassie?"

Terlemeye başladım, çünkü neyin yaklaştığını biliyordum. Ağzım salyayla dolarken lavaboya koştum.

Tam zamanında yetişmiştim.

* * *

Kapı çalındığında ağzımı çalkalıyordum.

"Cassie? İyi misin?"

Durakladım. "Pek sayılmaz."

"Girebilir miyim?"

"Zorundaysan eğer..."

İçinde bulunduğum tuvalet oldukça lüks ve temizdi. En yeni parçalarla donatılmıştı ve taze çiçekler de vardı.

Ben ellerimi yıkamayı bitirirken Ethan içeri girip kapıyı kapattı.

"Eskiden gerginlikten kusan taraf bendim," dedi.

Ellerimi kâğıt havluyla kurulayıp havluyu çöpe attım. "Artık benim."

“Daha iyi hissediyor musun?”

“Birazcık.”

Omzuma dokunmaya yeltendi ama içgüdüsel olarak geri çekildim. Onun beni teselli etmesi, şu an kaldırılabileceğim bir şey değildi.

Kafasını eğip iç geçirdi. “Kafamda bunun provasını yaptığımda ki bunu belirtmem gerek, çok fazla prova yaptım, her şey çok daha sorunsuz ilerlemişti. Çok az kusma söz konusuydu. Şimdiyse mideni bulandırmakla kaldırdım, sana söylemem gereken şeylerin hiçbirini hatırlamıyorum.”

Aynada kendime bakmak için arkamı döndüm. Berbat görünüyordum. Hayır. Hatta ondan da bin kat daha beterdim.

Ben bu berbat halimi makyajla düzeltmeyi gözden geçirirken, *Ethan öne doğru bir adım attı ve saçımı omzumdan geriye çekerek sırtımın ürpermesine neden oldu.*

“Cassie, Tanrım!” diye fısıldadı. “Miden bulanırken bile hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın hâlâ.”

O, aynada yansılarımıza bakarken ben donup kaldım.

“Ethan, böyle şeyler söyleyemezsin.”

“Neden ki? Bize bir bak! Birlikte mükemmeliz.” Parmaklarını parmaklarımın üstünde gezdirdi. Gözlerimi kapatıp nefes aldım. “Her zaman böyleydik. İşler perde arkasında ne kadar sarpa sararsa sarsın, biz her zaman birbirimiz için yaratılmış gibi görünüyorduk. Öyleyiz de gerçekten.”

“Ethan...”

Yüzümü ona döndüm. Bana doğru eğildi ama onu durdurmak için elimi göğsüne koydum.

Nefes verip dişlerini sıktı. “Şu an bana dokunman muhtemelen pek iyi bir fikir değil. Tabii soğukkanlı ve sakın duruşumu yerle bir etmek istemiyorsan.”

Elimi çekip lavaboya yaslandım. Bu ona karşı duyduğum çekimi azaltmaya hiç yardımcı olmadı. Duyduğum çekim, bu küçük alanın her bir köşesini dolduruyordu.

Hafifçe öne eğilerek, "Nasıl oluyor da bunca zaman sonra beni hâlâ böyle etkiliyorsun?" diye sordu.

"Nasıl?" Ne demek istediğini çok iyi biliyordum ama yine de onun ağzından duymak istedim.

"Hem gergin hem sakin. Delirmiş gibi ama akli başında. Hem gözü dönmüş hem de medeni. Sadece yakınımda olman bile yaşadığımız o kötü şeyleri unutmak istememe neden oluyor ve..."

"Ne?"

Aç bir ifadeyle bakmaya başladı. "Sadece bedeninin derinliklerine gömülüp her şeyi unutmak, geçmişimizi ortadan kaldırmak istememe..."

Keşke her şey bu kadar basit olsaydı.

"Seni o kadar çok özledim ki Cassie. Tahmin bile edemezsin. Gerçekten hiç edemezsin."

Tereddüt ettim. Temkinli yanım bana o bahsettiğim ayakkabıları giyip kafa üstü yere çakılacağımı fısıldadı. Beni gerçekten istakoz yiyemeyeceğim konusunda uyardı. Bana zehirli sarmaşıklardan oluşan kocaman bir çalılığın içine düşmek üzere olduğumu haykırdı.

Beni ufukta bekleyen düşüşümü üç saniye kadar gözden geçirdikten sonra, kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekerek sarıldım. O da kollarını bana doladı ve kafasıyla boynuma sokulurken titrek bir nefes verdi.

Onun için gerçekten de yanıp tutuşmaya başlamıştım.

Altı Yıl Önce

Westchester, New York

Cassandra Taylor'ın Günlüğü

Sevgili Günlük,

Bugün gala gecesine ve Holt'la ben birbirimize dokunmayacağımıza dair bahse gireli bir hafta geçti. O zamandan beri aramız bir tuhaf.

Yani daha da tuhaf.

Rol yaparken bile dengemiz bozuk. Çünkü ikimiz de bu saçma bahsi kazanmaya kararlıyız. Öpücüklerimiz sınırlı, sarılışlarımız yapmacık. Bu, hayvani şehvetimizin arınmış bir versiyonu.

Erika da bunu hissetti. Bize çok fazla prova yaptırdığını ve bizi tekdüzeleştirdiğini düşünüyor. Ama bu onun hatası değil. Bizim hatamız. Ve bunu Holt'un üstüne atlamak dışında nasıl çözeceğimi bilmiyorum.

Buna bir de gala gecesinin kıvrandırıcı gerginliğini eklersek, bir parça dehşete düştüğümü söylemek yanlış olmaz. (Bir parça derken "kesinlikle" demek istiyorum. "Kesinlikle" derken de eğer çılgın atmak ve/veya ağlamak ve/veya sahne amiri beni sahneye çıkarmak için çekmeye çalışsa da perdelere çaresizce asılmaktan oluşan büyük bir panik atak geçirmeden sahneye çıkarsam bir mucize olacak, demek istiyorum.)

Lütfen Tanrım! Bu akşamı kendimi tam bir aptal durumuna düşürmeden atlatmama izin ver. Lütfen iyi bir performans sergileyeyim.

Sana yalvarıyorum.

* * *

Tiyatroya yürürken bir sigara tütürüyordum. Sigara içmek konusunda daha iyiye gidiyordum. Bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim ama gerginliğimi alıyordu.

Oyun saat yedi buçukta gala yapacaktı. Henüz saat öğleden önce üçtü. Tiyatro salonunda olmanın odaklanmama yardım edip göğsümdeki sıkışmayı rahatlatmasını umuyordum.

Yani planım buydu.

Gelecek birkaç saat içinde yapılacak şeyler: yoga ve tai chi, setin etrafında yürümek, Juliet'in kafa yapısını benimsemek, gala gecesi kartlarımı ve hediyelerimi giyinme odalarına koymak, giyinmek, kusmamaya çalışmak, biri beni zorla dürtmeden sahneye çıkmak.

Basit.

Yapılmayacak şeyler: Holt'u takıntı haline getirmek, kusmak, çılgık atarak tiyatro salonundan kaçmak.

O kadar da basit değil.

İçeri girdiğimde, doğruca giyinme odama gittim.

Giyinme odalarının çoğu sahne arkasındaydı ama asma katta da beş-altı tane giyinme odası vardı. Erika onları başrol oyuncularına tahsis etmişti. Ben, Aiyah ve Mariska'yla aynı odadaydım. Ethan da, Connor ve Jack'le bir odayı paylaşıyordu.

Çantamı boşaltıp makyaj ve saç malzemelerimi yerleştirdim. Sonra bir tayt ve uğurlu Tinkerbelle tişörtümü giyip sahneye gittim.

Sahne karanlıktı. Spot ışıklarından gelen loş ışık, setin etrafında korkunç gölgeler oluşturmıştı.

Harika. İhtiyacım olan şey daha da korkmak, çünkü yeterince gergin değilim zaten.

Derin bir nefes alıp sahnenin etrafında yürüdüm. Ellerimi köpükten taşın ve keten kumaştan ahşabın üstünde gezdirip sıra sıra boş koltuklara baktım. Yüzlerce çift hayalet gözün ışıltısını hissettiğimde kollarımdaki tüylerin ürperişini görmezden gelmeye çalıştım.

Bu akşam harika olmak istiyordum.

Holt'un da harika olmasını istiyordum.

Bütün oyun bizim kendimize gelmemize bağlıydı. Bunu nasıl yapacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu. Sahnenin ortasında durup birkaç yoga pozisyonunu uyguladım ve kaslarımı esnetip zihnimi odaklarken nefes aldım.

Bir süre sonra yoga, tai chi'ye dönüştü. Gözlerimi kapatıp nefesime odaklandım. *Nefes al. Nefes ver. Yavaşça. Havayla hareketlerini senkronize et. Korkuyu verdiğin nefesle at. Kendine güveni nefesinle içine çek.*

Beni memnun eden görüntülere odaklandım. Kaçınılmaz bir şekilde düşüncelerim Holt'a kaydı. Erkeksi ve seksi görünen kirli sakallı keskin çenesine, dayanılmaz şekilde ipeksi ve yumuşak dudaklarına, sert ve endişeli, aynı anda korkak ve korkutucu bakan gözlerine...

Onu düşününce bütün bedenim ısındı.

Ondan bir hafta boyunca uzak durmak işkenceydi. Oyundaki sahneleri canlandırırken bile ona çok uzun bakmamaya çalışıyordum yoksa içimdeki sızı dayanılmaz hale geliyordu. Arkasındaki duvara, bir dekor parçasına ya da saçının tepesine, ona saatlerce müstehcen şeyler yapmayı istememe neden olacak o muhteşem gözler dışında her yere odaklanıyordum.

Son nefesimi verirken sakın hissediyordum. Odaklanmış ve hazırdım.

Gözlerimi açtığımda neredeyse altıma yapacaktım, çünkü Holt'un yüzü yüzümün sadece birkaç santim uzağındaydı.

Çırpınarak, "Ayyy! Kahretmesin!" diye çığlık attım.

Holt birkaç adım geriye sıçrayıp elini göğsüne koydu. "Yuh Taylor! Ödümü patlattın. Tanrı aşkına!"

"Ben mi seni korkuttum?" deyip yanına giderek göğsünü sertçe ittim. "Neredeyse altıma işiyordum senin yüzünden."

Ben bunu deyince kahkahalara boğuldu.

"Hiç komik değil," deyip göğsüne vurdum.

"Evet, komik," deyip ben ona vurmaya devam ettikçe geri geri gitti.

"Ne tür bir manyak, birinin yanına böyle sinsi sinsi gelir ki?"

"Seni rahatsız etmek istemedim," derken kendisine vurduğum ellerimi tutmaya çalıştı. "Ahhh! Bana vurmayı kes."

Ellerimi göğsüne bastırdı ama parmaklarımın altında onun göğüs kaslarının sıcak sertliğini hissedemeyecek kadar hızlı atan kalbimle başım dertteydi zaten.

Elimi aniden çekip yatak odası dekoruna doğru yürüdüm ve yatağın üstüne çöktüm.

"Senin burada ne işin var? Yalnız olduğumu sanıyordum."

Önümde durdu. Kahkahaları dinerken ellerini ceplerine soktu.

"Ben de yalnız olduğumu sanıyordum. Gala gecesinden birkaç saat önce tiyatro salonunda olmak hoşuma gidiyor. Sinirlerimin yatışmasına yardımcı oluyor."

Elimi saçımın arasında gezdirdim. "Öyle mi? Şimdi nasıl hissediyorsunuz Korkunç Şakalar Kralı Beyefendi? Sakin mi?"

"Az önceki şey her ne kadar komik olsa da niyetim seni korkutmak değildi. Ben sadece... izlemek istedim."

Şoku yavaş yavaş atlatırken, bir an durup onun üstündeki kıyafetleri fark ettim.

Beyaz askılı, kolsuz tişört, uzun, lacivert koşu şortu ve siyah/gri Nike spor ayakkabılar.

Bu da ne?

Bunları giyiyor olamaz.

Yani... Bu şey... O...

Yüce Tanrım! Şuna bir bak!

Geniş omuzlar, güzel kollar, geniş bir göğüs, dar bir bel, kaslı baldırlar.

Bu hiç adil değil! İnanılmaz seksi. Bu yasak olmalı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" deyip ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Şehvetle bulanana zihnime rağmen, "Nasıl?" demeyi başardım.

"Beni tokatlamak istiyormuşsun gibi."

Bu aşamada dilim beni boğmaya çalışıyordu. Öksürdüm ve kekeleyerek, "Sen niye bunları giydin?" dedim.

Kendine şöyle bir baktı ve omuz silkti. "Buraya koşarak geldim. Kafamı boşaltmama yardımcı olur diye düşündüm."

Onun kolları kasılmış, yüzü kızarmış, uzun bacaklarıyla adımlar atıp saçları rüzgârda uçuşurken koşarkenki hali kafamda canlandı.

"Sen... koştun mu?"

"Evet."

"Bu kılıkta mı?"

Yine kendine bakıp kaşlarını çatı. "Evet. Senin derdin ne? Sadece bir tişörtle şort."

"Sadece bir... Sen bunun... Sadece bir... Hayır! Seni yaramaz Holt!" Beynim durmuştu.

Holt bana deliymişim gibi bakıyordu ama yine de ona bakmaktan kendimi alıkoyamamışım.

Hangi dâhi bu askılı tişörtü bulmuştu ki? Bu sadece askılı bir tişört değildi. *Bu tam bir vajina uyarıcı, salya akıtıcı, külot parçalayıcı bir şey.*

Off! Yüce Tanrım!

"Taylor?"

Bana doğru birkaç adım attı ve bastırdığım bütün o şehvet bedenimin her yerini sardı. Birden yataktan kalkıp geri çekildim.

O böyle, seksi vücutlu, tam yemelik bir erkek gibi giyinmeye karar verdi diye, ben bu lanet bahsi kaybetmeyecektim. *Kay-bet-me-ye-ce-ğim!*

Onu itip sırtüstü sahneye yatırarak her yerini avuçlama isteğim yok olana kadar buradan çok çok uzaklara gitmem gerekiyordu.

“Benim gidip şey... şey yapmam gerek,” deyip sendeleyerek sahneden indim.

Arkamdan, “Taylor?” diye seslendi ama durmadım. O omuzlara tekrar bakamazdım. O pazılara, o kolların aşığına...

Lanet olasıca lanet!

Koşarak giyinme odama çıktım ve kapıyı çarparak kapattıktan sonraki iki saati nefes egzersizleri yaparak geçirdim. O süre boyunca da kendi kendime, gala gecesinde benimle seks yapması için Holt’a yalvarmanın kötü bir fikir olduğunu söyleyip durdum.

* * *

Saat beş buçukta hazırlanmaya başladım. Çabucak olup bitsin istiyordum. Böylece bütün gala gecesi kartlarımı ve hediyelerimi herkes gelmeden giyinme odalarına koyabildim.

Gala gecesinde oyunda rol alan oyunculara “İyi şanslar” kartı vermek adettendir. Onlara oyunumuzun temelinde yatan aşkı simgeleyecek kalp şeklinde çikolatalar da verecektim.

Evet, bu yavan bir şeydi ama ben fakirdim, çikolatalar da ucuzdu.

Makyajımı bitirip saçlarımı taradım ve ipek sabahlığının kuşağını bağlayıp hediyelerin olduğu poşeti aldım. Çabucak giyinme odalarına girip çıktım. Bu arada da Ethan’ın kartını yazmayı henüz bitirmediğimi düşünüyorum.

dum. Onun kartına şimdiye kadar tek yazdığım şey "Sevgili Ethan"dı. Ondan sonra ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Gala gecesinde iyi şanslar" yavan ve samimiyetsiz geliyordu. "Lütfen benimle seks yap" da yanlış geliyordu. İkisinin ortasını bulmalıydım ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Onun giyinme odasını geçerken kartların çoğunu vermiştim. Oda boştu.

Çabuk hareket ederek sessizce içeri girdim ve Connor'la Jack'in kartlarını yerlerine bırakarak Holt'unkini bitirip sonra vereceğimi söyledim kendime.

Odadan çıkmak için arkamı döndüğümde Holt kapıda belirdi. Yüzü karanlık koridorun gölgesinde kalıyordu.

"Ne yani? Bana kart yok mu?" diye sordu. Ses tonunda bir tuhaflık vardı.

"Şey... Var ama senin notunu yazmayı bitirmediim."

Kapıya doğru ilerledim ama içeri girerek önümü kesti. Üstünde hâlâ o "külot parçalayıcı" kıyafetler vardı. Omuzları harika görünüyordu. Isırmak istedim.

"Diğer herkese notlar yazdın da bana neden yazmadın Taylor? Ben senden gelecek bir karta layık değil miyim?"

Benzi kararmıştı; biraz da terliydi.

"Holt? Sen iyi misin?"

Göğüslerime bakarak, "Güzel sabahlıkmış," dedi. Belimdeki kuşağa dokundu. "Altına bir şey giydin mi?"

"Sadece enfes şıklıktaki ten rengi mayom var," deyip elini ittim. "Bakmak yok. Daha önce gördün zaten."

"Fazlasıyla gördüm."

"O kadar kötü değil. Değil mi?"

Tekrar kuşağı tuttu. "Eğer seni ve lanet olasıca inanılmaz vücudunu görmezden gelmeye devam etmemi bekliyorsan evet, o kadar kötü." İpeksi kumaşı parmaklarının arasında gezdirdi. "Çok çabaladım. Düzgün ve saygılı davranmak için. Böyle olmak hiç de kolay değil."

Bir haftadır aramızda eksik olan çekim yoğun ve çarpıcı bir şekilde geri gelmişti. Birbirimize çaresizce çekiliyorduk.

Nefesim kesildi. "Sınırları koyan sensin. Ben, bana ne yapmak istiyorsan tam da onu yapmanı istiyorum."

Holt nefes verdi ve ipeksi kuşağı eline dolayıp bana doğru geldi.

"Böyle şeyler söyleyemezsin."

Sesi gergindi. Elleri titriyordu. Alnında birazcık ter vardı ama şimdi boynu ile omuzları da terliyordu.

Yutkunup yüzünü ekşitince, "Gerçekten iyi misin sen?" diye sordum.

Sözcükler daha ağzımdan çıktığı anda midesini sıkıca tuttu. Sendeleyerek geriye gitti ve kendini koltuğa bıraktı.

"Kahretsin!"

"Holt?"

Birkaç derin nefes alıp verdikten sonra kafasını geriye yasladı ve gözlerini kapattı. "Sadece gerginim. Tamam mı? Çok gerginim."

"Oyun yüzünden mi?"

"Evet ama başka şeyler de var."

Uzun ve kontrollü bir nefes verdi. "Ben gerilince mide-me vuruyor. Mideme kramp giriyor ve bulanıyor. Tam bir soğan erkeğiyim."

"Soğan erkeği falan değilsin. Nasıl hissettiğini anlayabiliyorum."

Yüzünü ovuşturdu. "Sana sırf bu oyunculuk saçmalığıyla hayatını boşa harcadığını söyleyebilmek için oyununa gelen bir baban yoksa... anlayamazsın."

"Baban meslek seçiminden memnun değil mi?"

"Öyle demek hafif kalır."

"Demek öyle."

Kafasını ellerine indirdi ve saçlarını çekiştirdi. "Önemli değil. Bu gece berbat olacağım zaten. O da kendinden emin bir şekilde, 'Ben sana demiştim,' diyebilecek."

"Berbat falan olmayacaksın."

"Bütün hafta boyunca berbattık. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Berbat değildik, sadece... dengemiz biraz şaştı," dedim. Bana bir bakış attı. "Tamam, çok kötüydük. Ama bunun nedeni aramızdaki çekime karşı koymak için çok fazla çaba göstermemiz ve bunun performanslarımızı kötü etkilemesi. Kendimizi kapatıp canlandırdığımız karakterlerin birbirleri olmadan yaşıyamayacak gibi görünmelerini bekleyemeyiz. Bu imkânsız."

"O zaman önerin nedir? Sevgilileri inandırıcı bir şekilde oynayabilmemiz için seni bu iğrenç koltuğa yatırmam mı?"

"şey... Bu güzel olurdu..."

"Taylor..."

"Peki, tamam. Sahne dışında dürtülerimize teslim olmuyoruz ama ya sahnede? Aramızdaki çekimin yaşanmasına izin vermeliyiz. Artık ona karşı koymak yok. Çünkü kendimizi bırakıp ruhlarımızı birbirimize açtığımızda, işte o zaman büyüleyici bir şey ortaya çıkıyor."

şüpheli bir ifadeyle baktı. "Sadece sahne üstünde mi? Bunu açıp kapatmanın öyle kolay olacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır, sanmıyorum," deyip yüzlerimiz aynı seviyeye gelecek şekilde önünde diz çöktüm. "Ama kendimize çekidüzen verip bu oyunun başarılı olmasını sağlamamız için bize güvenen bir sürü oyuncu var. Eğer biz yanarsak onları da beraberimizde götürürüz. O yüzden bunu atlatalım. Sonra gelecek hafta boyunca bana olan hislerini inkâr etmeye geri dönebilirsin. Tamam mı?"

Bir an yüzüme dokunacağını sandım. Onun yerine parmaklarını sabahlığımın önünden aşağı indirdi. Nefesim kesildi.

"Tamam. Sen kazandın. Eğer her beş saniyede bir öğürecek gibi hissetmeye bir son verebilirsem sana karşı koymayı bırakacağım."

Ses tonu kollarımdaki tüylerin ürpermesine neden oldu.

O elbisemi okşamaya devam ederken, "Odaklanmaya yardımcı olabilecek bazı yöntemlerim var," dedim.

"Önce duş alıp hazırlanmam gerek."

"Sorun değil," derken ayağa kalktım. "Oyuna yarım saat kaldığı duyurulduğunda tekrar gelirim. İşimiz bittiğinde öylesine odaklanmış olacağız ki bu karakterlerin adlarını altın harflerle duvarlara kazıyacağız."

Holt iç geçirip kafasını salladı.

"Ne var?" diye sordum.

"Yok bir şey."

"Söyle."

"Şimdi kafamda seni duvara dayayıp becerdiğim canlandı. Gitsen iyi olur."

Gülmeye başladım ama gözlerindeki vahşi açlık ifadesi, bana çok ciddi olduğunu söyledi.

Ayağa kalkınca kalbim küt küt atmaya başladı.

Tanrım! Yapacak! Beni duvara yaslayıp becerecek.

O öne doğru gelirken nefesimi tuttum.

Ne yazık ki etrafımdan geçip sandalyenin arkasındaki havluyu aldı ve banyoya yöneldi.

Arkasına bakarak, "Git buradan Taylor," dedi. "Ben o lanet sabahlığın üstünde kalmasına neden izin verdiğimi unutmadan önce git."

* * *

Saat altıyı çeyrek geçe olduğunda tiyatrodaki büyük bir

hareketlilik vardı. Giyinme odam, her yere saçılmış “İyi şanslar” kartlarıyla doluydu. Annemle babam, üstünde benimle ne kadar gurur duydukları ve burada olmayı nasıl dilediklerinin yazılı olduğu bir kartla birlikte koca bir buket çiçek göndermişlerdi.

Ben de onların burada olmalarını dilerdim. Bu ilk büyük rolümdü ve sevdiğim kimse beni izlemek için burada değildi.

Oyunda kullanacağım eşyaları son bir kez kontrol etmek için sahneye gittim. Yolda karşılaştığım herkes bana şans diledi ve sarıldık ama pek ikna edici değildim. Midem bulanıyordu ve oyun zamanı yaklaştıkça sinirlerim daha da geriliyordu.

Tekrar Holt’un giyinme odasına çıktığımda, akşam yemeğinde yediğim sandviç, aniden geri gelecek gibi hissediyordum.

Derin bir nefes alıp kapıyı çaldım. Jack, “Gir!” diye seslendi.

Kapının eşiğinde durarak, “Selam,” dedim.

“Selam tatlı Juliet,” derken yüzüne pudra sürmeyi bitirdi. “Aşğın banyoda.”

“Hâlâ mı?”

Boğuk öğürme sesleri duydum.

Jack suratını ekşitti. “Evet,” deyip bana sarıldı. “Bu akşam onu öperken iyi eğlenceler.” Kapıyı arkasından kapatıp çıktı.

Banyonun kapısına gidip kapıyı çaldım.

Holt halsiz bir sesle, “Git buradan,” dedi.

Ahşap kapıya doğru, “Benim. Girebilir miyim?” dedim.

“Hayır,” derken sesi çatallıydı. “İğrenç bir haldeyim.”

“Evet. Alıştım artık.”

Kapıyı itip açtım ve banyoya girdim. Ortama ekşi safra kokusu hâkimdi. Neredeyse öğürecektim. Sonra Holt’u

çökmüş halde duvara yaslanırken gördüm. Yüzü bembeyazdı ve ter içindeydi.

“Off kahretsin! İyi misin?” deyip önünde çömeldim. “Berbat görünüyorsun.”

Kendime saygısızlık etmiş gibi olacaktım ama benim gözümde hâlâ inanılmaz çekiciydi.

“Bana kendimi daha iyi hissettirmen gerektiğini sanıyordum,” deyip bacaklarını göğsüne çekti. “Eğer bana hakaret edersen tek başıma da zavallı ve iğrenç olabilirim.”

“Yardım edeceğim ama sana söyleneni yapsan iyi edersin. Soru sormak yok.”

“Olur. Ne gerekiyorsa. Sadece bunun geçmesini sağla.”

Kostümü zaten üstündeydi. Kolları katlanmış beyaz bir gömlek ve altında siyah kot pantolonla botlar vardı. Gömleğin ilk birkaç düğmesi açıktı ve göğsünün dikkat dağıtmaya yetecek kadarını açıkta bırakıyordu.

Sol ayağını aldım ve bağcıklarını çözmeye başladım.

Kasıldı. “Ne yapıyorsun ya?”

“Soru sormak yok. Unuttun mu?”

“Tamam ama bu kural, sen bana ne yaptığını söyledikten sonra geçerli olacak.”

“Ayakkabını çıkarmam gerek.”

“Neden?”

“Yine soru sordun.”

“Taylor...”

“Çünkü ayağına masaj yapmam gerek.”

Bacağını geri çekip kafasını salladı. “Yo! Bu olmaz. Ayaklarım iğrenç.”

“Eminim ki dayanabilirim.”

“Şey, evet ama ben dayanamam.”

“Holt,” deyip bitkin bir şekilde iç geçirdim. “Bu akşam sahneye çıkıp harikalar yaratmak mı, yoksa her şeyi berbat

edip hayatını boşa harcadığına dair babanın eline koz vermek mi istiyorsun?"

Yüzü düştü.

Adil davranmadığım için kendimi kötü hissettim ama her neyse. Uysal olması gerekiyordu.

Huzursuzlukla homurdandı ve ayağını bana uzattı. Çabucak botlarının ipini çözdüm ve çorabıyla birlikte çıkardım.

Birkaç saniye sadece baktım.

Ayağı çok güzeldi. Mükemmeldi. Lanet olasıca bir ayak modeli bile olabilirdi.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Omuz silkti. "Ayaklarım çirkin. Çok uzun. Kemikli parmaklarım var."

"Sen çıldırmış olmalısın."

Model ayağını kucağıma aldım. Holt irkildi.

"Bana güven. Tamam mı? Annem mevcut bütün terapiler konusunda uzman ve çoğunun fos olduğunu düşünsem de refleksoloji benim için her zaman işe yaramıştır. On iki yaşıma geldiğimde bütün basınç noktalarını öğrenmiştim. Sakin ol. Canını acıtmayacağım. Yani pek acıtmayacağım."

Başparmaklarımı ayağının topuğunun bittiği, kemerinin başladığı noktaya bastırdığımda irkildi.

"Acıdı mı?" diye sordum. Eğer bir organda rahatsızlık varsa basınç noktası hassas olabilirdi. İnanmıyorsanız, regl olma zamanım yaklaştığında rahmimin basınç noktasına sorun.

"Hayır," dedi. "Ben... İlı..."

"Ne?"

İç geçirip bana sinirli bir ifadeyle baktı. "Bu yüzden benimle dalga geçmeye kalkma sakın ama çok gıdıklanıyorum. Tamam mı?"

Gülmemek için kendimi tuttum. "Gıdıklanıyor musun?"

"Evet."

"Sen."

"Evet."

"Sen, yani 'gidin başımdan' der gibi bakan koca adam mı?"

Bana yine sinirli sinirli baktı. "Git başımdan."

"Gördün mü?"

Oflayıp karnını tuttu. "Hadi bitir şunu."

Gülümseyip ona masaj yaptım. Zihnimin bir yanı onun gıdıklanmasının çok tatlı olduğunu algıladı. Diğer bir yanıysa onu yarım saatte sahneye çıkacak kadar iyi bir hale getirmeye odaklandı.

Birkaç dakika sonra nefes alış veriş yavaşladı.

Bağırsaklar, kolon ve pankreas noktalarına bastırıp ayağının kemerinin tamamına masaj yaparak, "Fark ediyor mu?" diye sordum.

"Evet," deyip iç geçirdi. "Kramplar biraz geçti."

Başparmaklarımı döndürmeye devam ettim. O rahatladıkça ayağı da daha ağırlaştı.

Kocaman bir ayakta sonuçta. Beynim bir keresinde, ayağın penis boyutuyla orantılı olduğuna dair duyduğum bir bilgiye kayd.

Yaptığım işe odaklanmaya çalıştım. Şu an onun penisini düşünmek bir felaketle sonlanabilirdi.

Yüzündeki acılı ifade geçene kadar birkaç dakika daha devam ettim. Sonra çorabını ve botunu tekrar giydirdim ve bağcıklarını bağlayışını izledim.

"Teşekkürler," dedi ve bana minnettar bir ifadeyle gülümsedi. "Daha iyi hissediyorum."

"Bu pis kokulu banyodan çıkacak kadar iyi mi?"

"Evet," deyip bir diş fırçası, diş macunu ve bir şişe gargaranın olduğu lavaboya gitti. "İn... Bana bir dakika verebilir misin? Ağzı sindirilmiş hindili sandviç gibi olan birini öpmeni istemiyorum."

Çabucak ellerimi yıkadıktan sonra beni oradan kovdu. Tekrar giyinme odasına girince, koltuğa oturup diş fırçası icat edildiğinden beri duyduğum en derinlemesine ağır temizliğini dinledim. Bunu da dünya rekoru kıracak kadar uzun bir süre gargara yaparak tamamladı. Gargara yapma sesinin bile, o çıkardığında kulağa seksi geldiğini fark edince kafamı salladım.

Bariz bir şekilde sorunluydum.

Sonunda nane kokarak banyodan çıktı. Ona bağdaş kurup yere oturmasını işaret ettim.

Ona yardım etmek beni biraz rahatlatmıştı ama bu akşam iyi bir performans sergileyebileceğim konusunda kendime güvenemiyordum hâlâ.

Holt endişemi fark etmiş gibi ayağımı işaret etti. "İl... Sen de benim... Anladın işte... İstiyor musun?"

Bu fikir karşısında rahatsız gibi duruyordu. Sırf ona işkence etmek için neredeyse evet diyecektim.

"Almayayım," dedim. "Çok zamanımız yok. Hadi odaklanalım. Böylece sahneye çıkıp oyunda harikalar yaratabiliriz."

Kafasını salladı. Minnettar görünüyordu.

Ona gözlerini kapatmasını ve sakinleştirici olduğunu düşündüğü bir görüntüye odaklanmasını söyledim. Ben de rüzgârda esen beyaz bir çarşaf hayal etmeye çalıştım. Bu Meryl Streep'in sakinleşmek için kullandığı bir yöntemmiş. Genelde işime yarardı ama bu gece öyle olmadı.

Holt'un yakınımında oturduğunun fazlaca farkındaydım. Kokusu ve yaydığı enerji kanımın kaynamasına ve kalbimin küt küt atmasına neden oluyor, böylece de huzur bulmamı güçleştiriyordu.

Onun da benden iyi bir durumda olduğunu sanmıyordum çünkü nefesi kesik kesik ve düzensizdi. Huzursuzlukla homurdandıktan sonra, "Bu işe yaramıyor," dedi.

Gözlerimi açtım.

Bana bakıyordu. "Bana fazla yakınsın ama çok da uzaksın."

Tam o sırada kapının üstündeki hoparlörden sahne amirinin, "*Romeo ve Juliet* oyunundaki bayanlar, baylar, oyununuzun başlamasına on beş dakika var. Yerlerinizi almanız için son on beş dakikanız. Teşekkürler," dediği duyuldu.

Yüz ifademin paniğin tanımı olduğundan emindim.

Hazır değildim. Hazır olmaya çok uzaktım. Odaklanamamıştım. Karakterime bürünememiştim.

Nerede bu Juliet? Onu bulamıyorum.

Ayağa kalktım ve volta atmaya başladım. "Daha erken başlamalıydık. Bütün öğleden sonra buradaydık, Tanrı aşkına!"

"Taylor, sakin ol. Bunu yapabiliriz," derken Holt'un sesi oldukça sakindi.

"Hayır, yapamayız," deyip ellerimi salladım ve kafamı döndürdüm. "Yeteri kadar zaman yok."

"Sadece nefes al."

Kapıya doğru gittim ve alnımı yaslayarak düzensiz nefesler aldım.

Seyircilerin, berbat olmayacağını düşündükleri bir oyun için büyük bir heyecan ve beklentiyle yerlerine oturduklarını ve program broşürlerine göz attıklarını hayal edebiliyordum. Hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

"Gitmem gerek," deyip kapının kolunu tuttum.

"Nereye?"

"Buradan uzağa. Benim şey yapmam gerek... yoga... ya da başka bir şey."

Kapının kolunu çevirdim.

Holt elini elimin üstüne koydu. "Taylor, kes şunu."

Kapıyı açtım ama o çarparak kapattı.

"Holt! Aç şu kapıyı."

"Hayır. Sakinleş. Panik oluyorsun şu an."

“Tabii ki de panik oluyorum,” deyip ona döndüm. “Oyun, on beş dakikadan az bir süre sonra başlayacak ve benim ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok.”

“Taylor...”

Ellerini omuzlarıma koydu. Onları göz ardı ettim.

“Bu benim ilk büyük rolüm. Erika, Broadway’den yönetmenler ve yapımcıların seyircilerin arasında olacaklarını söyledi.”

“Kes şu...” Yüzümü ellerinin arasına aldı. Onu umursamadım.

“Orada eleştirmenler var Tanrı aşkına! Oyunu mahvettiğimi söyleyecekler. Benim... oyunu mahvettiğimi.”

“Cassie...” Yanaklarımı okşadı. Önemsemedim.

“Ne kadar berbat olduğumla ilgili şeyler yazacaklar. Sonra bütün dünya benim nasıl bir sahtekâr olduğumu...”

O anda beni öpmeye başladı.

Bunu görmezden gelemedim.

Ağırlığını üstüme verdi ve dudaklarımı nazikçe emerken inledi. Bütün bedenim alev alırken gürültülü bir nefes aldım.

İnlediğimi duyabiliyordum. O leziz dudaklarında tescilli bulmaya çalışarak çılgınca ve çaresizlikle öpücüğüne karşılık verdim.

Donup kaldı. Sonra geri çekilip bana şok içinde baktı.

“Off! Kahretsin.”

İkimiz de nefes nefeseydik ve birbirimize bakıyorduk.

“Beni öptün.”

“Öpmek istemedim. Sen panik olmuştun. Seni sakinleştirmek istedim.”

“Dilini ağzıma sokarak mı?”

“Dilimi kullanmadım.”

“Hâlâ biraz panik oluyorum. Belki dilini kullanman gerekir.”

Holt oflayıp yere baktı. Elleri hâlâ yüzümdeydi. Bedeni bedenime temas ediyordu. "Tanrım! Az önce bahsimizi kaybettim."

"Evet. Kaybettin."

"Has*ktir!"

"O kadar istiyorsan tabii."

Beni itip geri çekildi ve elini saçında gezdirdi.

"Bayanlar, baylar! On dakikanız kaldı. On dakikanız kaldı. Teşekkürler."

Yine paniğe kapıldım.

Bir şey yapmamız gerekiyordu. Hem de hemen.

Holt, "Çılgınca bir fikrim var," dedi.

"Dilin de buna dahil mi?"

"Hayır."

"Kahretsin."

Kolumdan tuttu. "Gel buraya," deyip beni koltuğa çekti.

Oturup beni kendine çekti. Ne yapmaya çalıştığını anladım ve dizlerimi bacaklarının iki tarafına yerleştirdim. Ona sokulup ölüm sahnesindeki pozisyonumuzu aldım. Bedenlerimiz temas edince ikimiz de inleyerek iç geçirdik.

Yüzümü boynuna gömdüm ve sadece nefes aldım. Birdenbire içimdeki paniğin her bir gramı buhar olup uçtu.

Holt da bir ses çıkardı ve kollarıyla beni sıkıca sardı.

Dudaklarım tenindeyken, "Bu gelmiş geçmiş en iyi odaklanma egzersizi," dedim.

Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve kafatasına masaj yaptım. İnledi ve koltuğa gömülüp kasığını bana doğru itti.

"Ahh! Evet."

Midemdeki kıvranma hissi yatışarak yerini içimi titreten bir beklentiye bıraktı.

Beni daha sıkıca sardı ve bedenlerimizin birbirine ne kadar mükemmel oturduğunu fark edince büyülendim. Beni nasıl tutacağını biliyordu. Ben de onu nasıl sakinleş-

tireceğimi biliyordum. Bu içgüdüsel bir şeydi. Biz tek kelimetmeden, bedenlerimiz birbiriyle konuşuyordu.

Birlikte olmamamız hiç mantıklı değildi. Keşke ona engel olan şeyin ne olduğunu bilseydim.

“Bana eski sevgilinden bahsedecek misin hiç?” diye sordum.

“Hangisinden?”

“Herhangi birinden.”

“Öyle bir şey yapmayı planlamıyordum.”

“Yani bir daha asla birisiyle çıkmayacak mısın?”

“Planım bu.”

“Çok aptal bir plan.”

Kollarını bana daha da doladı. “Yine birini kendime maruz bırakmaktan daha iyidir.”

“Olmaz sevgili Romeo,” diyerek Mercutio’nun repliğinden alıntı yaptım, “sen de dans edeceksin.”

Sırtımı okşadı. “Hayır, etmeyeceğim. İnan bana, sizin dansa uygun hafif ayakkabılarınız var. Benim ruhumsa kurşun gibi ağır. Kımıldayamıyorum, çakılıyım sanki yere.”

Hoparlörden yine ses geldi. “Bayanlar ve baylar, beş dakikanız kaldı. Beş dakikanız kaldı. Teşekkürler.”

Elimizden geldiğince uzun bir süre birbirimize sarılmış bir halde kalarak enerjilerimizi birbirimizle paylaştık. Bir sonraki çağrı geldiğinde kendimi onun bir parçası gibi hissediyordum.

Tuhaf ve korkutucu bir şekilde sakindim.

“Romeo ve Juliet oyuncularını, bu sahneye çıkmak için son çağrınız. Lütfen Birinci Perde için yerlerinizi alınız. Teşekkürler.”

Sessizce birbirimizden ayrıldık ve ayağa kalktık. Elimden tuttukten sonra giyinme odasının kapısını açtı ve beni merdivenlerden aşağı götürdü.

Sahne arkasında herkes yerlerini almıştı. Ortama yoğun bir gerginlik ve beklenti hâkimdi. Biz geçerken birkaç

insan bize baktı ve Holt'un elimi tuttuğunu gördüklerinde kaşlarını kaldırdılar.

Umurumda değildi. Ben kendimi elektrik yüklü bir trafo gibi hissediyordum. Göz ucuyla Holt'a baktım. Yüzü sakindi ama dikkat kesilmişti. Kontrollü metaneti ve gizli özel güçleri olan bir süper kahraman havası vardı. Benimkilere doladığı parmaklarının olduğu yerde sarsıcı bir enerji vardı ve ben hazır olduğumuzu biliyordum. Canlandıracağımız karakterler, biz sahneye çıkar çıkmaz üstümüze cuk oturmak üzere hazır bekliyordu.

Sonra ışıklar değişti ve ön oyunun açılış repliklerini duyduğumuzda ortama bir sessizlik çöktü.

"Sahnemizi açtığımız şu güzel Verona'da, soylulukta birbirine eş değer iki aile, eski bir düşmanlıktan doğan yeni bir kavgada, yurttaş kanı yurttaş elini lekeler burada. İşte ölümcül döllerinden bu iki ailenin, doğar yıldızları sönük iki talihsiz sevgili, yürek parçalayan acı yazgılarıyla bu iki genç."

Ben heyecanla nefes verirken, Holt beni bir perdenin arkasındaki karanlık bir köşeye çekip bana döndü. Her bir hücresiyle benim Romeo'mdu.

"Hazır mısın?" diye sordu sessizce.

Kendimden son derece emin bir tavırla, "Harikayım," dedim.

Montague ve Capulet ailelerinin çocuklarının kavga ettiklerini duydum ve bizim girmemizin zamanının gelmek üzere olduğunu anladım.

Holt bana sahne ışıklarıyla parlayan gözleriyle baktı. "Ben de. Hadi onlara asla unutamayacakları bir Romeo ve Juliet gösterelim."

Tek yapabildiğim kafa sallamaktı çünkü o hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

İyice aydınlatılmış sahnede yerini almak için beni bıraktı ve işte öylece hayal, gerçek oldu.

ON İKİ

YENİ ROLLER

Günümüz

New York City

Holt Üve ben banyodaki yakınlaşmamızın ardından masamıza geri döndük. Köşede canlı müzik yapan bir caz ikilisi vardı. Saksafonun dokunaklı sesi, *Nature Boy*'un girişini seslendiren kadife sesli şarkıcının sesine karışıyordu.

"Bir çocuk vardı... çok tuhaf, büyüğü bir çocuk..."

Onu duymazlıktan geldim.

Geceme daha fazla duygusallık yüklemeye gerçekten ihtiyacım yoktu.

Holt bana bakıyordu ve gerginliğimin sırtımdan yukarı tırmandığını hissettiğimde onun beni rahatsız edecek bir şey söyleyeceğini anladım.

Alçak sesle, "Benimle dans et," dedi.

Bu bir soru değildi.

"İl... Neden?"

Gülümsedi ve dans pistindeki birkaç çiftte baktıktan sonra tekrar bana baktı.

“Çünkü sana söylemem gereken şeyler var ve bu lanet masanın aramıza girmesini istemiyorum.” Şarabından bir yudum aldı ve parmaklarına baktı. “Sana yakın olmak istiyorum.”

Bunun düşüncesi bile beni öfkeliendirdi. Onunla dans etmek istemediğimden değil, canımı acıtacak kadar çok istediğimden.

Şaraptan bir yudum aldım. Koca bir yudum. *Bu anlamsız bir hareket. Çünkü dünyada şu an için yeterli şarap yok.*

Onun ayağa kalkıp masanın benim tarafıma gelişini dehşete düşerek ağır çekimde izledim.

“Bence dans etmemeliyiz,” dedim.

Elini uzattı. “Lütfen Cassie.”

Eline baktım. Onun o mükemmel, sıcak, Ethan eline. Sonra yüzüne baktım. Gözlerinde öylesine kırılğan bir umut vardı ki hayır demem imkânsızdı.

Avucumu avucuna bastırdım ve parmaklarımız birbirine dolandı. Hiç hakları olmadığı kadar mükemmel bir uyum içindelerdi yeniden.

Beni dans pistine götürdü ve kollarının arasına aldı. İstmeden iç geçirdim.

Dudağını kulağıma yaklaştırarak, “İlk kez birlikte dans edişimizi hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Hayır,” dedim çünkü olayları bir de onun ağzından duymak istemiştim.

“46. Batı Caddesi’ndeki kulüp için reklam filmi çektiğimiz geceydi. Unuttun mu? Sen, ben, Lucas ve Zoe seçilmiş-tik. Hepimizin havalı ve âşık gençler olması gerekiyordu.”

“Evet ama ben Lucas’la eşleştirilmiştim. Sen de sürtük Barbie’yle. Sana sülük gibi yapışmıştı.”

“Kıskançlıktan ölmüştün.”

“Bunu, gece boyu Lucas’ın kollarını kopartmak istiyor-
muş gibi davranan adam mı söylüyor?”

“Popona dokunmuştu.”

“O, senin arkadaşındı.”

Gözleri birbirine kenetlenmiş ellerimize kaydı. “Eski-
den sana öyle dokunan hiç kimsenin arkadaşım olmadığını düşünürdüm.”

“Ona yumruk atmaya çalışmıştın.”

Birkaç saniye durakladıktan sonra, “O geceki davranış-
larımla gurur duymuyorum. Senin kendine güvenemeyen,
kıskanç bir pislikten çok daha fazlasını hak ettiğini fark et-
meme neden olmuştu,” dedi.

Onun kıskançlığını çok iyi hatırlıyordum. İlk başta, beni
sahiplenişinin seksi olduğunu düşünmüştüm. Ama sonun-
da bardağı taşıran damlalardan biri olmuştu.

“O gece,” dedi. “Çok farklı olmak istedim. Farklı olma-
yı her şeyden çok istedim. Ama öyle değildim.”

Beni döndürüp tekrar kendine çekerek güçlü kolunu
belime doladı.

“O yüzden de bizi mahvettin.”

Koluyla belimi daha sıkıca kavradı. “Ben hayatına kan-
ser gibi giren kendimi kesip attığımı sandım.”

“Seni daha önce hiç öyle görmemiştin.”

“Biliyorum. Sorun da buydu. Sen, benim verdiğim zara-
rı gözünün önünde olurken bile göremedin.”

Bir süre kendi düşüncelerimize dalarak dans ettik.

Birkaç dakika sonra geri çekilip bana baktı. “Marco’ya
bu oyuna beni alması için yalvardığımda senaryoyu bile
okumamıştım. Seninle ben tekrar sahnede birlikte oldu-
ğumuz sürece rolün ne olduğu umurumda değildi. Sonra
uzun yıllar sonra seni ilk defa gördüm ve... bütün geçmiş-
miz bir anda aklıma geldi. Senin yanında olmanın nasıl bir
his olduğu, tek bir bakışınla beni nasıl çıldırtabileceğin...

Beni gördüğünde, iyi zamanlarımız da olduğunu hatırlamanı, senin de beni, benim seni özlediğim kadar özlemiş olmanı ummuştum. Ama çok öfkeliydin..."

"Öyle olmak için geçerli nedenlerim vardı."

Müzik durmasına rağmen hâlâ benimle birlikte hafifçe sallanarak, "Biliyorum. Bunu beklemiştim," dedi.

"Hak ettin de."

"Ama öpüşmeyi prova ettiğimizde ben..."

Durup saçımı boynumdan geriye attı. Bu arada da eli tenime değdi. "Bir yanım, o öpücüğün seni maruz bıraktığım onca kötü şeyi alıp götürmesini... konuşmadan sana ne hissettiğimi söyleyebileceğimi ve beni birdenbire öylece affedeceğini umuyordu sanırım."

"Bu o kadar kolay değil," deyip gömleğini ellerimle sıkıca kavradım çünkü onu hem itmek hem de daha da kendime çekmek istiyordum.

"Bunun farkındayım. Ama beni ne öldürüyor biliyor musun?" Sesindeki hayal kırıklığı çok belirgindi. "Her gün provaya geldiğimde içimi ne parçalıyor? Orada seninle aynı yatakta yatıp, seni öpüp, seninle sevişirmiş gibi yapabiliyorum ve... yine de seni özlüyorum. Çünkü hiçbirisi gerçek değil ve ben öyle olmasını istiyorum. Hem de inanılmaz derecede çok."

Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. Kafamı çevirip başka tarafa bakmak istedim ama mümkün değildi.

Gözlerinde yoğun bir pişmanlık ifadesi belirdi. "Cassie, senden uzaktayken bir ölü gibi hissettim kendimi. Öyleydim de. Şimdi yeniden yaşadığımı hissetmek istiyorum."

Yüzümü inceledi ama artık ona bakamıyordum. İçimdeki bütün uyarı sinyalleri harekete geçmişti.

O kadar duygu yüklüydüm ki boğazım düğümlendi. Ethan anlayışla kafasını salladıktan sonra beni tekrar kollarının arasına alarak kendine çekti.

Yeniden sallanmaya başladık. Dans etmiyorduk aslında. Sadece bir o yana, bir bu yana sallanıyorduk. Öne ya da arkaya doğru gitmiyorduk. Sadece kıpırdıyorduk.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın büyük bir çoğunluğunda olduğu gibi boşa kürek çekiyorduk.

Boğulmamaya çalışıyorduk.

Altı Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Romeo ve Juliet Gala Gecesi

Her oyuncunun hayatında kocaman bir olasılıklar silsilesinin ve hayalin çok net bir gerçekliğe dönüştüğü bazı anlar vardır. Hayalle kurgu arasındaki ince çizgi belirsizleştğinde ve yetenekle inanç kısa, göz kamaştırıcı bir anlığına birleştiğinde...

Bu akşam öyle zamanlardan biriydi.

Sahneye çıktığım an dönüşümüm tamamlanmıştı. Tamamen Juliet'e bürünmüştüm.

Artık onun gerçekliğinde yaşıyordum ve oyun ilerledikçe sesim onun sözcüklerini söylüyor, bedenim onun duygularını hissediyor ve beynim aradığım adamın gerçek, mükemmel ve benim olduğunu anlamak için mücadele veriyordu.

Balkonumun altındaydı. Benimle olma arzusuyla buraya sürüklenmişti. Az önce onu ne kadar sevdiğimi yana yakıla söylediğimi duyduğu için utanıyordum ama dünyaları verseler onun bunları duymamış olmasını dilemezdim.

Yüzünde etkileyici ve kararlı bir ifadeyle pencerenin kafesinden tırmandı.

"Nasıl geldin buraya?" diye fısıldadım. Çok dikkatsiz davranıyordu. "Söyle. Hem niye? Bahçenin duvarları yüksek, aşılması zor. Kim olduğunu düşün bir de. Mezar olur sana bu yer, bizden birileri görürse..."

Pat diye balkona atladı ve ben endişeyle etrafa bakarken gülümsedi.

"Aşkın hafif kanatlarıyla aştım bu duvarları," derken bana doğru yürüdü. "Durduramaz sevgiyi çünkü taştan sınırlar. Hem aşkın isteyip de başaramadığı ne var? Bu yüzden engel olmaz bana akrabalar."

Yüzüme dokundu. Sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Tüy kadar hafif ama arzu yüklüydü dudakları.

Dudaklarının arasına, *"Bir görürlerse kıyarlar sana,"* dedim nefes nefese.

"Hayır," deyip başparmağını yanağımda gezdirdi. *"Daha çok tehlike saklıdır senin gözlerinde, onların yirmi kılıcından! Tatlı baksan yeter. Bu korur beni onların düşmanlığından."*

Evimin içinden sarhoş naraları yükseldi. Onu duvara, gölgelerin arasına doğru ittim.

"Asla istemem senin burada görülmeni," diye fısıldadım. Ellerim göğsündeydi, onu okşuyordu. O da büyülenmiş bir ifadeyle izliyordu.

"Saklar beni onlardan gecenin pelerini," deyip elini elimin üstüne koydu ve kalbinin üzerine daha da sertçe bastırdı. *"Beni bulsalar ne çıkar? Yeter ki sen sev beni. Geç ölmektense senin sevginden yoksun yaşamuma son versin kinleri, daha iyi."*

Bana perişan ve tutkulu bir ifadeyle bakıyordu. Bense, onu tanımadan önce gerçekten nasıl yaşadığımı sandığımı bilemiyordum.

Aşk böyle bir histi. Artık kendine ait olmamak, bildiğinden hissettiğin şeye doğru çekilmek...

İnsanların bu his için yaşayıp ölmelerine şaşmamak gerekti.

Zaman su gibi akıp geçti ve sonraki birkaç saat içinde dünyam değişti. Tamamen tersine döndü. Bildiğim her şey, ona olan arzumun etkisi altında yeniden yazılmıştı artık.

Birlikte olmak için her şeyi ve herkesi görmezden geldik. Ben bizi onaylamayan ailelerimiz ve arkadaşlarımızı tam da atlattığımızı düşünürken, uyandığımda onun yok olduğunu öğrendim.

Öldüğünü...

Hayatıma yeni bir anlam kazandırışı kadar çabuk... Onsuz hayatımın daha o andan itibaren anlamı yoktu.

O yüzden ölmeyi seçtim. Acımı bir zehir gibi yutmayı, hançerini alıp ona katılmayı seçtim.

Ancak onun hâlâ sıcak olan bedenine çöktüğümde, onun bir parçası olmanın verdiği huzuru hissettim. Gözlerimi kapatıp nefes aldım. Hareketsizleşip sessizleşirken algıladığım en son şey onun kokusuydu.

Yarı baygın bir hale doğru süzıldüm ama ritmik bir karmaşa sıçramama neden oldu. Bir an kafam karışmıştı.

Gözlerimi açtım ve Holt'un boynunu gördüm. Nabızı güçlü ve hızlı atıyordu. Kalabalığın gürültüsü üstüme üstüme geldi. İşte o zaman anladım ki harika bir performans sergilemiştik.

Kendimi harika hissediyordum.

Kurşun geçirmez gibi.

Perde indi. Holt kollarını bana doladı ve doğrularak beni ayağa kaldırdı.

"Hadi gel," diye fısıldayıp beni sahneden uzaklaştırdı. "Selam verilecek."

Sahnenin kanatlarında elimi tuttu. Rol arkadaşlarımız alkışlarını almak için sırayla sahneye çıkarken, benim kalbim küt küt atıyordu. Seyirciler tezahürat yapıp ıslık çalıyorlardı. Başroller çıktığında, sesleri daha da yükseldi ve takdirlerini daha çok belli ettiler.

Holt ve ben birlikte yürüdük. Bizi karşılayan o coşku dolu tezahüratlar tamamen gerçek dışı gelse de ayaklarım kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu. Holt'u takdim ettim. Neşeli bir ifadeyle kafasını eğerek selam verdi. Onunla öylesine gurur duyuyordum ki içimden ağlamak gelmişti.

Sonra selam verme sırası bana geldi. Bedenimin her yerinde bir karıncalanma vardı. Performansım ve Holt'la birlikte olmanın verdiği adrenalinle elektrik çarpmışa dönmüştüm. Seyirciler, takdirlerini haykırarak gösterdiler. İçim mutlulukla dolup taşıyordu.

Holt elimi tuttu ve biz birlikte selam verirken seyirciler yerlerinden kalktılar. Tezahüratları ve ısıkları neredeyse sağır ediciydi.

İnanamayarak Holt'a baktım. Neşeli ve göz kamaştırıcı bir ifadeyle gülümsedi.

Alkışlar bitmek bilmiyor gibiydi ama sonunda sahne amiri perdeyi indirdi ve bütün oyuncular birbirlerini coşkuyla tebrik ettiler. Ortama sarılmalar, öpüşmeler ve neşeli konuşmalar hâkimdi. Bu hissin hiç bitmemesini istedim.

Arkamı dönünce Holt'u mutlu ve gülerken gördüm. Erkeklerle sarılıyor, kızları öpüyor ve insanların sırtını sıvazlıyordu. Çok normaldi ve her zamanki savunmacı halinde değildi.

Onu izlerken göğsümü bir sıcaklık kapladı. Sonra bana döndü. Bir an bile tereddüt etmeden, uzun adımlarla bana doğru gelip sarıldı.

Kulağıma, "Bu akşam tam anlamıyla şahaneydin," diye fısıldadı. "Büyüleyiciydin."

Kollarımı boynuna doladım. "Sen de öyleydin. İnanılmazdın."

Birbirimize bakmak için geri çekildik ve etrafımızda hiçbir şey yok gibiydi. Sadece onun yüzü, gözleri, birbirine

temas eden bedenlerimiz ve çok yakındaki dudaklarının çekimi vardı.

"Siz ikiniz, baksanıza! Bu akşam idare ederdiniz. Bu kadar yeteneksiz olmak berbat bir his olmalı. Partiye geliyor musunuz?"

İkimizin de sırtı sıvazlandı. Dönüp baktığımızda Jack'in gülümseyen suratını gördük. Holt ona sinirli bir ifadeyle baktı. Jack'in gülümsemesi daha da büyüdü.

"Geleceğiz," dedim.

Jack Holt'a, "Senin arabayla mı geleceksiniz? Yoksa Connor ve benimle mi gelmek istersiniz?" diye sordu.

Holt bana baktı. "İı... Taylor, birinin seni bırakması gerekecek mi? Benim arabam yanımda değil."

"Çünkü bugün koşarak geldin."

"Evet."

"Hatırlıyorum." Onun koşu kıyafetleri içindeki hali zihnimin çok azgın bir kısmına kazınmıştı. "Sorun değil. Ruby'ye onunla ve kız kardeşinle gideceğimi söyledim."

Jack, "Harika!" deyip tekrar omuzlarımıza vurdu. "Çok eğleneceğiz. Yihuuu!"

Jack partiye gidecek diğer insanlara sataşmak için yanımızdan ayrıldı.

"Bayan Taylor! Bay Holt!"

Arkamı dönünce Erika'nın yanında daha önce hiç görmediğim bir adamla birlikte bize doğru geldiğini gördüm. Adamın üstünde koyu renkli kadife bir ceket ve mor bir kravat vardı. *Pygmalion*'un setinden çıkıp gelmiş olabilir gibi duruyordu.

Erika, "Cassie, Ethan," deyip önümüzde durdu. "Marco Fiori ile tanışmanızı istiyorum. Marco çok sevdiğim bir arkadaşım ve Broadway'in en seçkin yönetmenlerinden birisi. Son yapımı *Satıcının Ölümü* 'En İyi Yeniden Canlandırma' dalında daha yeni *Critic's Circle* ödülünü kazandı."

Adam elini bana uzattı ve titreyen parmaklarla elini sık-tım.

Gerçek bir Broadway yönetmeni. Bu gerçek dışı bir şey.

Samimi bir şekilde, "Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Taylor," derken elimi ellerinin arasına aldı. "Bu akşamki performans... Eh... Eğer yakın gelecekte bir Juliet'e ihtiyacım olursa kimi arayacağımı biliyorum diyelim. Göz kamaştırıcıydınız. Gerçekten."

Yanaklarım anında ısındı ve gülümserken dudakları-mın cerrahi yardım olmadan daha da açılabileceğini san-mıyordum.

"Çok teşekkürler Bay Fiori," deyip boğazımdaki koca-man düğüme rağmen konuşmaya çalıştım. "Ben... Tanrım! Çok onur duydum."

"Ve siz Bay Holt," deyip elimi bırakarak Ethan'a dön-dü. "Şemsiyemin sapıyla dövmek istemediğim bir Romeo sergileyerek imkânsızı başardınız. Bravo. Çok yetenekli bir gençsiniz."

Anlaşılan Holt'un da kızarmak konusunda benden geri kalır yanı yoktu çünkü adamın elini sıkarken kulakları kıp-kırmızı oldu.

Utangaç bir gülümsemeyle, "İl... Teşekkürler. Beni döv-mek istememenize sevindim. Şimdi Taylor'ı da aynı şeye ikna edebilirsiniz çok güzel olurdu."

Marco bana dönüp kaşlarını kaldırdı. "Başrol arkadaşı-nızı mı dövüyorsunuz Bayan Taylor?"

Omuz silktim. "Sadece hak ettiğinde."

Marco güldü ve ellerini çırttı. "Aa! İkinizin arasında il-ginç bir çekim var, değil mi? Onları yönetmek çok eğlence-li olmalı Erika."

Erika kafasını sallayıp gülümsedi. "Öyle de denilebilir tabii. Kesinlikle sıkıcı olmayan bir deneyimdi. Yine de so-nuçlar ortada."

Erika bize gururla gülümsedi. Kalbim mutluluktan yerinden fırlayacak gibiydi.

Marco Holt'la beni işaret etti. "Evet. Belirtmem gerekiyor ki ikinizin sahnedeki performansı, nadir ve özel bir olgu. Çok takdire şayan. Liza Minelli'yi *The Boy from Oz*'un gala gecesinde elinde viski kadehini tutarken izlediğimden beri böylesine etkileyici bir kimyayla karşılaşmamıştım. İkinizi çok güzel bir gelecek beklediğini tahmin edebiliyorum. Özellikle de birlikte çalışmaya devam ederseniz. Sizi bir gün yönetmeyi kesinlikle çok isterim."

Holt ve ben birbirimize baktık. Duyduklarıma inanamıyordum. Yüz ifadesine bakılırsa o da inanamıyordu.

Erika, "Gidip üstünüzü değiştirseniz iyi olur," deyip Marco'nun koluna girdi. "Sanırım bir partiye gideceksiniz ve bu gece kesinlikle bir kutlamayı hak ettiniz."

Holt ve ben veda edip giyinme odalarımıza yöneldik. Merdivenleri yanımda çıktı ve elini belime koydu. Sessizdik ama onun da başının benim kadar döndüğünü anlayabiliyordum.

Büyülenmiş bir ifadeyle, "Az önceki bir Broadway yönetmeniydi," dedi.

"Evet."

"Performanslarımızı övdü."

"Evet, öyle yaptı."

"Gerçekten bizi işe alacağını ima etti. Seninle beni. Bir Broadway oyunu için."

"Yani o kısmı sadece hayal etmedim demek. Öyle mi?"

"Hayır, etmedin."

"Vay be!"

"Evet. Vay be!"

Onun giyinme odasının kapısına ulaştığımızda elimden tutup beni içeri çekti. Oda boştu. Kapıyı arkamızdan kapatıp yüzünü bana döndü. Bana doğru gelip sırtımı kapıya yaslarken yüzünde çarpıcı bir ifade vardı.

“Özür dilerim,” deyip eğildi. “Ama az önce olan şey resmen aklımı başımdan aldı. Bunu yapmam gerek.”

Bedenini bedenime bastırarak beni öptü. Uzun, yavaş ve derin bir öpücüktü. Bu akşam onu sahnede birçok kez öpmüş olsam da bu farklıydı. Üstümüzde hâlâ kostümlerimiz olabilirdi ama bunun canlandırdığımız karakterlerle hiçbir alakası yoktu.

Geri çekildiğinde nefes nefeseydi, yüzü kızarmıştı ve gözleri şehvetle parlıyordu.

“Gel de annemle ve babamla tanış.”

Duyduklarıma inanamıyordum.

“İl... Tamam.”

“Bu akşam uğurlu tılsımın gibiydin. Belki yanımda olman babamla konuşmamı daha katlanılabilir bir hale getirir.”

Gülümsedim. “Seni korkutmak istemem ama az önce bana güzel bir şey söyledin. Hem de bile bile.”

“Evet, öyle yaptım,” deyip suratını ekşitti. “Bu tuhaf bir his.”

“Kulağa da tuhaf geldi zaten.”

“Ama güzeldi, değil mi?”

Parmak uçlarımda yükselip onu hafifçe öptüm. Kasılsa da onu öpmeme izin verdi. Hatta öpücüğüme karşılık bile verdi.

Geri çekilip iç geçirdim. “Çok güzeldi. Teşekkürler.”

Kollarını bana dolayıp burnunu boynuma sürttü.

Dudaklarını boynuma değdirip de, “Bir şey değil,” diye fısıldadığında ürperdim.

* * *

On dakika ve dizlerimin bağını çözen bir öpücüğün ardından, parti için giyinmiş bir halde sahneye gittik. Elissa orada bekliyordu.

“Aman Tanrım! Az önce seks mi yaptınız siz?”

Holt, “Off Elissa! Hayır,” deyip kız kardeşine kaşlarını çatarak baktı.

Elissa, “Ama yapmış gibi görünüyorsunuz,” deyip Holt’un boynunda kalan ruj izini silip benim saçlarımı düzeltti. “Şimdi yürüyün bakalım. Siz en son çıkanlarsınız. Annemle babam onları unuttuğumuzu düşünecekler.”

Biz kapıya doğru ilerlerken Holt, “Bunu hiç istemem,” diye geveledi.

Arkadaşlar, aile üyeleri ve diğer öğrencilerle dolu bekleme salonuna girdik. Annemle babam burada olamadığı için yine içim sızladı biraz.

Holt’la ben salona girdiğimizde hafif bir hareketlilik oldu ve alkışlar koptu. Biz geçerken insanlar güzel şeyler söylediler. Holt bunları normal karşılıyor gibiydi ama tabii o bu konularda benden daha deneyimliydi. Yine de insanları elimden geldiğince selamlayıp gülümsemeye çalıştım.

Kalabalığın arasından ilerledik. Sonra Elissa, “Anne! Baba!” diye bağırıp hızla orta yaşlı, hoş bir çiftle doğru gitti. Adam neredeyse Holt kadar uzundu ve küllü kahverengi saçları vardı. Kadın ise Elissa gibi kısa ve en az onun kadar sarışındı. Elissa’nın renklerini kesinlikle annesinde görebiliyordum ama Ethan’ı ne annesine ne de babasına benzetebildim.

Elissa önce annesine sarıldı. Sonra babası kollarını ona doladı. Ethan annesini öpmek için eğildi. Babasına bakıp huzursuzca kıpırdandı. Birkaç rahatsız saniyenin ardından babası elini uzattı. Ethan da onun elini sıktı.

Elissa beni öne çekti. “Anne, baba, bu Cassie Taylor. Bizim harika Juliet’imiz. Cassie annemizle babamız, Charles ve Maggie Holt’la tanış.”

“Bay ve Bayan Holt,” deyip tedirginlikle ellerini sıktım. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.”

Lütfen beni sevin. Lütfen beni sevin. Lütfen beni sevin.

Maggie gülümseyerek, "Cassie, harika bir Juliet'tin," dedi. "Geçen yıl Shakespeare Festivali'nde oynayan kızıdan çok çok daha iyiydin. Onun adı neydi Ethan?"

Ethan rahatsız görünerek, "Iı... Olivia," dedi.

Aaa! Onun benim yeni Juliet'i olmamla ilgili sinir krizi geçirmesinin nedeni şimdi anlaşıldı.

Maggie, "Evet. Olivia. İyi bir kız ama bu akamki performansından sonra elinize su dökemezdi. Ama aırmadım. Muhteşem oğlumun karşısında oynuyordun," dedi.

Holt'u aşağı çekerek yanağından öptü. Holt kızardı. Hem de çok.

"ey... Ethan bütün bu süreci daha da kolaylatırdı," deyip ona imalı bir bakış attım.

Holt eğilip, "Amma yalancısın," diye fısıldadı ve gülmek zorunda kaldım.

Maggie, "Ethan'ı Mercutio olarak çok sevmitim. Ama bu... Ahh! Bu bambaşka bir şeydi. Kimyanız inanılmaz tutuyor," dedi.

Maggie'nin, oğluna imalı bir bakış attığını yakaladım.

Holt i geçirip kafasını salladı. Annesinin onu sıkıtırmasına alıkın olduğunu hissettim. Bu beni güldürdü.

Babası bana doğru eğilerek, "Cassie, sanırım karım, Ethan'ın sana çıkma teklif etmesi gerektiğini düşündüğünü ima ediyor," diye fısıldadı.

"Off!" Holt elini saında gezdirdi. "u an bu ailedeki herkes konuşmayı kesebilir mi?"

Herkes bir an sessizleti. Sonra Charles biraz daha alçak sesle fısıldayarak konuştu. "Ben de seninle çıkması gerektiğini düşünüyorum. İyi birine benziyorsun ve bizimle birini tanıtırmayalı uzun zaman oldu; hani onca kızıdan..."

Holt sert bir tavırla, "Baba!" dedi. Sesi huzursuzluk ve utanç doluydu. "Sus. Lütfen."

Charles gülüp ellerini teslim olurcasına kaldırdı. Holt'un bu adamla sorununun ne olduğunu merak ettim. Şimdiye kadar gayet iyi gibiydi.

Elissa babasına döndü. "Eee, baba? Oyunu beğendin mi?"

Charles ensesini ovuşturarak oğluna baktı. "Şey... Shakespeare pek bana göre değil ama... sanırım iyi bir yapım-
dı. Herkes ne yaptığını biliyor gibi duruyordu. Cassie'ye gelince, ben de karıma katılıyorum. Çok iyiydin."

Ethan'a gergin bir ifadeyle gülümsedikten sonra Elissa'ya dönüp sarıldı. "Tabii ki de," diye fısıldayıp onu yanağından öptü, "ışıklandırma dâhiceydi."

Holt'un yanımda gerildiğini hissettim ve ona baktığımda dişlerini sıktığını gördüm. Anlaşılan babasının onun performansıyla ilgili hiç güzel bir şey söylememesinin tuhaf olduğunu düşünen bir tek ben değildim.

Adam sağır mıydı? Zekâ geriliği mi vardı? Kör müydü? Başka herkesin gördüğünü görmemiş miydi?

Elissa, "Ethan da harikaydı. Değil mi?" derken abisi oflayıp ellerini cebine soktu. "Bu onun izlediğin en iyi oyunu değil miydi?"

Bay Holt iç geçirdi. "Elissa abin oyunculuk konusunda her zaman çok yetenekli. Bunu meşru kılmak için benim onayına ihtiyacı yok."

Ethan hafifçe gülüp, "Neyse ki," dedi.

Yetenekli mi? Bu da neydi? O resmen muhteşemdi.

Elissa babasının elini tuttu. "Ama baba, Ethan'la Cassie'nin bu akşam sergiledikleri performansın takdire şayan olduğunu düşünmüyor musun en azından? Yani böyle bir şeyi her zaman göremezsin."

Bay Holt ona sabırla baktı. "Tatlım, ben oyunculuğun belli bir özveri gerektirdiğinin farkındayım ama bu performans takdire şayan diyemem pek. Kanseri tedavi etmek takdire şayandır mesela."

Holt, "Başlıyoruz işte," diye geveledi.

"Kırık kemikleri iyileştirmek de takdire şayan. Her gün birinin hayatını kurtarmak, işte bu takdire şayandır. Oyuncular yaptıkları şeyin önemli olduğunu düşünebilirler ama onlar olmasaydı ne fark ederdi ki gerçekten? Birdenbire magazin dergileri yok olur ve rehabilitasyon merkezleri boşalır mıydı? Bana göre bu pek de büyük bir kayıp değil."

Holt öfkelenmişti. Annesi kocasının koluna elini koydu. "Charles, lütfen."

Holt, "Sorun değil anne. Sanki onun ne düşündüğü umurumda da," dedi.

Annesi kızgın bir ses tonuyla konuştu. "Ethan."

"Oyuncuların önemli olmadığını mı düşünüyorsun? Ya sanatçılar baba? Müzisyenler? Hepimizi aynı uyduruk kefeye atsak da olur, değil mi? Renksiz bir dünyada yaşamak istiyor musun gerçekten? Müziksiz, eğlencesiz... Böyle bir şey olsaydı insan ırkının sıkıntıdan patlayacağını farkındasın, değil mi? Dünyadaki her kültürde sanat var. Her birinde hem de. Sanat olmadan insanlar tek özellikleri yemek, çiftleşmek ve öldürmek olan bir avuç ilkel psikopat olurlardı. Ama sanat önemli değil. Değil mi?"

Bay Holt oğluna ters bir ifadeyle baktı ve babasının ben orada olduğum için kendini tuttuğunu hissettim.

"Her zaman olduğu gibi beni yanlış anladın oğlum. Ben toplumumuzdaki diğer çok önemli meslekleri oyunculukla kıyaslıyorum sadece. Oyuncuların doktorlarla aynı kategoriye koyulabileceğini pek düşünmüyorum mesela."

Maggie, "Tamam, siz ikiniz. Bu kadarı yeter," diye uyarıda bulundu.

Bay Holt' onu duymazlıktan geldi. "Ethan, bu zekâ seviyenle, hayatını gerçekten harika bir şey yaparak geçirme fırsatın var senin. Onun yerine basit bir hobiden öteye geç-

me şansı çok az olan bir şey yapmayı seçtin. Ben sadece senin nasıl hiç azmin olmama..."

"Benim azmim var. Üç yıldır buraya girmek için kendimi paraladım. Bana hayır dediklerinde bile tekrar tekrar geri geldim çünkü icra etmeyi sevdiğim bir şeyi yaparak elimden gelenin en iyisi olmak istiyorum. Bu azımdır baba. Sadece seninkinden farklı. Ne büyük bir suç. Değil mi? Aaa! Ayrıca benim seçtiğim, Cassie'nin de seçtiği mesleğe çamur attığın için teşekkürler. Desteğini göstermekten aciz bir herifsin. Bravo."

Annesi ona tekrar kızamadan, o annesine döndü. "Özür dilerim anne. Bu akşam onunla uğraşamam. Seninle sonra konuşuruz."

Biz onu rahatsız bir sessizlik içinde izlerken kalabalığın arasından geçip gitti. Yüzüm öfke ve utançla kızarmıştı. Bay Holt hangi cesaretle oğluyla böyle konuşabiliyordu ki?

Charles kafasını eğdi. Karısı, "Buna ne zaman bir son vereceksin? O bunu yapmayı seçti. Kabullen artık," diye fısıldadı.

Charles bana bakıp suratını ekşitti. "Buna şahit olduğun için özür dilerim Cassie. Ben sadece..." Kafasını salladı. "Son birkaç yıldır Ethan'la pek anlaşıyoruz. Geleceği parlak oğlumun böyle şey bir kariyer..."

İğneleyici bir tavırla, "Basit mi?" diye sordum.

Bana suçluluk dolu gözlerle baktı. "Beklediğimden farklı diyecektim. Sanırım her aile çocuğunun dünyayı değiştirmesini ister. Ben de farklı değilim. Seçtiğiniz mesleği aşılamak istemedim."

"Ama ya çocuğunuz gerçekten çok sevdiği bir şey bulursa? Ona yanıldığını söylemek size mi düşer?"

Beni bir an inceledi. "Yani senin annenle baban oyunculuk mesleğini seçtiğine memnunlar mı?"

Bu kalakalmama neden oldu. "Şey... Pek sayılmaz. Ama size garanti edebilirim ki eğer bu akşam burada olsalardı bana iyi bir iş çıkardığımı ve benimle gurur duyduklarını söylerlerdi. Bu kadarından eminim."

Bay Holt'u muhtemelen gücendirdiğimin farkında olarak dikkatlice yüz ifadesini izledim ama öfkeli görünmüyordu. Aksine üzgün görünüyordu.

"Sanırım ben Ethan için farklı bir yol hayal ettim. Sekiz yaşından beri tek konuştuğu şey doktor olmaktı. Sonra lise üçüncü sınıfta birisi onu drama kulübüne katılmaya ikna etti ve birdenbire tıp, tiyatro oyunları ve öğrenci filmlerinin gerisinde kaldı. Ben zamanla bundan vazgeçeceğini düşünmüştüm gerçekten."

"Mesele şu ki Bay Holt, insanlar tutkularından asla vazgeçmezler."

Bir yandan, Holt'un babasına karşı neden bu kadar garezi olduğunu kesinlikle anlayabiliyordum. Ama diğer yandan, annelerle babaların beklentilerinden kurtulmalarının ve onları ne kadar severlerse sevsinler, çocuklarının kendi yollarını çizmelerine güvenmelerinin zor olduğunu da biliyordum.

Elissa kapıları işaret ederek, "Peşinden gitsen iyi olur. Böyle olunca hiçbirimizle konuşmaz ama belki senin bir şansın olabilir," dedi bana.

Ethan'ın annesiyle babası bana beklentiyle baktılar. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," deyip çabucak Ethan'ı bulmaya gittim.

Kapılardan geçip taş kaldırımlarda tıkırdayan ayakbıların müsaade ettiği kadar hızlı koştum. Onu Hub'a doğru giderken görünce rahat bir nefes aldım.

"Ethan! Bekle."

Arkasını dönüp bana baktı ve bir anlığına ne kadar yorgun olduğunu, bu şekilde davranmasına neden olan

her neyse bunun onu nasıl bitkin düşürdüğünü görmeme izin verdi.

“O adi herif,” deyip ellerini ceplerine soktu. “Diyemedi değil mi? Bir kere de sırtımı sıvazlayıp, ‘Aferin oğlum, seninle gurur duyuyorum,’ dese ölürdü, değil mi? Pislik!”

Omzuna dokundum. “Üzgünüm.”

“Tiyatro, iyi olduğumu düşünen insanlarla doluydu. Bana hayran kalan insanlarla. Bana sözde babamdan daha çok inanan, tamamen yabancı insanlarla.”

“Sana inanmadığından değil. O sadece...”

Onun yüzündeki bakışı görünce sözcükler boğazıma dizildi. “Sen gerçekten onu mu savunuyorsun?”

“Hayır. Ben sadece... Off! O bir baba. Oyunculuk kariyerindeki belirsizlik, bunun ücret kötü olsa da yapmaya mecbur olduğumuz bir şey olduğunu anlayamayan birisi için korkutucu.”

Bana bir an öylece baktı. Sonra kafasını eğip ellerini ceplerine soktu.

“Bana performansıyla ilgili tek güzel bir kelime bile etmedi,” deyip sesini fısıldayacak kadar alçalttı. “Tek bir güzel kelime bile etmedi bana. Elissa’ya iltifat etti. Sana bile etti. Ama ya ben? Bana hayatımı nasıl boşa harcadığıma dair nutuk çekti.”

Sesindeki incinmişlik boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Elini tuttum ve ilk kez geri çekilmedi.

Kaldırıma bakarak, “Bana beni sevdiğini en son ne zaman söyledi, biliyor musun?” dedi. “İki yıl önce yedi eylülde. Çok net hatırlıyorum çünkü bu sık olan bir şey değil. Sarhoştum. Oğluna nasıl hissettiğini söylemek için alkolden cesaret almaya ihtiyacı olduğunu bilmek ne hoş!”

“Ethan...”

Ona doğru gittim ve sarılmaya çalıştım ama nefes alıp geri çekildi.

“Gitmem gerek.”

“Ne? Nereye?”

“Bir süre buradan uzaklaşmam gerek,” deyip yürümeye başladı.

“Ethan, dur.”

Durdu ama arkasını dönmedi.

Onun önüne geçtim ve ellerimi göğsüne koydum. O zaman bana baktı ama gözlerinde soğuk bir ifade vardı.

“Yapma bunu,” dedim. “Lütfen... yapma.”

“Neyi?”

“İçine kapanma.”

Bana öylece baktı ve bir anlığına her zamanki gibi lafı saptırıp inkâr edecek sandım ama az önce gördüğüm yorgunluk gözlerinden okunuyordu.

İç geçirdi. “Taylor, anlamıyorsun. Şu an içinde bulunduğum ruh hali...” Kafasını salladı. “Bile bile içime kapanmıyorum. Sadece öyle oluyor.”

“Anladım ama buna izin verme,” deyip göğsünü okşadım ve kaslarının biraz gevşediğini hissettim. “Yanında olan birinden gerçekten faydalanabileceğini düşündün mü hiç? Seni dinlemeye hazır birinden?”

“Bu meseleye bulaşmayı gerçekten istemezsin bence.”

Hayal kırıklığıyla, “Kahretsin Ethan! Neden senden hoşlandığıma inanamıyorsun? Senin yanında olmak istediğime, sana destek falan olmak istediğime. Ama beni uzaklaştırmak zorundasın tabii.”

Hiçbir şey demedi. Uçaktan paraşütsüz atlamasını teklif etmişim gibi baktı bana.

“Lütfen panik olma,” dedim.

“Olmadım,” dedi ama bedeni kasılmıştı ve gergindi.

“Amma yalancısın!”

“Bak. Bir şeylere ihtiyaç duymak, ihtiyaç duyulmak... bunlar sadece hayal kırıklığıyla sonlanır.”

“Öyle olmak zorunda değil.”

“Ama genelde öyle olur.”

Kaşlarını çattığında oluşan kırıışıklara dokundum. Yüz ifadesi yumuşadı ama sadece birazcık.

“Sinirimin geçmesi için biraz zamana ihtiyacım var sadece. Partide görüşürüz,” dedi.

Etrafımdan dolandı ve yürüyüp gitti.

Tam da ben gelişme kaydettiğimizi düşünürken...

ON ÜÇ

UMURSAMAMAK

Günümüz

New York City

Yüce Tanrım! O, benim evimde. Gerçekten benim evimde. Sadece burada olmakla kalmıyor, bir de ortalıkta dolanarak etrafa bakmıyor.

Onun, daha önce Holt'suz sığınağım olan bu yerde olması, tenimin ısınarak karıncalanmasına neden oldu.

Burası Tristan'la ondan bahsettiğimiz, günlüğüme her gece öfkeli, aşırı hisli şeyler yazdığım, sonunda onun yüzüne, ellerine, bedenine bürünen sayısız erkeği getirdiğim yer.

Şimdiyse kendisi burada. Ceketini çıkarıp koltuğun üstüne serdi. Dönüp bana hafif tedirgin bir gülümsemeyle baktı. Buraya ne kadar çok erkek getirirsem getireyim, kendisinin buraya gerçekten ait gibi duran tek kişi olduğunu gösterdi adeta.

Kahretsin!

Bu nasıl oldu? Buna nasıl izin verdim ben?

Bugünkü prova berbattı. Ethan rolünü mükemmelen canlandırıyordu. Bense basit replikleri söylemeyi bile beceremiyordum. Marco prova sonrası bizi bir şeyler içmeye davet ettiğinde, *Spritzer*'ının sadece yarısını bitirdikten sonra bizi yalnız bırakması gözümden kaçmamıştı. *Zekice!*

Birini kiralayıp havaya dumanla, "Holt'la meselenizi çözün ve oyunumu berbat etmeyi kesin," yazdırsa niyeti bundan daha açık olamazdı.

Holt'u başkasıyla değiştirme teklifini reddetsem de tamamen açık olmakta güçlük çekiyordum hâlâ. O yüzden, o gidince Ethan'la yalnız kalıp içerken daha çok çabalayacağımı yemin ettim.

Holt eve yürürken bana eşlik etmeyi teklif ettiğinde bunun yakınlaşmamıza faydası olabileceğini düşündüm.

Hatam onun beni eve çıkarmasına izin vermek oldu. Kapıyı açtığımda boynunu içeri uzatarak içeriyi görmeye çalışıp açık açık, "İçeri girebilir miyim?" diye sorunca hayır diyemedim.

O yüzden de şimdi bu haldeyiz. O salonumda geziniyor, ben de hayvanat bahçesindeki bir hayvanı izler gibi onu izliyorum.

Kitap koleksiyonumu inceleyip yıpranmış *The Outsiders* kitabına dokununca gülümsedi.

"Uzun zamandır bunu okumadım," deyip yerinden çıkardı. Sonra sayfalarını karıştırdı. "Özlemişim."

"Her yıl okuduğunu sanıyordum."

Bana gülümseyip kitabı tekrar yerine koydu. "Evet... Şey... Kendi kitabımı bir kıza verdim. Yenisini almaya fırsatım olmadı."

Bu kitabı bana verdiği gün, çok gurur duyuyordu. Mükemmel bir erkek arkadaş tarafından verilen, asla unutmayacağım bir doğum günü hediyesi.

Ne yazık ki onu bana veren çocuk gerçekte yoktu aslında.

Giriş kapısının açıldığını duydum. Tristan neşeli sesiyle koridordan seslendi.

“Cass? Burada mısın? Bu akşam seni dışarı çıkaracağım ve hayır cevabını kabul etmiyorum. Git, şu arkası açık siyah elbiseni giy. Seni herkese göstermek istiyorum.”

Yoga matını koyduğu için koridordaki dolabın kapağı kapandı ve Holt’un yüzündeki ifade, “Bana birisiyle yaşadığını söylemedin. Özellikle de bir erkekle,” der gibiydi.

Tristan salona geldi ve Holt’u görünce donup kaldı. Sokaktaki köpekler gibi iki adam birbirini süzdü.

Tristan soğuk bir, “Merhaba,” dedikten sonra bana sert bir bakış attı. Omuz silktim. O da gözlerini kısarak Holt’u incelemeye döndü. “Cassie’nin yakmadan hemen önce bana gösterdiği fotoğraflardan tanıdığım kadarıyla sanırım sen Ethan Holt’sun.”

Holt gıcık olmuştu ama ondan daha önce hiç görmediğim bir zarafetle. Sonra yüz ifadesini düzeltip elini uzattı. “Doğru. Peki ya siz?”

Tristan onunla yüzleşmek için öne çıkınca gözlerimi devirdim. Ethan’dan iki santim falan uzundu ama yoga kursu için her zaman giydiği siyah askılı tişört onun inanılmaz yapılı vücudunu gözler önüne seriyordu.

Holt’un elini görmezden gelip, “Ben Tristan Cai. Burada yaşıyorum. Onunla,” dedi.

Holt, “Demek öyle,” deyip elini indirdi. “Tanıştığımıza memnun oldum Tristan. Cassie bana biriyle yaşadığını söylememiştir.”

“Belki bunun seni ilgilendirmediğini düşünmüştür.”

Ortama yoğun bir testosteron hâkimdi ama ben Holt’a sevgilimle yaşamadığımı açıklayamadan önce, Tristan kolumdan tutup sinirli bir sesle, “Cassie? Seninle mutfakta konuşmam gerek,” deyip salondan çekip çıkardı beni.

Mutfağa gittiğimizde yüzünde öfke dolu bir ifadeyle bana döndü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Tris, sakin ol."

"Ben sakinim."

"Hayır, değilsin. Çakraların havai fişekler gibi havalara uçuyor."

"Sen çakralara inanmıyorsun ki."

"Evet ama inansaydım şu an öyle yapıyor olurlardı. Sakin ol."

Bana birkaç saniye daha öfkeyle baktıktan sonra gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Sonra yavaşça nefes verip iç geçirdi. "Tamam. Sakinim... Sayılır yani. Şimdi soruma cevap ver."

"Hiçbir şey yaptığımı sanmıyorum. Sadece takılıyoruz."

"Takılmak onu buraya getirmeyi kapsamaz. Eve bir erkek getirdiğinde, tek bir amaçla getirdiğini sen de çok iyi biliyorsun ve onunla hemen yatağa gireceğini sanıyorsan..."

"Sanmıyorum. Öyle bir şey yapmayacağım. Sadece çakırkeyfim. O da beni eve getirdi."

"İçki içiyordun ve onun buraya girmesine izin verdin. Öyle mi? Krishna aşkına! Seni ona kucak dansı yaparken bulmamış olmam bir mucize. Asla unutamadığın yakışıklı eski sevgilin şöyle dursun, sen sarhoşken beş metre yakınında yakışıklı bir adam varsa, o adam genelde rekor sürede çırlıçplak soyulup becerilir biliyorsun ki."

"Kahretsin Tris! Lütfen sesini alçaltır mısın?"

Tristan yine nefes verdi. Hiçbir şey onun dengesini, benim eski huylarıma geri dönmem fikri kadar bozmuyordu.

Koluna dokundum. "Onun birkaç hafta boyunca düzgün davranmasının, beni artık sorunlu bir pislik olmadığını ikna edebileceğini mi sanıyorsun gerçekten? Ben bile o kadar saf değilim."

"Öyle olduğunu söylemiyorum ama adam senin zayıf noktın. Eğer senden şu an kendisiyle yatmanı istese hayır diyebilecek misin acaba?"

Bütün bedenim kızardı. "Tristan! Off... Öyle bir şey istemiyor."

"Palavra. Sana nasıl baktığını gördüm. Tek bir lafınla o adam seni öyle bir becerir ki feleğin şaşar."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Tris..."

Tristan iç geçirdi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Bak tatlı kız, bütün bunları idare etmenin güç olduğunu biliyorum ama konuştuklarımızı hatırlamak zorundasın. Sınırlar, saygı, dürüstlük, duygusal anlamda açıklık."

"Ondan mı bahsediyorsun? Benden mi?"

"İkinizden de. Hormonlarınızın gözünüzü kör etmesine izin vermeyin. Bu kalp kırıklığını tekrar yaşamana şahit olamam."

Beni kendine çekip sarıldı. "Teşekkürler Tris."

"Bir şey değil," deyip geri çekildi. "Ama ikinizi yalnız bırakmadan önce bir şey daha yapmam gerek. Sen başka bir tarafa bakabilirsin çünkü bu utanç verici bir şey olacak."

Ben onu durduramadan, etrafımdan dolanıp uzun adımlarla tekrar salona gitti. Holt koltuğun ucunda oturuyordu ama Tristan içeri girince ayağa kalktı.

"Tamam," deyip parmağını Holt'un suratına doğru uzattı. "Bunu sana bir kez söyleyeceğim. O yüzden dinle. Uyumadığım saatlerin büyük bir çoğunluğunu bu dünyada huzur bulmaya ve dingin olmaya çalışarak geçiriyorum ama bu kadını, bu gezegendeki neredeyse her şeyden çok seviyorum. O yüzden herhangi bir şekilde onu üzersen, yüce ve kudretli Buda üzerine yemin ederim ki senin hayatını kaydırmakta bir an bile tereddüt etmem. Beni anladın mı?"

Holt göz ucuyla bana baktıktan sonra kafasını salladı ve yüzünde korku değil, kesin bir kararlılık ifadesi olduğunu görünce şaşırdım.

“Evet, anlıyorum Tristan. Ama şunu bilmeni isterim. Onu üzmem aklımın ucundan bile geçmez. Geçmişte tam bir aptal olduğumu biliyorum ve telafi etmem gereken çok fazla şey var ama bunu sonuna kadar götürmeyi planlıyorum. Sonu her ne olursa olsun. O yüzden beni etrafta görmeye alışsan iyi edersin çünkü bu kez hiçbir yere gitmeyeceğim. Anladın mı?”

Tristan ona bir an baktıktan sonra gevşedi. Suratına bir rahatlık ifadesi geldi. “Şey... İyi o zaman. Güzel bir yüzün var. Eğer ona düzgün davranırsan onu mahvetmek zorunda kalmam.”

Gülmemek için kendimi tuttum çünkü Tristan’ı tanıdığım onca zamandır, yalnızca bir kez daha böyle maçoлаştığını görmüştüm. O da Gandhi adında, bariz ikiyüzlü ve ödlele herifin tekiyle çıktığı zamandı. Onun suratına yumruk attıktan sonra Tris’in dinginliğine kavuşması uzun zaman almıştı.

Holt’a son bir ters bakış daha attıktan sonra ellerini kavuşturdu. “Tamam. Benim duşaa girmem gerek. Ben gidince uslu durun.”

Sonra da Holt’la beni rahatsızca birbirimize bakarken bırakıp gitti.

“Eveet. Bu da Tristan,” dedim. “Burada yaşıyor ve görünüşe göre eski erkek arkadaşlarımı tehdit ediyor. Şarap ister misin?”

“Tanrım! Evet,” deyip peşimden mutfağa geldi.

Bir şişe kırmızı şarap alıp kocaman kadehleri doldurdum. Birini ona verdim ve kendi kadehimden kocaman bir yudum aldıktan sonra tezgâha yaslandım.

“Anladığım kadarıyla Tristan sana karşı biraz korumacı.”

"Aaa? Bunu fark ettin mi?"

"Evet, birazcık. Korkutucu, uzun boylu, taş gibi Japon bir herif tarafından sık sık tehdit ediliyorum. Pek hoşuma gittiğini söyleyemem."

"Yarı Japon ve aslında normalde böyle değil ama şeytanı evinde görmek onun için bardağı taşıran son damla oldu."

Holt gülerek ensesini ovuşturdu. "Şey... Bu günlerde pek şeytan olarak takılmıyorum ama işi resmiyete dökmek istersen..."

"Sana Lucy diyebilir miyim?"

"Hıı?"

"Şeytanun ismi olan Lucifer'ın kısaltması."

"Hıı... Olur ama sadece baş başa olduğumuzda. Cadı hayranlarımın önünde bana böyle hitap etmene izin vermem. Gülebilirler ve şey... bu beni üzebilir."

Tekrar salona dönüp koltuğa oturduk.

"Eee? Sen ve Tristan. Siz," bu sözcüğü söylerken hasta gibi görünüyordu, "birlikte misiniz?"

Neredeyse kahkaha atacaktım. "Hayır."

"Daha önce birlikte miydiniz peki?" Cevabımı beklerken bana çok dikkatlice baktı.

"Hayır. Ben... İıı... Tristan'ı memnun etmek için gerekli donanuma sahip değilim."

Söylediklerimi, şarabın etkisiyle bulanık beyniyle algılayana kadar birkaç saniye boyunca bana boş boş baktı. Sonra gözlerinin ardında bir ampul yandı.

"Haaa! Off! Çok şükür. Tansiyonum resmen yerlerdeydi."

Gülüp şaraptan bir yudum aldım. Tekrar ona baktığımda bana dikkatlice bakıyordu. "Biliyor musun? Birlikte fotoğraflarınızı gördüm."

"Ne zaman?"

“Ben Avrupa’dayken. Gittikten birkaç ay sonra akşamları yaptığım ritüel, körkütük sarhoş olmak ve Google’da seni aramaktı. Broadway dışında çalıştığın dönemde Tristan’la birlikte fotoğraflarınız vardı. Onları gördüğümde... ben... Lanet olsun Cassie. Mahvoldum. Erkek arkadaşın olduğunu sandım. Ben sana özlem duymayı bırakamazken senin hayatına devam ettiğini sandım.”

Elinde şişeyle bilgisayar önünde, beni Tristan’la görüp perişan olmadığım için bana küfredişi gözümde canlandı. Ama fotoğraflar beni gülerken gösterse de perişandım aslında.

“Evet. Sana karşı olan hislerimi her zaman hafife aldın zaten,” dedim ve kafamı kadehime çevirip kenarıyla oynadım. “Bu en büyük problemlerimizden biriydi.”

“Bunun bir bahane gibi geleceğini biliyorum ama... senin de bana, nasıl benim sana olduğum kadar âşık olabileceğini bir türlü algılayamıyordum. Bu bana mümkün gibi gelmiyordu.”

Bir an kulaklarıma inanamadım. “Aşk” kelimesini kullanmakta hep güçlük çekerdi. Bu kelime aramızdaki şeyi, onun için fazla gerçek kılan tek şeydi.

Tekrar ona baktığımda, örümcek korkusu olan ama örümcek dolu bir odada zafer elde etmiş biri gibi görünüyordu.

“Etkilendin mi?” diye sordu. “Bana bir bak! Aşk falan diyorum ve kekelemiyorum bile.”

“Bu, olma ihtimali çok düşük bir mucize gibi.”

Şimdi de şarabına bakma sırası ondaydı. “Bunu söylememenin, hislerimi inkâr etmeme bir yardımını dokunmadığını anlamam sadece üç yılımı aldı. Sana âşık olup olmamam bir sözcüğe bağlı değildi. Bu, bir gerçektir. Açık ve basit bir gerçek. Bu günlerde bunu ne kadar sık söylediyimi duysan şaşardın.”

Tekrar şarabıma döndüm çünkü yüzü duygu doluydu ve ona bakamazdım.

“Müzik ister misin?” deyip iPod’umun yanına gittim.

Birkaç dakika düşünmeden çalma listelerimi karıştırdıktan sonra Ethan, “Yardım ister misin? Çünkü eğer *country* müzik falan açarsan seninle dalga geçmek zorunda kalırım,” dedi.

“Bunu asla unutmayacaksın, değil mi?”

“Neyi? Bir keresinde bir Dixie Chicks albümüne dünyanın parasını bayıldığını mı? Hayır. Bunu asla unutmayaacağım.”

“Yaa! O albümde bazı güzel şarkılar vardı.”

“Cassie, o albümde *yodeling* yapıyorlardı. Eski arabamın teybini, o albümün bozduğundan oldukça eminim.”

Güldüm. “O arabada eskiden her gün son ses AC/DC çalardın. O hoparlörler tamamen mahvolmuştu. Benim iki dakikalık şarkılarımı suçlayamazsın.”

Yanıma gelip iPod’u elimden aldı. “O iki dakika, kulak zarlarımda sonsuza dek hasar bıraktı. Zavallı teybime yaptıklarını sadece tahmin edebiliyorum. Şimdi kenara çekil kadın! Bırak da bizim için mükemmel müziği bulayım.”

Kafamı sallayıp oturdum. Bir kez daha, onun evimde olmasının ne kadar gerçeküstü geldiğini düşünerek şok oldum. Altı ay önce böyle bir şey hayal bile edilemezdi. Şimdiyse bana olgunlaştığını ve büyüdüğünü göstermek için o kadar çabalıyordu ki... Keşke ben de öyle olsaydım. Şimdi bile, onun yanlış bir hamle yapmasını bekleyerek içimde gittikçe büyüyen ve açığa çıkmaya hazır kinimi hissedebiliyordum.

“Vay be!” Tedirginlikle kafasını arkasına çevirip bana baktı. “Bunu çaldığım için benden nefret etme ama... Tanrım! Bu albüm var ya...”

Radiohead'ın *Pablo Honey* albümü hoparlörlerden yayılmaya başlayınca hemen gerildim.

Bir yudum daha şarap aldım.

"İstersen değiştirebilirim," dedi. "Sadece... bunu uzun zamandır dinlememiştim."

Evet, ben de.

"Sorun değil," deyip yine şarap içtim. Alkol yalan söylemeyi kolaylaştırıyordu. Bu albüm birçok anıya eşlik etmişti ve bunlar hoş anılar olsalar da, Ethan'ın en çok özlediğim yanlarını da içeriyorlardı.

Koltuğa gelip yanıma oturdu. Kişisel alanıma saygı duyduğunu gösterecek kadar uzak ama şaraba bulanmış zihnimin onu arzulamasına yetecek kadar yakındı. Kafamı geriye yasladım ve müziğin dikkatimi dağıtmasına izin verdim.

Tristan düş almış ve dışarıya çıkmaya hazır bir halde karşımızda belirdiğinde üçüncü şarkıya gelmiştik.

Önündeki manzaraya bakıp kaşlarını çatı. "İşin aslını bilmesem, meditasyon yaptığınızı düşüneneğim. Ama neden seks müziğinde meditasyon yaptığınızdan emin değilim."

Holt biraz huzursuzca kıpırdandı.

Tris, "Cass, benimle dışarı çıkmak istemediğine emin misin?" diye sordu. "Bu akşam Neon'da köpük gecesi. Hatta yanında buradaki uzun boylu, düşünceli görünen esmeri de getirebilirsin. Köpüklere ihtiyacı varmış gibi duruyor."

İç geçirerek, "Hayır, teşekkürler. Aslında meditasyonum hoşuma gidiyor. Benimle gurur duymalısın," dedim.

Tristan dudaklarını birleştirerek Holt'a döndü. "Peki, bu iş nasıl yürüyecek? Onun hayatına birdenbire yeniden giriyorsun ve normalde ona yaptırmak için çikolatayla rüşvet vermek zorunda olduğum bir şeyi yaptırıyorsun demek. Öyle mi?"

Holt ona uyuşuk uyuşuk göz kırptı. "Ne diyebilirim ki dostum? Benim çikolata kullanmaya ihtiyacım yok çünkü zaten doğuştan tatlıyım."

Tristan, Holt'u sevmekle ondan gerçekten nefret etmek arasında kalmış gibi kafası karışmış bir ifadeyle baktı bana.

Benim dünyama hoş geldin.

"Tamam. Ben gidiyorum," deyip bir kez daha kaşlarını çatarak Holt'a baktı. "Ama Cassie? Sadece konuştuklarımızı hatırla. Eve gelip auranı pislik heriflere özgü etkilerden temizlemek istemiyorum."

Ethan gerildi. "Ben 'pislik herif etkileri'nden arınmak için çok uğraştım ama geride hâlâ biraz kalmış olma ihtimali varsa da Cassie'yi buna maruz bırakmayacağıma söz veriyorum."

"Öyle yap bakalım," diye geveleyip ceketini almak için koridora gitti. "Görüşürüz Cass."

"Güle güle."

Kapı açılıp kapandı. Holt'la ben koltuğa daha da gömüldük.

Holt bana dönerek, "Bana aklımı kaçırdığımı söyleyebilirsin ama bence Tristan beni gerçekten sevdi," dedi.

"Bu da bir olasılık tabii."

"Diğer olasılık nedir?"

"Kafanı koparıp gözlerini oymak ve kafatasını bowling topu olarak kullanmak istiyor olması."

İfadesini hiç bozmadan, "Aa! Bowling mi oynuyor?" diye sordu.

"Ara sıra. Disko gecesinde."

O güzel, bütün yüzünü aydınlatan gülümsemelerinden biriyle güldü. Kendisine öylece baktığımı fark edince gülümsemeşi solarak daha hüzünlü bir ifadeye dönüştü.

"Tanrım! Bunu özlemişim. Seni yeniden görene ve acım dinene kadar, sensiz olmanın ne kadar acı verdiğini fark etmemiştim," dedi.

Gülümsemem kayboldu. Şarap dilini çözmüş ve gözlerini daha etkileyici yapmıştı. Bense onun böyle şeyler söylediğini dinlemeye yetecek kadar sarhoş değildim.

Neredeyse fısıldayarak, "Beni özledin mi?" diye sordu. "Ethan..."

"Pislik gibi davranan beni değil. Sana karşı iyi olan, seni güldüren, sana... âşık beni."

Kafamı kaldırıp ona bakarak, "Ne yazık ki o sen, pislik gibi davranan senin içine hapsolmuştu. Biri olmadan diğerine sahip olamıyordum," dedim.

"Olabilirsin. Yemin ederim olabilirsin."

"Buna inanmak biraz zamanımı alacak."

"Bunu anlıyorum. Seninle aramızı düzeltmenin kolay olacağını asla düşünmedim ama buna değecek."

Onun birlikte mutlu sona doğru yürüyeceğimizi düşünmesine katlanamayarak, "Ya değmezse?" dedim. "Ya bunca zaman sonra, uzun zaman önce bitmiş olan bir şeyi yeniden canlandırabileceğimizi düşünerek sadece kendini kandırıyorsan?"

Gözlerine hüznü bir ifade çöktü ve ona karşı hissettiğim o tanıdık çekim, ortamı ağırlaştırdı.

"Cassie," diye fısıldayıp öne doğru eğildi. O kadar yakındı ki nefesinden şarabın tatlı kokusunu alabiliyordum. "Bizim aramızdaki şey asla bitmedi. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ben dünyanın diğer ucundayken ve sen benden nefret ederken bile bitmemişti. Şu anda da aramızda bunu hissedebiliyorsun. Ve birbirimize ne kadar yaklaşırsak o kadar güçleniyor. Seni korkutan da bu."

Dudaklarına baktı ve kafamı çevirip kendime hâkim olmak için gücümü son damlasına kadar kullandım.

Alçak sesle, "Bana bunu hissetmediğini söylersen o zaman geri çekilirim. Ama bunu yapamayacağından oldukça eminim. Öyle değil mi?" dedi.

Sadece bir an tereddüt ettikten sonra, "Hissetmiyorum," dedim. Sonra da olan oldu.

Parmaklarıma dokunarak, sıcak parmak uçlarını elimin tersinde gezdirerek bileğime kadar çıktı. Eliyle bileğimin ince kemiğini kavradı ve hafifçe sıktı.

"Sen istediğini söyleyebilirsin ama nabzın yalan söylemez. Çok hızlı atıyor. Bunu sana ben yapıyorum."

"Bunun korku değil de çekim olduğunu nereden biliyorsun?"

"İkisinden de bir parça olduğundan eminim. Ama çekim de kesinlikle var."

Elimi çekip kadehimin geri kalanını içtim. Çok fazla içmiştim. O da öyle. Kendimize hâkim olmamamızın şu aşamada hiçbir şekilde faydası dokunmayacaktı.

Esneyip ayağa kalktım. "Şey... Saat geç oldu."

Kafasını sallayıp gülümsedi. Beni bir kitap gibi okuyabiliyordu. "Evet. Gitsem iyi olur."

Kapıya ulaştığımızda tek elini kapının kulpuna koyarak bana döndü.

Tereddüt ederek, "Cassie," deyip kapının çerçevesine yaslandı. "Gitmeden önce tek bir şeyi bilmem gerek."

"Neyi?"

Öne doğru eğilerek alçak sesle konuştu. "Sen ve Tristan mutfakta konuşurken fısıldadığınız söylenemez. Onun sana, benimle yatmanı istersem bana karşı koyamayacağını söylediğini duydum. Bu doğru mu?"

Kapımı dolduran uzun bedenini, o göz kamaştırıcı, duygu yüklü yüzüne giden uzun boynunu inceledim. Bedeninin ellerimin altında nasıl hissettirdiğini, ona dokunduğumda çıkardığı sesleri, bedeni bedenimle her birleştiğinde yüzündeki o inanılmaz ifadeyi hatırladım.

"Ethan..."

“Dur,” deyip kafasını salladı. “Buna cevap verme. Çünkü bana beni istediğini söylersen... Şey...” Bedenimi aşağı doğru süzdü. Bana ne kadar çok dokunmak istediğini, parmaklarının yanlarında nasıl kasılıp gevşediğini, nefesinin nasıl kesik kesik olduğunu anlayabiliyordum. “Dünyada beni durdurmaya yetecek bir güç olmazdı diyelim.”

Neyse ki ikimiz de aptalca bir şey yapmadan önce geriye doğru bir adım attı. “İyi geceler Cassie. İkimizin de hatırına kapıyı kapat. Hemen şimdi.”

Kapıyı suratına kapattım.

Ofladığını ahşabın diğer tarafından bile duyabildim.

Altı Yıl Önce

Westchester, New York

Romeo ve Juliet Gala Gecesi Partisi

Müzik çok gürültülüydü. Kafamın içine sızıp gözlerimi acıtıyordu.

Salon sallanarak dans eden ve gülen insanlarla doluydu. Bazıları, müzik olarak geçinen gürültünün arasından birbirleriyle konuşmaya çalışıyorlardı gerçekten.

Koltukta yanımda oturan Lucas marihuana içiyordu. Bana da teklif etti. Ben reddedince de, rahatlıkla Madame Tussauds’da “Çok Donuk Bakan Heykel olarak adlandırılacak kadar boş gözlerle bakan Jack’e uzattı.

Birinin benim bu kadar yakınımdaya yasa dışı uyuşturucu maddeler kullanması karşısında biraz korkuyordum. Babamın odaya dalıp ortalığı karıştırmasını bekleyip duruyordum ama tabii o, ülkenin diğer bir ucundaydı ve o ustalaşmış baba burnuna rağmen, oradan bunun kokusunu alamazdı.

Yani en azından ben alamayacağımdan emindim.

“Cassie!”

Ruby’ye baktım ve bana “dik kafaya” diye işaret etti. İç geçirip elimde tuttuğum tekila shot’ı mideme indirdim. Bana bir dilim limon uzatıp başparmaklarını kaldırarak beni onayladı. Limonu ağzıma tıktım. Ruby kocaman gü-lümsedi.

Limonu ve shot bardağını sehpanın üstüne bıraktıktan sonra koltuğa gömülüp iç geçirdim. İki saatte bir milyo-nuncu kez, Holt’un gelmeye karar vermesini umarak etra-fıma baktım.

Tabii ki de gelmemiştı.

“Ben biraz hava alacağım,” diye bağırıp ayağa kalktım ve Ruby’nin yanından geçtim. Kafa sallayıp kendine bir shot daha doldurdu.

Evin önüne gittiğimde Elissa’yı merdivenlere oturmuş bir halde, kocaman bir bardaktan bir şey içerken buldum.

Yanına çöktüm. “Eğleniyor musun?”

“Tabii. Jack her parti verdiğiinde kulak zarımın yırtıl-masından çok hoşlanıyorum. Onun kulakları yarı duyuyor diye hepimizi yanında dibe çekmeye kararlı. Komşuları ondan nefret ediyor olmalılar.”

“Bütün komşuların evleri babasına ait. Sırf bu yüzden paçayı kurtarıyor.”

Sokağa bakarak bana içkisinden içmemi teklif etti.

“Ethan’ı mı bekliyorsun?” diye sordum.

“Evet.”

“Sence gelecek mi?”

Elissa kafasını salladı. “Babamla her tartıştıklarında Et-han bir öfke yumağına dönüşüyor. Ona boş vermesini söy-ledim ama dinlemiyor.”

“Aralarında durumlar her zaman böyle... karışık mıy-dı?”

“Evet,” deyip güldü. “Sanki babam onu nasıl idare ede-

ceğini bilemiyormuş gibi. Ben kızım diye beni dert etmiyor ama Ethan'a gelince, onunla duygusal anlamda nasıl iletişim kuracağını bildiğini sanmıyorum. Bence bunun nedeni büyükbabamızın yumuşak falan olurlar diye, erkeklerin hislerini birbirlerine karşı açık açık söylemeleri gerektiğine inanmaması. O yüzden de şimdi Ethan ne zaman babama karşı koysa meseleyi konuşmak yerine kavga ediyorlar."

"Bu zor bir durum olmalı."

"Öyle. Birkaç yıl önce daha da beter oldu. Ben şirret sür-tük Vanessa'yı suçluyorum."

Kulak kesildim. "Aaa! Olivia yüzünden değil miydi?"

"Hayır," deyip iç geçirdi. "Vanessa, Holt'un bütün sorunlarının kaynağı. Olivia'yla işlerin kötüye gitmesinin nedeni de o."

"Aralarında ne oldu? Yani Ethan'la Vanessa'nın."

Elissa yere baktı ve parmağını bardağının kenarında gezdirdi. "Bunu onunla konuşmalısın."

"Elissa lütfen. Ona sormayı denedim ama ağzını bıçak açmıyor."

"Evet ama sana söylersem beni öldürür."

"Anlıyorum ama eğer kendini daha iyi hissedeceksen, o da benim günlüğümü okudu. O yüzden benimle ilgili bilmemesini tercih ettiğim bir yığın şey biliyor."

Elissa'nın ağzı açık kaldı. "Günlüğünü mü okudu?"

"Evet. Birkaç hafta önce. Şey... Iı... Penisine ne kadar çok dokunmak istediğimle ilgili bir şeyler yazmış olabili-rim."

"Aman Tanrım!"

"Aletin ödül kazanabileceğini de ima etmiş olabili-rim."

"Ooo... Yuh!"

"Biliyorum."

"Ayrıca... Iyyy! Abimden bahsediyoruz."

“Biliyorum ama kendimi savunmam gerekirse abinin inanılmaz seksi olduğunu belirtmem gerek.”

Elissa bana şüpheli gözlerle baktı. “Eğer sen öyle diyorsan.”

“Diyorum.”

Elissa iç geçirdi. “Şey... Her ne kadar bu benim için iğrenç olsa da böyle hissetmene biraz sevindim çünkü Vanessa olayından beri, onun ciddi yaklaştığını görebildiğim tek kız sensin. Hâlâ neden tereddütte olduğunu anlayabiliyorum ama yine de...”

“Lütfen bu açıklamanın hikâyesinin tamamını anlatmana neden olacağını söyle,” deyip ona elimden geldiğince sevimli gözlerle baktım.

Gözlerini devirdikten sonra, “Vanessa, Ethan’ın lise aşığıydı. Lise ikide çıkmaya başladılar,” dedi.

Kafa salladım ve içimde alevlenen korkunç kıskançlığı gizlemeye çalıştım. Hiç tanışmadığım bir kızı kıskanmak aptalcaydı, değil mi?

“Okulda Ethan ve Vanessa en gözde çifttiler. Ama arka planda çok kavga ediyorlardı. Vanessa onun sabrını zorlamaktan çok hoşlanırdı. Ethan’ın kendisine yeterince ilgi göstermediğini düşünürse başka erkeklerle flört ederdi. Onu kıskandırmak konusunda çok başarılıydı. Ben onun kesinlikle bir sosyopat olduğunu düşünüyorum. Ethan’ın ilkokuldan arkadaşı Matt’le bile flört ederdi. Ethan’ı kontrol etmek için kıskandırma yoluna başvururdu.”

“Peki Ethan onu neden terk etmedi ki?”

“Bilmiyorum. Sanki onu parmağında oynatıyordu. Ona her istediğini yaptırabiliyordu. Güvensizliklerini ona karşı kullanıyordu.”

“Eee? Ne oldu peki?”

“Son sınıfta bir gece, Ethan sonunda babama tıp fakültesine gitmeyip onun yerine The Grove’a başvuracağı-

nı söylediğinde çok kötü bir kavga ettiler. Tam olarak ne söylediklerini duyamıyordum ama sonra bir de baktım ki annem ağlıyor, babam Ethan'a, 'Defol git!' diye bağıryordu. Ondan sonra Vanessa'nın evine gitmiş ama o, evde yokmuş. O yüzden Matt'in evine gitmiş. Oraya gittiğinde Matt'le Vanessa'yı yakalamış. Hem de yatakta."

"Aman Tanrım!"

"Ethan yıkıldı. Ben Vanessa'dan böyle bir şey beklerdim ama Matt'den beklemezdim. Ethan'la o kardeş gibiydiler. Ertesi gün okulda, Matt meseleyi açıklığa kavuşturup özür dilemeyi denedi ama... Ethan çok öfkeliydi. Kendini kaybedip Matt'i çok kötü dövdü; burnunu kırıp iki hafta uzaklaştırma aldı. Vanessa, ikisinin kendisi için kavga etmelerinin muhteşem bir şey olduğunu düşünüyordu. Eminim ki ikisini de aptal yerine koyuyordu."

Ona karşı yoğun bir nefret duyarak, "Ne adi bir kızmış," deyip derin bir of çektim. En yakın arkadaşlarının ihanetine uğramanın ne kadar sarsıcı olabileceğini aklım almıyordu bile. Holt'un samimiyetle ilgili sorunları olmasına şaşmamak gerekti.

"İşte o zaman gerçekten içine kapandı. The Grove'a kabul almamasının da hiç yardımı dokunmadı. Benimle ve annemle iletişim kurmayı kesip babamdan daha da uzaklaştı. Kendini tiyatro çalışmalarına verdi. Çok fazla içti. Kavgalara karıştı. Önüne çıkan her kızla yatıp sonra onları bir daha asla aramadı. Buna şahit olmak korkunç bir şeydi."

Onun başka kızlarla olmasını düşünmekten ne kadar nefret ettiğim yüzümden belli olmuş olmalı ki Elissa hemen, "Hiçbiri ciddi değildi," diye ekledi.

"Olivia bile mi?"

Elissa yüzünü buruşturdu. "Evet. Aralarında bir şeyler vardı. Ama dürüst olmak gerekirse, Ethan ona o kadar kötü davrandı ki daha baştan bitmeye mahkûmdu. O, iyi

bir kızdı da. Vanessa'yla alakası yoktu. Onu Olivia'yla birlikte görene kadar abimin zalim olacağını asla düşünmedim. Olivia onun için her şeyi yapardı ama abim onu mahvetti. O zamandan beri de kimseyle çıkmadı."

Ben de, onu tanıdığımndan beri dediği ya da yaptığı bütün o zalim şeyleri düşündüm ve önceki Juliet'ine acıdım.

"İşte hikâye bu," deyip ayağa kalktı ve beni de kaldırdı. "Şimdi lütfen adı çıkmış abimden bahsetmeyi kesip güzel vakit geçirebilir miyiz? Ben onun bu gece geleceğinden şüpheliyim. Muhtemelen bir barda öfkeyle duvara bakıyor ve boyalarının kabarmasına neden oluyordur."

Tekrar içeri girdiğimizde, bir saat ve iki tekila shot'ın ardından arkamı dönünce Holt'u elinde neredeyse boş bir viski şişesiyle, kollarını uzatmış, "N'aber oyuncu arkadaşlarım? Romeo geldi! Hadi coşalım," diye bağırırken gördüm.

Oradaki herkes neşeyle haykırarak cevap verdi. Elissa yanımda, "Aman Tanrım! Ne yapıyor bu Tanrı aşkına?" diye sordu.

Holt etrafındaki herkese sarılıp çak yaparak kalabalığın arasından, hayranlarının arasındaki bir rock yıldızı gibi yürüdü.

Yanımıza geldiğinde, seksi olması gerektiğini düşündüğünü tahmin ettiğim bir sesle, dili dolanarak, "Selam hanımlar!" dedi.

"Ruby," deyip sarılmak için onu kendine çekti. "Benden nefret ediyorsun, değil mi? Birçok insan benden nefret ediyor. Kendi babam bile. Endişelenme. Bu yüzden seni suçlamıyorum."

Sonra kız kardeşine dönüp kollarını ona doladı. "Ah Elissa! Seni tatlı, ara bulucu Elissa. Neden bana katlanıyorsun ki? Anlamıyorum. Ama seni seviyorum. Gerçekten çok seviyorum."

Abisi onu sıkarken Elissa yüzünü buruşturarak, "Hı... Ethan? Bu akşam bir avuç ecstasy falan mı aldın sen?" dedi.

Onu yanağından öptükten sonra bana döndü. Gülümsemesi hemen soldu ama içkiden bir yudum daha alıp öne doğru geldi ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Ve Cassie! Dünyalar güzeli Cassie. İyi misin?"

"Evet. Ya sen?"

"Ben harikayım! Bu akşam babamla olanlar umurumda bile değil. Neden biliyor musun? Çünkü hiçbir şeyi umur-samamaya karar verdim. Bu çok basit bir kavram. Neden bunu yıllar önce bulmadığımı bilmiyorum. Ne kadar mut-lu olduğuma bir bak."

Kafasını geriye atıp kakhaha attı. Bu hayatımda gördüğüm en üzücü şeydi.

"Holt..." diye konuşmaya başladım ama parmaklarını dudaklarıma koydu.

"Hayır. Bana Holt falan deme." Şişesini bıraktı. "Bu bir parti ve ben dans etmek istiyorum. Görüşürüz."

Kalabalığın arasına girdi. Büyük bir enerjiyle ve bece-riksizce kıpırdanmaya başlayınca etrafındakiler tezahürat etmeye başladılar.

Elissa, "Vay be! Daha önce abimin dans ettiğini hiç gör-memiştim. Bu durumda... Off Tanrım! Benim algılayama-yacağım kadar büyük bir yanlışlık var," dedi.

Ruby, "Gerçekten korkunç dans ediyor. Sanki dikey olarak nöbet geçiriyormuş gibi," dedi.

Ethan partinin neşe kaynağıydı. Herkesle konuşuyordu. Herkese karşı kibar davranıyordu. Hatta Jack'in şaka-larına bile gülüyor ve Zoe kendisiyle flört ettiğinde dudak büküyordu.

Muhtemelen öfkeden kuduruyor ve insanların suratla-rını yumruklamak istiyordu ama onun yerine herkesin ol-masını istediğini düşündüğü Holt gibi davranıyordu.

Huzursuzlukla dişlerimi gıcırdattım.

Holt'un bir pislik gibi davranabildiğini biliyordum çünkü bana birden çok kez öyle davranmıştı ama en azından o zaman gerçektir. Ama bu yeni Holt mu? O, Zoe'nin memeleri kadar sahteydi.

Benim insanları memnun etmeye çalışmamı izlerken neler hissettiğini şimdi anlıyordum. Bu çok can sıkıcı bir durumdu.

Daha fazla dayanamayacak gibi olduğumda onun yanına gitmek için kalabalığın arasından geçtim. Gülümseyip kahkaha atarak Zoe'yle konuşuyordu. Zoe de ona seksi gözlerle bakıyordu. Yanındaki masada duran Doritos dolu kâseyi onun suratına çarpmak geldi içimden.

Ben yaklaşırken Holt kafasını kaldırdı ve gülümsemesi yine bir anlığına soldu. Sonra tekrar gülümseye başladı.

Samimi bir şekilde, "Taylor! N'aber? Zoe de burada bana, eğer senin yerine Juliet'im olsaydı seks sahnesini numaradan yapmayacağını söylüyordu. Çok komik, değil mi?"

En ufak bir heves kırıntısı bile göstermeden, "Çok komikmiş gerçekten," dedim. "Zoe?" Doritos kâsesini aldım. "Cips ister misin?"

Çat diye tam ağzının ortasına şöyle.

Zoe gözlerini devirdi. "Evet. Tabii Cassie. Sanki karbonhidrat yiyeceğim de."

Nefes verip vahşetten uzak bir ifade takındım. "Holt, seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Zoe, "Aslında," deyip sahiplenici bir tavırla kolunu onun koluna doladı. "Şu an benimle konuşuyor. Belki de sonra tekrar gelebilirsin."

Kızım! Ben sana hidrolize peynir nişastasından yüz maskesi yapmadan önce ellerini ondan çeksen iyi edersin.

Cipsi tekrar sertçe masaya koydum ve kendimi gülüm-

semeye zorladım. "Onu fazla tutmayacağım. Eminim sen farkında bile olmadan eğlenceli pornografik varsayımlarını dinlemek için geri gelir."

Holt'un kolundan tuttum ve çektim. Neyse ki o da peşimden mutfağa geldi.

Ona bakmak için arkamı döndüm. "Ne yapıyorsun sen?"

Omuz silkti. "İyi vakit geçiriyorum. Öyle değil mi?"

"Gerçekten mi? Sen buna iyi vakit geçirmek mi diyorsun? Sürtük Kız'la konuşup ondan hoşlanıyormuş gibi yapmaya yani."

"Sürtük Kız, çok kaba bir takma isim," derken dili dolandı. "Hem belki onun yanımda olmasından keyif alıyorum gerçekten."

"Off! Ne büyük bir saçmalık!"

"Kıskanıyor musun Taylor?"

"Evet. Çok. Şimdi aptal ayağına yatmayı bırakıp beni öper misin lütfen?"

Bu onun öylece kalakalmasına neden oldu. Gözlerini üç kez kırıştırdı. Ben hiçbir tepki vermedim. Sanırım gerçekten ne düşündüğümü söylemekte oldukça iyiye gidiyordum artık.

Jack içeri geldi. Bizim birbirimize öylece bakma yarışımızı görmezden gelerek köşedeki bira fıçısına yönelip birkaç bardağa bira doldurdu. "Selam Holt! Yavaşlamayacak-sın, değil mi dostum? Hadi, bunlardan bir tane iç."

Holt, Jack tam da ona bardaklardan birini uzatırken arkasını döndü ve bütün bira gömleğine döküldü.

Jack şok olarak, "Kahretsin! Affedersin dostum. Gerçekten kazaydı," dedi.

Bir tane kurulama bezi aldı ve bir yandan özür dilemeye devam ederken bir yandan da Holt'un gömleğini kurutmaya çalıştı.

Holt, “Önemli değil,” deyip gülümsemeyi denedi. “Gerçekten sorun değil. Ödünç alabileceğim bir tişörtün var mı?”

Jack kafa salladı. “Evet. Üst katta, dolabımda var. İstediyini giy.”

Holt onun omzuna biraz sert kaçabilecek bir şekilde vurarak, “Teşekkürler dostum,” dedi.

Kalabalığın arasından geçip üst kata çıktı. Ben de onun peşinden gitmemek için kendimi zor tuttum.

Jack, “Biliyor musun? Daha önce kimsenin hem mutlu hem öfkeli bir sarhoş olduğunu görmemiştim ama nasıl oluyorsa bu Holt’a yakışıyor,” dedi.

Kafa salladım. “Bu nadir ve özel bir yetenek.”

Tezgâhtan birayı alıp düşünceli görünerek içti. “İnternete girip bu akşamki performansla ilgili yorumlar var mı diye bakmalıyım. *Online Sahne Günlüğü*’nden bir eleştirmenin de oyuna geldiğini duydum. Güzel bir şeyler söylemiş mi merak ediyorum.”

Birdenbire midemde bir düğüm hissettim. “O da mı gelmiş?”

“Evet. O ve başka dört kişi daha. Birisi de *Broadway Reporter*’danmış,” deyip bana baktı ve tek kaşını kaldırdı. “Asla bilemezsin Taylor. Sabah kalkınca bir de bakmışsın ünlüsün.”

“Evet, tabii. Ya da benden nefret edebilirler,” deyip güldüm ama gerçekten *eğer benden nefret ederlerse...*

Sırf bu düşünce bile endişeyle ter dökmeme neden oldu.

Jack, “Eminim seninle ilgili harika şeyler söylemişlerdir,” deyip beni teşvik etmek için elini omzuma koydu. “Ama ya söylemezlerse? İşte o zaman da yarım fıçı bira kaldı. Bunu unutana kadar içebilirsin.”

Biralarını alıp gözden kayboldu.

Birkaç saniye orada durup beni beklemesi muhtemel rezillik üzerine düşündüm ve panik olmama engel olabilecek tek şeyin yukarıda, hatta belki de çıplak olduğunu fark ettim.

Salonda ilerleyip merdivenleri çıktım ve koridorda ilerleyerek Jack'in odasına gittim. Kapı açıktı. Köşeden göz ucuyla baktım ve Holt'u yatağın üstünde otururken gördüm. Belden üstü çıplaktı. Islak gömleği yerdeydi ve kafasını ellerinin arasına almış, duruyordu. Saçlarını çekip ofladı. Katıksız huzursuzluğunu etrafa yayıyordu.

"Selam," deyip tereddüt ederek odaya girdim.

Aniden kafasını kaldırıp yataktan kalktı ve dolaba gitti.

"Selam!" deyip dolabın kapağını açtı ve Jack'in etkileyici tişört koleksiyonuna baktı. "Güzel parti, değil mi?"

Çıplak sırtındaki kaslar kasılıp gevşerken gözlerimi ondan alamadım. Şey, bu doğru değildi, aslında başka tarafa bakabilirdim ama istemiyordum.

Yaklaşarak, "İyi misin?" diye sordum.

"Harikayım," deyip üstünde "*İnsanlar hata yaparlar, korsanlar hatanın babasını yaparlar*" yazan bir tişört çıkardı. "Avery bunu gerçekten insan içinde giyiyor mu?"

"Holt..."

"Ya bunu?" Üstünde, "*Meme uçlarının şerefine! Onlar olmadan memeler anlamsız olurdu*" yazan bir tişört çıkardı.

"Dinle..."

"Yani gerçekten. Bunları satın mı almış? Yoksa alsın diye üstüne para mı vermişler?"

"Konuşmamız gerek."

"Hayır. Gerçekten konuşmamıza gerek yok," deyip askıyı yerine koydu ve tişörtlerin geri kalanını inceledi. "Bu herifin komik söz baskılı tişörtlerden başka bir şeyi yok mu? Spor ya da Tanrı korusun ama düz bir şeyleri yok mu?"

Askıları karıştırıp durdu. Bedeni gittikçe daha da kasıldı.

"Ethan," deyip elimi sırtının ortasına koydum.

“Hayır,” deyip hemen arkasını döndü ve benden bir adım uzaklaştı. “Yapma bunu. Tamam mı?”

“Neden ki?”

“Çünkü senin bana dokunman asla iyi sonlanmıyor. Çünkü sen bana dokunduğunda, ben... Lanet olsun! Aptalca şeyler düşünüyorum ve aptalca şeyler istiyorum ve... o yüzden... şey... Yapma, tamam mı?”

Ona doğru bir adım attım. Sırtını dolaba yasladı. Elimi göğsünün ortasına koyduğumda keskin bir nefes aldı ve dişlerini sıkı.

“Neden bu kadar çok korktuğunu bilmiyorum. Ben Vanessa değilim?”

Yüzü ciddileşti. “Sen Vanessa’yla ilgili ne halt biliyorsun?”

Derin bir nefes aldım. “Elissa anlattı. Diğer kızlardan da bahsetti. Olivia’dan da.” Holt derin bir of çekti. Ben bir adım daha yaklaştım. “Sinirlenme. Onu ben zorladım.”

Yumruklarını yanlarında sıkı. “Yine de sana söylemek ona düşmezdi.”

“Ben bilmek istedim,” deyip diğer elimi de kalbinin küt küt attığını hissedebildiğim yere koydum. “Neden tekrar biriyle çıkmak konusunda tereddütlü olduğunu şimdi biraz daha iyi anlıyorum. Vanessa’nın sana yaptığı berbat bir şey. Ama ben o değilim. Onun gibi değilim.”

Bana yüzünde daha az öfkeyle baktı ama öfkesinin yerini bitkinlik ve teslim olmuşluk almıştı. Sanki bu konuşmayı kafasında birçok kez yapmış gibiydi.

“Anlamıyorsun” dedi. “Senin onun gibi olmamanın bir önemi yok. Bir yanımda öyle olduğunu düşünüyor ve sadece... her şeyin berbat olmasını bekliyor. Bu mantıklı değil ama engel olamıyorum. Senin beni incitmenden ne kadar korksam da, seni incitmekten daha çok korkuyorum. Olivia’yla olanlar var ya? Başka birine daha bunu yapmam. Özellikle de sana.”

Beni korumaya çalıştığını düşünüyordu ama ben, hayatım boyunca yanılmaktan korkan birisi olarak, hiç şüphesiz onun için doğru kişi olduğumu sonunda biliyordum.

“Ethan, hiçbir ilişki risksiz değildir. Sen sonsuza kadar insanları kendinden uzaklaştırabileceğini düşünsen bile, ben bu konuda kesinlikle başarısız olacağını söylemek için buradayım.”

Ellerimi kollarından yukarı doğru, pazılarına götürdüm; sıcak ve yumuşak teninde gezdirdim.

“Sorun şu ki...” Tereddüt ederek avucuyla yanağımı kavrayıp bana baktı. “Her ne kadar ödümü patlatıyor olsan da ve ikimiz olmasa bile, birimizin kesinlikle pişman olacağını bilsem de... olacaksam da seninle başarısız olmak istiyorum.”

Uzun bir süre birbirimize baktık ve onun gözlerinin içine bakarken, kararını verdiği o ânı net bir şekilde gördüm. O, parmaklarını saçıma dolarken benim nefesim kesildi. Sonra eğilip dudaklarını dudaklarımın üstüne getirdi. Tatlı, sıcak nefesi yüzüme vururken zaman durdu.

“Bana böyle bakman hiç adil değil,” diye fısıldadı. “Azıcık bile adil değil.”

Sonra dudaklarımızın arasındaki mesafe kapandı ve beni vahşice bir arzuyla öpmeye başladı. O anda, ikimizin de aldığı keskin nefeslerin sesi kulağıma çok yüksek geliyordu. Birbirimize doyamayarak öpüştük. Dudaklarımız birleşiyor, iyice temas ediyor ve sanki hayattaki tek amaçları buymuşçasına birbirlerine tam oturuyordu. Sonra da alçak sesli inlemelere fırsat vermek için aralanıyordu.

Onun bedenimdeki etkisi anlık ve çok yoğundu. Ben de onun belden üstünün çıplak olmasından tamamen faydalandım. Ellerimi her yerinde gezdirdim. Geniş omuzlarından kollarına, sırtından kürek kemiklerine, yanlarından aşağı indirip karnına götürdüm.

Ağzımın içine inledi ve beni, bana doyamayarak keşfetti. "Tanrım! Cassie!"

Beni kendini tutmadan, tutkuyla öptü. Geriye doğru attığımız onca adımdan sonra sonunda ileri gittiğimizi hissetmiştim. Neye doğru gittiğimize dair bir fikrim yoktu ama onun bu deneyime açık olduğunu bilmek bile, daha önce hissettiğim her şeyden daha güzeldi.

Öpücükleri arasında nefes nefese, "Bütün gece bunu yapmak istedim," dedi. "Senden uzak durmak inanılmaz yorucuydu."

Hâlâ çılgınlar gibi şehvetle öpüşerek geri geri yatağa gitmeye başladık bir şekilde. Ne olduğunu anlamadan kendimi sırtüstü yatarken ve Ethan'ı da bacaklarımın arasında buldum. O bana yavaşça ama ısrarla sürtünürken ona sıkıca tutundum.

"Ahh! Tanrım! Evet."

Kafasını boynuma gömdü. Emmeye başladı. Boynumdan göğsüme indi. Göğüslerimi avuçlayıp bana sürtünmeye devam ederek nefes alma yetimi elimden aldı.

Ona karşılık vermek için kasıgımı kaldırdım ve cüretkâr bir şekilde poposunu avuçlayıp onu daha da kendime bastırdım.

Dudakları omzumdayken, "Ahhh!" diye inledi ve donup kaldı. Oda bizim nefes nefese kalış seslerimiz dışında sessizdi.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hızlı atarken omuzlarına sıkıca tutunup, "Ne oldu?" diye sordum.

"Yok bir şey," derken hâlâ kıpırdamıyordu. "Bana sadece bir dakika ver. Kıpırdama."

Onu bu kadar derinden etkilediğimi düşününce içten içe mutluluktan havalara uçtum. Çekimimizin karşılıklı olduğunu bilmek güzeldi.

"Konuş benimle," deyip kafasını omzuma indirdi. "Ak-

lımı bu inanılmaz seksiliğinden uzaklaştıracak herhangi bir şey söyle."

"İı... Şey... Bu akşam babanla ilgili üzgünüm," deyip nazikçe sırtını okşadım. "Kesinlikle haddini aştı. Ben ol-sam sana, seni sevdiğimi söylemeden iki yılın geçmesine izin vermezdim asla. Bu çok saçma. Sen benim olsaydın, sana her gün seni sevdiğimi söylerdim."

Hızlı bir nefes aldım. "Yani baban olsaydım diyorum. Anladın mı? Eğer oğlum olsaydın öyle derdim. Seni sev-diğimi söylemiyorum. Onu kastetmiyorum. Ben sadece..."

"Öyle söylediğini düşünmemiştim zaten," deyip gü-lümsedi. "Belki de susup beni tekrar öpmelisin."

Onu sırtüstü yatacak şekilde ittim. "Çok ısrar ediyor-san."

Beni kendine doğru çekti. Tekrar öpüşmeye başladık. Sanki asla bitmesini istemediğim sıcak, vücut sızlatan bir rüyadaydım.

Öpüşmemiz gittikçe daha şehvet dolu bir hale geldi. Dudaklarımız ve ellerimiz doyumsuzca hareket ederken huzursuz bir ses duyduk. "Off Tanrım! Hadi ama çocuklar! Yatağımızda olmaz."

Kafamızı kaldırıncı Jack'i kapıda, içmeyi bir saat önce falan bırakması gerekiyormuş gibi sendelerken bulduk.

"Bu akşam yatağımızda seks yapmanın yasak olduğu no-tunu almadınız mı? Star Wars yatak örtüsü vintage ya!"

Holt iç geçirip gülmemeye çalışarak, "Ne istiyorsun Jack?" dedi.

"Aşağı gelmelisiniz," deyip kapıya yaslandı ve birasını döktü. "Oyunumuzla ilgili ilk eleştiri geldi ve şey... İkiniz-le ilgili gerçekten çok kötü şeyler söylüyor."

Holt ve ben birbirimize panik ve korkuyla baktık.

Jack, "Şaka yaptım," deyip güldü. "Gerçekten hari-ka. Kızınızı kaldırıp aşağı inin de herkese okuyabileyim. Hadi!"

Sendeleyerek kapıdan çıktı. Holt istemeye istemeye üstünden kalktı. Dolaptan bir tişört alıp giydi ve suratında alaycı bir gülümsemeyle üstünü düzeltti. Üstünde kocaman, kırmızı bir haç vardı ve onun altında “*Orgazm Donörü*” yazıyordu.

“Şey... En azından bu tişört doğruları söylüyor.”

Kafamı sallayıp üstüme çekidüzen verirken doğruldum.

Yanıma gelip yanaklarıma ellerini koydu ve eğilip beni öptü.

“Seni onların önünde öpmeyeceğim ya da elini tutmayacağım. Onların bizimle ilgili konuşmalarını, fikir yürütmelerini istemiyorum sadece.”

Ona karşı hislerimi gizlemek zorunda olduğum için hayal kırıklığına uğrayarak, “Tamam ama Jack onlara öpüştüğümüzü söylemeyecek mi?” dedim.

Holt kafasını olumsuz anlamda salladı. “Şu haline bakılırsa odadan çıktıktan beş saniye sonra bizi unutmuştur muhtemelen.”

Beni tekrar öptü. Sonra aşağı indik ve birlikte ortaya çıktığımız için fısır fısır konuşan insanları duymazlıktan gelmeye çalıştık.

Jack, “Sonunda!” dedi. Şışt yaparak herkesi susturdu ve birasını bırakarak çıktısını aldığı sayfaları kaldırdı. “Tamam. Dinleyin çocuklar! Bu eleştiriye *Online Sahne Günlüğü*’nden Martin Kilver yazmış. Onu memnun etmenin ne kadar zor olduğu herkesçe bilinen bir durum. O yüzden yazdıklarını dinlerken bunu aklınızda tutun.”

Bütün salon sessizliğe boğuldu. Jack yazıyı okurken Holt’un arkamda kasıldığını hissedebiliyordum.

“Bütün klasik Shakespeare oyunu yapımlarında olduğu gibi, oyuncular daha önce yapılan şeylerin çoğunu taklit etme ve yeniden yaratma riski taşıyorlar. *The Grove Sahne Sanatları Akademisi*’nin son yapımı olan *Romeo ve Juliet* için de bu durum

geçerli. Yapım, yalın ve modern ki bu kendi içinde çığır açan bir durum değil. Devrimsel nitelikte olan, yıllarca sayısız yapımlar izledikten sonra, sonunda âşık iki insanın gerçekliğine ve gücüne inanmam. Şahsen oyunun bana hayatımdaki en heyecan verici tiyatro akşamlarından birini yaşattığını söylesem bile kelimeleirim bu konuda yetersiz kalır.”

Şaşkınlık dolu konuşmalar ve alkışlar duyuldu. Jack gülümseyip okumaya devam etti: “Yönetmen Erika Eden öğrencilerinden becerikli ve etkileyici bir grup heyecan verici oyuncu yaratmış ve hepsi performanslarında büyük bir olgunluk sergileseler de hikâye için hayati önem taşıyan gençliğin coşkusundan hiçbir şey kaybetmemişler.”

Yine memnuniyet dolu tezahüratlar yapıldı. Holt’un elini nazikçe belime koyduğunu hissettim.

Jack, “Tamam. Sessiz olun. En güzel kısmına geliyoruz,” deyip boğazını temizledi. “Bütün oyuncular gerçekten şahane olsalar da, role muhteşem bir asalet kazandıran hemşire rolündeki Aiyah Sediki ile genelde küstahlığı nedeniyle ikiyüzlü olarak ele alınan Mercutio karakterine şaşırtıcı ve hoş bir hassasiyet kazandıran Connor Baine’den özellikle bahsedilmeli.”

Aiyah ve Connor neşeyle gülerken büyük bir alkış koptu. Ben de çok gurur duyarak alkışladım.

Jack bize imalı imalı baktıktan sonra okumaya devam etti. “Ama bu yapımın en büyük zaferi, başrol oyuncularını Romeo rolündeki Ethan Holt ve Juliet rolündeki Cassandra Taylor’ın seçilmesi.” Kalabalık ıslık çalıp tezahüratta bulundular ve yüzüm kıpkırmızı oldu. “Bay Holt, Romeo’yu oynarken, karakterin dile getirdiği onca romantik, şiirsel anlatıma doğrudan zıt düşen, etkileyici bir kırılma kazandırıyor role. Yoğun, bir panterinkine benzeyen enerjisiyse, geçmişte gördüğüm o züppe, ağlak Romeolardan sonra hoş bir değişiklik ve eğer bu performansı bir işaretse Bay Holt’un profesyonel sahnelerde çok parlak bir geleceği olacağını tahmin ediyorum.”

Boğazım düğümlenirken, Holt'la gittikçe daha çok gurur duyduğum için göğsüm kabardı. Arkamı dönüp ona neşeli ve hisli gözlerle baktım. Ona sarılıp onunla ne kadar gurur duyduğumu fısıldamak istiyordum ama bu sonraya kalmalıydı.

Sonra doğruca bana bakan Jack'e döndüm. *"Juliet rolündeki Cassandra Taylor da aynı derecede ilgi çekici ve yirmi birinci yüzyıla ait bir kahramanın gerçek anlamda somut bir örneği. Güzel ve cesur... Onun Juliet versiyonu solan bir çiçek değil. Azminin gücüyle, seyirciyi de kendine talihsiz Romeo'su kadar âşık edecek, dik başlı ve hırslı bir kadın. Bayan Taylor, incelikle sergilediği ve sadece birinci sınıf olarak adlandırılabilir performansında büyüleyici bir duygu yelpazesi sunuyor."*

Yutkunmaya çalıştım ama nefesim fazlasıyla kesilmişti. Ağlamamak için dişlerimi sıktım. Holt'un parmaklarıyla parmaklarımı narince okşadığını hissedince, yanımda olduğu için ona minnet duydum.

Jack sonuca gelerek, *"Ama her ne kadar bu iki genç oyuncu kendi içlerinde çok iyi olsalar da, yapımı gerçekten böylesine büyük bir başarıya ulaştıran ikisinin arasındaki hayret uyandıran kimya. Sarsıcı boşanma oranları ve gelip geçici heveslerle dolu modern ve her şeyi küçümseyen toplumumuzda, seyirciyi gerçek aşkın gücüne inandırmak hiç de kolay değil. Ama işte ben, bizzat kendim, size bu ikisinin çok güzel bir iş çıkardıklarını söylüyorum ve onların sahnedeki aşklarına şahit olan hiç kimsenin, bu olağanüstü tutkudan etkilenmeyeceğine inanmıyorum. Bu oyunun, benim gibi hayattan bezmiş birinin bile dünyada daha çok gerçek aşk olmasını dilemesine neden olduğu kesin,"* dedi.

Bütün kalabalık hep bir ağızdan, *"Ayyy!"* derken Holt'a baktım. Onun da en az benim kadar kızardığına yemin edebilirdim. Herkes eleştiriyi ve bütün bunların ne anlama geldiğini aralarında değerlendirirken, ortama konuş-

ma sesleri hâkim oldu ama ben sohbet edemeyecek kadar sersemlemiştim.

Jack cep telefonunu çıkarıp Ethan'la benden poz vermemizi istedi. İkimiz de düşünmeden birbirimize sarılıp kameraya gülümsedik.

Flaş patladıktan sonra Jack bize fotoğrafı gösterdi.

Çok güzeldi.

Gülüştümüz öylesine göz kamaştırıcıydı ki beni o anda insanlık tarihindeki hiç kimsenin, ikimizden daha mutlu görünemeyeceğine inandırmıştı.

Yıldızdık biz.

ON DÖRT

İTME VE ÇEKME

Günümüz

New York City

Marco'nun dairesi de kendisi gibi bir parça iri ve gösterişliydi. Dolgulu kadifeler ve şaşalı antikalarla doluydu. Bu da evde bir tiyatro yönetmeninden çok, eksantrik, Prusyalı bir çar oturuyormuş gibi hissettiriyordu.

Provamızın üçüncü haftasını kutluyorduk ve Marco yapımda çalışan herkesi bir kokteyl partiye çağırmıştı. Bu Holt'u prova dışında, bir haftadan uzun bir süredir ilk kez görüşümdü. Sık sık işten sonra bir şeyler içmeyi teklif ediyordu ama hep reddediyordum. Beni kendine gittikçe daha çok çekse de, onunla yalnız zaman geçirme fikri beni terletiyordu. Bu akşam gelmeyi kabul etmemin tek nedeni, etrafımızda insanlar olacağını bilmemdi.

Onun odanın diğer ucunda Marco'nun partneri Eric'le konuşmasını izledim. Eric en sevdiği antikaları gösterip onları nasıl bulduğunu anlatırken ilgili ve hevesli görünüyordu.

Holt sorular soruyor, gülümsüyor, kahkaha atıyordu. Onun eskiden olduğu sabırsız, huysuz adamdan ne kadar farklı olduğunu fark edince içim burkuldu. *Acaba bana bakıp da ne kadar farklı olduğumu fark ediyor mu hiç? Ne kadar hayattan bezmiş, ne kadar kırılan olduğumu...*

Tekrar benimle birlikte olmak için harcadığı onca çabadan sonra, artık buna değmediğimi düşünüyor mu diye merak ediyordum.

Marco, "Kadeh kaldırabilir miyiz?" dedi ve Cody şampanya kadehlerimizi yeniden doldururken salonda toplandık. "Bu şahane ekibe ve harika oyunumuzun şerefine! Oyunumuz tamamlandığında tahmin ettiğim kadar muhteşem olmasını diliyorum. İki yıldır Tony ödülleri adaya gösterilmedim ve eksikliğinin olumsuz etkilerini yaşama-ya başladım. O yüzden lütfen değerli meslektaşlarım ve arkadaşlarım, kadehlerinizi bize kaldırın!"

Gülümseyip kadehimi kaldırdıktan sonra salonun diğer ucundaki Holt'a baktım. "Bize!" diyerek kadehini kaldırırken bana samimiyetle baktı.

İşte ondan bu yüzden uzak durmalıydım çünkü iki kelimeyle, ilk kez âşık olan bir liseliye dönüştürebiliyordu beni.

Banyoyu bulmaya çalıştım ama yolda Marco'nun çalışma odasına denk geldim. Kapının hemen yanında ısıltı ısıltı renkli bardaklarla dolu, cam kapaklı bir vitrin vardı.

Odanın içine girip gökkuşağının her renginde ışık saçan, bazılarında altın ve gümüş işlemler olan kadehlere ve viski bardaklarına, şarap ve şampanya kadehlerine hayranlıkla baktım.

"Ah, Bayan Taylor! Gurur ve neşe kaynağımı buldunuz demek."

Arkamı dönünce Eric, hemen peşinden de Holt'un odaya girdiğini gördüm. "Ben de Bay Holt'a en büyük

tutkumu gösterecektim tam. Marco eğer antika bardaklar almayı kesmezsem daha büyük bir ev almamız gerekeceğine dair beni tehdit edip duruyor ama kendime hâkim olamıyorum. İnternet, bu bağımlılığımı beslemeyi fazlaıyla kolaylaştırıyor.”

Holt arkamda duruyordu ve bedeninden yayılan sıcaklık sırtıma vuruyordu.

Holt vitrini inceleyerek, “Harika bir koleksiyonunuz var. Uzun zamandır mı biriktiriyorsunuz?” dedi.

Eric kafasını salladı. “Yaklaşık yirmi yıldır. İtalyan camını, özellikle de Murano yapımı olanları tercih ediyorum. Ama on sekizinci yüzyılın başlarından olan bazı Rus ve İngiliz parçalarım da var.”

“Gerçekten mi? Bu kadar zaman nasıl böyle sağlam kalmışlar?” diye sordum.

Eric gülümsedi. “Dürüst olmak gerekirse birçoğunun bir yeri kırık ya da bir şekilde hasarlı ama cazibelerinin bir kısmı da bundan kaynaklanıyor. Bu hasarlar tarih kokuyorlar. Ben keşfetmeden önce bir ömürleri, belki de birden çok ömürleri olduğunu bilmek, antikaların mucizesi budur işte. Size ne demek istediğimi göstereyim.”

Vitrinin kapağını açıp uzun, ince bir şarap kadehi çıkardı. Diğerleri kadar parlak renkli değildi. Düz, şeffaf camdandı ve tek süsü üst kısmındaki bir parça buzlu süstü.

Eric, “Bu en sevdiklerimden biri,” deyip onu özenle tuttu. “Wessexli Leydi Cranbourne’e ait olduğu söyleniyor. Kocasıyla entrikalı ilişkilerinin adı çıkmıştı. Bir yıl, kocası yıl dönümü hediyesi olarak ona altı kadehten oluşan bir set vermiş. O akşamın ilerleyen saatlerinde, karısını gücendirecek bir yorum yapmış güya. Sanırım kadının seyislerden biriyle olan ilişkisiyle alakalı bir meseleymiş. Geriye sadece bu bardağın kaldığı söyleniyor. Geriye kalanı, kocasına fırlattığında kırılıp paramparça olmuş.”

Bardağı ışığa tuttu ve üst kısmı boyunca uzanan ince çizgiyi işaret etti. “Bu çatlağı görüyor musunuz? Lord Cranbourne, karısı bunu kafasına attığında yakalamış. Bu olay 1741 yılında olmuş. Bu kadeh hasarlı olmasına rağmen neredeyse üç yüz yıl boyunca sağlam kalmış. Bu muhteşem bir şey, değil mi?”

Kadehi kutusuna dikkatlice geri koyup Holt’la bana döndü. “Sanırım büyülenmemin nedenlerinden biri de bu. O kadar kırılğan görünüyor ki ama nasıl olduysa çatlaklar ve çiziklerle bile sağlam kalmayı başarmış. Ben mükemmel bardakları sıkıcı buluyorum kişisel olarak. Bütün bu parçaları çok seviyorum ve bugünlere kadar nasıl dayanıklıklarını gösteren hasarları, onları benim gözümde daha güzel kılıyor.”

Sınırlı antika bilgime dayanarak, “Ama öyle hasarlar bardağı değersiz kılmıyor mu?” diye sordum.

Eric bana düşünceli gözlerle baktı. “Değer kişiden kişiye göre değişen bir mesele,” deyip geniş bir dolaba gitti ve cevizden bir kutu çıkardı. Bana uzatıp kapağını açmamı istedi. Kapağı açtığımda içinin mavi kadifeyle kaplı olduğunu gördüm. Altı tane kadeh oyuğu vardı ama içinde sağlam kadehler yerine bir yığın kırık cam parçası vardı.

Kafam karışmış bir halde Eric’e baktım.

“Cranbourne bardağını aldığımda, bu da ona dahildi. Diğer beş kadehten geriye kalanlar bunlar. Müzayedeci bunları atmamı önerdi. Ne de olsa bir avuç kırık camdı. Ama benim gözümde çok daha fazlasılar. Leydi ya da Lord Cranbourne kırık camları kavgalarından sonra toplamış olmalılar. Camların temsil ettiği şey, yani onların evlilikleri, tarihleri, aşkları tamir edilemeyecek derecede parparça olmuş olsa bile atılamayacak kadar değerliydi.”

Holt’a ve bana gülümsedikten sonra kutuyu kapatıp tekrar dolaba koydu. “Müzayedeci bunların değersiz

olduğunu düşündü çünkü parasal değerleri yoktu ama bence paha biçilmezler. Tutkuyu temsil ediyorlar. Zaten tutku olmadan hayat anlamsız, değil mi? En azından ben her zaman buna inandım.”

Bize gülümsemek için duraksadıktan sonra kapıya yöneldi. “Marco’ya tatlı için yardım etsem iyi olur. İnsanların ağızları her beş dakikada bir dolu olmazsa gerginleşiyor. Bardaklara istediğiniz kadar bakın. İsterseniz elinize alın. Göründükleri kadar kırılgan değiller.”

Koridora çıkıp gözden kayboldu. Sonra Holt’la ben yalnız kaldık. Ortama hâlâ Eric’in anlattıkları hâkimken birbirimize çok yakın duruyorduk.

“Eee?” dedim. “Sence kırık bardağı kimi kurtardı? Lord Cranbourne mü yoksa Leydi Cranbourne mü?”

Holt hiç tereddüt etmeden, “Lord,” dedi.

Ona sorgulayan gözlerle baktım.

“Kadehleri karısına o almış ve onu incitecek bir şey söylemiş. Kendini suçlu hissediyor olmalıydı.”

“Evet ama kadehleri parçalayan Leydi Cranbourne’dü. Belki kocasının ona söylediği şey doğrudur.”

Holt hayır anlamında salladı kafasını. “Bunun bir önemi yok. Kadının sinirden böylesine kendini kaybetmesi için adamın duyarsız bir pislik olması gerekiyor.”

“Belki de kadın olay çıkarmaktan hoşlanıyordu.”

Holt bir an durup bana derin derin baktı. “Belki onu ikisi de kurtardı. Belki bütün kırık parçaları dikkatlice topladılar. Sonra da şöminenin önünde inanılmaz bir barışma seksi yaptılar.”

Kaşımı kaldırdım. “Şömine de mi varmış?”

“Tabii ki de. Muhtemelen üstüne ölü bir hayvanın kafası asılıdır.”

“Vay be! Çok romantik.”

“Biliyorum. Hiçbir şey kırık bir kadeh ve kesilmiş vahşi bir hayvan kafası kadar etkileyici bir şekilde ‘seni seviyorum’ diyemez.”

Güldüm. O da güldü. Sonra gülümsemesi bugünlerde sık sık gördüğüm bir özleme dönüştü.

Alçak sesle, “Benden kaçyorsun. Seni kızdıracak bir şey mi yaptım? Çünkü eğer öyleyse, özür dilemek için bir fırsat istiyorum,” dedi.

Tekrar dolaba baktım ve gözlerinin camdaki yansımasının ne kadar muhteşem görüldüğünü göz ardı etmeye çalıştım.

“Bir şey yok.”

“Bana böyle baktığına göre bir şey olduğundan oldukça eminim.”

Arkama geçerek göğsünü sırtıma bastırdı. “Bahse girerim ki beni bu kadar çok istediğin için kırgınsın,” deyip kolunu belime doladı ve beni kendisine doğru döndürdü. “Bütün numaralarını bildiğimin farkında değil misin? Sert bakışlar, öfke, hiç dokunmamak... Aynısını ben de sana yaptım çünkü sana kendimi açmaktan korkuyordum. Ama sen, seni kendimden uzaklaştırmama izin vermedin. Sık sık benim sınırlarımı zorladın. Belki şimdi de benim böyle yapmam, senin bana karşı olan hislerinle yüzleşmeni sağlamam gerekiyordur.”

Parmaklarını saçlarımda gezdirdiğinde kalbim küt küt attı. Nefes alış verişim güçsüzleşti ve bakışlarım içgüdüsel olarak dudaklarına kilitlendi. Ne kadar yumuşak görünüyordu. Ne kadar enfes bir tadı vardı.

“Seni öpmemi istiyorsun,” dedi. “Bunu asla kabul etmezsin, gerçekten yapmaya çalışırsam da bana engel olursun ama... bunu istiyorsun. Değil mi?”

Yere baktım. “Hayır.”

“Palavra.”

Avucuyla yüzümü kavradı. "Bunu gözlerime bakarak söylersen o zaman belki sana inanabilirim."

Midem kasıldı. Tüm bedenim ısındı ama onun gözlerine bakmaya zorladım kendimi. "Beni öpmeni istemiyorum."

Sesim titrek ve zayıftı. Aynen kararlılığım gibi.

"Off Cassie," derken yanağımı okşadı. "Sen, eleştirmenlerce kabul görmüş ünlü bir oyuncusun. Elinden gelenin en iyisi bu mu? Çok kötüydü. Tekrar dene."

"Ben... Ben, beni öpmeni istemiyorum."

Alçak sesle ve kendinden emin bir tavrıyla, "Evet, istiyorsun. Ama öpmeyeceğim. Sadece duymak istiyorum," dedi. Aşağıda ağ olmadan, yerden otuz metre yüksekteki bir iptе yürümemi istese daha iyiydi. Göğsüne baktım.

İç geçirdi. Bunu hayal kırıklığından mı, yoksa içi rahatladığından mı yaptığından emin değildim.

"Cassie, bana bak." Tereddüt ettiğimde de çenemin altına parmağını koyup ona bakana kadar kafamı kaldırdı. "İlişkimizi tekrar denemeye hazır olduğun an, seni deli gibi öpeceğimi bilmeni istiyorum sadece. Sen yıldızları görene, melekleri duyana ve bir hafta ayağa kalkamayana kadar öpeceğim. Umarım bunun farkındasıdır."

"Holt, eğer bir gün hazır olursam, bunu ilk bilen sen olacaksın. Söz veriyorum," derken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Bana buruk bir gülümsemeyle baktı. "Yani öpüşmek söz konusu değil ama bugün isteyen ilk güzel kadına ücretsiz sarılmaya da açığım. Tabii tamamen arkadaşça."

Muhtemelen fazla ses çıkararak güldüm ve ona doğru adım attım. Kollarını bana doladı. Yüzünü boynuma koydu. Bedenlerimiz temas ettiğinde ona sıkıca sarıldım.

Dudakları tenimdeyken, "Tanrım! Muhteşem kokuyorsun," diye fısıldadı. "Bu gezegendeki hiçbir şey senin kadar güzel kokmuyor."

"Bu bana pek arkadaşça gelmedi."

"Şşş. Konuşma. Sadece seni koklamama izin ver."

Geri çekilip tek kaşımı kaldırdım.

"Tamam, peki," deyip gözlerini devirdi. "Daha fazla koklamak yok. Off! Bütün eğlencemi mahvet tabii."

Bana yeniden sarıldı. İç geçirdim.

Kollarıyla beni daha sıkı sararak, "Şimdi şu öpücüğe hazır mısın?" diye sordu.

"Henüz değil."

Burnunu boynumda gezdirdi ve kokumu içine çekti.

"Sadece kontrol ediyordum."

Altı Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

Cassie Taylor'ın Günlüğü

Sevgili Günlük,

Holt ve ben ilişkimizi "resmileştirmeye" karar verdiği-mizden beri neredeyse iki hafta geçti ve bu süre boyunca, cinsel anlamda herhangi bir insanın dayanabileceğinden çok daha fazla hüsrana uğradım.

Okuldan sonra yürüyerek beni eve bıraktığında ara sıra öpüşüp birbirimize dokunuyorduk ama hepsi bu. Onu ba-zen memelerime yiyecekmiş gibi bakarken yakalamasam, benden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını asla anlamaz-dım.

Sorumum, herkesin ondan hoşlandığını anladığından emin olmam. Şakalarına yüksek sesle gülüyorum. Ders-te ona çok yakın oturuyorum. Şeytani cinsel çekimi tavan yaptı ve ona doyamıyorum.

Son zamanlarda onunla ilgili bir sürü erotik rüya görmemin de bir yardımı dokunmuyor. O rüyalarda pantolonunun içinde sakladığı şeyi görebiliyorum. Bununla bağlantılı olarak da porno film izleme sürem uç noktalara çıktı. Bir erkeğe nasıl haz verileceğine dair sayısız video izledim ve bu sözde bilgilerimi pratiğe dökmek konusunda oldukça gergin olsam da bunu yapmayı gerçekten istiyorum.

Yarınki Tiyatro Tarihi'ne çalışabilmemiz için bu akşam bize gelecek. Onu baştan çıkarmak istiyorum ama baştan çıkarmak neleri içeriyor pek emin değilim. Sanırım bir şeyler bulmak için iki saatim var.

Seksi sesi ve muhteşem gözleriyle, "En ünlü altı eski Yunan oyun yazarını say," dedi.

"İıı... Tamam. Eski Yunan oyun yazarları. İıı... Bana bir saniye ver."

Cevabı hatırlamaya çalışırken kalemimi defterime vurdum. Bağdaş kurmuş, sırtını koltuğa yaslamış bir halde beni izliyordu. Kasığı doğrudan görüş alanımdaydı.

O, penisini resmen sergilerken konsantre olmamın imkânı yoktu. Ne düşünüyordu ki?

Oflayıp gözlerimi sıkıca kapattım. "İıı... Eski Yunanlı herifler... İıı..."

"Hadi ama Taylor. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum ama..." *Sen, muhtemelen çok güzel olan erkeksi uzvunla dikkatimi dağıtıyorsun. "Zihnim yoruldu. İki saattir çalışıyoruz."*

Gözlerimi açtım. Bana bakıyordu ve tanıdık bir sıcaklık yayıyordu.

"Eskileri bitirdiğimizde ara vereceğiz. Tamam mı?"

Dudağı hafif nemliydi. Gözlerimi alamadım.

"Ara verdiğimizde seni öpmeme izin verecek misin?"

Durdu ve gülmemeye çalıştı. "Belki."

"Peki ya seni ellememe?"

"Muhtemelen."

"Penisini görmeme?"

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve tükürüğü boğazına kaçtı. "Daha neler Cassie?"

Tamam. Baştan çıkarma başarısız oldu. Sıra B planına gelmişti.

"Lütfen desem?" *B planının basbayağı yalvarmak olduğunu söylemiş miydim?*

Holt güldü ve elini saçında gezdirdi. "Sana tek bir şey söyleyeceğim Taylor. Ağzından ne çıkacağını asla tahmin edemiyorum."

Çaresizce, ağızma girebilecek başka bir şey bildiğimi söylemek istedim ama onu zaten yeterince ürküttüğüme karar verdim.

"Tamam. O zaman bir meydan okumaya ne dersin?" Dizlerimin üstünde durdum. Bana meraklı gözlerle baktı. "Eskilerle ilgili verdiğim her doğru cevap karşılığında bir tane kıyafetini çıkarabileceğim."

Holt yine güldü ama bu kez alay oranı daha düşüktü. "Ya sorulara yanlış cevap verirsen?"

"O zaman sen benim kıyafetlerimi çıkarabileceksin."

Bana baktıktan sonra gözlerini yere çevirdi. "İşleri ağır-
dan almak konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Anlaştık. Ağırdan alıyoruz zaten," deyip elini tuttum. "Şu an ikimizden daha ağır giden tek şey, Yeni Zelanda'daki bir buz dağı ve dürüst olmam gerekirse, o bile bir yere varıyor." Parmaklarına bakıp onları okşadım. "Ben sadece... Ben sana dokunmak istiyorum. Dokunsam fena mı olurdu gerçekten?"

Parmaklarımı sıktı. "Genelde bir kıza soyunması için baskı yapan tarafın erkek olduğunun farkındasın, değil

mi? Yani sen burada, benim erkeklik görevlerimi elimden alıyorsun bir nevi."

Göz bebeklerinin ne kadar büyüdüğünü görünce kalbim daha hızlı atmaya başladı. "O zaman bana baskı yap."

Bana inanamayan bir ifadeyle baktı.

Alçak sesle, "Bu konuyla ilgili seni korkutan hiçbir şey yok, değil mi?" diye sordu.

Neredeyse gülecektim. "Tabii ki de korkuyorum. Ödüm patlıyor. Sen benim ödümü patlatıyorsun. Ama buna değmeyeceğini düşünmeme yetecek kadar değil."

Bakışları daha derinleşti. "Buna değeceğimi mi düşünüyorsun?"

Kafamı salladım. "Hiç şüphem yok."

Yutkundu. "Bu, hayatımda herhangi birinin bana dediği en seksi şey."

Bir saniyede beni yere itti. Beni tutkuyla öptü ve ben bacaklarımı onun için aralarken ağırlığını üstüme verdi. Bedenlerimiz buluştuğunda ellerini saçlarıma daldırdı ve göğsünden en sevdiğim inilti sesini çıkardı.

Boynumu öperken arada nefes nefese, "Eğer yarınki sınavdan kalırsak, bu senin suçun olacak. Biliyorsun değil mi?" dedi.

Onu daha derin öptüm. Sonra onu sırtüstü yatacak şekilde ittim. Üst bacaklarına oturup gömleğinin yakasından tuttum. "Yapma ama. Hem bunu yapıp hem çalışmaya devam edebiliriz. Iı... En ünlü eski Yunan oyun yazarları," deyip gömleğinin düğmesini açtım. "Thespis."

"Eshilos," deyip ikinci düğmesini açtım.

Göğsünü öpebilmek için kumaşı araladım. Kalçalarımın tutup sıktı ve kışığını bana doğru kaldırdı.

"Devam et," diye geveledi. Dudaklarımla yaptığımdan mı, Yunanlardan mı bahsettiğini bilmiyordum.

“Üç numara... Sofokles.” Bir düğme daha açıp onu öpmeye devam ettim. Teni dudaklarımın altında inanılmaz derecede sıcak ve yumuşaktı. “Dört... İki... Euripides.” Son düğmeyi açıp gömleğini araladım ve karnına doğru öpererek indim. Kalçalarımı bırakıp parmaklarını halıya bastırdı. “Beş ise...” Ben öperken karın kasları kasıldı. “İki... Beş...” Karın kaslarını yaladım.

“Tanrım! Cassie.”

“Hayır. *Tanrı* da değil, *Cassie* de değil. Sanırım A harfiyle başlıyordu.”

Öpererek tekrar yukarı, meme ucuna çıktım. Erkek meme uçlarının da kadınlarınki kadar hassas olup olmadıklarından emin değildim ama yine de öptüm. Belini büktü ve öyle yüksek sesle küfretti ki muhtemelen komşular duymuştu.

Tamam. Kendime not: Meme uçlarının öpülmesinden hoşlanıyor.

“Beş... Aristofanes.” Diğer tarafa geçtim. Tadı karşısındayken büyülenmişim adeta. Tuzlu ve mükemmeldi.

“Altı numara... İki... Tanrım...” Bana süründü ve kafam durdu. Ellerimi bedeninde gezdirirken onu tatmayı bırakmıyordum. Yaptıklarım yüzünden kalbinin hızlı çarpışı çok hoşuma gitmişti.

“Altı... Şey... Ahh! Kahretsin! Hiçbir fikrim yok.”

Doğrular oturarak beni öptü. Dili tatlı ve sıcaktı. Gömleğini omuzlarından geriye ittim.

Gergin bir sesle, “Menander,” dedi. “Sanırım senin de bir kıyafetini çıkarman gerekecek. Dur, sana yardım edeyim.”

Geriye eğilip tişörtümü çıkararak, “Tanrı, bu kadar unutulabilir olduğun için Menander’i kutsasın,” deyip göğüslerimi sütyenimin üstünden avuçlayıp hafifçe sıktı.

Ah! Tanrım! Holt’un elleri. Göğüslerimde. Bayılabilirim.

Göğüslerimi birleştirdi ve üstlerini öptü. Çenesindeki hafif kirli sakal hoş bir his bırakarak tenimi çiziyordu.

"Haftalardır bunu yapmanın hayalini kuruyorum. Mükemmeller bunlar. Yumuşak, sıcak ve güzel."

Yüzünü göğüslerime daha da bastırdım ve o, beni avuçlayıp öpmeye devam ederken inledim. Tenim alev almıştı. Dokunduğu her yerim karıncalanıyordu. Güçlkle nefes alıyordum ama durmasını istemiyordum.

Kasıgımı ona daha sertçe bastırabilmek için kaldırdım. İyice bastırdığımda da nefesim kesildi. Sertliği daha fazlası için yanıp tutuşmama neden oldu.

Onu sırtüstü yere ittim ve üst bacaklarına oturup aşağı, karnına doğru öptüm. Saniyeler içinde yüzüm kot pantolonunun beli hizasına gelmişti. O, beni aralık gözlerle izlerken, göbek deliğinin altındaki seyrek tüyleri okşadım.

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldadım.

Nefes verdi. "Taylor, sen hayatımda karşılaştığım en açık sözlü bakiresin. Çoğu bakire, erkeklerin pantolonlarının içindeki şeylerden korkar."

"Çok bakire tanıdın mı?"

"Bir dolu. Hiçbiri de aletimi görmek istemedi. Aslında bana onu onlardan uzak tutmamı söylediler hep. Dikkatini çekerim, o zamanlar hepimiz on dört yaşındaydık."

Güldüm. "Aptal kızlar."

Pantolonunun belinin hemen üstünü öptüm. Kafamı kaldırıp baktığımda Holt dirsekleri üstünde durmuş, beni izliyordu.

"Günlüğümü okudun," deyip göz temasını kesmeden tenini yaladım. "Bunun içinde olana duyduğum hayranlığı biliyorsun."

"Ahh! Evet," deyip gözlerini kapattı ve inledi. "Lütfen bana günlüğünde yazanları hatırlatma. O lanet şeyi okuduktan sonra bir hafta sertleşmiş bir halde gezdim. İşkence gibiydi."

Ellerimi kasığımda gezdirerek, "Yani ne yazdığımı hatırlıyor musun?" diye sordum.

Alçak ve derin bir sesle, "Taylor," dedi. "Sana her bir kelimesini hatırladığımı söylemekten inanılmaz utanıyorum gerçekten. Günlüğün gerçekten Viagra gibi."

Ben üst bacaklarını okşarken dişlerini sıkı. Parmaklarım her seferinde biraz daha yukarı çıkıyordu. Keşfetmek için sabırsızlandığım kabartıya biraz daha yaklaşıyordu.

"Penisimin muhtemelen ödül kazanabileceğini yazmıştın," derken sesi çatladı. "Bunun neden bana bu kadar seksi geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Ahhh! Kahretsin."

Aletin dış hatlarına yavaşça dokunup kumaşın altındaki sert kasın baskısını hissettiğimde nefesi kesildi.

"Tanrım!" derken dişlerini sıkı ve gevşetti. "Bana ne yaptığından haberin yok. Gerçekten hiç yok."

Kemerini çözüp fermuarını açmaya başladığımda beni durdurmadı ve aniden bütün bunların benim için yeni bir şey olduğunu fark ettim. O ise, şüphesiz geçmişte bir sürü kızla birlikte olmuştu.

Onlarla boy ölçüşemeyeceğimden korktum.

Ben duraklayınca, "Devam et," dedi. Sesinden kendini sıkıdığı belli oluyordu. "Acı bana kızım! Şu an ellerinle aletime dokunmana ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlayamadın mı?"

Bu söyledikleri bana güven verdi ve ben devam ederken, göğsü çabuk çabuk inip kalkarak beni izledi. Her nefes verişine küçük inilti karışıyordu. Fermuarı tamamen açıldığında aralayıp içine baktım.

"Off! Vay be!"

Holt iç çamaşırını giymemişti.

Nefes al Cassie.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Omuz silkip gülümse-di. "Bugün çamaşır yıkama günü."

Dikkatimi tekrar kasığına verdim.

Ben pantolonunu aşağı sıyırırken, sertleşmiş aleti, onu ilk kez tamamıyla görmeme fırsat vererek karnına baskı yaptı.

Nasıl görüneceğine dair tahminlerim tam yerindeydi. Bu, gerçekten de ödül kazanacak türden bir penisti.

Porno araştırmalarım bana penislerin her şekilde ve boyutta olduklarını öğretmişti ve ben boyutları ne olursa olsun güzel bir erkeği gerçekten takdir ediyordum. Ama Holt'un ereksiyonu geriye kalan her şeyi gibiydi. Açıklanamaz derecede güzel, büyük ve tahrik edici.

Ona nazıkçe dokundum. Parmaklarımı gergin teninde gezdirdim. Dokusu inanılmazdı. Hayal ettiğimden çok daha ipeksiydi. Parmak uçlarımı boylu boyunca gezdirdim ve yüzünden bir dizi ifade geçerken büyülenmiş bir halde onu izledim.

Ona daha sertçe dokunarak, "Böyle iyi mi?" diye sordum.

Holt cevap vermedi, sadece kafa salladı. Onun onayı beni daha da heveslendirdi. O yüzden parmaklarımı aletine dolayıp sıkma cesaretini gösterdim.

"Off! Bu harika bir his," dedim.

Holt inledi. "Bunu bir daha söyleyebilirsin."

Yumruğumu hafifçe yukarı aşağı hareket ettirdim. Kasın üstünde kıpırdayan tenin bıraktığı his aklımı başımdan alıyordu. Bir elimi bir de onun verdiği tepkileri izliyordum. Kısa bir süre sonra da uyguladığım baskı ve ritim konusunda üzerime daha bir güven geldi.

"Ahh! Cassie..."

Ona bir bak! Ne kadar güzel olduğuna bir bak!

Yüzü büyüleyiciydi. Ağzı açık, kaşları çatıktı. Parmaklarımın her hareketi nefesinin kesilmesine, inlemesine ya da küfretmesine neden oluyordu.

Onu öpmeye ihtiyacım vardı. O yüzden elimi hareket ettirirken, bedeninden tekrar yukarı çıktım ve dudaklarına yapıştım. O da tutkuyla bana karşılık verdi. Sonra parmaklarını parmaklarımın üstüne kapatıp sıktı.

“Daha sert,” diye fısıldadı ve dediğini yaptığımda onayladığını belli eden bir ses çıkardı.

Holt’a böyle dokunmanın nasıl bir his olacağını düşündüğümü bilmiyordum ama bu kadar... tatmin edici olacağını fark etmemiştim. Onun dokunuşuma verdiği tepkileri görmek, benim neden olduğum sesleri çıkarışını duymak, bu gerçekten hayatımda deneyimlediğim en erotik şeydi. Ve o, boşalacağını telaşla fısıldadığında, sanki atomu bölmüşüm ya da tekerleği icat etmişim gibi kendimi çok güçlü ve zeki hissettim.

O, hazzın doruğuna ulaştığında ben büyülenmiştim.

Bütün bedeni gerildi ve ben içimden onun bu muhteşem orgazmını sahiplendim. *Buna ben neden oldum. Ben. Benim gibi deneyimsiz bir bakire, Ethan Holt’un boşalmasını, hem de inanılmaz bir yoğunlukla karnına boşalmasını sağladı.*

Ben bir seks tanrıçasıyım.

Holt uzunca ve yüksek sesle inledi. Orada yatmış, nefesini toplamaya çalışırken yüzünü öptüm. Sonra gidip peçete aldım ve temizlenmesine yardım ettim.

İşimiz bittiğinde, gömleğini düğmeleyip pantolonunu giydi. Ben öylesine yoğun hislere kapılmıştım ki ne yapacağımı bilemedim. Yüzümde bir şey görmüş olmalıydı ki beni göğsüne çekti.

“Cassie? Hey...” Yüzümü avuçları arasına aldı. Endişeli bir ses tonuyla, “Bunu yaptığına pişman mısın? Sana baskı yapmak konusunda şaka yapıyordum. Asla istemediğin bir şeyi yapman için seni zorlamam. O kadar da adi bir herif değilim,” dedi.

Güldüm ve hayır anlamında kafamı salladım. “Hayır. Gerçekten hoşuma gitti. Ben sadece...” Derin bir nefes verdim ve ona baktım. “Aslında erkek arkadaşım olmayan erkek arkadaşımın boşalmasını sağlamayı başardığım için öylesine mutluyum ki. Kendimle gurur duymam yanlış bir şey mi?”

Holt gülüp yanağını okşadı. “Hayır. Aslında erkek arkadaşın olmayan erkek arkadaşın da seninle gurur duyuyor. Ayrıca bu senin ilk seferin miydi? Off kızım ya! Biraz pratik yaptıktan sonra nasıl olacağını düşünmek bile istemiyorum.”

Ciddi bir ifadeyle, “Seni başka hiçbir kadından etkilene-meyecek hale getireceğim,” dedim.

Kafasını salladı. “Bunun için çok geç.”

Derin bir of çekti ve kitabını alıp kaldığımız yeri açtı. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama gerçekten çalışmaya dönmemiz gerek. Tabii sen de benim... ııı... sana... aynı şekilde karşılık vermemi istemezsen.”

Gülümseyip kafamı salladım. “Hayır. Ben böyle iyiyim. Ama çalışma seansına tekrar gömülmeden önce bir ricam var.”

Alaycı bir gülümsemeyle, “Rica mı?” diye sordu. “Tamam. Neymiş o?”

“Beni öp!”

ON BEŞ

YEŞİL GÖZLÜ CANAVAR

İki Hafta Sonra

Westchester, New York

The Grove

Onunla yüzleşemeyecek kadar heyecanlıydım ama sırtımdaki sıcaklıktan orada olduğunu bilerek ellerime baktım.

"Burada olmaman gerek," dedi. "Eğer benimle ilgili söylen-tilere inanıyorsan ben bir katilim. Sevgiye ya da insanların ki-barlığına layık olmayan bir hayvanım."

"Biliyorum. İnsanların dediklerini duydum. Bir saniyeliğine açık fikirli olup biraz mantıklı düşünmektense seni asıp cenza-zende dans etmeyi tercih ediyorlar. Perişan olmadıkları sürece mutlu değiller ve diğer insanların kusurlarını görmek, kendile-riyle ilgili nefret ettikleri şeyleri görmezden gelmelerine yardımcı oluyor."

"Peki sen böyle değil misin?"

"Hayır." Kaçmanın verdiği korkuyla hızla atan nabzı-mı sakinleştirmek için derin bir nefes alıp doğruca onun

gözlerinin içine baktım. “Ben bu kasabadaki en akıllı, en güzel ya da en zengin kız olmayabilirim ama insanları herkes kadar tanıyorum. Yerli halk senin kötülüklerinden konuşsa da ben buna hiç şahit olmadım. Tek gördüğüm ikinci bir şans arayan ama onu istemeyecek kadar gururlu bir adam.”

Parmaklarının arkasıyla yanağımı okşarken yutkundu. “Bana böyle şeyler söyleyemezsin. Bu seni öpmememi imkânsızlaştırıyor.”

“Ben de bunu istiyordum zaten.”

Sonra sıcak dudaklarıyla yavaşça öpmeye, yumuşak elleriyle dokunmaya başladı. Bir an kafam karıştı çünkü dudakları farklı bir his bırakıyordu. Tadı bir tuhaftı ama bunların Cassie’nin düşünceleri olduğunu biliyordum, Ellie’nin değil.

Birbirimizden ayrıldığımızda, sahne biterken bir sürü alkış koptu. Gözlerimi kırıştırdım ve seyircilere dönerken Connor’ın elini tuttum.

Bu akşam sınıfımız üçüncü sınıf öğrencileri tarafından seçilen ve yönetilen senaryo alıntılarını canlandırıyordu ve Ethan yerine Connor’la eşleştirilmek tuhaf olsa da bunun yürümesi için elimden geleni yapmıştım. Yönetmenimiz Sophie, yerinde duramayarak ön sırada alkışlıyordu coşkuyla. Buradan, onun çıkardığımız işten memnun olduğu sonucunu çıkardım.

Connor ve ben kafamızı eğerek selam verdik ve sahneyi terk ettik. Bir sonraki ikili takdim edilirken bana hafifçe sarıldı.

“Övünmek falan istemiyorum ama az önce harikalar yarattık.”

Kafamı sallayıp gülümsedim. “O coşkulu alkışlar harikalığımızın sesiydi.”

Sahne arkasına geçerken güldü. “Gömleğimi almaya gitmem gerek. Sonra onları izlemeye gideriz. Tamam mı?”

“Olur.”

“Birkaç dakika sonra burada görüşürüz.”

Ona minnettardım çünkü gerçekten görmem gereken bir kişi vardı. Gözlerim karanlığa alışırken Holt’u ışıklıandırdırmanın yakınında volta atıp bir şeyler mırıldanırken gördüm.

Bu akşam Troy ve Lucas’la, Glengarry Glen Ross’dan bir parça canlandıracaklardı ve bütün hafta ayrı gruplarda prova yaptığımız için onu çok az görmüştüm.

Yanına gidip gülümsedim. Bana neredeyse hiç bakmadı.

“Selam.” Tek isteğimin onu gölgeli ışıklıandırdırmanın köşesine çekip her yerini öpmek olduğu göz onunda bulundurulursa, sakın gibi görünmek konusunda çok başarılıydım. “Nasıl gidiyor?”

“Selam,” derken yürümeye, gidip gelirken de derin nefesler almaya devam etti.

“İyi misin?”

“Evet. Harika. Ya sen?”

Lafı kısa kesiyordu. Göz temasından kaçınıyordu. Ben ayrı kaldığımız zamanı düşünerek daha sıcak bir karşılık beklemiştim. Sanırım sorunun ne olduğunu biliyordum ama eğer haklıysam o zaman saçmalıyordu.

“Holt...”

“Bak Taylor, ısınmam gerek. O yüzden izin verersen...”

Arkasını dönüp boynunu çevirerek yüksek sesle çıtırdattı.

Daha fazla zorlamamaya karar verdim. Kısa bir süre sonra sahneye çıkacaktı ve odaklanması gerekiyordu.

“Şey yapmak ister misin?” deyip kimse duymasın diye daha da yaklaştım. “Sarılmak falan? Ya da zamanın varsa sana ayak masajı da yapabilirim.”

İç geçirdi ama arkasına dönmedi. “Hayır. Ben böyle iyiyim. Sonra görüşürüz. Tamam mı?”

Etrafa baktım. Sahnedeki Aiyah ve Jack'i izleyen Miran-da dışında bizi görebilecek kimse yoktu. O yüzden kollarımı dolayıp ona sırtından sarıldım. Sonra yanağımı omzuna yaslayıp kokusunu içime çektim.

Öyle güzel kokuyordu ki neredeyse inleyecektim.

Bedeni kasıldı. "Kes şunu. İnsanlar görebilir," diye fısıldadı.

Ona daha sıkı sarıldım. "Umurumda değil. Bu akşam başka herkese sarıldım. Neden sarılmak istediğim tek kişiye sarılmayayım ki? Seni özledim."

Bir anlığına hiçbir şey söylemedi. Sonra omuzlarını düşürdü ve elini elimin üstüne koyarak parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Kahretsin Taylor... Ben..." İç geçirdi. "Ben de."

Geri çekildi ama bana bakışı beni, en az benim onu özlediğim kadar özlediğini gösteriyordu.

Belki de daha fazla.

Ayak sesleri duydum ve Connor yanımda belirdi. Holt'un duruşu hemen gerildi.

"Selam Ethan. Cassie, gitmeye hazır mısın?"

Holt'la biraz daha kalmayı çok istesem de, "Evet, tabii," dedim. "Şey Ethan... Iıı... İyi bir iş çıkarırsın umarım."

Korkunç bayağılığım karşısında gözlerimi devirdim.

Holt bana gönülsüz bir ifadeyle gülümsedi. Bu kadar hasta gibi görünmesinden nefret ediyordum. Bunun nedeninin gergin sınırları olmasını umdum, Connor'la ben değil. Ama ikisinden de bir parça olduğuna bahse girebilirdim.

Connor, "İyi şanslar dostum," deyip Holt'un omzuna hafifçe vurdu. "Gösteriden sonra görüşürüz."

Biz uzaklaşırken Holt'un, "Önce ben seni iyice bir görmezsem tabii pislik," diye gevelediğini duyduğuma eminim.

* * *

Birkaç dakika sonra Holt'un grubu takdim edildi ve o sahneye çıkar çıkmaz büyüledim. Lucas ve Troy sahneyi maçlukla tetiklenen bir rekabetle doldurdular ama yaydığı havadan asıl maçunun Holt olduğı bariz belli oluyordu. Takım elbisesi ve kravatıyla ağız sulandırıcıydı.

Sahneleri büyük bir alkış alarak bitti ve birkaç grup performansından sonra gösteri bitti. Erika sahneye çıkıp hepimizi ortak çabalarımız için takdir eden bir konuşma yaptıktan sonra hepimize iyi hafta sonları diledi.

Connor ve ben üstümüzü değıştirmek için sahne arkasına giderken, her zamanki gibi kolunu belime doladı. Bu, bana kendimi tuhaf hissettirmemeliydi çünkü o bana hep fiziksel şefkat gösteriyordu ama Holt'la aramızda geçenlerden sonra kendimi suçlu hissettim. Bütün haftayı sahne-miz için Connor'ı öperek geçirmem de yeterince kötüydü zaten.

Connor'a arkadaşlık dışında hisler beslemiyordum tabii ki de ama bir yanımda, herkesin içinde şefkatini göstermek-ten kaçınmayan bir çocukla çıkmanın nasıl bir his olaca-ğını merak ediyordu; hatta herhangi bir çocukla çıkmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Holt'la yaptığımız şeye pek çıkmak denemezdi. Çoğunlukla bizim evde takı-lıyorduk. Nadiren dışarı çıktığımızda da sınıfımızın geri kalanıyla, bütün gece birbirimizi görmezden geldiğimiz partilere gidiyorduk. Sonra arabayla beni eve bırakıyordu ve birimiz boşalana kadar deliler gibi birbirimize saldırı-yorduk.

Beni bir kez bile düzgün bir randevuya çıkarmadı, evi-ne bile çağırmadı.

Ayrılırken Connor, "Partide görüşüyoruz, değıl mi?" dedi. Kafamı evet anlamında eğip el salladım. Partiye beni Holt'un götürmeyi planladığını düşünmek isterdim ama onun istikrarlı tek yanı tahmin edilemez oluşuydu.

Üstümü değiştirmeyi bitirdiğimde sırt çantamı aldım ve onun giyinme odasına gittim. İçeri girince onu koltukta oturmuş, ayakkabılarının bağcıklarını çözerken buldum. Takım elbisenin pantolonu hâlâ üstündeydi ama gömlek, kravat ve ceket sandalyenin üstüne asılmıştı. Üstünde sadece beyaz bir atlet vardı.

Off Tanrım!

Orada gittikçe yoğunlaşan bir şehvetle durup o bağcıklarını çekerken kollarının kasılıp gevşemesini izledim. Kafasını kaldırıp beni yakaladı.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken suratını astı. “İyi misin?”

“Hayır,” dedim. Ağzımın açık olduğuna ve salyalarının aktığına oldukça emindim.

Yaptığı şeye ara verdi. “Bir sorun mu var?”

“‘Bir sorun mu var’ mı?” deyip omuzlarını ve kollarını işaret ettim. “Sorun *bu* beyefendi. Bütün bunlar. Seni beş gündür görmüyorum. Sonra karşıma üstünde bunlarla mı çıkıyorsun?”

Dirseklerini dizlerine dayayarak kendine baktı. “Taylor, kollarımı daha önce de gördün.”

“Yakın zamanda görmedim. Hem sadece kolların değil. Omuzların... ve boynun... ve şu göğsündeki bir tutam tüy ve hepsi birlikte bu kıyafetler içinde... giydiğin o inanılmaz kıyafet içinde... İşte sorun bu.”

“Atletim mi?”

“Evet. O atlet, ‘seksi’ kelimesinin tanımını, karşı konulmaz şehvete sarmak gibi bir şey.” Huzursuzlukla homurdanarak, “Bu bana tuhaf şeyler yapıyor Ethan. Sana tuhaf şeyler yapmak istememe neden oluyor,” diye fısıldadım.

Bana bir an baktıktan sonra bedenimi aşağı yukarı süzdü. “Ne tür şeyler?”

“Bilmek istemezsin.”

“Gerçekten çok bilmek istediğimi söylersem yalan olmaz. Göster bana.”

“Bu çok utanç verici. Beni yargılayacaksın.”

“Taylor, bana beş gündür dokunmadın. Gerçekten bunu tartışmaya devam etmek ister misin? Yoksa bu konuda bir şey mi yapmak istersin?”

Haklıydı. “Offff! Tamam.”

Yanına gidip bacaklarının arasına diz çöktüm. Elimi üst bacaklarına koyduğumda beni bitkin gözlerle izledi.

Alçak sesle, “Pazını sık,” diye talimat verdim. Kafası karışmış gibi duruyordu. “Yap hadi.”

Kafasını salladıktan sonra yumruğunu sıktı ve kolunu katlayınca kasları, utanç verici derecede arsız sesler çıkarmamak için dilimi ısırmama neden olacak şekilde kasıldı.

Eğilip dudaklarımı gergin kasa bastırdım. Holt kafası karışmış gibi duruyordu.

Dişlerimi yumuşak teninde gezdirip altındaki sert kasa bastırduğumda kaşlarını çatı. Gözlerimi kapatıp o kalın kası emdim. Acı çeker gibi bir ses çıkardı ve kafamı kaldırıp ona baktığımda, nefes nefese olduğunu ve göz bebeklerinin büyüdüğünü fark ettim.

Utancım ağır basamadan önce pazısını son bir kez daha emip geri çekildim.

“İşte böyle şeyler yapmak istememe neden oluyor,” deyip topuklarımın üstüne oturdum. “Şimdi, bariz bir şekilde rahatsız birinden hoşlandığın için utanmıyor musun?”

Kollarını indirip gözlerini kırıştırdı. “Hiçbir fikrin yok, değil mi? Gerçekten hiçbir fikrin yok.”

“Hangi konuda?”

“Ne kadar çıldırtıcı derecede seksi olduğun konusunda.”

Kolunu bana dolayıp beni kendine çekti ve avucunu yanağıma koyup beni birden tutkuyla öptü. Ağzı sıcak ve ısrarcıydı. Sınıf arkadaşlarımızın giyinme odasının dışında

dolandıklarını duyduğum farz edilirse muhtemelen pek de akıllıca olmayan bir ses çıkararak tepki verdim.

Beni kendine çekerken, "Şşş!" diye fısıldadı.

Sersemlemiştim. O, çenemden aşağı ve boynumu öperken omuzlarını sıkıca tuttum.

Nefesim kesilmiş bir halde, "Vay be," dedim. "Pazını emdiğimde böyle tepki veriyorsan, anatominin diğer kıvrımlarına geçtiğimde ne kadar çok eğleneceğimizi bir hayal et."

Anında donup kaldı.

Al işte. Onu ağzıma almak istediğimi ima ettiğimde verdiği tepki hep buydu.

"Biliyor musun?" deyip geri çekildim ve ona bakabilmek için kollarını gevşettim. "Bir kız oral olarak zevk vermek istediğinde, çoğu erkek bambaşka bir tepki verir. Deneyimsizim diye doğru yapamayacağımdan mı korkuyorsun? Seni temin ederim, bir penis karşısında nasıl davranabileceğimi bilmeye yetecek kadar porno izledim. Yani o kızlar gibi tamamını ağzıma alabilecek miyim bilmiyorum ama eminim yeterince pratik yaparsak ben de..."

"Ahhh Taylor..." Beni bırakıp koltuğa sırtüstü yaslandı. "Sen... aniden böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden ki?"

"Çünkü..." deyip gözlerini ovuşturdu. Sonra bana acı çeker gibi ve tahrik olmuş bir ifadeyle baktı. "Seninle işlerin kontrolden çıkmasına izin vermemeye çalışıyorum ve böyle şeyler söylemeye devam edersen bunu yapmam imkânsız olacak."

"Peki. Konuşmuyorum."

Atletini yukarı sıyrıp karnını öptükten sonra aşağı, pantolonunun beline doğru indim. Uzunca ve acı çeker gibi inledi.

“Yapamayız,” derken sesi çatladı. “Her an birisi içeri girebilir.”

“Eee?” deyip kemerini açtım. “Bu, tiyatro öğrencilerinin sahne arkasında birbirlerini memnun ederken ilk yakala-nışları olmaz. Biz çok azgın bir grubuz. Fark etmedin mi?”

Pantolonunun üzerinden aletini okşadım ve karşılığın-da itiraz eder gibi inlese de beni durdurmadı.

“Beni öldürüyorsun Taylor. Bunu biliyorsun, değil mi? Bana her dokunduğunda beni bir parça daha öldürüyor-sun.”

Dışarıda bir koşuşturmaca oldu ve Holt koltuktan sıçra-yıp kalktı ve kemerini tekrar taktı. Sonra aniden kapı açıldı ve Jack Avery çıplak bir halde odaya daldı.

“Parti öncesi çıplak koşu!” deyip odada hızlı bir tur atıp çıktı.

Holt, “Tanrım! Bunu görmeye hiç ihtiyacım yoktu,” de-yip kapıya doğru gitti. “Bu lanet kapıların neden kilitleri yok ki? Ayıbını ört Avery!”

Kapıyı sertçe çarpıp tekrar koltuğa çöktü.

“Aslında çıplak Jack’in utanacağı hiçbir yanı yok. Onun gibi bir bilgisayar kurdunun Star Wars iç çamaşırı içinde ortalamanın üstünde bir ışın kılıcı olduğunu kim bilebilir-di ki?”

Holt gözlerini devirdi ve ben onun yanına oturup ense-sini okşarken güldüm.

“Bu akşam gerçekten çok iyiydin,” derken parmakları-mı kulağının üstünde gezdirdim.

Kaşlarını kaldırarak, “Öyle mi?” diye sordu.

“Evet. Seni sahnede seyretmeyi çok seviyorum. Çok... seksisin ve yetenekli. Aslında yetenekli olduğun için seksi ol-duğunu düşünüyorum. Yani inanılmaz yakışıklısın da ama pembe dizi oyuncular da öyleler ve onlar beni azıcık bile etkilemiyorlar çünkü oyunculukları berbat. Yani o yüzden

senin yeteneğini tahrik edici bir unsur olarak görüyorum. Bu tuhaf bir şey mi? Şimdi konuşmayı kesmeli miyim?"

Holt gülümseyip öne doğru eğildi. "Evet."

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni nazıkçe öptü. Kalp atışlarım aşırı hızlanırken sabit durmak için onun kollarından destek aldım.

Geri çekilip iç geçirdi. "Sen de yeteneklisin. Birçok konuda çok yeteneklisin."

"Eee?" deyip elini tutarak parmaklarını okşadım. "Connor'la sahnemi gördün mü?"

Gerildi. "İıı... Evet. Sahne arkasından izledim."

Yüzüne bir memnuniyetsizlik ifadesi çıktı. Beyninin ona aslı olmayan şeyler fısıldadığını duyar gibi oldum.

"Peki, ne düşündün?"

"Gayet iyiydin."

"Hı hı. Ya Connor?"

Omuz silkip ayağa kalktı. "İdare ederdi. Çok bariz bazı seçimler yaptı ama sanırım işe yaradı."

Pantolonunu çıkarıp bana füme rengi boxerı içindeki poposunun hoş bir manzarasını sunduktan sonra kot pantolonunu giydi.

"Peki... o sahneyle ilgili başka bir konuda konuşmak istemiyor musun?"

V yakalı kazağını alıp kafasından geçirdi. "Hayır." Kollarını yukarı kaldırdı ve elini saçında gezdirdi.

"Onu öpmem umurunda değil mi?"

Karşımdaki sandalyeye oturdu ve altındaki botları ve çoraplarını çıkardı. "Umurumda. Sadece bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü," deyip çoraplarından birini ayağına geçirdi, "bu konuda konuşmak... bunun hakkında düşünmek bile beni mantıksız bir şekilde aşırı sinirlendiriyor."

Vayyy! Bir şeyi kabul ediyor. Bu inanılmaz.

"Holt, kıskanman için hiçbir neden olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Ayağını botuna geçirip bağcıklarını sertçe çekti. "Yok mu? O öpücük çok hoşuna gidiyormuş gibi duruyordun. Ayrıca Connor'ın ilk günden beri seni yatağa atmak istediği de çok bariz."

Yanına gidip o, diğer botunun bağcıklarını bağlarken önünde durdum. "Artık bunu istediğini sanmıyorum. Beni öpmesine engel olduğum o ilk partiden beri yani. Bence o anladı... şeyi..."

Bağcıklarını bağlamayı bitirip bana baktı. "Neyi anladı?"

Kaşlarının ortasındaki küçük kırışıklığa odaklandım. "O zaman bile benim... Anladın işte... Senden hoşlandığımı fark etti."

Sandalyede geriye yaslandı ve iç geçirdi. "Evet ama bu, onun senden hoşlanmayı bıraktığı anlamına gelmez. Sadece saklamak konusunda daha ustalaştı."

"Oldukça iyi saklıyor. Provalarda bütün hafta boyunca, bana tek bir kez bile asılmadı."

"Yüzüne yumularak geçirdiği onca zaman hariç tabii."

Gözlerimi kırıştırdım. "İl... Evet. O hariç."

Ayağa kalkıp bana doğru bir adım attı. "Dilini kullandı mı?"

"Azıcık."

"Ne kadar az?"

Kafasını tutup kendime çektim. "Böyle gibi."

Onu yavaşça öptüm. Sonra üst dudağını dudaklarımın arasına alıp emdikten sonra aynı şeyi alt dudağına yaptım.

Bir ses çıkarıp geri çekildi ve öfkeyle bana baktı. "Tanrım Cassie! Seni böyle mi öptü?"

"İl... Sayılır."

“Sayılır mı?”

“Şey, evet ama... bundan farklıydı çünkü öpüşen karakterlerimizdi ve karşımdaki... sen değildin. Bu yüzden de bana tuhaf geldi.”

Kafasını eğdi. Kendimi iyi ifade edemiyordum ama ona ne diyeceğimi de bilemiyordum.

“Onunla seninle olduğu gibi kimyamız tutmuyor.”

“Buradan bakılınca bana kimyanız oldukça tutuyormuş gibi geldi.”

“Sadece roldü. Miranda’yla Jack’in sevişme sahnesini gördün mü? Çok ateşliydi ama sonuçta Miranda’nın lezbiyenlikten vazgeçip Jack’in üstüne atlamak istemesi gibi bir şey söz konusu değil.”

Etrafımdan dolandı ve dolaptan askıyı alarak takım elbisesini asıp elbise kılıfına koydu.

“Ethan, hadi ama.”

“Sana inanıyorum,” deyip askıyı dolaba bir hışımla geri koydu. “Mantıksal açıdan, sahneyi iyi canlandırmak için yapman gerekeni yaptığını biliyorum. Ama...”

“Ama ne?”

Ellerini ceplerine sokup derin bir of çekti. “Senin onu öptüğünü görmek beni hasta etti.” Bana baktı ve şimdi bile pek iyi görünmüyordu. “Beni çıldırttı Taylor ve hiç abartmıyorum. Gerçekten aklımı yitirmiş gibi, sana dokunduğu için onu bir güzel pataklayabilirmişim gibi hissettim.”

“Vanessa’yla arasındaki ilişkiyi öğrenince Matt’e yaptığın gibi mi?” diye sordum.

Üzgün bir ifadeyle güldü ve kafasını salladı. “Tanrım! Lanet kardeşimin sana anlatmadığı tek bir şey var mı?”

Yanına gidip ellerimi göğsüne koydum ve onu kazağının üstünden okşadım.

“Ethan, ben seni Connor’la aldatmam.”

Onu uzun zamandır gördüğümünden daha kırılgan görünü-
nerek yere baktı. "Bunu biliyorum."

"Ben seni asla aldatmam. Hiç kimseyle."

"Evet, teknik olarak beni aldatamazsın çünkü erkek ar-
kadaşın değilim."

Bu dedikleri mideme bir yumruk gibi indi ama kiminle
konuştuğumu hatırlamak zorundaydım.

"Komik olan ne biliyor musun? Tam da erkek arkada-
şım gibi davranıyorsun," deyip ellerimi boynuna götür-
düm. "İnanılmaz seksi, kıskanç erkek arkadaşım."

Ellerini ceplerinden çıkarıp belime doladım. Gözlerinde
her zaman beliren korku yine ortaya çıktı. Sonra kafasını
sallayıp belimi okşadı.

"Taylor, amma zevksizmişsin. Benden daha iyi erkek
arkadaş olacak erkekler var. Eminim Connor muhteşem
bir erkek arkadaş olurdu. Kafeteryanın ortasında sana çi-
çek getirecek ya da doğum günün için şarkı söyleyecek bir
quartet tutan o mide bulandırıcı erkek arkadaşlardan biri
olurdu o."

"Yani bana senin yerine Connor'la çıkmam gerektiğini
mi söylüyorsun?"

"O senin için benden daha iyi olurdu."

"Hımm... O zaman gidip onu bulsam iyi olur," deyip
arkamı döndüm ama daha üç adım atmıştım ki beni tekrar
kendine döndürüp kapıya yasladı ve ağzını açıp yumuşak
dilini de kullanarak beni öptü.

Otuz saniye önce ne konuştuğumuzu hatırlıyorsam ne olayım.

Geri çekildiğinde ikimiz de nefessiz kalmıştık.

"Buradaki ince alt mesajımı aldın mı emin değilim ama
Connor'dan uzak durursan sevinirim. Tamam mı?"

Kalp atışlarım tavan yapmıştı. "Connor senin erkek
arkadaşım olduğunu bilseydi, yalnız olmadığımı anlardı.
Neden herkese açıklayamayacağımızı anlamıyorum."

Kafasını kafama dayadı. "Cassie benim herkesçe bilinen ilişkilerim oldu. Bu, işler kötüye gittiğinde başa çıkmayı daha da zorlaştırıyor."

"Anlıyorum ama aramızda bir şeylerin kötüye gideceğine dayanarak böyle bir varsayımda bulunuyorsun. Belki de gitmeyecek. Belki çok mutlu olacağız ve asla kavga etmeyeceğiz."

Güldü. "Sen bizi gördün mü hiç? Her zaman kavga ediyoruz biz." Bana daha sıkı sarılıp beni iyice kendine çekti. "Ben sadece bunun bir süre daha aramızda kalmasını istiyorum. Tamam mı?"

Kafamı salladım. "Sanırım ben sadece... insanlara benden hoşlandığını söylemeye utanıyormuşsun falan gibi hissetmek istemiyorum."

"Utanmıyorum," deyip yüzümü ellerinin arasına aldı. "Şey... Sürekli sertleşmiş bir halde dolanmaktan utanıyorum aslında ama bunun konuyla alakası yok. Ben sadece insanların bizi yargılamalarını ve arkamızdan konuşmalarını istemiyorum. Aramızda kalmasını tercih ederim."

İç geçirip çenesindeki kirli sakalında parmaklarımı gezdirdim. "Tamam. Bunu bir süre daha gözden uzak yaşayabiliriz ama birisi çıkıp bana ilişkimizi sorarsa ne diyeceğim?"

Koridorda bir gürültü oldu ve hemen benden uzaklaşıp ellerini ceplerine soktu. "Yalan söyle."

"Peki ya Connor sorarsa?"

Gözü seğirdi. "O pisliğe nişanlı olduğumuzu söyle."

Majestic Theatre'ın bekleme salonu oyuncular, yapımcılar, sponsorlar ve tiyatro müdavimleriyle doluydu. Hepsi Broadway takvimindeki en büyük bağış gecelerinden biri için bir araya gelmişlerdi. Her seyirci şu an tiyatrolarda sahnelenen en iyi gösterilerden bazı kısımları izlemek için birkaç yüz dolar vermişti. Bu paralar Amerikan Gösteri Sanatları Yardım Fonu'na gidecekti.

Holt ve ben kendi oyunumuzdan, açılış öncesi bir ön gösterim niteliğinde kısa bir parça canlandırdık ve seyircinin tepkisine bakılırsa oyunumuz gerçek bir sükse yapacaktı. Şimdi bile bekleme salonunda ilerlerken, insanlar bizi durdurup oyunu izlemek için ne kadar sabırsızlandıklarını söylüyorlardı. Marco, salonun diğer bir ucunda neşeyle gülerken gözüme çarptı. Tepkilerin olumlu olduğunu bilmek güzeldi. Bu durum açılış gecesine dair gittikçe artan tedirginliğimi biraz daha katlanılabilir kılıyordu.

Holt, eli belimde, beni bekleme salonunun yan tarafındaki bir girintiye doğru götürdü. Girintinin içinde anormal derecede küçük bir penisi olan, sahte mermerden kötü bir heykel vardı ama en azından gürültüden ve salonun geriye kalanının izdihamından uzaktı.

Ethan, "Sana sürdüğüüm için özür dilerim. O kalabalıkta bu kaçınılmazdı," dedi.

"Evet, ben de ilk üç seferinde öyle düşünmüştüm. Sonrası gereksizdi."

Şok olmuş gibi göründü. "Taylor, sana bilerek sürdüğüümü mü ima ediyorsun?" Büyük bir hızla hareket ederek beni sırtım kolona gelecek şekilde çevirdi. "Bu resmen bir hakaret. Ben asla bu kadar alçalmam. Eğer sana cinsel tacizde bulunacaksam, belli ettirmeden yapardım. Aynen böyle."

İnanılmaz seksi bir yüz ifadesiyle bakıp beni duvara yasladı. Maskaralıklarına gülmek istesem de, aslında bedeninin bedenime temas ediyor olması, nefes almak dışındaki bütün becerilerimi köreltiyordu.

Yakınlardaki bir kahkaha beni gerçeğe döndürdü ve hâlâ görülebileceğimizi fark edince sırtımdan aşağı soğuk terler boşandığını hissettim.

“Tamam, seni Bay Fazla Sürtünen. Kes şunu,” deyip o geri çekilene kadar göğsünü ittim. “Burada gazeteciler var. Yanlış fikre kapılmalarını istemeyiz.”

“Nasıl bir fikre? Sana sürtünmekten zevk aldığım fikrine mi? Çünkü bu yanlış bir fikre kapılmak sayılmaz. Bu tartışılmaz bir gerçek. Şimdiye kadar hâlâ bunu nasıl anlamamış olabilirsin ki?”

“Yani demek istediğim, bizi şey sanabilirler... Anladın işte.”

Gülümsemesi biraz soldu. “Hayır, bilmiyorum. Söylesene, neymiş?”

İç geçirip ona baktım. “Bizim... birlikte olduğumuzu düşünebilirler ama değiliz.”

Yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi ama çabucak gizledi. Elini kafamın arkasındaki kolona koyup eğildi.

“Aslında birlikte olsaydık bu, oyunumuz için gerçekten güzel bir reklam olurdu. Biliyorsun değil mi? Yani bir düşünsene: *‘Gerçek Hayatta Çift Olan İkili Sahnede Sevgilileri Canlandırıyorlar.’* Basın bunun üstüne atlandı.”

“Ethan...”

“Tabii ki de bir sürü promosyon yapmamız gerekirdi. Seni ünlü restoranlara götürüp seni öptüğümde... ve boynunu emdiğimde... ve elimi masanın altından bacaklarının arasına koyduğumda paparazzinin izlediğinden emin olmak zorunda kalırdım.”

Bunu düşününce bile bacaklarımın birleştiği yerde bir kıvılcım çaktı.

Kolona daha da yaslandım.

"Oyunun gerçekten başarılı olmasını istiyorsan," deyip bir gözlerime bir dudaklarıma baktı, "o zaman seni öpmeme izin verirdin. Şu an. Bütün bu insanların önünde."

Bana dikkatlice baktı ve şehvetim korkumla savaşıırken tek yapabildiğim öylece durmaktı.

"Sadece evet de Cassie. Fazla düşünme."

Dudakları çok yakındı. Neredeyse onu hiçbir şekilde reddedemeyeceğim kadar yakın.

"Ethan..."

"Hayır. Ethan değil, 'Evet' ya da daha da iyisi, 'Evet, lütfen. Off! Ben aklımı kaçırmadan beni öp,' diyebilirsin. Bana ikisi de uyar. Yumruğunu havaya kaldırarak, 'Off! Evet,' demen de kabul edilebilir."

Gülümsemek zorunda kaldım.

Tanrım, onu seviyorum.

Nefesim kesildi.

Yuh!

Bu gerçeikle yüzleşmeye hiç hazır değilim henüz.

Yüzümdeki panik ifadesini fark etti ve yenilgiye uğraşmış gibi kafasını eğdi. "Tamam, peki. Öpmek yok. Ama sana bunun kaçırılmış bir fırsat olduğunu söylemem gerek. Alkol ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Aaa! Demek alkole 'evet, lütfen' diyebiliyorsun ama bana diyemiyorsun. Öyle mi? Çok güzel Taylor. Eğer oyunumuz başarısız olursa, *Ethan'la mümkün olduğunca sık öpüş* planımı kabul etmediğin için öyle olacağını bil yeter. Umırım bu kararlarla yaşayabilirsin."

Güldüm ve koluna vurdum. "Votka kokteyl, lütfen."

“Evet, tabii.” Yapmacık asık suratıyla kalabalığın arasından bara doğru gitti ve daha yanımdan gider gitmez onu özledim.

Duvardaki girintiden çıktım ve derin bir nefes aldım.

Ethan her ne kadar güzel, sabırlı ve komik olsa da içimde hâlâ nedensiz, aniden oluşan bir burkulma ve yanma hissi vardı. Bu da beni korkutuyordu çünkü bazen geçmişimin gölgesinin hep üstümüze düşeceğini düşünmemem, onu daha yakında isterken uzaklaştırmama neden oluyordu.

Belime bir elin dolandığını hissettim ve şaşkınlıkla irkilip arkamı döndüğümde tanıdık bir yüz gördüm.

“Connor!”

Aman Tanrım! Connor.

“Selam Cassie,” deyip eğildi ve yanağımdan öptü. “Görüşmeyeli nasılsın?”

“Çok iyiyim. Ya sen?”

Burada ne işi var? Git. Lütfen, hemen git.

“Harikayım. Ethel Barrymore Tiyatrosu’nda Arcadia’nın yeni bir versiyonunun galasını yapmak üzereyiz.”

“Evet, duydum. Bu muhteşem bir şey. Gelip izlemek için sabırsızlanıyorum.”

“Gelmek istediğinde haber ver de sana bize özel koltuklardan ayarlayayım.”

“Harika olur.”

Asla gidip izlemeyeceğim. O da bunu biliyor. Ben arkadaşlığımızı mahvettim.

Ben lanet olasıca, korkunç bir insanım.

Sessizlik oldu ve aramıza bir tuhaflık çökene kadar, birbirimize sadece birkaç saniye daha baktık.

“Güzel görünüyorsun,” dedi ve artık gözlerine bakamayacağım için aşağı baktım. “Her zamanki gibi.”

“Connor...”

“Oyun nasıl gidiyor?” diyerek konuyu değiştirdi. “Tekrar Ethan’la çalışmak tuhaf olmalı. Değil mi?”

Kafamı kaldırıp baktım ve Holt’un barda içkilerin verilmesini beklediğini gördüm.

“Evet,” deyip saçımı kulağımın arkasına aldım ve git-tikçe yoğunlaşan paniğimi bastırmaya çalıştım. “Tuhaf olarak da açıklanabilir. O, burada olduğunu biliyor mu?”

Connor kafasını salladı. “Hayır. Önce seni görmek, selam vermek istedim. Ben... Ben ona bizden ne kadar bahsettiiğinden emin değildim. Tuhaf bir şeyler olmasını istemedim.”

İ geçirdim. Bu aralar ödümün patlamasının yanı sıra, her ânım tuhaf geçiyor gibiydi zaten.

Connor’ın Holt gelmeden gitmesini dileyerek, “Ona hiçbir şey söylemedim ve sen de bahsetmezsen sevinirim. Bir hafta içinde oyunu sahnelemeye başlayacağız ve ben olay çıkarmak istemiyorum,” dedim.

Connor’ın rengi attı. “Bana tekrar bir araya geldiğinizi söyleme sakın.”

“Hayır. Birlikte değiliz. Biz... Biz sadece arkadaş olmaya çalışıyoruz.”

Kafamı kaldırıp baktığımda Holt’un bize doğru geldiğini gördüm. Kalbim öylesine hızla çarpıyordu ki fel geçir-diğimi sandım.

Connor da benim baktığım yöne baktı ve yüzünde bitkin bir gülümseme belirdi. “şey... Sanırım bazı şeyler asla değişmiyor. Sana yaptığı şeyden sonra, ona hâlâ sıırılsıklam âşık olduğuna inanamıyorum.”

Ona sert bir ifadeyle baktım. “Bu hiç doğru değil.”

“Of Cassie! Lütfen. Ondan nefret ettiğini iddia ettiğinde bile ona öyle takmıştın ki gözünün önündeki diğer seçenekleri görmedin.”

“Connor...”

“Ben seni onun üzdüğü gibi üzmezdim asla. Ama sanırım artık bütün bunlar hikâye. Değil mi?”

Önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirdi ama onu ne kadar incittiğimi biliyordum ve bunu bilmek bana kendimi berbat hissettiriyordu.

“Sadece ne halt yediğini bildiğini umuyorum çünkü eğer seni yine üzerse...” Kafasını salladı. “Sen mutlu olmayı hak ediyorsun Cassie. Tek diyeceğim bu.”

Kafamı salladım. Eğer Connor’la aramızdaki şeyi yürütebilseydim, her şey çok daha farklı olabilirdi. Ama yapamadım. Denedim. İkimiz de gerçekten denediğimi biliyorduk.

“Selam Connor!” Holt bana içeceğini uzattı. Sonra Connor’ın elini sıktı. Neyse ki onu gördüğüne gerçekten memnun olmuşa benziyordu. Öte yandan ben, iki dünya çarpışmak üzereyken tam ortada bayılmak üzereymişim gibi hissediyordum. “Arcadia’da oynadığını duydum dostum. Tebrikler. Kadro harika görünüyor.”

Connor yapmacık bir gülümseme takındı. “Selam Ethan. Evet, harika. Bilet rezervasyonları iyi gidiyor. O yüzden uzun süre iyi gitmesini umuyoruz.”

Holt gülümseyip barı işaret etti. “Sana içecek bir şey alayım mı? Güzel ithal biraları var. Yoksa tehlikeyle iç içe yaşamak istiyorsan sana Taylor’ın içtiği şu pembe, korkunç şeylerden de alabilirim. Ama sadece votka ve şekerden oluştuğundan oldukça eminim.”

Connor bana bakıp gülümsedi ama gözlerinde hüznün vardı. “Şey evet... Onun zevkleri her zaman tartışmaya açıktı zaten.”

Ortamda bir değişiklik oldu ve tekrar Holt’a baktığımda, Connor’a dikkatli dikkatli baktığını gördüm. Gülümsemesi kayboldu. Birdenbire Connor’ın gitmesinin gerçekten çok önemli olduğunu düşündüm.

Ortamın gittikçe gerginleştğini fark etmiş olmalıydı ki Connor, “Şey, sizi görmek güzeldi ama bizim oyuncuların yanına dönmem gerek. Umarım bir akşam gelip oyunu izleyebilirsiniz.” Bunu ikimize de bakarak söyledi ama sadece beni kastettiğini biliyordum.

“Görüşürüz Ethan,” derken ses tonu pek de arkadaş canlısı değildi. Sonra yanağımdan öperek, “Kendine dikkat et Cassie. Lütfen,” diye fısıldadı.

Sonra gitti ve salon sohbet eden, gülen insanlarla dolu olsa da benim tek odaklanabildiğim Holt’un aşırı sessiz oluşuydu. Birasından birkaç yudum aldı ve salonun diğer tarafındaki bir şeye bakıyormuş gibi yaptı ama gözlerinin donuk ve boş baktığını görebiliyordum. Bana bakmamak için o kadar çabalıyordu ki. Huzursuzca kıpırdandım çünkü ne demek üzere olduğunu kesinlikle biliyordum.

Alçak sesle, “Onunla yattın, değil mi?” diye sordu. Öfkeli, hatta incinmiş gibi bile konuşmuyordu. Sadece... teslim olmuş gibiydi.

Ben cevap vermeyince bana baktı. Hissettiği her şeyi içinde tutmak için mücadele verdiğini görebiliyordum. Dudaklarını birleştirmiş ve sert bir ifade takınmıştı. Kalbim öylesine sesli çarpıyordu ki sesini kulaklarımda duyabiliyordum.

“Ethan...”

“Söyle bana Cassie. Olay çıkarmayacağım. Sadece bilmem gerek.”

“Zaten biliyorsun.”

Huzursuzlukla ofladı. “Senin ağzından duymam gerek.”

Derin bir nefes aldım ve mide bulantımı bastırmaya çalıştım. “Evet. Birlikte olduk.”

Gözlerini kırptırdı ama bana bakmayı kesmedi. “Ne zaman?”

“Ne zaman olduğunu biliyorsun.”

“Mezuniyetten sonra.”

“Evet.”

“Ne kadar zaman?”

“Üç ay.”

“Üç ay mı?” Güldü ama sesi memnuniyetsiz çıkmıştı. “Üç lanet...” Kafasını sallayıp birasından bir yudum daha aldı. Yüz ifadesi çok sertti. “Yani ikiniz... Ne? Bir ilişkiniz falan mı vardı? Çıkıyor muydunuz?”

“Hayır. Yani... Sayılır. O istedi ama ben... ben yapamadım. Ben ona karşı öyle hissetmiyordum. Sadece seksti.”

Ethan tekrar güldü. Benim dışımda her yere bakıyordu.

“Ethan... Öfkeliydim ve acı çekiyordum. Yanımda o vardı. Sen yoktun.”

Biraz daha bira içti. Dişlerini sıkıp sonra gevşetti.

“Sen gittikten sonra olan bir şey yüzünden bana sinirlenemezsin. Bu hiç adil değil.”

“Biliyorum,” derken sesi alçaktı. “Connor’ın lanet suratını dağıtmak istememem gerektiğini biliyorum ama... Offf Cassie! Üç ay mı?”

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdikten sonra bana baktı.

“Ben gittikten sonra başka erkeklerle birlikte olduğunu biliyorum. Evine geldiğim akşam seni Tristan’la konuşurken duydum. Bunu duymak her ne kadar beni öldürse de, kendi kendime onların isimsiz, suratları olmayan adamlar, bir şekilde bir ihtiyacını karşılayan tek gecelik ilişkiler olduğunu söyleyerek bununla başa çıktım. Hiçbir şey ifade etmediklerini...”

“Hiçbir şey ifade etmediler. Hatırlayamadığım kadar uzun bir süredir hiçbir şeyin anlamı yok.”

“Connor bir şey ifade ediyordu.”

“Hayır.”

“Cassie, hiçbir şey ifade etmeden onunla üç ay boyunca seks yaptığını söyleyemezsin bana. Bardan getirdiğin ve bir daha asla görmeyeceğin biriyle yatmak ayrı, önemse-
diğin biriyle yatmak apayrı. En basitinden, o senin arkadaş-
şındı. O yüzden ona karşı bir şeyler hissetmiş olmalısın.”

“Anlaşılan ona karşı hissettiğim yetersizdi. Senden son-
ra hiçbir şey benim için yeterli değildi.”

Bana baktığında sinirli olduğunu görebiliyordum ama sinirinin altında acı vardı. Bu acı öylesine derin ve saftı ki onun gözlerine bakamadım çünkü aynı acı benim içimde de vardı.

“Sence bunun benim hatam olduğunu bilmiyor mu-
yum?” diye sorarak öne doğru eğildi. “Biliyorum, tamam mı? Ve bu beni resmen öldürüyor. Daha da beteriye, seni Connor gibi birine kaybedebilirdim. Sana asla benim dav-
randığım gibi davranmayacak birine.”

Salonun diğer ucuna, Connor’ın durduğu yere baktım. Holt’la bana endişeyle bakıyordu. Kavga ettiğimizi anlaya-
biliyordu.

Holt, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Kontrolü-
nü kaybetmemek için mücadele veriyordu.

Ona ne diyeceğimi bilemedim. Kıskançlığı anlamsızdı. Her zaman öyleydi. Sanki bir kere bile gerçekten kıskan-
masını gerektirecek bir şey olmuştu da.

“Onunla neden yürütemedin?” diye sorup bira şişesi-
ni yanımızdaki çıkıntıya koydu. Sonra ayaklarına baktı. “Onun daha fazlasını istediğini söyledin. Sen neden iste-
medin?”

“Bu soruyu kendime birçok kez sordum. Sayısını unu-
tum.”

“Peki, cevap ne?”

Derin bir nefes aldım. “Bilmiyorum. Connor o zamanlar sana hâlâ âşık olduğum için benimle hiç şansı olmadığını düşünüyor.”

Ethan yüzümü inceledi. Sonra dudaklarını yalayıp, "Peki ya sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Sesimi sakın tutmaya çalıştım. "Bence muhtemelen haklı."

Bana uzunca bir süre baktı. Beyninin çarkları dönerek, "o zamanlar âşıktım" dediğimi fark etti. Şu an nasıl hissettiğimi kabul etmiyordum.

Bana bunu sormaması için dua ettim çünkü söylemeyeceğimi biliyordum. Henüz değil. Bu, göğsümü açıp kalbimi tekrar ona teslim etmek gibi olurdu ve ben bunu yapmaya azıcık bile hazır değildim.

Kaşlarını çatarak, "Peki, bu bizi nasıl bir duruma sokuyor?" diye sordu. "Connor'ın sana bakışlarına bakılırsa, ona tek bir kelime etsen seni buradan alıp çıkacakmış gibi duruyor."

"Peki, sen ona izin verir miydin?"

Cevap vermeden, bana uzun saniyeler boyunca baktı. "Eğer istediğin buysa, eğer seni benden daha mutlu edebileceğini düşünüyorsan o zaman verebilirdim."

Titrek bir nefes aldım ve elimi göğsüne koydum. Bu, günlerdir isteyerek yaptığım ilk temastı. Ethan şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

"Yani eğer seni istemediğimi ve sevmediğimi, senin yerine hayatımda Connor'a ihtiyacım olduğunu söyleseydim benim için savaşmayı bırakır mıydın? Beni... öylece bırakır mıydın?"

Dişlerini sıktı ve elini elimin üstüne koyarak göğsüne bastırdı. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü yalan söylemiş olurdun."

Titrek bir nefes verdim. "Evet, öyle yapmış olurdum."

Birdenbire ellerini yüzüme koydu ve ben, insanlarla dolu bir yerde olduğumuzu söyleyerek karşı çıkamadan beni öpmeye başladı. Dudakları nazikçe dudaklarıma de-

ğerken nefesim kesildi ve bu his karşısında öylesine altüst oldum ki Connor'ın, Marco'nun ve Broadway basınının etrafımızda olduğunu umursamayı bıraktım.

Kafamı eğip beni daha derinden öpünce midemde kelekler uçtu ve içim geçti. İnlerken nefesleri öyle sesli ve cılızdı ki... Dudaklarımın arasında iç geçirdi. Elleri yüzümde ve boynumdaydı. Beni iyice kendine çekince zamanı ve mekânı unuttum. Bir araya geldiklerinde tepkimeye giren çok yanıcı iki kimyasal bileşen gibi eriyerek bedenine yapışmama neden olmuştu.

Onu asla atlatamamamın bir nedeni de, böyle bir tepki vermeme neden olabilen tek kişi olmasıydı. Diğer bütün erkekler belirsiz bir tutkuya, kısa ve etkisiz bir şekilde kıvılcım çakan bir kibrit gibiydiler. Ethan ise etkileyici, derinlemesine ve ardı arkası kesilmeyen patlamalar yaratan bir volkandı.

Yüzümü ellerinin arasında tutarak beni kolona yasladı. İşte o zaman çok fazla geldi. O benim için çok önemliydi ve ona karşı hissettiğim şeyler de öyle. Bunlar yaralı kalbime çok fazlaydı. Onu itip sersem ve dengesiz bir halde gömleğine tutundum.

Nefes nefese, "Özür dilerim," dedi. "Ama Cassie... bana beni istediğini söyleyip de aklımı tamamen kaçırmamamı bekleyemezsin. Şu an bana tamamıyla teslim olamayacağını biliyorum ama sadece küçük bir parçana ihtiyacım vardı. Connor'ın olmayan, birlikte olduğun diğer erkeklerin olmayan, sadece bana ait bir parçana... Ve umarım Connor ve bu salondaki diğer her erkek, az önceki muhteşem öpüşmemizi görmüştür çünkü ona şahit olan hiç kimse bizim birbirimiz için yaratıldığımızı inkâr edemez. Özellikle de sen."

Geri çekilip nefes nefese, kendimi sakinleştirmeye çalışarak kolona yaslandım.

Ethan haklıydı. O öpücük onu tekrar hayatımda istediğime dair duyduğum her türlü şüpheyi yerle bir etmişti ama bu, bir oda dolusu iş arkadaşımın önünde onunla öpüşmeye hazır olduğum anlamına gelmezdi.

O an kendimi o kadar kaptırmıştım ki kaç kişinin telefonlarının kameralarını bize doğrultmuş olduğunu fark etmedim bile.

ON ALTI

İNKÂR

Altı Yıl Önce

Westchester, New York

The Grove

“Taylor, sok şunu ağzına.”

“Acele ettirme bana. Bunu daha önce hiç yapmadım.”

“Evet işte. Öğrenmenin en iyi yolu yapmaktır.”

“Ben ne yaptığımı bilmiyorum bile.”

“Kendini bundan vazgeçirmeye çalışma. Dudaklarının arasına al ve em. Çok fazla zekâ gerektiren bir şey değil ki bu.”

Zoe gözlerini devirerek, “Aman Tanrım Cassie!” dedi. “Ya yap ya da bize uzat. Diğer insanlar da sıranın kendilerine gelmesini istiyor hani.”

Elimdeki ışıldayan marihuana sigarasına bakarken bana çemkirdi. Onu uzatmak geldi içimden ama olduğum kadar saf bir kız gibi görünmek istemedim. O yüzden dudaklarımın arasına alıp iyice içime çektim. Sonunda da bir dolu yakıcı ve gerçekten zehirli havayı içime çekmiş oldum.

Ben korkunç bir şekilde öksürüklere boğulurken herkes kahkaha attı.

Holt nazikçe sırtıma vurdu.

Gülmemeye çalışarak, "İçine çekerken dudaklarını hafif aralık bırak," dedi. "Böylece dumanla birlikte biraz hava da alırsın ve boğazın daha az yanar."

Bana kendi şişe suyunu uzatırken, "Bunu bana yapmadan önce söyleyebilirdin, değil mi?" diye çıktım.

Omuz silkip gülümsedi. "O zaman ne eğlencesi kalırdı ki?"

Koluna vurup suyu aldım ve içtim.

Lucas, "Tekrar dene," deyip eliyle bana işaret etti. "Ethan'ın dediği gibi yap ve içine biraz daha hava çek. Sonra mümkün olduğunca uzun bir süre ciğerlerinde tut. Kafanın iyi olmasının en iyi yolu bu."

Dediği gibi yaptım. Duman hâlâ yakıyordu ama nefes vermeden önce bir on saniye içimde tutmayı başardım.

Lucas, "Güzel," dedi ve herkes beni alkışladı.

Jack sigarayı aldı. "Seni kısa zamanda bir profesyonele dönüştüreceğiz."

Yine Holt'un suyundan uzunca bir yudum alarak bitkin bir sesle, "Harika," dedim.

Zoe, "Bunun ilk seferin olduğuna inanamıyorum," diye kınadı. "Kendisine saygı duyan hangi Amerikan genci, en azından bir kez kafası iyi olmadan on dokuz gibi olgun bir yaşa gelebilir ki?"

Omuz silktim. "Dünyanın en katı babasının kızı olabilir mi?"

Zoe suratını ekşitti. "Cassie, bu bir bahane değil. *Footloose* filmi izlemedi mi? Papazın kızı kilisede, kendini pazarlamak dışında her şeyi yaptı. Aşırı korumacı bir baban olması seni daha çılgın yapmalıydı, daha az değil."

Nedense Jack ve Lucas, onun bu söylediğini çok komik

buldular ve kahkahalara boğuldular. Bu, beni de güldürdü. Zoe fark etti ve suratında sinirle mutluluk karışımı gerçekten tuhaf ifadeler belirdi. Sonunda mutluluk galip geldi ve Jack marihuanayı ona uzatırken Zoe bana sırıttı.

Vay be! Marihuananın, azılı düşmanları birbirini sevdirmeye yönelik büyümlü bir özelliği mi var? Bu şey neden yasal değil ki?

Holt sigarayı Zoe'den aldı ve gözlerini kısarak içine çekti. Dudaklarını büzerek sigarayı içine çekerken uzun parmakları aralıktı.

Zoe yanımda inledi. "Ahh, Ethan! Dudakların çok güzel."

Holt dumanı içinde tutarken ona ağzını açmadan gülümsedi. Bense Zoe'nin yüzündeki şehvet ifadesini görünce gülmemek için kendimi zor tutarken boğulacaktım ne-redeyse.

Ona fena tutulmuştu.

Onun nasıl hissettiğini ben de iyi biliyordum.

Jack, "Off Holt," diye mızımlandı. "Bütün kızları kendine çekmek zorunda mısın? Biz geride kalanlara da birkaç tane bırakmaya ne dersin?"

Holt sigarayı ona uzatıp omuz silkti. Sonra dönüp benim kafamı tuttu. Önce şok oldum çünkü beni öpeceğini sandım ki bu tuhaftı çünkü son birkaç haftadır sınıf arkadaşlarımızın önünde birbirimize sevecen davranmamaya aşırı dikkat etmiştik. Ama son saniyede dudağını dudaklığımın üstünde durdurarak nefes verdi ve benim dumanı içime çekmemi istediğini fark ettim.

İçime çekince bütün bedenim karıncalandı. Bu arada Holt, başparmağını yanağıma çok yavaşça değdirerek gülümsüyordu.

Vay! Tenimin altında havai fişekler. Karıncalı bir sıcaklık.

Marihuananın beni etkilediğini şimdi kesinlikle hissedebiliyordum. Her şey yavaşlamış ve daha keskin bir

odak kazanmış gibiydi. Uzunca bir süre tek görebildiğim, Holt'un hemen önümdeki suratıydı. Yavaş yavaş gözlerini kırptırdı ve tek duyabildiğim şey kirpiklerinin göz kapaklarına temas edişiydi. Sonra ağır çekimde, o pembe diliyle dudaklarını yaladı. Zihnimde, bir Barry White şarkısının güm güm basları çalmaya başladı.

Jack, "Onu öp!" diye bağırdıktan sonra tiksiniç ağız şapırdatma sesleri çıkardı.

Holt gözlerini kırptırdı ama kafasını çevirdiğinde yüzüm alev almıştı. Daha aşağılarsa ondan da sıcaktı.

Jack sigarayı içine çekerken gergin bir sesle, "Eee? İkini-
zin arasında ne var bakalım?" diye sordu. "Yatıyor musu-
nuz gerçekten?"

Holt ona öfke dolu, korkutucu bir ifadeyle baktıktan sonra sigarayı onun elinden bir hışımla alarak bana verdi.

"İnanılmaz kabasın Avery. Hayır. Yatmıyoruz."

"O zaman ne yapıyorsunuz? Bize seksle ilgili detayları anlatın."

Holt, "Hiçbir şey yapmıyoruz. Lanet konuyu değiştir," dedi.

Zoe, "Ben de bilmek istiyorum. *Romeo ve Juliet*'ten sonra hepimiz sizin yattığınızı düşündük ama oyun bittiğinden beri artık birbirinize neredeyse hiç dokunmuyorsunuz. O yüzden emin değiliz. Dedikoduları açıklığa kavuşturun. Bize neler olduğunu söyleyin," diye ekledi.

Holt oflayıp kafasını salladı. "Hiçbir şey olduğu yok. Taylor'la ben arkadaşız. Daha fazlası değil."

Yalan söylediğini bilsem de, bu yine de beni huzursuz etti.

Jack, "Palavra. Sadece arkadaşsınız, öyle mi?" deyip sigarayı benden aldı. "Gala gecesinde ikinizi yatağımın üstünde öpüşürken gördüğümü hatırlıyorum. En azından sanırım ikinizdiniz."

Holt güldükten sonra geniş bir ağaca sırtını yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Avery, sen o gece sarhoştun ve kafan bir milyondtu. Bir saat boyunca insanlarla sadece Şirinler dilinde konuştun. Bu şirinleyici derecede sinir bozucuydu. Hayal görmüşsün."

Jack, "Uyduruyorsun Holt. Cassie? Holt'u şirinlediğini doğrulamak ya da inkâr etmek ister misin acaba?" dedi.

Kızarıklıkım daha da arttı. "Jack, bütün dürüstlüğümlle söyleyebilirim ki Holt'u kesinlikle şirinlemiyorum. Bir dakika, şirinlemek, seks yapmak anlamına geliyor, değil mi?"

Şirinler ne konuştuklarını çoğu zaman nasıl anlıyorlardı ki? Şirinlemek isim miydi? Fiil miydi? Kafam çok karışmıştı.

"Evet Taylor. Seksten bahsediyoruz."

"Şey. O zaman hayır. Kesinlikle ondan yapmıyoruz."

Ne yazık ki! Şirinlemişim ben böyle işi.

Holt'a bakarken bir of çektim. Bir eli cebindeydi. Diğer eliyle de ağacın gövdesini okşuyordu. Parmak uçlarını sert doku üzerinde gezdirışı karşısında büyüledim. Hayatımda bir ağacı bu kadar kıskanmamıştım hiç.

Jack imalı bir sırıtışla, "Ama istersin, değil mi?" diye sordu. "Onu bir güzel şirinlemek isterdin, değil mi? Hı? Onu uzun uzun ve yavaş yavaş ya da belki de hızlı ve sertçe şirinlemek isterdin, değil mi?"

Holt, Jack'e öfkeyle bakınca o da hemen ağzını kapattı.

Zoe, "Ben isterdim. Biliyorum," diye geveledi. "Onu aklını başından alana kadar şirinlerdim," deyip kafasını kaldırdı. Bunları dışından söylediği için şok olmuştu anlaşılan. "Off! Kahretsin. Bunu kesinlikle duydunuz, değil mi?"

Holt saf ayağına yatarak, "Ben duymadım," dedi.

Zoe, "İıı... Şey... Seninle yatmak istediğimi söyledim," deyip yüzünü kapattı. "Off, lanet olsun! Bunu duymama ihtimalin yok, değil mi?"

Holt gülümseyip kafasını salladı. “Üzgünüm ama hayır.”

Jack kucakını işaret ederek, “Zoe istersen aletime binebilirsin. Hadi atla. Güzel boyutta bir alet. Hem de bekleme gerek yok,” dedi.

Zoe kaşlarını kaldırdı.

“Ne kadar güzel bir boyutta?”

Jack gururla, “Yirmi santim,” dedi.

Zoe kafa salladı. “Kabul edilebilir bir boyut. Bak, ne diyeceğim Jack? Bir dahaki sefere körkütük sarhoş olduğumda gel beni bul. Ertesi gün hatırlayamazsam seni becermeye katlanabilirim belki.”

“Ha ha! Sen kaybedersin. Size hayatınızın en güzel iki buçuk dakikasını verebilirdim hanımefendi.”

Hepimiz kahkahalara boğulduk.

Kahkahalarımız ormanın içinde gürültülüydü. Göz ucuyla Holt’a baktım. Gülümsüyordu ama bana içimi çok ısıtacak bir şekilde bakıyordu. Bacaklarımın arasındaki sı-zıyı dindirmek için dizlerimi birbirine sürterken gülmeyi bıraktım.

Marihuananın beni normalden daha azgınlaştıracaklarını bilseydim hiç içmezdim.

Jack yanımda, “Off! Kurt gibi açım,” dedi.

Holt’un kasığına bakarak, “Ben de,” dedim.

Lucas, “Eğer şimdi gidersek dersten önce kafeteryaya uğrayabiliriz,” dedi.

Hepimiz ayağa kalkıp okulun batı yakasındaki ağaçların arasından çıkarak tekrar Hub’a doğru gittik. Üç erkek, Zoe ile benim önümüzde yürüyorlardı. Onun Holt’un poposunu incelediğini fark ettiğimde kıskanmadım bile. Poposu inanılmaz güzeldi. Ağzı açık bakılmayı hak ediyordu.

“Eee? Onunla gerçekten hiç yatmadın mı?” diye sorarken poposuna bakmaya devam etti.

“Hayır.”

Poposunu ısırarak istiyordum. Sertçe değil. Sadece o sert kaslardan ufak ufak ısırarak istiyordum. Marihuana mı bana bunları düşündürüyordu, yoksa sadece tuhaf bir ısırma fetişim mi vardı, gerçekten emin değildim. Belki ikisinden de bir parça.

Zoe, “Eminim yatakta harikadır,” diye fısıldadı. “Oyunculuğundaki o etkileyiciliği ve tutkuyu sonunda serbest bıraktığını bir hayal etsene. Sekste tam aygır olurdu.”

Off Zoe! Çeneni kapatır mısın? Sanki ona yeterince sürtünmediğim için yeterince sorun yaşamıyorum da? Onu daha çok istememe neden olmayı kes!

Gözlerimi poposundan ayırıp onun yerine ayaklarıma baktım.

Vay be! Çimlere bak! Bir sürü yaprağı var. Çok güzel. Çok yeşil. Acaba yeşilin tadı nasıldır? Merak ediyorum.

Zoe dirseğiyle beni dürterek, “Eee? Bugüne kadar yattığın en iyi kişi kimdi?” diye sordu.

Şimdiye kadar mı? Holt’un üst bacağı ve parmakları. “İl...”

“Washington’da birisi var mıydı?”

Bana tuhaf ve pek de hoş olmayan şekillerde sürtünen bisikletimi saymazsak hiç kimse. “Şey...”

“Çünkü ben o küçük kasabalardaki erkeklerin bazılarının tam sapık olduklarını duydum.”

Lisemden bir çocuk karpuzla seks yapıp bunu videoya çekmişti. Bir de salatalıkla. Aynı anda. “Şey... Evet...”

“Eee? Kimdi yani?”

Ne diyeceğimi bulmaya çalışırken Holt’un poposuna tekrar baktım çünkü ona yeterince dikkatle bakarsam evrenin bütün sırlarının bana açıklanacağından oldukça emindim.

Ona gerçeği söyleyip küçük düşmeyi göze mi almalıydım? Yani şu an bana iyi davranıyordu ama ya bu kafa iyiliği geçince ne olacaktı?

“Hadi ama Cassie,” diyerek beni teşvik etti. “Eğer sen bana seninkini söylersen, ben de sana benimkini söylerim.”

“Şey... Iıı...” *Hayır. Kimse bilmemeli. Sadece bir isim uydur. Herhangi bir isim. “Adı şeydi...”*

Bob, Sam, Cletus, Zach, Jake, Joanne! Herhangi bir isim olur. Dur. Hayır... Joanne olmaz ya da Cletus.

Zoe kolumdan tutup durdu. “Aman Tanrım!”

“Zoe...”

“Bana şey olduğunu söyleme.”

“Hayır. Söyleme.”

Eğilip fısıldadı. “Hiç seks yapmadın, değil mi?” Bunu kanserden ölmek üzere olduğumu yeni keşfetmişçesine alçak bir sesle söyledi.

Kızardım ve yürüyebilmek için kolumu ondan çektim.

Arkamdan, “Cassie! Kızma ya,” diye seslendi. “Kimseye senin bir bakire olduğunu söylemeyeceğim.”

Önümdeki erkekler durup arkalarına döndüler. Jack ve Lucas bana inanamayarak baktı. Holt bana tedirginlikle baktıktan sonra ellerini ceplerine sokup yere baktı.

Zoe arkamda, “Kahretsin! Affedersin. Benim hatam,” dedi.

Jack’in suratında kocaman bir gülümseme ifadesi belirdi. “Taylor, bana bunun doğru olmadığını söyle. Kimse henüz bekâret alanına bayrak dikmedi mi? Bu çok yanlış.”

Lucas bana yüzünde gerçek bir şok ifadesiyle baktı.

“Bana ender ve tedavi edilemez bir hastalığım varmış gibi davranmayı keser misiniz? Cüzzamlı değilim. Tanrı aşkına ya!”

Jack sempatik bir tavırla yanıma gelip omuzlarımı ovuşturarak, “Hayır. Tabii ki de hayır. Ama Taylor, gerçekten...

Neyi bekliyorsun ki? Kendini evliliğe saklayan şu kızlardan mısın sen de? Çünkü sana şu kadarını söyleyeyim. Annem öyle yapmış ve bu yanlış bir hamlemiş. Anlaşılan babam yatakta hiç iyi değilmiş. Ben o yüzden tek çocuğum. O işi tek bir sefer yaptıklarından oldukça eminim.”

Kızardım. “Saklamıyorum. Tamam mı?”

Zoe, “O zaman neden hâlâ bakiresin?” dedi.

“Çünkü...” Holt’a bakmak istemiyordum ama kendime hâkim olamadım. “Henüz benimle yatmak isteyecek bir erkek bulamadım sanırım.”

Bu ifade karşısında Holt ayakkabılarına olan bütün ilgisini kaybetti ve suratını asmış bir halde sert bir ifadeyle doğruca bana baktı.

Jack, “Tamam. Şimdi bu saçmalığa bir son vermem gerek,” deyip güldü. “Çünkü The Grove’da seninle işi pişirmek için sağ testisini feda edecek, ben de dahil en az beş, altı tane erkek olduğunu kesinlikle biliyorum.”

Holt aniden harekete geçerek onun koluna yumruk attı.

“Ahhh! Dostum ya!” Jack kolunu ovuşturup Holt’a asık suratla baktı. “Bu ne içindi?”

“Biraz saygılı ol. Tamam mı?”

“Sakin olsana sen. Ben saygılıyım. Bu bir iltifattı. Ayrıca onun, seçenekleri olduğunu bilmesini istiyorum.”

Holt kafası patlayacakmış gibi duruyordu. “Seninle yatması bir seçenek değil, seni lanet mağara adamı. Bu zalimce ve olağandışı bir ceza olurdu.”

Jack ellerini havaya kaldırdı. “Neden herkes benim cinsel becerilerimi hafife alıp duruyor ki? Ben yatakta çok hassas ve ilgili biriyim.” Tekrar bana bakıp, “Böyle konuşarak etkili oluyor muyum? Çünkü seni bekâret yükünden kurtarabilmem için bu öğleden sonraki medya dersini asmak istersen memnuniyetle kabul ederim. Sadece haberin olsun...” dedi.

Holt dışında herkes güldü. O da kendi kendine sessizce söylendi. Jack'i tekrar yumruklayacakmış gibi görünüyordu.

Kimseye fark ettirmeden onunla Jack'in arasına girdim. "Teklifin için teşekkürler ama almayayım."

Jack omuz silkti. "Şey... Tamam o zaman ama bana ihtiyacın olursa her zaman buradayım. İstek üzerine yirmi dört saat bekâret bozma hizmeti mevcuttur. Prezervatifler de ücretsiz sunulur."

Çaktırmadan Holt'a baktım. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Jack'i nasıl öldürüp de cesedi saklayabileceğine dair bütün yolları düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Aslında biriyle çıkıyorum sayılır ve onun bunu yapmasını umuyorum."

Yuh! Gerçekten bunu demek istememiştim.

Yoksa istemiş miydim?

Tamam, şu an yaptığım şey ya çok muhteşem ya da akıl almaz derecede aptalca olacaktı. *Lütfen Tanrım! Mükemmel olsun.*

Holt beni bitkin bir ifadeyle izliyordu.

Zoe, "Dur bir dakika. Ne?" dedi. "Biriyle mi çıkıyorsun? Kiminle? Ne kadar zamandır? Nasıl görünüyor? Holt, sen bunu biliyor muydun?"

Holt'un gözlerinde anlık bir panik ifadesi belirdi. Bu ifade sonra keskin bir öfkeye dönüştü. "Evet, birinden bahsetmiş olabilir. Bana bir pislik gibi geldi ama Taylor ondan hoşlanıyor anlaşılan. Ama size ondan bahsetmesine şaşırdım. Onu sır olarak saklayacağını sanıyordum."

"Şey... Ondan neden bahsetmemem gerektiğini gerçekten anlamıyorum. Yani ondan hoşlanıyorum ve ben onun bir pislik olduğunu düşünmüyorum. Sadece... karmaşık."

Holt gözlerini birkaç kez kırpıştırdı ve ifadesi yumuşadı. "Sanırım bu açıdan baktığın için çok şanslı."

Lucas, "Hadi ama! Söyle bize. Bu şanslı herif kim?" dedi.

Zoe ısıldayan ama donuk bakan gözlerle öne çıktı. "Evet. Biz tanıyor muyuz?"

Tamam beynim, kendinden geçtiğini biliyorum ama bana yardım et bu konuda. Bana uygun bir şey bul.

"Onunla *Romeo ve Juliet*'i canlandırırken tanıştık."

Tamam, güzel. Tam anlamıyla bir yalan değil ama onları geçiştirecek kadar belirsiz. Aferin güzel kafa!

Herkes birbirine baktı. Zoe, "Aaa! Bir hayran mı? Seni sahnede görüp sana sahip olmak istedi. Öyle mi?" dedi.

Kafa salladım. "İı... Evet... Öyle bir şey."

Holt kollarını göğsünde kavuşturarak, "Eee? Biraz daha anlat bakalım. Geçen gün bana seksi olduğunu düşündüğünü söylemiştin. Ne kadar seksi? Detay ver," dedi.

Yüzüm berbat bir şekilde kızardı çünkü ne kadar seksi olduğunu düşündüğümü çok iyi biliyordum.

Jack güldü. "Off Taylor! Şu yüzüne bir bak. Bu gizemli çocuk hassas noktalarını biliyor olmalı. Bir babunun poposu kadar kızardın. Yine de seninle seks yapmıyor mu?"

Nefes alıp kafamı salladım.

Jack alaycı bir ifadeyle güldü. "Amma aptalmış ha!"

Holt alçak sesle, "Belki kendine özgü nedenleri vardır," dedi.

Jack inanamayarak, "Şaka mı yapıyorsun?" dedi. "Sen Taylor'ı öptün dostum. Ne kadar seksi olduğunu biliyorsun. Nasıl bir geri zekâlı bunu geri çevirir ki?" Bana dönüp şöyle fısıldadı: "Aa! Bir dakika. Şey... Anlarsın ya... Engelli mi? Ya da şu ürkütücü dindar heriflerden mi? Aaa! Ya da sertleşme bozukluğu gibi bir sorunu mu var? Kaldıramıyor mu?"

Holt, "Herhangi bir sertleşme sorunu yok. Ayrıca engelli de değil. Tanrı aşkına!" dedi.

Herkes ona baktı.

Omuz silkti. "Yani sanırım Taylor kusurlu biriyle çıkmazdı. Değil mi?"

"Şey... Bilemiyorum. Bir sorunu olmalı. Jack'in de dediği gibi ne tür bir geri zekâlı bunu geri çevirebilir ki?"

Yerimde kıpırdanıp seksi bir surat ifadesi takındım ve Holt dışında herkes güldü. O gözlerini kırpmadan bana baktı ve öfkeli mi, yoksa tahrik mi olduğunu anlayamadım.

Onun bu iki ifadesinin çok benzer olması rahatsızlık verici bir durumdu.

Tekrar yürümeye başladığımızda Zoe, "Ben de bir kere benimle yatmayan bir çocukla çıkmıştım," dedi. "Benden tek istediğinin seks olduğunu düşünmemi istemediğini, özel olduğumu, aramızda ciddi bir şeyler olabileceğini düşündüğünü söylemişti."

Ona gülümsedim. "Tatlı biriymiş. Eee? Ne oldu?"

Zoe omuz silkti. "Onu terk ettim. Yani benim de ihtiyaçlarım var. Değil mi ama? Eğer beni becermeyecekse, bece-recek birini bulurum."

Holt küçümsediğini gösteren bir ses çıkarttı ama bir şey demedi.

Kafeteryaya girerken Zoe, "Tuhaf olanı da kendisi bugüne kadar çıktığım, beni sallayan tek erkekti muhtemelen ama hayatımdan çıkana kadar bunu fark etmemiştim. Belki de aşk olmadan seks yapmayan o erkeklerden biriydi."

İçim burkuldu.

Holt'un da sorunu bu muydu? Beni sevmediği için benimle yatmayacak mıydı? Bu mantıklıydı. Belki bana karşı saf, hayvani şehvetin ötesinde hiçbir şey hissetmiyordu.

Bu düşünce beynime girerek dönüp durunca yüzüm utanç ve öfkeyle ısındı.

Zoe şekerleri incelerken, "Erkekleri anlamaya çalışmayı bıraktım. Hepsi bir tuhaflar," dedi.

Aynen katılıyorum!

Üç çikolata aldı ve kasaya gitti. Lucas ve Jack de elleriyle kollarını cips ve çikolatalarla doldurdular. Bense kızaran yüzüme faydası olsun diye dondurma almayı seçtim.

Dışarı çıkıp masada diğerlerinin yanına oturdum. Holt oturduğunda ona bakmaktan kaçındım. Dondurmama odaklanarak dilimi külahın kenarında gezdirip fazla akmadan damlaları yakaladım. Yutarken gözlerimi kapattım. Fosforlu mavi olduğunu hayal ettiğim soğğun boğazımdan aşağı inip mideme ve oradan da tenimin dışına çıktığını görebiliyordum.

Ayağıma hafifçe dokunulduğunu hissedip kafamı kaldırıncı Holt'un bana dikkatle baktığını, ben dondurmamı yerken ağzımı izlediğini gördüm. Gözlerimin içine baktı ve bedenimdeki ılık ılık mavilik yerini hemen, onun bana dokunmasını istediğim her yeri kasıp kavuran turuncu bir sıcaklığa bıraktı. Ama kıvranıp rahatsızlık verici derecede ısınırken belki de aramızdaki tek şeyin, arkadaşlık ya da samimiyete gerek duymayan cinsel çekim olabileceğini fark ettim.

Ayağıma tekrar dokundu. Ayakkabısının burnunu ayak bileğimden baldırıma götürdü. Dokunuşunu bedenimin her bir hücresinde hissedebiliyor olmam çok saçmaydı.

Evet, yanacaktım. Orası kesindi. Holt beni içten dışı doğru yakacaktı.

"Benim gitmem gerek," diye geveleyip ayağa kalktım ve dondurmamın geri kalanını çöpe attım. "Sınıfta görüşürüz."

"Taylor?"

Çantamı omzuma attım ve tiyatro bölümüne giden bahçeden geçerken arkama hiç bakmadım.

On dakika sonra birinci kattaki lavabodan çıktığımda Holt duvara yaslanmış, duruyordu. Suratı asıktı.

"Hey," deyip etrafına baktıktan sonra bana yaklaşıp yüzüme dokundu. "İyi misin? Bazen ilk kez marihuana içtiğinde kusmak istemene neden olabilir."

Saçımı omuzlarımdan geriye iterken endişeli görünüyordu ama merdivenlerden aşağı birinin geldiğini duyar duymaz geri çekilip tek bacağını kırarak durdu. Duruşu, kayıtsızlığın mükemmel bir yansımasıydı.

Öğrencinin geçmesini beklerken huzursuzca yerinde kıpırdanışına baktım ve o endişe ifadesini ben mi hayal ettim diye düşündüm. Belki bu "aslında ilişki olmayan ilişki" meselemiz, benim onu istemediği bir şeye ya da istediği ama yeterince istemediği bir şeye zorlamamdan ibaretti sadece.

"Taylor?" deyip tekrar bana doğru geldi. "Bana cevap vermedin. İyi misin?"

Gözlerimi kırptıştırıp kafamı salladım. "Ben iyiyim."

Birlikte medya dersinin olduğu sınıfın koridorunda yürüdük. Aramızda bir gerginlik vardı ama ben bu gerginliği yatıştırmayı reddettim. Ben yanlış bir şeyi görüp onu düzelden kız olmuştum hep.

Bunu düzeltebileceğimi sanmıyordum.

Merdivenleri çıkarken Holt, "Jack bu akşam insanları pizzaya davet etti. Gitmek ister misin?" diye sordu.

Bütün gece sadece arkadaşımımsın gibi davranabilmem için mi? "Hayır, teşekkürler."

Tanrı korusun! Ya beni gerçek bir randevuya çıkarırsan ve insanların birbirimize dokunduğumuzu gördükleri bir yere götürürsen? Aman!

Holt huzursuzlukla ofladı ve kolumu tuttu. "Tamam, yeter. Fazla sessizsin ve hiçbir konuda fikir belirtmiyorsun. Neler oluyor?"

Omuz silktim. "Sanırım diyecek bir şeyim yok."

"Bu imkânsız."

“Dersimiz var.”

“Yani bana iyi olduğunu mu söylüyorsun?”

“Olmasaydım bir şey fark eder miydi?”

Tekrar yürümeye başladığımızda kaşlarını çattı. Pasif-agresif davrandığımı biliyordum ama bana, beni hayatında kafa dağıtacak cinsel bir eğlenceden daha fazlası olarak istediğini göstermek için neredeyse bir ay kadar zamanı vardı. Yine de hâlâ hep olduğu gibi duygusal anlamda mesafeliydi. Benim için artık bitmişti.

Yerlerimize oturunca olduğum yere çöktüm ve gözlerimi kapattım. İçimde keskin ve derin bir sızı vardı ve bunu daha önce fark etmemiş olsam da sanırım bir süredir oradaydı. Bu, beni isteyecek kadar cesur, onun nerede bittiği, benim nerede başladığım ayırt edilemeyene kadar bana sarılacak özel birini isteyen yanımdı.

Holt olabileceğini düşündüğüm ama artık o kadar da emin olmadığım birini...

Sınıfın geri kalanı belli belirsiz geçti ve Holt’un ara sıra bana baktığını hissetsem de onu görmezden geldim.

Artık onun sadece bir parçasına sahip olmakla yetinmeyeceğimi neden daha bugün fark ettiğimi bilmiyordum. Belki de marihuana, ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığımdan beri zihnime gölge düşüren şehveti temizlemişti. Bana nasıl olacağını söylemişti. Ben onun vermek istediğinden daha fazlasını istiyordum ama nedense aptallık edip onu değiştirebileceğime inanmışım.

Anlaşılan değiştirememiştim.

Ders bitince ona, “Yarın görüşürüz,” dedim ve bahçeye doğru yöneldim. Sıcak bir banyo yapmaktan başka bir şey istemiyordum. Öğle arasındaki açık hava yerini bardaktan boşanırcasına yağmura bırakmıştı. Yağmurdan kaçmak için mümkün olduğunca binaların altından ilerlemeye çalıştım.

“Taylor! Beklesene.”

Yağmur gittikçe şiddetlenirken sırt çantasını kafasının üstünde tutarak birkaç adımda yanımda belirdi.

“Bu akşam takılmak istemiyor musun?”

“Pek istemiyorum.”

“Neden?”

“Sadece istemiyorum. Biraz yalnız vakit geçirmeyi istemek suç mu?”

Yüzünde incindiğine dair bir ifade belirip geçti. “Hayır. Suç değil. Sadece... Şey... Biz genelde çarşamba akşamlarını beraber geçiriyoruz ve senin bana bugünkü bakışlarına bakılırsa ben de sandım ki...”

“Ne sandın?”

“Şey... Beni yere serip yemek ister gibi duruyordun. Bir şeyler falan yapmak istersin diye düşünmüştüm.”

Sorun da bu Ethan. Sen sadece bir şeyler falan yaptığımızı düşünüyorsun.

“Hayır. Almayayım. Ama teklifin için teşekkürler.”

Ayakkabılarım suyla dolarken daha hızlı yürüdüm. Rahatsız, gıcır gıcır sesler beni daha da gerdi.

Holt bana yetişip sırt çantasını omzuna alarak fırtınadan korunmaya çalışmaktan vazgeçti.

“Cassie, neler oluyor? Bana bir konuda kızgın falan mısın?”

Sıkıntılı bir şekilde ofladım. “Hayır. Ben kendime kızgıyım. Endişelenme. Hadi yağmurdan kaçıp git.”

Kolumdan tutup beni kendine bakacak şekilde döndürdü. “Sen bana neler olduğunu anlatmadan hiçbir yere gitmeyeceğim.”

Şu an, bu konuda konuşmak istemiyordum. Özellikle de buz gibi soğuk yağmurun altında ama bana başka seçenek bırakmadı.

“Ethan, ben sadece ettiğimiz bu danstan bıktım. Hep bir adım öne, iki adım geriye gidiyoruz ve sen bana böyle olacağını söylemiş olsan da nedense ben sana inanmamayı seçmişim. Seni istemediğin şeyleri yapmaya zorlamaktan bıktım sadece. Yani, evet. İşte olan bu. Yarın görüşürüz.”

Yağmurdan kaçmaya çalışarak ki bu anlamsızdı, gitmek için arkamı döndüm ve Ethan’ı arkamda bırakmaya çalıştım ama bu da imkânsızdı.

“Bekle Cassie! Konuş benimle.”

Beni tekrar kendine döndürdü. Saçları yüzüne yapışmıştı. Burnundan sular akıyordu.

“Konuşacak bir şey yok. Sen sensin, ben de benim ve herhangi bir şeye başlamamamız gerektiğini söylediğinde haklıydın. İkimiz tamamen farklı şeyler istiyoruz ve ben bunu artık sorun ettiğimi fark ettim sanırım.”

“Neler oluyor? Bu Zoe ve Jack’in dedikleri yüzünden mi?”

Bitap düşmüş bir halde homurdandım ve her şeyden habersiz olduğu için göğsüne vurarak onu itme isteğine karşı koydum. “Hayır. Bunun Jack ya da Zoe’yle ya da başkasıyla alakası yok. Bunun bizimle alakası var. Bu benim senden beklememem gereken şeyler beklememle alakalı. Bu benim romantizm, randevular ve birbirine sürtünmek ve orgazmlardan çok daha ileriye giden bir yakınlık istememle, arkadaşlarımıza, tek bir bakışla ya da dokunuşla beni tahrik edebilen gizemli erkeğin sen olduğunu söylemek istememle alakalı. Hepsinden de önemlisi, bana açık açık kendisine âşık olmamamı söyleyen bir erkeğe âşık olduğum için kendime kızmamla alakalı. İşte mesele bu. Ve artık çok geç ve ben kendimi gezegendeki en aptal insan gibi hissediyorum çünkü sen bana asla istediğimi veremeyeceksin ve ben senden bir şey beklememeyi bilecek kadar akıllı olmalıydım.”

Bana bir an gözlerini kırpıştırarak baktı. Sular kirpiklerinden aşağı doğru süzülüyordu. “Ben bunu denememi istediğini sanıyordum. Ben de öyle yapıyorum. Başka ne istiyorsun?”

Yüzümdeki suyu sildim. Yanaklarımdan aşağı akışının bıraktığı histen nefret ediyordum. “Tanrım! Bazen gerçekten hiçbir şeyden haberi olmayan bir ahmaksın. Daha fazlasını istiyorum. Herhangi bir şeyi, her şeyi istiyorum. Bir şey istiyorum ya! Senden bunu istiyorum işte. Bana bunu verebilir misin?”

Bana baktı. Dişlerini sıkarken çene kasları fazla fazla çalışıyordu. Cevap vermedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Yürüyüp gitmeye çalıştım ama kolumu tuttu. Yüzü de gökyüzü kadar fırtınalıydı. “Eee, ne yani? Bu kadar mı o zaman? Seninle ya hep ya hiç mi? Eğer sana içi kadife kaplı bir kutuda testislerimi sunmazsam birlikte olamaz mıyız? Bütün bu saçmalıklar nereden geliyor? Ben birlikte vakit geçirmemizden keyif aldığını, her şeyin olduğu gibi olmasından memnun olduğunu sanıyordum.”

“Ama değilim. Bir suçlu gibi gizlenmekten, yaptığımız şey yanlışmış gibi davranmaktan nefret ediyorum. Senden hoşlandığım için utanmıyorum ben Ethan ama görünüşe göre sen aynı şeyi söyleyemiyorsun. Aramızdaki bu şeyi sır olarak saklamayı kabul etmemin tek nedeni, senin daha fazlasını istediğini fark etmek için daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu düşünmemdi ama yanıltılmışım anlaşılan. Bana kendini mümkün olduğunca az açıyorsun. Bu arada da seni bu kadar çok istediğim için beni çıldırtıyorsun.”

“Seni istemediğimi mi düşünüyorsun? Off Taylor! Bu konuda şaka mı yapıyorsun?”

“Bence beni istiyorsun ama bunu herkese karşı kabul etmeye yetecek kadar değil.”

“Başkalarının ne önemi var ki? Sen, seni istediğimi biliyorsun. Bana yaptığını saklayabildiğim falan da yok zaten.”

“Ben beni cinsel anlamda istemenden bahsetmiyorum Ethan. Ben, benimle olmak istemenden bahsediyorum. Senin karşında nerede durduğuma dair hiçbir fikrim yok. Bana karşı gerçek hislerin var mı, yok mu ya da ben istekli, işe yarar ama gerekli olmayan bir bedenden mi ibaretim, bilmiyorum.”

“İşe yarar olduğunu mu düşünüyorsun?” Bana uzunca bir süre baktı. Öylesine öfkeliydi ki konuşamadı. “Sen işe yarar falan değilsin. Aklımı kaçırmama neden olan bir kızla tanışmamam işe yarar bir durum olurdu. Seni o kadar çok istiyorum ki dikkatimi toplayamıyorum. Bu dikkat dağınıklığı olmadan, girmek için üç yıl uğraştığım bir bölüme konsantre olabilmek işe yarar bir durum olurdu. Sen her neysen Taylor, olmadığın tek şey işe yarar olmak kesinlikle.”

“O zaman neyim hı? Sen bana söyle. Sadece aç şu lanet ağzını da nasıl hissettiğini anlamamı sağlayacak bir şey söyle. Ben ne istediğimle ilgili oldukça açık konuştuğumu düşünüyorum ama aldığım tek karşılık senin ne istemediğin oluyor.”

“Ne istediğimi bilmek mi istiyorsun?” deyip çantasını yere attı. “Peki. Bunu istiyorum.”

Yüzümü tutup kendine doğru çekti. Beni hazırlıksız yakalayarak kollarını bana dolayıp boğuluyormuş da ben de oksijenmişim gibi beni öptü. Öpücüğünün hiçbir tedbirli yanı yoktu. En ufak bir belirsizlik ya da yapmacıklık yoktu. Tutkulu ve sersemleticiydi. Ethan’ın çaresizliği kavurucu bir ateş gibiydi; soğuğa ve yağmura rağmen beni yakıp kavurdu. Uzun dakikalar boyunca beni öyle bir şehvetle öptü ki dünya yörüngesini şaşırdı ve tekrar doğrulduğunda artık Ethan’ın etrafında dönmeye başladı.

Boynumdan aşığı doğru öptü. Çatallı ve derin sesiyle, "İstediyim bu Cassie. Bunu daha net açıklayamam. Sen de bunu istediğini inkâr etmeye çalışma sakın. Neden her şeyi karmaşıklaştırmak konusunda bu kadar ısrarcısın?" dedi.

Beni tekrar öptü ve eller, diller ile dudaklar diğeri her şeyi bulanıklaştırdı. Açıklamasının bu olması hiç adil değildi çünkü buna ne karşı çıkabilir ne de hak verebilirdim. Bu ifade edilemeyecek kadar büyük, inkâr edilemeyecek kadar zor bir şeydi ve bu hiçbir şeyi düzeltmese de yanlış olan her şeyi unutmak istememe neden oluyordu.

Ama bunca zamandır bunu yapıyordum zaten. Göz ardı edip taviz veriyordum. Arzum yüzünden kör olmuştum ve ihtiyacımı görmezden geliyordum. Bunu yapmaya devam edemezdim.

Ben geri çekilirken inledim ve gözlerindeki bakışa bakılırsa teklifinin yeterli olmadığını anladığı belli oluyordu.

Geriye doğru bir adım attım. İkimiz de nefes nefese ve sırlıslıkla bir halde birbirimize baktık.

Alçak sesle, "Artık bu benim için yeterliymiş gibi yapamam," dedim. "Kimseyi kandırmayacağım. Ne seni ne arkadaşlarımızı; özellikle de kendimi. Eğer gerçek bir şeyler yaşamaya hazır olursan bana haber ver."

"Cassie..."

"Derste görüşürüz Ethan."

Midem safrayla bulanırken kurşun gibi ağır adımlarla yürüyerek oradan uzaklaştım. Binama giden yola döndüğümde şöyle bir arkama baktım.

Ethan ellerini ensesinde kavuşturmuş ve kafasını eğmiş bir halde, hâlâ onu bıraktığım yerde duruyordu. Koşarak geri gidip ona az önce söylediğim her şeyi boş vermesini, bana vermeye hazır olduğu her parçasına razı olacağını söylemeye yönelik hastalıklı bir istek duydum.

Ama bunu yapamazdım. Bu da başka bir yalan olurdu.

Öyle yapmak yerine daireme yürürken soğuktan ürperdim ve titrek ellerle kapıyı açtım. İçeri girince cırılçıplak soyundum ve tekrar onun yanına gitmeye yönelik yoğun isteğim geçene kadar sıcak duşun altında durmaya karar vererek banyoya gittim.

Ne yazık ki sıcak su, sonsuzluk gibi gelen uzunca bir sürenin ardından soğuduğunda ben hâlâ bekliyordum.

Günümüz

New York City

Tiyatronun karşısındaki kafede tezgâhta beklerken belimde sıcak bir el hissettim. Holt'u görmeyi bekleyerek arkamı dönünce Marco'yu bana imalı imalı gülümserken buldum.

"Bayan Taylor."

"Bay Fiori."

"Dün gece bağış gecesinde iyi vakit geçirdiniz mi?"

Ses tonu ve kalkık kaşlarından, Holt'la öpüştüğümüzü gördüğü belli oluyordu.

Kahretsin!

"Güzeldi."

"Eminim öyledir."

"Lütfen bunu büyütme."

"Neyi? İki başrol oyuncumun ergen bir çift gibi bir köşede öpüşmesini mi? Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmez."

"Bir anlamı yoktu."

"Hayatım, ben anlamı olmayan şeyleri gördüm. İnan bana, Bay Holt'la dün akşam yaptığınız şey kesinlikle onlardan biri değildi. Provalardaki öpüşmelerinizin ateşli olduğunu düşünüyordum. Anlaşılan, gerçeğinin yanında soluk kalıyorlarmış."

"Marco..."

"Önemli değil. Ben kızgın değilim. Hatta çok mutluyum. Bu yüzden basının bize göstereceği ilgiyi hayal edebiliyor musun?"

Barista bana kahvemi verirken homurdandım. "Gerçekten mi? Sence gördüler mi?"

"Kesinlikle eminim. Basın danışmanımız provadan önce bizi görmek istiyor. Sanırım Broadway'le ilgili her internet sitesi ve dedikodu gazetesi bu haberi yakaladı. İkiniz herkesin dilindesiniz."

"Aman Tanrım!"

Güldü ve içimi rahatlatacak şekilde omzumu sıvazlayarak kafeden çıkıp yolun karşısına geçerken bana eşlik etti. Prova stüdyosuna vardığımızda eşyalarımı bırakıp mide bulantımı bastırmaya çalışarak lavaboya gittim.

Yardım gecesinden ayrıldıktan sonra Holt beni eve götürmüştü.

Eve vardığımızda bana iyi geceler öpücüğü vermişti.

Şey, dürüst olmak gerekirse bir öpücükten daha fazlasıydı. Dairemin kapısının önünde bedenlerimizin dikey olarak birbirine sürtünmesi desem daha doğru olurdu. Aslında karşı dairede oturan Bay Lipman kapının deliğinden bizi gözetlerken hapşırmasaydı, halka açık bir koridorda yasalara tamamen aykırı bir şey yapmaya geçmiş olurduk muhtemelen.

Sonunda kendimi ondan ayırdığımda, transseksüellerin olduğu bir güzellik yarışmasındaki heteroseksüel bir erkek kadar kafam karışmıştı. Ethan'la işleri ağırdan alacağıma dair kendime söz vermiştim. Niyetim ağırdan almakta da... Yine de bir gecede onu iki kez öpmeyi, çok yoğun bir ikinci aşamaya geçmeyi ve pantolonunun üstünden beysbol sopasını hevesle avuçlamayı başarmıştım.

Bu, herhangi birinin defterinde, “ağırdan almakla” aynı gezegenden bile sayılmazdı.

Prova odasına tekrar girdiğimde Holt oradaydı. Beni görünce suratı aydınlandı.

Önünde durduğumda kollarını bana dolayıp sarıldı. Bu sarılmanın samimi olmasını amaçlamıyordu ama öyleydi.

“Günaydın. Seni özledim,” derken sıcak nefesi kulağıma değdi. Sesi dün gece birlikte geçirdiğimiz zamanın etkileriyle doluydu. Şehvetli ve biraz da halinden memnun gibiydi.

“Selam.” Benim sesim özellikle kayıtsızdı, teşvik edici değildi.

Geri çekildi. Gülümsemesi kayboldu. Gözlerindeki ışık söndü. “Cassie?”

Stüdyo insanlarla dolmaya başladı. Basın danışmanımız Mary, kabarık saçlı ufak bir kasırga gibi içeri girdi. Elleri, kolları kâğıtlar ve iPadlerle doluydu.

“Görünüşe göre ikiniz ilginç bir akşam geçirmişsiniz. Herkesin bu oyunla ilgili konuşmasını sağlamak için koca bir pazarlama kampanyası hazırlamıştım ama herkesin şahit olduğu tek bir öpüşme seansı bizim internette çok geniş yer bulmamızı sağladı. Bravo!”

Bütün malzemelerini masaya yerleştirdi. Ethan’la benim birçok hoş ve dudak dudağa fotoğraflarımız vardı. Her iPad’de öpüşmenin değişik bir görüntüsü sıralanmıştı.

Lanet olsun! Bizi kaç kişi videoya çekiyordu ki?

Mary, “Bekleyin,” deyip ojeli tırnağını ekranlardan birine dokundurdu. “Bunun bir parça dil görmemizi sağlayacak çok sanatsal bir odağı var. İşte!”

Herkes güldü. Ben kusmak istedim.

“Evet. Bu sabah on tane falan röportaj teklifi aldım. O yüzden bir strateji bulmamız gerek. Tabii ki de ben olmayı ‘eski sevgililer yeni ve seksi oyunda yeniden bir araya

geldiler' açısından ele almak isterim çünkü biletlerin satılmasını sağlar. İnsanlar sahnedeki tutkunun gerçek olmasından çok hoşlanırlar. Eğer hepimiz hemfikirsek birkaç basın açıklaması hazırlayacağım ve bu öğleden sonra başına dağıtacağım."

Marco'ya, Ethan'a ve bana baktı.

Tahmin edilebileceği gibi Marco ve Ethan benim tepki mi beklediler.

Yine tahmin edilebileceği üzere benim cevabım, "Asla olmaz," oldu.

Mary itiraz etmeye başladı ama ben orada kalıp dinlemedim.

"Sigara içmem gerek. Hemen geri gelirim."

Sigaramı ve çakmağımı aldım. Ben geçerken Ethan parmaklarını koluma değdirdiğinde yürümeye devam ettim.

Tiyatronun arkasındaki ara sokağa çıkıp sigaramı yakmaya çalıştım ama güvenilir Zippo'm güvenilir olmayı kesmek için o ânı seçti. Çakmağı tekrar çaktım ama yanmadı.

"Lanet olsun!"

Sırtımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım. Kapının açıldığını duyduğumda bakmadan onun geldiğini anladım.

"Cassie?"

Gözlerimi kapalı tuttum. Onu görmemek daha kolaydı.

"Lütfen bak bana."

Bakamam. Güçlü olmak istiyorum ve sana bakmak beni bu gezegendeki en zayıf kadına dönüştürüyor.

"Bana bak. Yoksa seni öpeceğim."

Bu dediği işe yaradı.

Gözlerimi açınca onu kollarını göğsünde kavuşturmuş, suratını asarken buldum.

"Bana neler olduğunu söylemek ister misin?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Her yerdeler. Fotoğraflar. Videolar. Blog yazıları."

Bana kafası karışmış bir ifadeyle baktı. "Eee?"

"Eeesi... İnsanlar birlikte olduğumuza dair dedikodu yapıyorlar."

"İyi işte. Mary'nin de dediği gibi bu harika bir reklam." Sakinliği sinir bozucuydu.

Gerildim ve geri çekilmeye çalıştım ama omuzlarımdan tutup hareket etmeme engel oldu. "Cassie, kes şunu. Bu seni neden korkutuyor? Alınma ama biz dün gece koridorunda neredeyse sevişmek üzereyken bu kadar endişeli durmuyordun."

"İlk olarak, koridorunda yaptığımız seninle benim aramdaydı..."

"Ve Bay Lipman."

"Şehirdeki bütün magazin gazetelerine yayılmamıştı."

Göğsünden ittim. Geri çekilip bana nefes almak için ihtiyacım olan alanı verdi. Yüzü hâlâ aşırı huzurluydu ve ben sinir krizi geçirirken buna dahil olmamasından nefret ettim.

"Ne zamandan beri insanların ne düşündüğünü önemsiyorsun? Sahnede aramızdaki kimya ortada. Sahne dışında ne yaptığımızı düşünmeleri kimin umurunda ki? İsterlerse seni seks sahnesinde gerçekten becerdiğimi düşünsünler."

Anlamıyor çünkü kendimi yeterince açık ifade edemiyorum. Açıklamam onu incitecek. Yine de bir yanımda bunu kesinlikle sorun etmiyor.

"Ben, bizi tanıyan herkese... geçmişimizi bilen herkese, seni tekrar kabul ettiğim için dünyanın en aptal insanı gibi görüneceğim ve üzücü olan şu ki muhtemelen haklılar. Sen gittiğinde ne kadar perişan olduğumu biliyorlar ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi seninle öpüşüyorum? Ne kadar da aptal olmalıyım!"

Bu, onun öylece kalmasına neden oldu. Dişlerini sıkı. "Cassie, ben seninle aramızı düzeltmeye çalışmayı düşünecek hale gelmek için bile inanılmaz çok uğraştım. Eğer seni tekrar inciteceğimi bir saniyeliğine bile düşünseydim burada olmazdım. Bu konuda bana güvenemez misin?"

Kafamı salladım. "Hayır. İşte sorun da bu. Ben sana güvenmiyorum ve bir daha hiç güvenecek miyim bilmiyorum. Zihnimin bir köşesinde her zaman bir şeylerin kötüye gitmesini bekleyeceğim. Gözlerinde o ölü, mesafeli bakışın belirmesini ve kaçmanı bekleyeceğim. Bunu bilerek nasıl bir araya gelebiliriz ki tekrar?"

Bakışları çelik gibi keskinleşti. "Birbirimize karşı nasıl hissettiğimizi bilerek... birbirimize karşı her zaman nasıl hissettiğimizi bilerek... nasıl gelemeyiz ki? Bir gün, başka birini beni sevdiğin kadar sevebileceğini söylemeye bile çalışma bana çünkü bunu söylemem her ne kadar küstahça olsa da öyle bir şey imkânsız. Ben de sana karşı aynı şeyleri hissediyorum. Diğer herkes bizim için en iyi ikinci olacak. Bunu anlamıyor musun?"

Derin bir nefes aldım. Kalbim hızla çarpıyordu.

Bir roketle ileri doğru gidiyorduk. Cennete mi düşecektik, yoksa bir ağaca mı çarpacaktık? Cevabı hiç bilmiyordum.

Geçmişe bakarsak cevap ağaçtı.

"Belki sadece... geri adım atmalı ve gala gecesini atlatmalıyız. Ondan sonra... bilmiyorum. Durumu yeniden değerlendirmeliyiz."

Ethan güldü. Kahkahası kısa ve alaycıydı. "Yeniden değerlendirmek mi? Evet." Elini saçında gezdirdi.

"Ethan, gazeteciler istedikleri halı ima edebilirler ama gerçekten bir çift olup olmadığımızı sorduklarında onlara 'hayır' diyeceğim ve bu gerçek olacak."

Gözlerinde incindiğine dair bir ifade gördüm ama hâlâ öfkeli değildi. Huzursuzlukla çılgılık atmak istiyordum çünkü bu açıklama onun küplere binmesine neden olmalıydı. Onun yerine bana içimi gıcıklayan bir yoğunlukla bakıyordu. Bana doğru gelip elini kafamın yanındaki duvara koydu ve burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar eğildi.

“Cassie, bizim geri adım atmaya karar vermemiz senin beni uzaklaştırmadan tamamen farklı bir durum ki şu an burada olan bu. O yüzden izin ver de seni bu deritten kurtarıp dile getireyim. Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Ben sensiz yaşayamam. Daha da önemlisi sensiz yaşamak istemiyorum. O yüzden buyur, istediğin kadar panik ol. Bittiğinde ben hâlâ burada olacağım. Anladın mı?”

Ben dediğini anladığımı gösterecek şekilde kafamı sallayana kadar bana dikkatlice baktı. Sonra dizlerimi titreten birkaç saniye boyunca daha baktı. “Güzel.”

Bunu deyip gitti ve tekrar tiyatroya girerek gözden kayboldu.

O gün daha sonra, romantik anlamda aramızda bir şeyler olduğunu inkâr ettiğimiz bir dizi röportaj verdik basına. Muhabirlerin tepkilerine bakılırsa kimsenin bize inanmadığı çok açıktı.

ON YEDİ

BIKMIŞ & USANMIŞ

Altı Yıl Önce

Westchester New York

The Grove

İç geçirip yatakta dönüp durdum. Yine.

Ve yeniden.

Sonra yeniden.

Saate baktım. Gece 01:52'ydi.

Kahretsin!

Telefonumu komodinin üstünden aldım ve kontrol ettim.

Şarjı doluydu. Hiçbir cevapsız arama, hiçbir mesaj yoktu.

Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyordum. Yağmurun altındaki o küçük konuşmamın, onun bütün güvensizliklerini alıp götürceğini mi düşünmüştüm gerçekten? Ben bile o kadar saf değildim.

Yine de gecenin ikisinde, beni aramadı ya da bana mesaj atmadı diye üzülüyordum burada.

Telefonumu tekrar komodinin üstüne bıraktım. Sonra arkamı dönüp gözlerimi kapattım.

Onu düşünmeyi kes. Eğer gelirse gelir. Gelmezse...

Şey... Eğer gelmezse...

Bacaklarımı göğsüme çekip içimde yoğunlaşan sızıyı bastırmaya çalıştım.

Eğer gelmezse... hayat devam edecek. Ben iyi olacağım.

İyi olacağım.

Karanlıkta yatıp aynı cümleyi defalarca tekrar ettim ve saatler sonra, sonunda uykum geldiğinde buna hâlâ inanmıyordum.

* * *

Mutfağa girdiğimde Ruby, "Vay canına! Berbat görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler."

"Aramadı demek ha?"

"Hayır."

"Aptal."

"Evet."

Ben mutfak masasına otururken Ruby önüme bir tabak grimsi omlet koydu.

Ona şüpheyle baktım.

"Hiç başlama. Ben bile yumurta yapabilirim."

"Gerçekten mi?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç yapmadım. Yine de çok lezzetli olduğuna eminim."

O buzdolabını açarken bir lokma aldım. Neredeyse öğürecektim. Bir insanın yumurtayı nasıl bu kadar berbat edebileceğini bilmiyordum ama Ruby bunu bir şekilde başarmıştı.

Kafasını arkasına çevirerek, "Güzel mi?" diye sordu.

Ağzım doluyken, "Harika," dedim. "Sen de biraz yemelisin." Neden bu işkenceye bir tek ben maruz kalmalıydım ki?

Bana meyve suyu doldururken, "Onu arayacak mısınız?" diye sordu.

"Hayır."

"Aferin. Sen bütün yapabileceğini yaptın. Bırak, o sana gelsin."

Sertçe yutkunarak yumurtayı ve paranoyamı mideme indirdim. "Ya yapmazsa? Yani bana gelmezse?"

"Gelecek."

"Ama ya gelmezse?"

"Kesinlikle gelecek."

"Ruby kahretsin! Ya gelmezse?"

Elindeki işi bırakıp bana baktı. "Cassie, o çocuk sana öylesine tutulmuş ki! Japon yapıstırıcısı gibisin resmen. Sensiz yaşayamayacağını anlaması biraz zaman alabilir ama anlayacak. Güven bana."

İç geçirip tabaktaki yumurtayı evirip çevirdim. "O zaman, bugün onu gördüğümde ne yapacağım?"

"Soğukkanlı ol."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Tabağını masaya koyup yanıma oturdu. "Sadece... kibar davran. Arkadaşça davran ama samimi değil. Eğer ilişkinizin lafını açarsa o zaman konuş. Yoksa tarafsız konulara bağlı kal. Havadan, politikadan, spor takımlarından, onun zonklayan aletine ne kadar çok binmek istediğinden... Dur bir dakika." Suratını asarak parmağını kaldırdı. "Sonuncuyu sil. Onu zaten biliyor."

Güldüm ve berbat yumurtamın geriye kalanını yerken iğrenerek suratımı ekşitmemeye çalıştım.

Ruby, "Geri basacak Cassie," deyip çatalını eline aldı. "Güven bana. Muhtemelen dün gece ağlayarak uyudu ve

bugün sana sonsuz aşkını ilan edebilmek için seni görmek için sabırsızlanıyor. Hatta evlenme teklifi bile edebilir.”

Ben gözlerimi devirirken o da ağzına bir lokma yumurta alıp hemen öğürdü. “İyyy! Bu ne ya! İğrenç! Neden beni uyarmadın?”

Meyve suyumu içerken en masum yüz ifademi takındım.

* * *

Sınıfa hazırlanırken fazladan özen gösterdiğimi kabul etmek zorundaydım. Normalden daha çok makyaj yapmış, saçlarımı düzleştirmeye zaman ayırmış, memelerime oturan bir üstle popomu kavrayan bir etek giymiştim.

Bir erkeğe inanılmaz seksi olduğunu fark ettirmek için görünüşünü kullanan o kızlardan olduğumu hiç düşünmemiştim daha önce ama anlaşılan öyleydim. Yine de kavga etmemizin nedenlerinden birisi de, onun beni, bedenimin ötesinde de istemesine ihtiyaç duymamdı.

İkiyüzlülük, *Cassie'dir senin adın!*

Tiyatro Tarihi dersinde yerimi aldığımda gerginlikten ölecektim.

Anlaşılan endişem yersizdi. Holt gelmedi. İlk başta sadece geç kaldığını düşündüm ama öğle arasında o günü astığını kabul etmek zorunda kaldım.

Buna inanamıyordum.

Şimdiye kadar durumumuz üzerine kafa patlattığını ve konuşmak isteyeceğini düşünmüştüm ama yine meseleyi görmezden gelmeyi seçmişti.

İçimden ona *adi herif* demek hayal kırıklığımı azaltmadı ama yine de bunu yaptım.

* * *

Perşembe öğleden sonra ya da gece de aramadı. Cuma günü de yine derse gelmedi. Cumartesi günü olduğunda, Ruby benim saplantılı bir şekilde telefonuma bakmamdan ve edepsiz küfürler ederek söylenmemden bıkınca aslında bunun işe yaradığını fark ettim.

"Cassie, lütfen sakın olur musun ya? Şu çocuğa biraz zaman ver. Onun *People* dergisinin içeriğinden daha çok sorunu var. Sen öyle istiyorsun diye büyüü bir şekilde düzelmesini bekleyemezsin."

"Bunu biliyorum Ruby. Ben gerçek dışı ve mantıksız davranıyorum ama neden aramıyor ki?" Kendimi koltuğa bıraktım ve kafamı ellerimin arasına aldım. "Yani gerçekten, onunla konuşmadığım için delireceğim. Nasıl her türlü bağlantıyı kesebilir ki? Anlamıyorum."

"Erkekler tuhaftır."

"Ona hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi."

"Risk alıp bunun doğru olmadığını söylüyorum ben."

Doğrularak oturdum. "Onu arayacağım."

Ruby telefonu hışım ile elimden çekti. "Hayır. Aramaya caksın. Benimle spaya geliyorsun. Böylece, birkaç saat onu takıntı haline getirmeyi bırakırsın. Seni yalnız bırakırsam onu aramayacağına güvenemem."

"Onu özliyorum."

"Biliyorum."

"Onun da beni özlediğini bilmek istiyorum."

Ruby oturup kollarını omuzlarıma doladı. "Cassie, seni özliyor. Bundan eminim."

Ruby'nin yanıldığından gittikçe daha çok emin oluyordum.

* * *

Pazar günü kendimi uyuşuk hissediyordum.

Yani neredeyse her yanımda hissiz gibiydi. Kukum inanıl-

maz acıyordu çünkü dün Ruby ağda yaptırmanın, kafamı Holt'la ilgili şeylerden uzaklaştıracağına ikna etmişti beni.

Yanılıyordu.

Kasığımdaki tüyleri köklerinden çekip kopartmakla geçen yarım saat boyunca Holt'u tamamen unutup tutuklanmadan Ruby'ye kaç çeşit zarar verebileceğime odaklandım. Sonunda yirmi üç tane yol buldum.

Şimdi de bunu telafi etmek için bana pedikür yapıyordu ama hâlâ zarar verilecek insanlar listemdeydi.

Telefonum çaldı ve ikimiz de aynı anda onu almaya çalışırken birbirimize baktık. Telefon havaya uçtu. İkimiz de kediler gibi havayı tırmaladık ama o yakalayıp bana verdi. Arayan numaraya baktım ve hemen balon gibi söndüm.

"Selam Elissa."

"Cassie! Neyse ki oradasın. Ethan seninle mi?"

Ruby'ye baktım. "İı... Hayır. Neden?"

Ruby kaşlarını çatı ve dinleyebilmek için daha da yaklaştı.

"Ona ulaşamıyorum ve perşembe günü onunla konuştuğumda sesi berbat geliyordu. Şimdiyse telefonuna cevap vermiyor. Sanırım çok hasta ve doktora görünemedi."

"Sen bu hafta evde değil miydin?"

"Hayır. Salı gününe kadar New York'ta annemle ve babamla kalıyorum. Yani onu görmedin mi?"

Elimi saçımda gezdirdim. "Hayır. Biz... Çarşamba günü kavga ettik gibi. Onu o zamandan beri görmedim ve konuşmadık. Benden uzak durduğunu sanmıştım sadece."

Elissa durakladı. "Olabilir. Öyle bir şey yapabilir. Ama ben aradığımda cevap verir genelde ama şimdi vermiyor. Senden çok büyük bir iyilik isteyebilir miyim?"

Midemde bir düğüm oldu. "Gidip ona bakmamı mı istiyorsun?"

"Evet Cassie. Lütfen."

Ruby şiddetlice kafasını salladı ve sessizce, "Yok daha da neler!" derken çılgınlar gibi ellerini salladı.

İnleyip kafamı elime yasladım. "Elissa, bilmiyorum. Kavga ettikten sonra aramız... Şu an beni görmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Cassie, bunu yapabilecek başka birisi olsaydı bunu senden istemezdim. Sen onun tek arkadaşısın."

"Jack ya da Lucas olmaz mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? Pazar günü saat sabahın dokuzu. Onlar bir yerlerde, yarı sarhoş bir halde bir bahçe ya-
tağında falan sızmışlardır. Ayrıca Ethan hastaysa, Jack ya da Lucas'ın ona yardım edebileceğini düşünüyor musun gerçekten?"

Haklıydı. Suratımı buruşturup derin bir nefes aldım. "Tamam. Peki. Gidip ona bakacağım. Ama aramızda olacak aşırı rahatsızlıktan ölürsem cenaze masraflarımı sen karşılaresın."

"Off! Teşekkürler. Harikasın. Oraya gidince beni arayıp bana nasıl olduğunu söyle."

"Elissa dur! Adresinize ihtiyacım var."

"Bilmiyor musun zaten?"

İç geçirdim. "Hayır. Ben evinize hiç gitmedim."

Onun inanamayışını resmen duyabiliyordum. "Sen bana şaka mı yapıyorsun ya? Bunca zamandır takılıyorsunuz ama seni oraya hiç götürmedi mi?"

"Hayır."

"Dur tahmin edeyim. Bu, kavga ettiğiniz konulardan biri miydi?"

"Öyle sayılır."

"Abim tam bir pislik."

Evet ama ben onun benim pisliğim olmasını istiyorum.

Elissa, "Şey... Ruby nerede yaşadığımızı biliyor. Sence o seni götürebilir mi?" diye sordu.

Ruby abartılı bir şekilde gözlerini devirdi ve teslim olarak ellerini kaldırdı.

"Evet. Sanırım onu ikna edebilirim."

"Tamam. Teşekkürler Cassie. Bunun için sana gerçekten borçluyum."

"Evet. Gerçekten borçlusun."

* * *

Yirmi dakika sonra Ruby güzel bir apartmanın önüne park etti. Yol boyunca Holt'un ölüm döşeginde olması için dua ettim çünkü aramaması için göğsümü acıtmayan tek açıklama buydu.

Ruby ikinci katı işaret ederek, "Daire numarası dört. Hasta olmaması ve senin onu öldürme ihtimalin yüzünden burada bekleyeceğim. Suç ortaklığından hapse giremem. Bunun için fazla güzelim."

Arabadan inip Holt'un dairesine çıktım. Bina aşırı modern değildi ama temiz ve şıktı. Bizimkinin tam tersiydi.

Merdivenlerin başına ulaştım ve dört numaralı daireyi buldum. Sonra derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı üç kez sertçe çaldım.

İçeride bir sessizlik hâkimdi.

Kapıyı tekrar, bu kez daha gürültülü ve ısrarcı bir şekilde çaldım. Yine bir şey yoktu. Kavgamızdan beri içimde taşıdığım ufak acı tohumu filizlenip kocaman bir sızıya dönüştü.

Evde yoktu.

Muhtemelen başka bir kızlaydı.

Muhtemelen eskiden benimle yaptığı gibi onunla da arada hiçbir bağ olmadan hazzın doruğuna ulaşıyordu.

Acımı bastırdım.

Gitmek üzereydim ki kapının diğer tarafından bir gürültü duydum. Boğuk bir hareketlilik oldu. Sonra güm

diye bir sesin ardından fısıltı halinde bir, "Ahhhh!" sesi geldi. Arkamı döndüğümde kapı hafifçe aralandı ve gözleri kanlanmış, darmadağın bir Holt gözlerini kısmış, yüzünde bir kafa karışıklığı ifadesiyle bana baktı.

"Taylor?" Sesi boğuktu ve Barry White stereoid kullanıyormuş gibi öylesine derinden geliyordu ki... "Senin burada ne işin var?"

İçimi büyük bir rahatlık hissi kapladı.

"Aman Tanrım Holt! Gerçekten hastasın. Gerçekten, mide bulandırıcı derecede hastasın."

Kaşlarını çattı ve titreyerek kapının çerçevesine yaslandı. "Bunca yolu acımla eğlenmek için mi geldin? Çünkü bu gerçekten zalimce bir davranış."

"Hayır. Affedersin," deyip yağlı saçını ve terli yüzünü fark edince kendimi topladım. "Elissa benden gelip seni kontrol etmemi istedi. Telefonuna cevap vermiyormuşsun. O yüzden endişelenmiş."

Gürültülü bir şekilde öksürdü ve göğsünde korkunç bir hırıltı yankılandı.

Boğuk ve çatallı bir sesle, "Sadece grip oldum," deyip güçlükle kapıya yaslandı. "Geçer."

Avucumu alnına koydum. Yanıyordu ve gözlerinin altındaki siyahlıklara bakılırsa günlerdir uyumamış gibiydi.

"İyi değilsin. Ateşin var. İlaç aldın mı?"

"Tylenol'um bitti," deyip tekrar öksürdü. "Sanırım sadece uyumam gerek."

Gözlerini kapatıp hafifçe sendeleyince aceleyle koşup onu tuttum. Üzerinde sadece ince bir tişört ile pamuklu bir boxer vardı. Yapış yapış ve dokununca sıcak olmasına rağmen titriyordu.

"Hadi gel," deyip onu içeri götürerek koltuğa oturttum. "Bir dakika otur." Koltuğun arkasında bir battaniye var-

dı. Onu alıp omuzlarına sardım. Battaniyeyi kendine çekip yattı ve gözlerini kapattı. Dişleri birbirine vuruyordu.

"Ethan?"

"Hııı?" Tam kendinde değildi.

"Ben hemen geri geleceğim, tamam mı? Bir şeylere ihtiyacımız var."

Ben dairesinde etrafta dolanıp mutfakta ve banyoda ne var ne yok bakarken, o anlaşılmayan bir şeyler geveledi. Sonra merdivenlerden aşağı, hâlâ arabada bekleyen Ruby'nin yanına gittim. Ona, eczaneden alacağı şeylerin bir listesini verdim ve acele etmesini söyledim. Eve geri döndüğümde Ethan bıraktığım yerde bir şeyler geveleyip inliyordu.

Ateşi çok yüksekti. Ruby, Tylenol getirene kadar ateşini düşürmek zorundaydım. Bir kez annem şehir dışına yoga kampına gittiğinde babam zatürre olmuştu ve ben ona bakmak zorunda kalmıştım. Yapılması gerekenleri çok iyi biliyordum.

"Ethan doğrulabilir misin?"

Öksürüp oturmaya çalıştı. Göğsünden gelen ses pek iyiye benzemiyordu.

"Bence akciğerin iltihaplanmış. Bir doktora gitmen gerek."

Çatallı bir sesle, "Hayır. Boğazımdan gelen şey yeşil. Yani bakteri. Doktor sadece antibiyotik yazacak. Banyoda aynanın arkasındaki dolapta antibiyotığım var," dedi.

"Evde antibiyotik mi bulunduruyorsun?"

"Babam eczacı."

"Hııı."

Banyoya gidip hapları aldım. Ethan'ın yanına giderken etiketini okudum.

"Bunu yemekle birlikte alman gerektiği yazıyor. Bugün bir şey yedin mi?"

Battaniyeyi kendine çekip kafasını salladı. "Midem iyi değil."

"Şey... Ruby sana çorba alacak. O yüzden bunları almadan önce onun gelmesini beklemeliyiz bence."

Titreyerek kafasını salladı. Avucumu tekrar alnına koyduğumda gözlerini kapatıp elime yaslandı.

Elimi kızarmış yanaklarına koydum. "Duş alacak kadar gücün yerinde mi? Ateşinin düşmesine yardımcı olur."

Gözlerini açıp bana baktı. Bir an öylece baktıktan sonra fısıldayarak, "Cassie, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. Sesi öylesine çatallıydı ki gözlerim yaşardı.

"Biliyorum ama yapmak istiyorum."

Ellerimi uzatıp onu ayağa kaldırdım. Birkaç saniye sendeledikten sonra kolunu omuzlarıma doladı. Yavaşça banyosuna yürürken tekrar titredi. Onu kapalı klozetin üstüne oturttum. Sonra dönüp duşu açarak suyun sıcaklığını ayarladım.

Arkamı tekrar ona döndüğümde o kadar perişan görünüyordu ki içim acıdı. Omuzlarındaki battaniyeye sarınmış, dizlerine doğru kambur bir halde eğilmiş duruyordu. Nefes nefeseydi.

"Hadi gel. Bu sana kendini daha iyi hissettirecek."

Battaniyeyi aldım ve yere bıraktım. Sonra tişörtünü kaldırıp kafasından çıkardım. Göğsü ve omuzları kızarmıştı. Elimini ona değdirdiğimde yanıyordu. Kollarını kendine doladı. Ben tatlı dille onu kaldırmaya çalışırken tüyleri diken diken oldu.

"Boxerını çıkarmana yardım etmemi ister misin?" diye sorup üşümesin diye kollarının üstünü ovuşturdum.

Kafasını salladı ve hastalıktan ölüyor olsa bile onun tişörtsüz halinin içimi bir hoş etmesi beni ürküttü.

"Tamam. Şey... O zaman seni yalnız bırakayım. Kapının hemen dışında olacağım. Eğer başın dönerse yere otur ve bana seslen. Hemen gelirim. Tamam mı?"

Kafasını salladı. Ben de ona hafifçe gülümseyip kapıyı arkamdan kapattım.

* * *

Birkaç dakika sonra kapı çaldı. Açtığımda Ruby elinde iki poşetle karşımdaydı. Doğruca mutfğa gidip poşetleri boşaltmaya başladı.

“Ona birkaç çeşit çorba ve ekmek aldım. Çünkü ateşi düşerken çok aç olacak. Balgamını temizlemek için de ananas suyu var. Su kaybı için de Gatorade aldım.”

“İyi düşünmüşsün.”

Marketten aldıklarını boşalttıktan sonra eczane poşetini boşalttı. “Burada Tylenol ve Advil var. Ayrıca onu tamamen sersemletip uyumasına yardımcı olacak bir solunum tıkanıklığı çözücü var.”

Koridordan korkunç bir öksürük sesi gelince Ruby iğrenerek suratını ekşitti. “Tamam. Yanlış anlama ama şimdi gitmem gerek. Her türlü mukus benim midemi bulandırıyor. Sen de o, akciğerini öksürerek kusmadan önce iğrenç hastana dönsen iyi olur.”

Onu kapıya kadar geçirirken güldüm.

Koridora çıkarken, “Bu akşam burada mı kalacaksın?” diye sordu.

“Evet. Gelecek sekiz saat boyunca mucizevi bir iyileşme kaydetmezse tabii. Bu sorun olur mu?”

“Uykusunda onu taciz etmediğin sürece sorun olmaz.”

“Ruby, onun yanında kendime hiç hâkim olamıyordum gibi davranıyorsun.” Bana bakıp dudaklarını büzdü. Ona sert bir bakış attım. “Kapa çeneni.”

“Ben hiçbir şey demedim.”

“Beni gözlerinle yargıladın. Ben onlara susmalarını söylüyorum.”

“Onunla bir gece boyunca yalnız kalmaya katlanabilecek misin? Yoksa sana alüminyum folyodan bir bekâret kemeri mi yapmam gerek?”

“Ruby, aramızda hiçbir şey olmayacak olmasının iki nedeni var. Bir: O gerçekten hasta ve evet, iğrenç.” Bu haliyle de onunla kesinlikle yatardım diye düşündüğümü söylemedim tabii. “İki: İlişkimiz söz konusu olduğunda sınırı koydum ve o, bana karşı hissettiklerini kabullenmek isteyene kadar o sınırı aşmaya niyetim yok. Bildiğin üzere benim de bir parça gururum var.”

“Evet ama çok değil.”

“Yine söylüyorum. Kapa çeneni.”

Bana sarıldı; omzumda güldüğünü hissedebiliyordum.

“Elissa’yı arayıp ona neler olduğunu anlatabilir misin?” diye sordum.

“Tabii. Yarın konuşuruz o zaman.”

O gittikten sonra Holt’un yatak odasına geri gittim. Banyonun kapısını çalıp hafifçe araladım.

“Holt, iyi misin?”

Bir sessizlik oldu. Sonra ıslak bir öksürük duydum. “Evet. Öksürünce ağzımdan gelen şey korku filminden çıkmış gibi ama buhar göğsümü biraz açtı.” Sesi kısıldı ama az önceki öksürüğünden sonra bu beklenebilirdi.

“Çıkmak ister misin?”

“Birazdan. Bana bir dakika ver.”

İstmeden kapının aralığından baktım ve onu arkadan çıplak görünce keskin bir nefes aldım. Kollarını duvara yasladığı için omuzları gergindi.

Aman Tanrım!

Çıplak Holt.

Çıplak ve ıslak.

Çok güzel olan poposuna baktım.

Tanrım! Bana yardımcı ol.

Ah, evet Ruby! Bir geceliğine idare edebilirim. Kendimi kontrol edebilirim. Tabii.

Kendimi kaslarından süzülen sulara bakmaktan alamadım. "Aptal."

Holt kafasını çevirdi. "Bir şey mi dedin?"

"Hayır. Sadece kendi kendime konuşuyorum." *Bu arada da inanılmaz popona hayranlıkla bakıyorum.*

Hemen kafamı çevirdim ve gözlerimi yatağa diktim. Yatak dağılmış ve kırıkmıştı, biraz da nemli görünüyordu.

Kapıyı kapatıp nevresimleri çıkarmaya başladım. Yatağı yeniden yaparken sırtının, bacaklarının, poposunun ihtişamını, temiz çarşafların üstüne yayıldığında nasıl görüneceğini gerçekten düşünmemeye çalıştım.

Elimdeki işle uğraşırken de odasında etrafa bakındım. Dağınıktı ama pis anlamda değil. Masasının üstünde öylece koyulmuş kitap ve DVD desteleri ile dağınık kâğıtlar ve dizüstü bilgisayar vardı. Yerdeki Xbox'ının yanında yere saçılmış video oyunları vardı. Onun dışında oda oldukça temiz ve tozsuzdu. Gördüğüm en berbat erkek odası değildi.

Şifoniyerinden temiz bir tişört aldım ve iç çamaşırı çekmecesinde gerektiğinden daha fazla zaman geçiriyordum ki duşun sesi kesildi. Suçluluk duyarak en yakında duran boxeri aldım ve çekmeceyi kapattım.

Banyo kapısının açıldığını duyduğumda arkamı döndüm ve Holt'u üzerinde sadece bir havluyla gördüm. Arkasında da buhardan bir hale vardı.

Kafamda Beyoncé'nin *Halo* şarkısı çalmaya ve her şey ağır çekimde hareket etmeye başlayınca içten içe dehşete kapıldım. Kaslarındaki su damlacıkları ısıldıyordu. Bir damlanın boynundan göbek deliğine kadar süzülüşünü izlerken ağzımın açıldığını hissettim.

Tanrım! Çok güzel.

“Selam,” derken sesi neredeyse hiç çıkmıyordu.

“Selam!” Hayal dünyamdan çıkarak yeni kıyafetlerini ona biraz fazla hevesle salladım. “Bunlar senin için. Düşün nasıldı? Hâlâ ıslaksın. Kurulanmalısın. Tabii belindeki havluyu değil çünkü o zaman çıplak olurdun ve şey... Tabii istersen o havluyu da kullanabilirsin. Yani burası senin odan sonuçta ve çıplak olmak istersen olabilirsin. Ben de izleyebilirim... Yani gidebilirim demek istedim. Eğer yalnız ve çıplak olmak istersen... Ben salonda bekleyebilirim ya da yürüyüşe gidebilirim. Nasıl istersen.”

Holt güldü ya da en azından ben öyle yaptığını düşündüm çünkü sesi öylesine hırıltılıydı ki çizgi film karakteri gibi çıkıyordu. “Taylor, konuşmayı kes.”

“Olur.”

“Bana kıyafetlerimi ver.”

Kıyafetleri verdim. O da tekrar banyoya girip kapıyı kapattı.

Yatağın üstüne çöktüm. Kafamı ellerimin arasına koyup iç geçirdim. Resmen mukus üreten bir bakteri yumağı olsa bile ona karşı duyduğum yoğun çekim çok korkutucuydu.

Banyo kapısı açıldı ve Holt saçları daha kuru, bedeni daha az çıplak bir halde bana doğru geldi.

Ayağa kalkıp alnına dokundum. “Biraz daha soğuksun.”

“Öyle mi? İyi.”

Bana bir an öylece bakınca, eğer ondan uzak durmayı istiyorsam gerçekten bana böyle bakmaya hakkı olmadığını fark ettim.

“Yatağa gir,” derken sesim istediğimden daha nefes nefese çıktı.

Holt kaşlarını çatı. “Taylor, gururum okşandı ama hastayım. Daha sonraya ne dersin?”

"Çok komiksin. Ama gerçekten yorganın altına gir. Tit-riyorsun."

"Çünkü burası soğuk."

"Gerçekten değil."

"Her neyse," dedi ve yorganın içine girip çenesine kadar çekti. "Bir dakika gözlerimi kapatacağım. Duşta o kadar ayakta durmak beni bitkin düşürdü."

"Düşürmüştür tabii. Sen bir oyuncusun. Bu kadar çok çalışmaya alışkın değilsin," deyince bana öfkeyle baktı. "Bu arada gidip sana yiyecek bir şeyler ve ilaç getireyim."

Bir süre sonra üstünde hazır tavuk çorbası, bir bardak ananas suyu, bir şişe öksürük şurubu, antibiyotik ve Tylenol'un olduğu bir tepsiyle geri döndüm.

Holt çoktan uyuyakalmıştı.

"Heey! Uyan bakalım."

Homurdandı ve arkasına döndü.

Tepsiyi komodinin üstüne koydum ve hafifçe omzunu salladım.

"Hadi ama Holt. İlaç içiricin geldi. Uyanman gerek."

Kafası yana düştü ama kıpırdamadı.

Nefes nefese bir sesle, "Off, olamaz! Mutfakta üstüme çorba döktüm ve tişörtümle sütyenimi çıkarmak zorunda kaldım. Çıplak memelerimi, kocaman ellerinle kapatmana ihtiyacım var," dedim.

Sıçrayarak uyandı ve birkaç saniye kafa karışıklığıyla giyinik halime baktıktan sonra kendini tekrar yastıkların arasına bıraktı ve ofladı.

"Bu gerçekten zalimce ve gereksizdi. Ölen bir adama meme vaat edip sonra sözünden geri dönemezsin."

"Sen ölmüyorsun ki."

"Ölüyor olsaydım memelerini görebilir miydim?"

"Hayır. O hak erkek arkadaşına ait. O kişi de sen olmadığına göre..."

Ah Cassie! Ona memelerinle şantaj yapma. Bu alçakça bir hareket.

"Affedersin. Bu..."

"Önemli değil," deyip boğazını temizledi ve gözlerini ovuşturdu. "Haklısın."

Ellerine baktı. Bir şeyleri konuşmamız gerektiğinin farkındaydım ama şimdi bunun zamanı değildi.

"Doğrulman gerek," derken elime iki Tylenol ve meyve suyunu aldım. "Bunları al. Sonra çorbanı iç."

Kendisine denileni yaptı.

On beş dakika sonra çorbasının çoğunu bitirmişti. Antibiyotikle öksürük şurubu aldı ve ananas suyunun hepsini içti.

Ben tepsiyi mutfığa götürüp geri geldiğimde gözleri kapanıyordu.

Üstünü örtmek için yorganı çektim. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Vıcık vıcık," deyip esnedi. "Biraz da sersem gibi. Bu öksürük şurubunun içinde ne var ya?"

"Sihirli uyku büyü."

"Demek öyle. Ben de bir tür yatıştırıcı falan olabileceğimi düşünmüştüm."

"Evet. Ondan var."

"Çok tesirli."

"Güzel. Uyuman gerek."

Tekrar esneyip bana baktı. Hâlâ bu kadar yakışıklı olabilmesi çok yanıltıcı.

Ben gidemedim fazla sıcak parmaklarıyla kolumu tuttu.

"Kal," derken başparmağıyla elimin tersini okşadı.

"Dinlenmen gerek."

"Dinleneceğim. Sadece yanımda kal. Lütfen."

Bu haldeyken hiçbir isteğini reddedemeyeceğimi biliyordum. Ayakkabılarımı çıkarıp yatağın etrafından dolan-

dım ve yatağın diğer tarafına geçtim. Ben yorganın üstüne çıkarken Holt bana döndü.

“Çarşamba günü ettiğimiz kavgadan sonra bu hafta sonu yatağında olman aklıma gelecek en son şeydi.”

Kafamı salladım. “Kabul etmem gerek. Sonunda yatak odanı gördüğümde, bunun daha seksi ve daha az mukuslu şartlar altında olacağını düşünmüştüm ben de.”

“Ne yani? İltihaplı öksürüğüm ve larenjitim seni tahrik etmiyor mu? Senin sorunun ne kızım?”

Ah Holt! Eğer beni hâlâ ne kadar tahrik ettiğini bilseydin benim adıma utanırdın.

Kolunu kafasının altına koyup bana baktı. “Seni yatağında görmenin, bu kadar hastayken bile sana bir şeyler yapmak istememe neden olması yanlış mı?” Dili dolanıyordu. Acaba ilaç almadan da böyle şeyler söyler miydi diye merak ettim.

“Ethan, anlaşıştık...”

“Hayır, anlaşmadık,” deyip üst bacağıma dokundu. “Sen erkek arkadaş ve kız arkadaş değilsek birbirimize dokunmayı kesmemiz gerektiğini söyledin. Ben bunu kabul etmedim. Ben sana bunun korkunç bir fikir olduğunu söyleyemeden gittin.”

“Söyleseydin de bir şey değişmezdi.”

Aşağı baktı. “Biliyorum. Bunu nasıl çözeceğimi bulmaya çalışarak evinin önünde yağmurda bir saat bekledim neredeyse. Gelip kapını çalmaya ve sana aptal olduğumu söylemeye cesaretim olmadığını fark ettiğimde kendime öyle kızdım ki eve gelip sarhoş oldum. Sonra hâlâ sırlıklamlanırken koltukta sızmışım. Gecenin yarısında donarak uyandım.”

“Off Ethan...”

Elini pantolonumun beline götürüp uzunca ve ağır ağır gözünü kırptıktan sonra tişörtümün içine parmaklarını soktu.

Elini karnuma koyarak, "Tenin çok yumuşak," diye fısıldadı. Parmaklarını sütyenimin altına dokunana kadar yukarı çıkarttı. Bu, onun bütün mikroplarını unutup elini ya daha yukarı ya da daha aşağı itmek istememe neden oldu.

Öyle yapmak yerine sakinleştirici bir nefes aldım ve elimi elinin üstüne koyarak onu durdurdum.

Hastaydı ve ilaçların etkisi altındaydı. Kötü bir karar vermeye hakkı vardı. Ama benim bir bahanem yoktu. Sadece tahrik olmuşum.

"Ethan, yapamayız."

"Biliyorum," derken sesi bitkindi ve kelimeler birbirine dolanıyordu. "Ama istiyorum. Hem de çok. Çünkü... sana dokunmamak..." Durup gözlerini kapattı. "Bu... Nefret ediyorum."

Kafası öne eğildi ve eli düştü. Cinsel huzursuzlukla homurdanışımı duyamadan önce uykuya daldığı için Tanrı'ya şükrettim.

Ateş ve aldığı ilaçların etkisiyle bir o yana bir bu yana dönerek düzensiz bir şekilde uyudu. Beni itip yatağa tamamen yayılmakla bana çaresiz bir yoğunlukla sarılmak arasında gidip geldi.

Bir saat sonra sayıklamaya ve inlemeye başladı.

"Cassie..."

Gözleri kapalıydı ama bana uzanıyordu.

Yüzüne dokunarak, "Buradayım," dedim. Alnı sıcaktı ve terden yapış yapıştı. "Ben alnına bir bez getireceğim, tamam mı?"

Gözleri aniden açıldı. Bakışlarına yoğun bir panik hâkimdi. "Gidiyor musun?"

"Hemen geri geleceğim."

"Hayır... lütfen." Elimi göğsüne çekti ve alnını koluma bastırdı. "Gitme. Lütfen. Sen... gitme."

Bana hayatı buna bağılmış gibi tutunurken öyle çaresiz görünüyordu ki uyanık olduğundan tam emin değildim.

Tekrar tekrar, "Lütfen Cassie," diye sayıklayıp duruyordu ve ancak onu göğsüme çekip parmaklarımı saçlarında gezdirince rahatladı.

"Tamam. Gitmeyeceğim. Seninle kalacağım."

İç geçirdi. Ciğerleri hâlâ tıkalı ve hırıltılıydı. "Teşekkürler."

Kafasını boynuma soktu. Dudaklarını boynumda hissettiğimde biraz şaşırdım.

"Ethan?"

İnleyip kollarıyla beni sıkıca sararak öptü.

Kafasını omzuma yaslarken, "Seni seviyorum," diye sayıkladı. "Seni çok seviyorum. Lütfen beni bırakma."

Beni sersemlemiş bir halde bırakarak tekrar uykuya daldı.

Ancak ciğerlerimdeki yanmayı hissedince nefes almayı unuttuğumu fark ettim.

ON SEKİZ

GARANTİ BAHİS

Holt beklenmedik ve yarı sersem haldeki aşk itirafının ardından saatler boyunca inlemeye ve sayıklamaya devam etti.

Tahmin edileceği üzere itirafını tekrar etmedi.

İçimde çılgınca kabaran umut yavaş yavaş söndü.

Ona sokulup uyumaya çalıştığımda, bana bir boa yılanı gibi sahiplenici bir şekilde sarıldı.

Tenimde gezen parmakları hissettiğimde hava hâlâ karanlıktı. Elini tişörtümün altına sokup karnımda gezdirdi.

“Ethan?”

Boğazını temizledi. “Yatakta yanında başka bir erkek olmasını mı bekliyordun? Çünkü onun canına okuyamayacak kadar hasta değilim.”

Sesi hâlâ berbattı ama sesindeki titreyişime dair bir şey tüylerimi diken diken etmişti.

“Ne yapıyorsun?”

“Hiç. Sadece tenini hissetmek istedim.”

Sesinde beni endişelendiren bir inleme belirtisi vardı

ama alnına dokunduğumda soğuktu. Ateşi sonunda düşmüştü.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Azgın,” deyip elini daha yukarı götürdü. Sonra parmak uçlarıyla yanımı okşadı. “Seni istiyorum.”

Bedenini bedenime bastırdı. Üst bacağıma sıcak ve sert bir şekilde temas etti. Kasığını beni ne kadar çok istediğine dair hiç şüphe bırakmayacak bir şekilde yuvarladı.

“Ahh! Tanrım!” Bedenim beynimden ayrı hareket ediyordu. Kollarımı ona doladım.

“Cassie...”

Elini göğsüme çıkardı ve onu sütyenimin üstünden nazikçe yoğurdu. Bu his bütün uzuvlarıma yayıldı.

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı çünkü eğer onu şimdi durdurmazsam bana böyle dokunmasına neden izin vermemem gerektiğine dair bütün nedenlerimi elimden alacaktı ve dört gün önce bıraktığımız yere dönecektik.

“Ethan... durmamız gerek.”

Geri çekilip bana baktı. “Beni ne kadar istediğini anlamadığımı mı sanıyorsun? Resmen üstümü başımı parçalayacaksın.”

“Önemli olan bu değil.”

“Hayır. Önemli olan devam etmemi istemen ama sadece senin şartlarına uyarak. Erkek arkadaşın olarak.”

“Seninle nerede durduğumu bilmek istemem bu kadar yanlış mı?”

“Kahretsin Taylor! Şimdiye kadar sana karşı neler hissettiğimi gerçekten anlamadın mı? İyi bir oyuncu olduğumu biliyorum ama hislerim söz konusu olduğunda her şeyi aptallık derecesinde belli ettim.”

“Bunu söylediğini duymam gerek,” derken sesim resmen bir fısıltı gibi çıktı.

“Birkaç saat önce söyledim zaten.”

“Uyanık olduğunu düşünmemiştim.”

“Şimdi uyanığım.”

Eğilip şakağımı, sonra yanağımı, sonra da dudaklarıma dokunmadan, onlara en yakın yeri öptü.

“Seni seviyorum Cassie. Sevmek istemiyorum ama seviyorum. Şimdi lütfen...” Tekrar boynumu öptü. Dudakları yumuşak ve aralıktı. Elini aşağı, kot pantolonumun düğmesine götürdü. “Sus ve sana dokunmama izin ver. Çok uzun zaman oldu. Lanet aklımı yitirmek üzereyim.”

Düğmeyi açıp fermuarı indirirken gözlerimi kapattım. Sonra tek yapabildiğim kafamı yastığa bastırmak oldu çünkü parmaklarını külotumun içine soktu ve her türlü gerçeklik hissi tamamen yok oldu. Parmakları kararlı ve güçlüydü. Sanki hazzımın iplerini çeken bir kukla oynatıcısıymış gibi belimi bükmem ve nefes nefese kalmama, karanlık ve sessiz odasında çok yüksek sesler çıkarmama neden oluyordu.

Parmaklarıyla daireler çizdi. Sıcak nefesi boynuma geliyordu. İçimdeki her şey kasılıp gerilirken başım dönüyordu.

İnledim çünkü yaptığı yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ona her şeyiyle ihtiyacım vardı.

“Lütfen,” diye fısıldayıp aramıza uzandım ve boxerının üstünden sert ve uzun aletini buldum.

“Ahh! Taylor...”

Onu tuttum ve elimi yavaşça aşağı yukarı hareket ettirerek onu hazza daha da yaklaştırmaya çalıştım. “Ethan, lütfen...”

Alçak bir ses çıkardı ve parmaklarını parmaklarımın üstüne doladı. “Cassie, dur. Ne yaptığını bilmiyorsun.”

“Biliyorum. Seni istiyorum. Ben de seni seviyorum.”

“Sen... Neee?”

“Ethan... İçime gir... Seni seviyorum.”

"Cassie!"

Sonra sarsıldım ve gözlerimi açtığımda, güneş odayı aydınlatırken Holt kaşlarını çatmış, nefes nefese bana tepeden bakıyordu.

Orgazm olmak üzereyken hissettiğim gerginlik uçup gitti ve nerede olduğumu algıladım.

Ellerimden birini bacaklarımın arasına sertçe bastırmıştım. Diğeriye...

Aman Tanrım!

Diğeriye Holt'un boxerının önündeki taş gibi sertliğe dolanmıştı.

"Aman Tanrım!"

Onu bıraktım. Doğrulup yorganı kendine çekti. "Rüya görüyordun."

"Özür dilerim."

"Sayıklıyordun ve... beni avuçladın..."

"Offf Tanrım!" Yüzüm utançtan kıpkırmızı olmuştu.

"Ne kadar süredir..."

"Birkaç dakikadır."

"Çok özür dilerim."

Holt iç geçirip, "Önemli değil," dedi.

"Hayır. Önemli. Ben... Ben seni taciz ettim. Ben cinsi bir sapığım."

Ellerimle yüzümü kapatıp homurdandım. Ona bakamayacak kadar çok utanıyordum.

"Kahretsin Taylor. Kızarmayı kes. Bu senin hatan değil. İlk başta uyanık olduğunu ve şey... hani... bir şeyler yapmamız konusunda fikrini değiştirdiğini sandım. Ama sonra sayıklamaya başladın ve rüya gördüğünü anladım. Seni durdurabilirdim ama ben bir erkeğim. Bu yüzden de genetik olarak bir kadının elini aletimden çekmemeye programlanmışım."

Dizlerimi göğsüme çekip göz ucuyla ona baktım. "Sarıkladığımı söyledin. Ne dedim?"

Holt suratını asıp boğazını temizleyerek yorganla oynadı. "Rüyaydı. Bir önemi yok."

"Bilmek istiyorum."

Öksürdü ve komodinin üstündeki su şişesinden bir yudum aldı. Bu süre boyunca da bana bakmadı. "Bir şeyler geveliyordun. Beni istediğini falan. Seni tam anlayamadım."

Boğazım düğümlendi. Yalan söylüyordu.

Kafamı kollarıma bastırdım ve homurdandım.

Onu sevdiğimi söylemem zaten yeterince kötüydü ama daha da kötüsü bunu gerçekten, içtenlikle söylediğimi bilmektir. Hayatımda daha önce kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Bir gün sinirlerime dokunan sıradan bir çocuktur. Şimdiyse hiç uyardıktan ya da izin almadan bambaşka bir şey olmuştu. Başka birisi olmuştu.

Gerekli ve yeri doldurulamaz birisi.

Eğer bu aşksa o zaman çok saçmaydı.

"Biliyor musun? Sen de uykunda konuşuyorsun," dedim. Araf'ta tek başıma olmamaya kararlıydım.

Aniden bana baktı. "Ne dedim?"

Gözlerimi kıstım. "Hatırlamıyor musun?"

Bana uzun saniyeler boyunca baktı ve gözlerinde gördüğüm paniğe bakılırsa buna hiç değmezdi. Ya hatırlıyordu ve pişmandı ya da hatırlamıyordu ve söylediğini düşündüğü şey yüzünden korkudan ödü patlıyordu. Her halükarda ben istediğimi almamıştım.

"Boş ver. Hiç kendinde değildin zaten. Seni güçlükle anlayabiliyordum. İkimiz de rüya sayıklamalarının göz ardı edilmesi konusunda anlaşalım. Tamam mı?"

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra korkunç bir öksürüğe boğuldu. İki büküm oldu ve birkaç peçete alıp ciğer-

lerinden gelen şey yüzünden neredeyse öğürecekti. Öksürüğü geçene kadar sırtını sıvazladım.

Kürek kemiklerinin ortasını sıvazlarken, "Duş almalısın," dedim.

"Evet, sanırım," derken sesi bitkin geliyordu.

Yataktan kalkıp şifoniyerine giderek temiz bir boxer aldı. Önce bana, sonra çekmecesine baktı. "Sen... iç çamaşırlarımı yeniden mi katladın?"

Omuz silktim. "Bazılarını." *Sadece tam bir sapık gibi dokunduklarımı.*

"Çok tuhafısın."

"Tuhaflığın kralı sensin şekerim."

Banyonun kapısı kapanınca kendimi yatağa bırakıp nefes verdim. Hasta eski erkek arkadaşına bakmanın, böylesine utanç verici bir deneyim olacağını asla hayal etmezdim.

Tam kahvaltı hazırlamak için mutfığa gitmek üzereydim ki Holt'un telefonu çaldı.

Arama ekranında, ev yazıyordu ve Elissa arıyor olabilir diye cevap verdim. "Ethan'ın telefonu. Ben Cassie."

Hatta bir duraklama oldu. Sonra karşıdaki, "Cassie? Ben Maggie Holt," dedi.

Midem ağzıma geldi. "Aa! Merhaba Bayan Holt," derken sesim çatladı.

Sabahın köründe oğlunun telefonuna bir kız cevap veriyordu. Durum kötü görünüyordu.

"Eee, Cassie? Nasılsın?"

"Ethan duşta."

"Aaa... Tamam."

"O yüzden onun telefonunu açtım. Duş alıyor."

"Anladım. O zaman sen..."

"Ben sadece takılıyorum. Durumun nasıl görüldüğün farkındayım ama ben sadece Ethan'la aramızda hiçbir şey

olmadığını bilmenizi istiyorum. Birlikte yatmıyoruz. Şey... Aslında, dün birlikte yattık ama gerçekten uyuduk. Demek istediğimi anlamışsınızdır. Öksürük şurubu yüzünden sersemlemişti. Ethan hasta. Çok hasta."

Saçmalamayı kesmek için baş ve işaret parmağımla kaşlarımın arasını tuttum.

"Yani akciğer nakline falan ihtiyacı yok ama ona birisinin bakmasına ihtiyaç duyacak kadar hasta. Ben de ona bakmak için buradayım. Ve telefonuna bakmak için tabii. Off! Oğlunuz çok uzun duş alıyor, değil mi?"

Öldürün beni hemen.

Hatta yumuşak bir kahkaha sesi duyuldu. Ben de nefes almak için o aradan faydalandım. Yüzüm, güneşin yüzeyinden daha sıcaktı.

"Cassie, önemli değil. Elissa dün akşam yemeğinde Ethan'ın hasta olduğunu ve senden ona hemşirelik etmeni istediğini söyledi. Kabul ettiğin için teşekkürler. Oğlumun hastayken pek hoş bir insan olmadığını biliyorum. Çocukken ona ilacını aldırarak için rüşvet olarak *Ninja Kaplumbağalar* oyuncakları vermek zorunda kalırdım."

Holt'un mızımız çocukluğu düşüncesi katlanılamayacak derecede tatlıydı. "Gerçekten mi?"

"Üzgünüm ki öyle."

Banyodan yine yoğun bir öksürük sesi geldi ve Bayan Holt'un *cık cık* yaptığını duydum. "Sanırım doktora gitmedi. Değil mi?"

"Hayır ama bugün sesi daha iyi gibi."

"Öyle mi?"

"Hı hı."

Bayan Holt, "Ah! Yavrucuğum benim!" deyip durakladı. Sonra, "Aslında konuştuğumuza sevindim Cassie. Şükran Günü'nde eve gidecek misin?" dedi.

"İl... Hayır. Bu yıl eve sadece bir kez gitmeye param yetiyor. Annemle babam, Noel için eve gitmemi istiyorlar."

"O zaman bu tatilde müsait misin?"

"Sanırım öyleyim."

"Harika. O zaman gelip New York'ta bizde kalmanı isterim."

"İl... Bayan Holt..."

"Lütfen bana Maggie de."

"Maggie, bilmiyorum. Ethan..."

"Bunun onunla alakası yok. Sen Elissa'nın da arkadaşısın. Bizde kalırsan o da çok sevinecek. Ayrıca Şükran Günü'nü yalnız geçirmene izin veremeyiz. Bu çok kötü olur."

"Yine de ben pek..."

"Saçmalık. Hayır cevabını kabul etmiyorum. Geliyorsun. Son sözüm bu."

Ben ona karşı çıkma fırsatı bulamadan Holt çıplak göğsüyle, üstünde sadece boxerla banyodan çıktı.

Saçını havluyla kuruladı ve öksürüp sessizce, "O kim?" diye sordu.

Elimi alıcıya kapatıp, "Annen," dedim.

Telefonu işaret ederek tekrar öksürdü.

"Maggie? Ethan duştan şimdi çıktı. Tamamen giyinik bir halde olduğunu belirtmem gerek. Şey, aslında tamamen değil. Tişörtü yok ama önemli kısımları tamamen örtülü." *Offf! Yüce Tanrım!* "Sizinle konuşmak da çok güzeldi."

"Seninle de Cassie. Haftaya görüşürüz."

"İl... Şey... Tamam."

Holt telefonu aldı ve yatağın kenarına oturdu.

"Merhaba anne." Sesi zor çıkıyordu. "Sesim aslında hissettiğimden daha kötü. Doktora gitmeme gerek yok. Evet, zaten antibiyotik alıyorum."

Duraklayıp bana baktı. "Evet. Cassie bana iyi bakıyor. Bugün çok daha iyiyim."

Birkaç saniye dinleyip kaşlarını çatı. "Ne yaptın?"

Öfkeden kızardı ve benim yanımdan geçip salona gitti. Sesini fısıldayarak konuşana kadar alçalttı ama hâlâ ne dediğini anlayabiliyordum.

"Anne, neler oluyor ya? En azından bana sorabilirdin."

Köşede üst üste duran kitaplara bakıp dişlerimi sıktım. Bunları duymamalıyım.

"Evet. Ben de seviyorum onu ama... Off! Durum bundan daha karmaşık."

Öyle olması gerekmiyordu ama öyleydi.

"Hayır. Kız arkadaşım değil. Orada olması inanılmaz rahatsız edici olurdu."

Yatağın ucuna oturup kafamı salladım. Şükran Günü'nü gerçekten yalnız geçirmemi mi tercih ederdi?

Ben onun bana olan hislerini gerçekten gözümde fazla büyütmüşüm.

Annesiyle birkaç dakika daha konuştu ama artık dediklerini anlayamıyordum.

Daha iyi.

Tekrar yatak odasına geldiğinde telefonu yatağın üstüne atıp şifoniyerine gitti. Bir tişört alıp kafasından geçirdi ve çekmeceyi sertçe kapattı.

"İyi misin?"

"Evet."

"Sinirlisin."

"Önemli değil."

"Benim Şükran Günü'nde gelmem inanılmaz rahatsız edici olurdu demek ha?"

İç geçirdi. "Cassie..."

"Neden rahatsız edici olsun ki?"

Elini saçında gezdirdi. "Babamla aramızın nasıl olduğunu gördün. Seni tekrar aynı şeye maruz bırakmama imkân yok."

Titrek bir nefes aldım. "Tamam. Eğer sen öyle istiyorsan."

Yüzüme bir kez baktı ve iç geçirerek yanıma oturdu. "Cassie, orada olmanı istemediğimden değil ama..."

O başka şey diyemeden önce yine öksürüklere boğuldu. Öksürüğü geçtiğinde bitkin bir halde kendini yatağa bıraktı.

Sanırım Şükran Günü hakkında konuşmayı bitirmiştik. Eğilip sırtını sıvazladım. "Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

Olumsuz anlamda kafasını salladı. "Sadece yorgunum ve göğsüm ağrıyor," derken sesi çok kısık ve pürüzlüydü.

Gidip ona ağrı kesici ve öksürük şurubu getirdim. İkisini de aldıktan sonra yorganın altına sokuldu.

Yanına oturup saçını okşadım. "Biliyor musun? Annemin bir kitabı vardı. Ruhlarımızın istediğinin tam tersini yaparsak bu uyumsuzluğun bedenlerimizi hasta ettiğine inanan, kendi kendini bir din adamı ilan eden biri tarafından yazılmıştı. Ne hissettiğimizi söylemezsek boğazımız ağrır mı ya da eğer bildiğimiz bir şeyi yanlış yaparsak başımız."

Sulu gözlerle bana baktı. "Yani boğazımız ağrıyorsa, başımız ağrıyorsa ve göğüs iltihabımız varsa biz neyiz? Duygusal anlamda hasarlı mıyız? Kederli miyiz?"

Omuz silktim. "Onu sen bana söyleyeceksin."

Öksürdü. "Kulağa çok doğru geliyor. Bence annem, senin beni onarabileceğini düşündüğü için seni Şükran Günü'ne çağırdı."

Parmaklarımı alında gezdirdim. "Ben senin bozuk olduğunu fark etmemiştim."

Bana hafifçe güldü. "Belki bozuk değilim ama kesinlikle hasarlıyım."

"Ben buna inanmıyorum."

“Sana davranış tarzımdan sonra inanmalısın.” İç geçi-
rip bana sırtını döndü. “Ben normal değilim Taylor. Şimdi-
ye kadar bunu fark etmedin mi?”

Sırtını okşadım. “Eğer beni de âşık olduğum kız arka-
daşım, en yakın arkadaşım la aldatsaydı ben de normal ol-
mazdım.”

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, “Bütün sorunları-
mın suçunu Vanessa’ya ve Matt’e atamam. O olaydan çok
daha öncesinde bende bir sorun vardı zaten,” dedi.

“Ne kadar öncesinde?”

“Her zaman.” Konuşurken bana bakmadı. Belki böyle-
si onun için daha kolaydı. “Çocukken arkadaş edinmekte
zorlanırdım. Şefkat göstermekte sıkıntı yaşırdım. Her za-
man bir... tuhaf hissettim.”

Uzun süre sessiz kaldı. Ben tam uyuyakaldığını düşü-
nürken fısıldayarak, “Bir gün annemle babam beni otur-
tup hayatımın ilk birkaç yılını koruyucu ailede geçirdiğimi
anlattılar bana. Ben hatırlamıyorum ama sırf bu sözcükleri
duymak bile panik atak geçirmeme neden olmuş. Beni ev-
lat edindiklerinde neredeyse üç yaşındaymışım.”

Üç mü? Aman Tanrım!

Eskiden onun güvensizliklerinin abartılı kahramanlık
huyuyla körüklendiğini düşünürdüm ama görünüşe göre
gerçek ve haklı terk edilme sorunları varmış.

Ona destek olmaya çalışarak kolunu okşadım.

Birkaç sığ nefes aldı. “Bunu daha önce kimseye söyle-
medim ama seninle...” Sırtüstü yattı ve bana yorgun göz-
lerle baktı. “Annemle babamın, kusurlu olduğum için mi
beni bıraktıklarını, yoksa beni bıraktıkları için mi kusurlu
olduğumu bilmiyorum ama sonuç aynı. Bunu öğrendikten
sonra babam ne zaman bir atletizm etkinliğini kaçırırsa ya
da hafta sonu planlarımızı iptal etse bunu gerçek oğlu ol-
mamama bağlardım. İşte o zaman kavga etmeye başladık.

Ben onun ve annemin acıyı aldığını, eziğin birinin dışlanmış çocuğuydum.”

“Ethan, hayır...”

“Birdenbire tuhaflığım mantıklı gelmeye başladı. Sanki kendi hayatımda bir sahtekâr gibiydim. Bu da beni çok öfkeliendirdi, çünkü neden uğraşacaktım ki? ‘Neden öyleymiş gibi davranasın ki?’ dedim. Ben gerçek bir oğul ya da gerçek bir abi değildim. Hiç kimsenin gerçek bir şeyi değildim. Belki de bu yüzden iyi bir oyuncuyum. Canlandırdığım her karakter benden daha gerçek.”

Elimi saçından çekip yüzünü okşadım. Gözlerini kapattı ve dişlerini sıkıp gevşetti.

“Ethan, hadi ama. Ben aileme, senin hepsi için kesinlikle gerçek olduğunu anlayacak kadar şahit oldum. Seni çok seviyorlar. Baban bile. Bana gelecek olursak, ben hayatım boyunca senin kadar gerçek birine hiç rastlamadım. Bana her gün başkalarının istediği biri olmayı bırakıp kendim olmam konusunda ilham veriyorsun. Onları uzaklaştırma konusundaki kararlılığına rağmen etrafın seni seven insanlarla sarılı. Eğer bu gerçek değilse başka ne gerçek bilmiyorum.”

Karşı çıkmasını bekledim ama beni şaşırtarak karşı çıkmadı. Onun yerine, yoğun bakışlar ve çatık kaşlarla yüzümü inceledi. “Etrafım beni seven insanlarla sarılı demek ha?”

Alnını okşayarak, “Bu seni neden şaşırtıyor?” diye sordum. “Sen birazcık harikası.”

Yüz ifadesi değişti. Sanki o kafa karışıklığından oluşan labirentin içinden bir gülümseme kaçmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bu kadar çekici olmasaydı, bu bana komik gelirdi.

“Ben sadece... Ben...” Gözlerini sıkıca kapattı ve beni kendine çekti. O titrek bir nefes alırken, ben kollarımı ona doladım.

Başka hiçbir şey söylemedik ama söylememiz gerekiyormuş gibi de hissetmedik. Bana en karanlık sırrını anlatmıştı ve bu, neden böyle olduğunu büyük oranda açıklasa da bunun bir önemi olmadığına karar verdim. *Benimle birlikte olmak için cesaretini toplarsa/topladığında ben her şeyimle buna varım.*

Hatta daha şimdiden vardım.

* * *

Ertesi gün Holt beni resmen evinden attı. Kötü bir şekilde değil. Sadece içimizden birisi derse gitmeli tarzında bir kovulmaydı. O akşam onu aradığımda sesi çok daha iyi geliyordu. Kısık sesi düzelmeye başlamıştı ve öksürük krizleri daha seyrekleşmişti.

Ertesi gün inanılmaz yoğun bir gündü ve ancak telefonum titreyince yatakta uyuyakaldığımı fark ettim.

Ekrana baktım ve arayan numarayı gördüm.

"Selam hastalıklı."

"Selam."

Bu, beni mutluluktan neredeyse sersemletebilecek ufak bir sözcüktü. Önemli bir sözcük de değildi. Sadece iki heceli, sıkıcı bir selamlaşma sözcüğüydü. Yine de aptal bir sırıtişın, yüzüme ucuz bir duvar kâğıdı gibi yapıştığını hissedebiliyordum.

Bana evlatlık olduğunu söylediği için aramızın tuhaflaşabileceğini sanıyordum ama öyle olmadı. Aksine bana anlatınca üstünden bir yük kalkmış gibi olmuştu.

İlişkimizi tekrar samimi bir düzene koymak konusunda hâlâ tek kelime etmemişti ama artık birbirimizden uzak durmadığımıza minnettardım.

"Sen neden uyumuyorsun?" diye sordum.

"Bütün gün uyudum. Şimdi cin gibiyim."

"Öksürük şurubu al. O seni bayıltır."

"Aldım ama henüz etki etmedi. Şu an seninle konuşmak pek iyi bir fikir değil muhtemelen. Bu şeyin etkisi altındayken aptalca şeyler söyleyebiliyorum."

"Aptalca değil. Sadece bana normalde söylemeyeceğin şeyler. Ben o öksürük şurubunu çok seviyorum. İki gündür senin hakkında bir yılda öğrendiğimden daha çok şey öğrendim."

"Yine de hâlâ benimle konuşuyorsun."

"Bu bir yük ama birinin yapması gerek."

Güldü. Bu nasıl da güzel bir sestti.

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra, "Dinle Cassie. Ben düşündüm de..." dedi.

"Hı hı." Tedirginliğini telefondan hissedebiliyordum.

"Ben... geçen gün annem aradığında aylık ettiğimi biliyorum ama... senin Şükran Günü'ne gelmeni istiyorum." Sesi daha yumuşadı. "O kadar günü seni görmeden geçirebileceğimi sanmıyorum. Annemi aradım ve ondan misafir odasını hazırlamasını istedim."

Şok oldum ve inanılmaz duygulandım.

"Ethan..."

"Başka plan yapmadın, değil mi?"

"Şey... Yaptım sayılır. Tek kişilik dondurulmuş hazır hindi yemeği aldım. Ondan bu kadar çabuk vazgeçebilir miyim, bilmiyorum. Kızılçık sosu da var."

"Demek öyle. Evet. Yani bahsettiğin gerçekten lezzetli bir hazır yemek. Düşünmek için biraz zaman ister misin? Aklını çelmek falan istemem ama Maggie'nin gurme yemek şirketi var, biliyorsun değil mi? Baskı altında falan hissetme."

Güldüm. "Sen böyle anlatınca tabii ki de gelmek isterim."

Bunun şüphe uyandırıcı derecede bir randevuya benze-yişi de gözümünden kaçmamıştı. Yataktan sıçrayarak kalkıp mutluluk dansı yapma isteğine karşı koydum.

“Güzel. Yarın akşam seni alırım. Nerede olacaksın?”

“Yarın derse gelmeyecek misin?” Onu sabah görmeyeceğimi öğrenince hayal kırıklığına uğradım.

“Hayır, bu öksürüğün geriye kalanını atlatmak için bir güne daha ihtiyacım var. Ayrıca babamla bir hafta sonunu sağ salım atlatabilmek için bütün gücüme ihtiyacım var. Eee? Seni nereden alayım?”

“Yarın akşam tatil öncesi bir şeyler içmek için Jacklerde toplanacağız.”

“Tamam. Oraya gelirim. Annem ve babamla yemek için New York’a arabayla gideriz, pazar akşamı da döneriz.”

New York City’de dört gün geçirme fikri bile yeterince sersemleticiydi ama o süre boyunca Holt’la birlikte yaşayacağımı bilmek mi? Mutluluktan havalara uçmak, hislerime en yakın ifadeydi.

“Holt birdenbire böyle... iyi davrandığın için endişelenmeli miyim?”

Güldü. “Belki de endişelenmelisin. Bu kesinlikle benim de ödümü patlatıyor. Ne istediğine dikkat et Taylor. Tek söyleyebileceğim bu.”

“Hıh! Pinokyo gerçek bir çocuk olmak istedi ve sonunda bir sorun çıkmadı.”

“Doğru ama sertliğinden sonsuza kadar mahrum kaldı. Bir düşün.”

Ben de güldüm ve birkaç saniye sonra o esnediğinde ben de esnedim.

“Hadi uyu. Yarın görüşürüz,” dedi.

“Tamam. Olur.”

Biz telefonu kapatırken, değerli bir kalıntı ya da hazineyi açığa çıkarmak için ufacık bir fırçayla çalışarak toprak parçalarını yavaşça temizlemekle yıllarını geçiren bir paleontolog gibi hissettim kendimi. Holt’un kendisine kalıntı

dememi onaylayacağını pek sanmıyordum ama yine de gülümsedim.

* * *

Ertesi akşam saat altı olduğunda, sınıf arkadaşlarımla çoğu körkütük sarhoş olma yolunda hızla ilerliyorlardı. Bazıları ailelerini ziyaret etmek için evlerine gitmişlerdi ama çoğunlukla herkes benim gibi Noel'i bekliyordu. Şükran Günü, aslında dört gün boyunca sarhoş olmak için bir bahaneydi.

Ruby, koltukta yanıma oturdu ve kafasını müziğin ritmine göre sallayarak aşırı sert margaritasından yudumladı. Ben de onun yanında oturmuş, Holt'un gelmesini beklerken heyecanla bacağımla sallıyordum. Ruby, rahatlamam için Jack'ten bana bir içki daha getirmesini istedi ama şu an bir kutup ayısı gibi giyinsem ve sıvı nitrojene batırılsam bile rahatlayamazdım.

Mariska ile Troy'un etkileyici *swing* dansı hareketleriyle dans pistini kasıp kavurmalarını izliyordum. Onlar ayrıldıklarında kapının girişinde Holt belirdi.

Ahhh! Geldi.

İnsanlar onu görünce kuvvetli bir gürültü koptu ve efsanevi bir yaratılmış gibi herkes etrafında toplanmaya başladı. Ona nasıl olduğunu sorup onu özlediklerini söylüyorlardı. Zoe ona sarıldı. Jack sırtını sıvazladı. Holt gülümseyip cevap verse de bu süre boyunca dikkati tamamen benim üstümdeydi.

Güçlkle nefes alabiliyordum.

Ruby yanımda, "Vayyy! Holt seksiliğini arttıran tuhaf bir tür bronşit mi geçirdi? Çünkü... Offf! Amma hoş görünüyor," dedi.

Siyah kot pantolon ve koyu mavi, V yakalı bir kazak giymişti. Saçları dağınıktı. Yeni tıraş olmuştu. Gözlerimi

ondan alamadım. Biraz yorgun görünüyordu ama onu son gördüğümde daha az solgundu. İçimden yanına gidip ona sarılmak ve sülük gibi yapışıp kalmak geldi.

Tabii ki de şu an üstümde olan mini etekle sürtük bir sülüge benzerdim. Diğer sülüklerin dışladığı ve arkasından konuştuğu bir sülüge...

Ayağa kalkıp ona doğru ilerledim. Yakınında olmaya ihtiyacım vardı.

Onun önünde durduğumda Jack, Lucas'ın bugün oyunculuk dersinde nasıl mastürbasyon rolü yaptığını ve Erika, ona cesur davrandığını söyleyerek övgüde bulununca herkesi nasıl şaşırttığını anlatıyordu.

Jack, "Yemin ederim dostum, o sert, çirkef ifadesinin altında, Erika kesin bir seks manyağı," deyince herkes güldü.

Ben dudaklarımla sessizce, "Selam," deyince Holt bana gülümsedi ve ellerini ceplerine soktu.

"Selam."

Jack omzuna dokundu. "Sana içecek bir şey getireyim mi? Bira mı istersin? Yoksa viski shot mı?"

"Hayır, teşekkürler. Biz çok uzun kalmayacağız."

"Biz mi? Biz kim?"

"Ben ve Taylor."

Jack etrafındaki kalabalığa baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Senle Taylor mı? Bak seeenn! Neler oluyor burada?"

Holt'un gözlerine anlık bir panik hâkim oldu ama derin bir nefes alıp, "Tatili New York'ta benimle geçirecek," dedi.

Vay be!

Jack afallamış bir halde bize baktı. Lucas ve Zoe de ona katıldı.

Ağzımın açık kaldığını hissedebiliyordum ama şu an kapatamayacak kadar şoktaydım.

Jack, "Gerçekten mi?" diye sordu. Holt kafa salladı ve Jack bana döndü. "Taylor, gizemli erkeğin senin burada-

ki uzun boylu, etkileyici herifle zaman geçirmene bir şey demeyecek mi? Yani ikinizi *Romeo ve Juliet*'te gördü, değil mi? Bu, senin açısından inanılmaz derecede aptalca bir hamle olabilir."

Avery'nin dikkatini başka tarafa çekecek bir şey, bir cevap düşünmeye çalışıyordum ama anlaşılan bunu yapmam gerek yoktu. Durum Holt'un kontrolü altındaydı.

"Aslında Jack," deyip heyecanla yutkundü. "Onun gizemli erkeği benim ve ben, onun benimle zaman geçirmesini hiç sorun etmiyorum."

Ortama korkunç bir sessizlik hâkimdi. Müzik durdu ve eğer dikkatlice dinlersem dışarıdaki çalılardan arasından esen rüzgârı duyabilirdim muhtemelen.

Nefes almayı kestim. Eğer hareket edersem, bu harika rüyadan uyanacağım diye ödüm patlıyordu.

Jack inanamayarak bir Holt'a bir bana baktı. "Özür dilirim ama neee? Sen onun bize bahsettiği herif misin? Yani onunla yatmayan şu geri zekâlı..."

Holt ona ters ters bakıp gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Evet. O benim. Şu geri zekâlının ta kendisiyim."

Aman Tanrım! Lütfen uyanmama izin verme. Bu gerçek olsun.

Beklenti yüklü bir sessizlik olduktan sonra Jack yumruğunu havaya kaldırıp, "Evet bel!" diye bağırdı.

Herkes aralarında konuşmaya başladı ve Jack dönüp arkasındaki insanlarla çak yaptı. "Tamam. Taylor'm Holt'dan başka birisiyle çıktığını söyleyen herkes, alalım paraları. Bahisler kapandı. Sonuçlar geldi! Tekrar ediyorum. Sonuçlar geldi. Birisi bana Erika'ya ödeme yapmamı hatırlatsın."

Salon konuşup gülen insanlarla, havada sallanan paralar ve biletlerle New York Borsası'na dönmüştü.

Holt, "Bir dakika!" diye bağırp Jack'e öfkeyle baktı. "Sen... Sen Taylor'la birlikte olup olmadığımıza dair bir bahis mi yürüttün?"

Jack'in yüzü düştü. "Şey, evet ama eğlence içindi dostum. İkiniz aylardır birbirinize hülyalı hülyalı bakıyorsunuz. Bununla bir şekilde eğlenmeliydik."

Holt kasılarak, "Hadi ama ya! Ben hülyalı falan bakmıyorum," dedi.

Lucas omzunu hafifçe sıvazladı. "Bunu söylediğime üzgünüm ama kesinlikle bakıyorsun kardeşim. Neyse ki *Romeo ve Juliet* için iyi eleştiriler aldınız. Çünkü gerçek hayatta, ikiniz de rol yapmak konusunda berbatsınız."

Holt bana şok olmuş bir halde baktı. Ben de ona yaklaşıp elimi göğsüne koydum.

"İıı... Yani... Vay be!"

Gözlerini kırıştırdı ve kafasını salladı. "Az önce ne oldu Tanrı aşkına?"

"Güzel soru."

Birkaç saniye boyunca etrafındaki hareketliliği şaşkınlıkla izleyerek aynen bir Japon balığı gibi olduğu yerde kaldı. Ancak ben kazağının boynunun üstünde kalan tenninde parmaklarımı gezdirince dalgınlığından çıkıp bana baktı.

"Merhaba, ben Cassie Taylor. Tanıştığımızı sanmıyorum."

Bu nükteli bir ifadeydi ama gerçektir. Önümdeki bu açık ve kendini ifade eden erkek de kimdi?

Kulakları pembeleşti. "İıı... Evet. Merhaba."

"Az önce olan şey... beklenmedik bir durumdu."

"Evet. Ama iyi anlamda beklenmedik bir durumdu, değil mi?"

Ben ona kafam iyiymiş gibi gülümserken nasıl bunun aksini düşünebilirdi ki?

"Çok iyi anlamda beklenmedik bir durumdu. Bu akşam buraya geldiğinde ilişkimizi açıklamayı planlamış mıydın?"

"Hayır. Şey, evet. Yani kesin emin değildim ama seni gördüğümde, ben... Sanırım, seni istiyor olmamın korkumdan daha ağır bastığını fark ettim son birkaç gündür. Kendimi senden mahrum etmekten bıktım. Bu inanılmaz yorucu bir şey. Ben seninle olmak istiyorum."

Kollarımı boynuna doladım. Neyse ki kim bakıyor diye etrafa sadece bir kez baktıktan sonra bana odaklandı.

"Panik olmayı bırak."

Bana bakarken nefes alış verişleri gittikçe daha da hızlandı. "Bırakmamı sağla."

Kafasını aşağı çektim. Beni öptüğünde yumuşak ve tatlıydı ama nefes alış ve kollarını sıkıca bana dolayışı tepkisinin hafiften çok öte olduğunu gösteriyordu. Etrafımızda bir kaç tezahürat oldu ama onları görmezden geldik. Bütün dikkatim sürtük bir sülük olma isteğime karşı koymaya yöneltilmişken onları görmezden gelmek oldukça kolaydı.

Beni daha sertçe öptü ve şehvetle bulanık zihnimle, onun herkesin önünde böylesine cesur davranmasından etkilendim. Bunun onun için çok büyük bir mesele olduğunu biliyordum.

Gurur duydum.

Holt geri çekilince herkes alkışladı. Beni koridordan boş çalışma odasına doğru götürürken onlara şaka olarak el hareketi çekti.

Ben kapıyı arkamızdan kapatınca rahat bir nefes alıp parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Gördün mü? Haftalarca süren onca gizlilik ve inkârın ardından, bu o kadar zor muydu?"

Beni kendine çekti. Bana bakarken ellerini popomda gezdirmekten hiç çekinmedi. "Taylor, bütün dürüstlüğümlle söyleyebilirim ki evet. Gerçekten aşırı zordu."

Beni kendine daha az hâkim olarak tekrar öptü ve geri götürerek duvara yasladı. Boğazının içine girip gırtlığına sürtünmek istememe neden olacak şekilde inledi.

Çıkardığım sesler utanç verici derecede yüksekti. Çok uzun bir süredir onun kendini rahat bırakıp aramızdaki bu şeye teslim olmasını bekliyordum. Şimdi bunu yaptığına göre bu hayalden de öteydi.

Hiçbir tedirginlik, utanç yoktu. Beni, durmaktan korkuyormuş gibi öpüyordu. Sanki ayrı kaldığımız bütün o günleri telafi etmeye çalışıyordu.

Bir yanım hâlâ bunun gerçek olmadığına ikna olmuştu ama bana sürtünebilmek için beni kaldırıncı umursamamaya karar verdim. Her neyse kabulümdü.

Köprücük kemiğimden aşağı doğru öperken, "Gerçekten durmamız gerek," dedi.

Saçını çektim. "Tabii ki de öyle. Aramızdaki bu alev alev şehveti durdurmanın en iyi yolu bu. Güzel plan."

Göğüslerimi avuçladı ve kazağımın üstünden okşadı. "Benimle dalga geçme."

"O zaman böyle aptalca şeyler söyleme."

"Haklısın. Sen aletime dokunmamaya devam edebilesin diye herkesin önünde çift olduğumuzu açıklamadım. Orası kesin."

"Oraya gelmek üzereyim." Onu kot pantolonunun üzerinden avuçlarken nefes alış verişim bariz duyuluyordu.

Elini arkamdaki duvara koydu ve kafasını eğdi. "Ahh, Tanrım!"

Onu kumaşın üstünden sıktım. Kafasını, alnını alnıma yaslayacak kadar eğdi.

Nefes nefese kalmış bir halde geri çekilip, "Benimle tekrar dalga geçme riskini göze alarak söylüyorum ama gerçekten bunu yapmayı kesmen gerek. Eğer annemlerdeki akşam yemeğine yetişeceksek yola çıkmamız gerek."

İstemeye istemeye elimi geri çektim. O da geri çekilip iç geçirdi. "Bana sadece bir dakika ver. Jack buradan sertleşmiş bir halde çıkacağıma dair bir bahis koymuştur ortaya muhtemelen."

"Belki ben de gidip biraz para yatırmalıyım. Çok kazanabilirim."

"Özellikle o neredeyse olmayan eteğinde orada durmaya devam edersen."

"Bu hoşuna mı gitti?"

"Hayır dersem çıkaracak mısın?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Uzun parmaklarını üst bacağında gezdirerek eteğimin altını araştırmaya koyuldu.

Nefes nefese, "Ethan, eğer oralara gidersen bu odadan yakın bir zamanda çıkamayız kesinlikle. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedim.

"Biliyorum. Sadece çok seksi bir kız arkadaşım var ve ellerimi ona değdirdiğimde kendimi kaptırıyorum."

Ciğerlerimdeki bütün nefes boşaldı. "Sonunda kız arkadaşın olduğumu kabul mü ediyorsun?"

Cevap verdiğinde sesi şefkatliydi. "Evet Cassie. Sen benim kız arkadaşımısın."

Sevinçten havalara uçacak gibi oldum.

Onun bu kelimeyi söylemesinden yakın bir gelecekte bıkacakmışım gibi görünmüyordu.

Gülümsemesine rağmen gözlerinde biraz panik de görüyordum.

"Sırf bunu söylemek bile seni korkutuyor, değil mi?"

"Biraz."

"Sence buna alışabilir misin?"

Boynumu okşayıp bir saniye düşündü. "Umarım öyle olur. Alışmak istiyorum."

Ucuz duvar kâğıdı sırtışıma geri geldi. "Ben de."

O gülümsedi, ben de kollarımı ona doladım. "Korktuğun bu muydu? Çünkü bu tarz şeyler konusunda pek deneyimim olmasa da... bence şimdilik gayet iyi gidiyor."

Gülümsemesi soldu. "Taylor, seni ilişkiler konusunda berbat olduğum konusunda bir kez daha uyarmak zorundayım. Bunu yeterince açık ifade ettim. Değil mi?"

Parmak uçlarımda yükselerek onu öptüm. "İdare edeceğiz. Bu kadar çok düşünmeyi kes."

Kafasını sallayıp iç geçirdi ve bir anlığına bana karşı tamamen açıldı.

Ve işte o an, kendisi hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

ON DOKUZ

NEW YORK, NEW YORK

New York City

Holt Ailesinin Evi

Kaldırımında durduğumuz yerden, Holtların kahverengi kum taşından inşa edilmiş evi çok büyük ve heybetli görünüyordu. Ürperdim.

Tamam, Cassie. Sakin ol. Her şey iyi gidecek.

Holt'a baktığımda, onun da gergin göründüğünü fark ettim.

Derin bir nefes aldım. "Eee? Plan ne?"

Holt kaşlarını çattı. "Plan mı?"

"Annenle babanın önünde nasıl davranacağız? Birlikte olduğumuzu saklayacak mıyız?"

"Saklamak mı istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman hayır, saklamayacağız."

Bunu inanarak söylemişti ama biraz panik olduğu da gözümden kaçmamıştı.

“Eee, ne yani? Onlara sevgili olduğumuzu mu söyleyeceğiz?”

Bir saniyeliğine tereddüt etti. “İl... Evet.”

Hâlâ ikna olmamıştım. “Yani sen, eve annesi ve babasıyla tanıştırmak için kız arkadaşı Cassie’yi getiren, erkek arkadaşım Ethan mısın?”

“Evet.” Bu kez daha az tereddüt etti ama hâlâ bir parça vardı.

“Ailenle zaman geçiren ve normal kız arkadaş, erkek arkadaş şeyleri yapan normal bir erkek arkadaş ve kız arkadaş? Bütün erkek arkadaşça ve kız arkadaşça şeyleri...”

“Tamam. Erkek arkadaş ve kız arkadaş demeyi kes. Bu sinir bozucu bir şey.”

“Sen de söylersen keserim.”

“Neden ki?”

“Söyleyebildiğini bileyim diye.”

“Jacklerde söyledim.”

“O yıllar önceydi. Bir daha söyle.”

Gözlerini devirdi. “Sen benim kız arkadaşımsın. Tamam mı? Benim çok seksi ve çok sinir bozucu kız arkadaşım.”

“Ayyy erkek arkadaşım, bu senin bana, yani kız arkadaşına söylediğin en tatlı şey.”

Holt kafasını salladı ve gülmemeye çalıştı. “Şimdi şunu keser misin?”

“Tabii ki.” Bir saniye bekledikten sonra, “Sana tatlım diyebilir miyim?” diye sordum.

“Hayır.”

“Şekerim?”

“Hayır.”

“Melek surat?”

“Tabii ki de hayır.”

“Tamam, peki. İkimiz de hemfikir miyiz diye kontrol ettim.”

Güldü. Ben de güldüm ama çok yapmacıktım. En azından gülmek, panik olmuyormuş gibi yapmama yardımcı oluyordu.

“Ama dinle,” deyip elimi tuttu. “Bırak da annemle babama, doğru zamanda ben söyleyeyim. Tamam mı? Birkaç gün önce anneme senin kız arkadaşım olmadığın konusunda yemin ettim ve buraya kalmaya geleceğinde de aynı şeyi söyledim. İçeri girip birden bunu söyleyerek bir pislik gibi görünmek istemiyorum. Sadece bana biraz zaman ver. Olur mu?”

Yine bana karşı olan hislerini sakladığını söyleyerek biraz edecektim ama partide yaptığı şeyden sonra meselenin bu olmadığını biliyordum.

Tekrar kapıya baktım ve gerginliğim daha da arttı. Daha önce erkek arkadaşımın ailesiyle hiç tanışmamıştım. Hatta tanışacak aileyi bırakın, daha önce erkek arkadaşım bile olmamıştı. Yani evet, onlarla daha önce tanışmıştım ama o zaman kız arkadaşı değildim.

Holt gerginliğimi fark etmiş olmalıydı ki eğilip beni şefkatle ve uzun uzun öptü. Geri çekildiğinde biraz daha iyi hissediyordum.

“Cassie, bir sorun yaşamayacaksın. Panik olmayı kes.”

“Ya benden nefret ederlerse?”

“Saçmalama. Seninle zaten tanıştılar ve ben kendimden emin bir şekilde söyleyebilirim ki babam seni bana tercih ediyor. Burada gergin olması gereken benim. Eğer annem sarhoş olursa aile fotoğraf albümünü çıkarıp sana oğlunun çıplak fotoğraflarını gösterme olasılığı yüksek.”

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. “Bu söz konusu fotoğraflar yeni mi? Çünkü... İmmm... Öyleyse onları görmek isterim.”

Holt kafasını sallayıp arabanın bagajına gitti ve çantalarımızı çıkardı. “Evet. Annemde yetişkin oğlunun bir dizi çıplak fotoğrafı var. Bu çok normal.”

“Ne var ya? Hayal kurmak da mı yasak?”

Arabayı kilitledi. Ben çantamı almaya yeltenince beni kovaladı ve kendisi alıp bana merdivenlerden çıkmamı işaret etti.

“Çanta falan taşıyorsun bir de. Tam bir centilmensin.”

Bana utangaç bir şekilde gülümsedi. “Eğer bu sevgililik meselesi biraz ilerledikten sonra da hâlâ nazik bir centilmen olduğumu düşünürsen, bunu ilk düşünen sen olacaksın. O yüzden beklentilerini düşük tutsan iyi olur.”

“Asla. Etek boyum gibi beklentilerim de çok yukarılar-da olacak.”

Bacaklarıma ihtiraslı ve onaylayan gözlerle baktıktan sonra kapıyı açtı ve beni evin holüne yönlendirdi. “Anne! Elissa! Biz geldik.”

Tiz bir havlama, sonra da parkelerin üstünde pati sesleri duydum. Sonra bacakları olan bir tüy yumağı aniden koridorda belirdi. Uzun, taba rengi tüyleri ve pembe diliyle bize doğru geldi. Holt’un yanına gelince dizlerine atladı ve kendisini kucağına almasını istedi.

Holt çantaları bırakıp köpeği kucağına aldı. Sonra suratını yalamaya çalışınca onu kendinden uzakta tuttu.

“Off Tribble, sakın ol. Misafirimiz var.” Küçük köpek kıpırdandı ve havladı. Holt suratını assa da onu çok sevdiğini anlayabiliyordum. “Tribble, bu Cassie. Birkaç gün bizimle kalacak. O yüzden hareketlerine dikkat et.”

Gidip onu sevdim ama Holt beni durdurdu.

“Dikkat et. Yabancılar karşı tuhaf davranıyor. Özellikle de kadınlara.”

Tribble elimi koklarken siyah gözleriyle bana şüpheyle baktı. Sonra dudaklarını geri çekti ve hafifçe hırladı. Başka bir köpek olsa bu hareketi korkutucu olabilirdi ama o yapınca tatlı görünüyordu.

Holt onu geri çekip sinirli baktı. "Tribble, hayır. Çirkeflik yapmayı kes."

Onu yere koyduğunda, köpek bana küçümseyen bir ifadeyle baktıktan sonra arkasına dönüp koşarak gitti.

Ethan'ın annesi koridordan gelirken, "Onun kusuruna bakma. Ethan dışında herkesten nefret ediyor. Charles'la bana da onu beslediğimiz için katlanıyor ama bizimkisi en iyi ihtimalle zayıf bir ilişki. Hoş geldin Cassie. Seni gördüğüme çok sevindim," dedi.

Bana sarıldıktan sonra Ethan'ı yanağından öptü. Onun annesine gülümseyişi içimi eritmişti.

"Babam evde yok mu?"

Maggie kafasını salladı. "Hayır. Fazla mesai yapacak."

Bu haberin Ethan'ın duruşunu rahatlatmasına neden olduğu gözümünden kaçmadı.

Bayan Holt, "Eee? Yemek hazır sayılır. Neden Cassie'ye odasını göstermiyorsun? Böylece rahat bir şeyler giyip elini yüzünü yıkayabilir. Elissa on beş dakikaya evde olur. Sonra da yemek yeriz."

Holt beni merdivenlerden yukarı, rahat bir yatak odasına çıkardı ve çantamı yere koydu. Ben etrafa bakarken onun onayımı beklerken beni incelediğini hissedebiliyordum.

Eliyle işaret ederek, "Evet, işte burası," dedi.

"Çok güzelmış."

Odanın dekoru modern ama rahattı. Yatak kocamandı. Benim yamuk yumuk tek kişilik yatağımın yanında bu lükstü. Yatağın yaylarını test etmek için kendimi sırtüstü bıraktım. Ancak Ethan'a döndüğümde bana baktığını fark ettim. Hem de doğruca memelerime.

"Banyo koridorun sonunda," derken bakışları çok derindi. Daha önce hiçbir banyo tarifi böylesine tahrir edici olmamıştı.

“Senin odan nerede?” Tepemde dikilirken ne kadar uzun ve iri olduğunu fark ettim.

“Yandaki oda.”

“Hımm... Yakın mı o zaman?”

“Çok.”

“Görebilir miyim?” Hâlâ yatak odasından bahsettiğime emindim.

Onun çocukluk odasını görmenin beni neden tahrik ettiğini bilmiyordum ama kesinlikle ediyordu.

Sakin görünmeye çalıştı ama parmaklarıyla üst bacaklarında ritim tutuşuna bakılırsa endişesi artıyordu. “Tabii.”

Bu, yani muhtemelen gizli kalmasını istediği yanlarını bana göstermesi onun için büyük bir adımdı.

Beni koridora çıkarıp yandaki odaya götürdü ve önce benim girmemi işaret etti. Sonra çantasını kapıdan girince hemen içeriye bıraktı.

Oda Westchester’dakinden daha düzenliydi ve yatağın üstünde çerçeveli *Taksi Şoförü*, *Rıhtımlar Üzerinde*, *Kızgın Boğa* ve *Sonsuz Ölüm* posterleri vardı. Bahse girecek olsam, paramı en sevdiği aktörlerin bu filmlerden olduğuna yatırırdım.

Kapının karşısındaki duvarda raflar vardı. Üstlerinde sadece kitaplar değil, kupalar ve fotoğraflar da vardı. Daha yakından bakmak için yaklaştım. Ethan’ın hâlâ tedirgin bir akbaba gibi kapıda beklediğinin de farkındaydım.

O kadar çok kupa ve kurdele vardı ki hepsini hazmetmek güçtü. Birini alıp üstündeki yazıyı okudum: *Eyaletler Arası Koşu Şampiyonu – Ethan Holt*.

Kapıda suratı asık duran çocuğa döndüm. “Demek oldukça hızlı bir koşucuydun ha?”

Omuz silkti. “İdare ederdim.”

“Tabii. Sadece idare eder olan insanlara kupa verirler hep.”

Fotoğraflara daha yakından bakmak için eğildim. Birisinde Holt, bir bacağına öne uzatmış, arkadakini kırmış, bir engelin üstünden atlıyordu. Saçları şimdikinden uzundu ve yüzünde kararlı bir ifade vardı. Başka bir fotoğrafta kafasını geriye atmış, kollarını kocaman açmış, yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle bitiş çizgisini geçiyordu. Neredeyse bambaşka bir insan gibi görünüyordu. Ethan'ın, daha az gergin erkek kardeşi gibiydi.

Daha aşağılarda, okul takımının ceketlerinden giymiş erkeklere sarılmış kızların olduğu bir grup fotoğrafı vardı. Onun kolunu bir kıza doladığını görünce nefesim kesildi. Ona bariz bir şefkatle bakıyordu. Sonra kızın ona değil, diğer uçtaki sarışın çocuğa baktığını fark ettim.

Aman Tanrım!

Vanessa ve Matt mi?

Yanımdan uzanıp fotoğrafı yüzüstü koydu. "Bunu neden sakladığımı bilmiyorum. Yıllar önce atmalıydım. Yani bunu görmediğim için aptaldım, değil mi? Biz birlikteyken birbirlerini becerdikleri barizmiş."

Ona döndüğümde yere bakıp ellerini ceplerine soktu.

"Kendine bu kadar fazla yüklenme. Yani anlaşılan zavallı kızın aklı başında değilmiş. Belki de körmüş. O hödüğü sana tercih etmek mi? Ne düşünüyormuş acaba?"

Biraz rahatladı ama onun bu durum yüzünden incinen yanının bana inanmadığını biliyordum.

"Şey... Evet. Her neyse. Matt düzgün bir çocuktuk. En azından ben öyle olduğumu sanmıştım. Ta ki onu kız arkadaşımı becerirken bulana kadar..."

"Ethan?" Elimi göğsüne koydum ve birkaç saniye sonra gözlerime baktı. "Ben Matt'le hiç tanışmadım ve eminim iyi huyları vardır ama Vanessa, onu sana tercih ettiği için bir yerlerde 'Bir Kızın Dünyadaki En Aptalca Başarısızlığı' plaketi vardır. Bu konuda bana güven."

Eğilip beni öptü. Öpücüğü yavaş ve yoğun olsa da aynı anda yüksek sesle nefes aldık.

Ah, bu çocuk ve dudakları!

Bu kadar kısa sürede, kendimi bir şeyden mahrum bırakılmış gibi hissetmeme neden olabilmesi çılgıncaydı ve ne olduğunu anlamadan onu yatağına itip üstüne oturdum.

O nazıkçe boynumu emerken, "Eee? Vanessa dışında yatak odana giren tek kız ben miyim?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verirken sesi tenimde titreşti.

"Güzel."

Onu yatırıp vahşi bir sahiplik duygusuyla öptüm. Bunun hoşuna gittiğini belli ettiğini düşündüğüm bir ses çıkardı ve yan yatıp bacağına bacaklarımın arasına alınca bu ses daha da yükseldi.

Ahh, evet! Bacağına seviyorum. Harika bir bacak.

"Durmaliyiz." Sesi kesik kesikti ve tedirginlikle kapıya bakıyordu.

Öperek boynundan aşağı indim. "Durmak kötü. Tabii belki buzlu bir yolda kontrolünü kaybedersen ve kesinlikle ölümüne doğru hızla yol alıyorsan değil. O zaman hayatı önem taşır. Ama şu an kesinlikle kötü. Korkunç. En berbat fikir."

Boynunda hızla atan nabzını emdim ve konuştuğunda sesi gergin ve kısıktı. "Taylor, annem her an buraya gelebilir, biliyorsun değil mi? Seni, oğlunun bacağına sürtünürken yakalamasını mı istiyorsun gerçekten?"

Donup kaldım. Tam da o an koridordan gelen ayak seslerini duydum.

Aman Tanrım!

Neredeyse yarım saniyede ayağa kalkıp üstümü başımı ve saçımı düzelttim. Bu arada da, gerçekten öyle olsam da azgın bir bakire gibi görünmemeye çalıştım.

Ethan neşeyle güldü ve doğrulup oturdu. Sonra ereksiyonunu saklamak için bir yastık aldı.

Ayak sesleri yaklaştı. Sonra Elissa kapıda belirdi. Bir ona bir bana bakıp gözlerini devirdi. "Off, lütfen! Az önce öpüşmüyormuşsunuz gibi yapmayın hiç. Merdivenlerin dibindeyken Ethan'ın iğrenç inlemelerini duyabiliyordum. Kızıışmış bir ayı gibiydi. Ayrıca Ruby arayıp Avery'nin partisinde ilişkinizle nasıl olay yarattığınızı anlattı. Neyse ki! O aptal iddiayı kaybedeceğimi düşünmeye başlamıştım."

Holt kız kardeşine öfkeyle baktı. "Sen de mi bizim üzerimize bahis oynadın?"

"Tabii ki de. Benim için kolay kazanılan bir paraydı. Özellikle de Cassie sen hastayken seni kontrol etmeyi kabul ettikten sonra."

"Elissa! Bahis kazanmak istediğin için mi oraya gitmemi istedin?"

Elissa iç geçirdi. "Hayır. Oraya gitmeni istedim çünkü Ethan için endişelenmiştim. Bir de, birlikte olmayacak kadar aptal olduğunuz için." Sonraki cümlesini daha alçak sesle söyledi. "Benim yüz dolar kazanmam ve yeni bir çanta almam sadece cabası. O yüzden aferin bana!"

Holt sinirlenerek, "Yok daha neler ya!" dedi. "Neden bu ailedeki herkes aşk hayatımla ilgili kendi kararlarımı veremeyeceğimi düşünüyor?"

"Çünkü dört yıldır bir aşk hayatın olmadı abiciğim. Sen, eskiden biraz su yuttuğu için havuza gitmeyen küçük bir çocuk gibisin. Neyse ki sonunda Cassie karşısında erkek gibi cesur davrandın. Eğer yapmasaydın sana birkaç kedi alıp kurtulacaktım."

"Elissa defol git odamdan."

"Hayır. Cassie benim de arkadaşım. Paylaşmayı öğrenmen gerek."

"Onu paylaşmayacağım. Şimdi defol git."

“Çıkar da göreyim.”

“Memnuniyetle,” deyip uzun adımlarla yanına gitti. Onu iri kucağına aldı ve kapının dışına koyup suratına kapattı.

Elissa, “Sen tam bir odunsun,” diye bağırırken sesi kapının diğer tarafından boğuk geliyordu.

Holt birden kapıyı açarak, “Aa! Bu arada, annemle babama Cassie ile birlikte olduğumuzu söylemedim. O yüzden o koca çeneni kapalı tutarsan çok hoş olur. Teşekkürler.”

Holt kapıyı çarpamadan, Elissa ayağını arasına koydu. “O halde düzgün davranırsan iyi edersin, yoksa bütün mahalleye yayın yaparım.”

Holt suratını astı. “Düzgün davranmaktan nefret ediyorum.”

“Ben de sır saklamaktan nefret ediyorum. İdare edecek-sin artık. Ayrıca bırak da içeri gireyim.”

Ethan kapıyı açtı ve gidip yatağın üstüne oturdu. Elissa yanına gelip bana hemen sarıldı. “Cassie buraya geldiğine ne kadar sevindiğimi anlatamam. Sonunda buradaki kıçtan başka konuşacak birine kavuştum.”

Holt pek dikkat etmeden bir *Rolling Stone* dergisinin sayfalarını karıştırırken, “Hadi oradan,” diye geveledi.

Elissa ofladı. “Düzgün davranacağını söylemiştin.”

Holt yatağa sırtüstü uzanarak, “Özür dilerim. Hadi oradan lütfen,” dedi.

Elissa kafa salladı. “Bu daha iyi.”

Güldüm çünkü birbirlerine sataşıp çocuk gibi davran-salar da bunların altında sadece şefkat yatıyordu ve bir er-kek kardeş ya da kız kardeşim olmadığı için ne kadar çok şey kaybettiğimi fark ettim.

Bir süre sohbet ettik ve ertesi günün planları ile ikisinin de bana New York’un hangi kısımlarını göstermek istedik-leri hakkında konuştuk. Holt beni paylaşmak istemediği

konusunda şaka yapmıyordu. Ne zaman Elissa beni bir yere götürmeyi önerse Holt geriliyordu. Bir yanımda onun bu kıskançlığını inanılmaz seksi buluyordu.

Bir noktada Elissa, Holt çantasını boşaltırken onu izlediğimi yakaladı ve gülümsedi. Suratımın ısındığını hissettim.

Ethan banyo malzemelerini banyoya götürünce, Elissa kafasını salladı. "Tanrım! Abime gerçekten abayı yaktın, değil mi?"

Suratım yine kızardı. "Kapa çeneni."

Elissa güldü. "Seninle dalga geçmiyorum. Bence bu harika bir şey ama o pek de kolay idare edilebilir biri değil. Bütün bu sorunlarını omuzlayacak bir kız bulup bulamayacağını merak etmeye başlamak üzereydim."

"O kadar fena sayılmaz."

"Çünkü sen onu idare etmenin yolunu biliyorsun."

"Sence öyle mi? Bazen hiçbir fikrim olmuyor."

Kapıya baktıktan sonra fısıldayarak, "Eğer onu daha çok anlamak istiyorsan ona en alt çekmecedeki olduğunu sor," deyip kafasıyla en uç duvarın önündeki uzun şifoniyeri işaret etti.

"Neden? Orada insan vücudundan parçalar mı saklıyor?"

Elissa güldü ve Ethan geri gelince ayağa kalktı. "Bir nevi öyle sayılır. Sanırım o seninkini gördü. O yüzden sen de onunkini görmelisin."

Holt kız kardeşine şüpheyle baktı. "Sen ne konuşuyorsun?"

"Hiçbir şey." Onu yanağından öptükten sonra koridora çıkarak gözden kayboldu.

Holt bana ters bir bakış attı. "Kız kardeşim sana az önce ne dedi?"

"Bana en alt çekmecende ne olduğunu sormamı söyledin," deyip eğildim ve sesimi alçalttım. "Porno mu? Eğer öyleyse bu benim seninle bakmaktan keyif alacağım bir şey."

Beklediğim gibi gülerek geçiştirmek yerine suratı kızardı ve öfke dolu bir ifadeye büründü. "Lanet Elissa."

"Ne? Ne var orada?" Vücut parçaları olduğuna gerçekten inanmamıştım ama artık pek de emin değildim.

"Orada olan şey benim dışımda kimseyi ilgilendirmez," deyip kalan kıyafetlerini çantasından çıkardı ve bir hışımla çekmecelere soktu.

"Ethan..."

"Kapat bu konuyu. Tamam mı?"

"Gerçekten bana söylemeyecek misin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü özel bir şey. Tamam mı? Çıkıyoruz diye hakımda her şeyi bilecek değilsin."

"İl... Aslında bunun amacının bir nevi bu olduğunu düşünmüştüm," deyip yanına gittim ve ellerimi göğsüne koydum. "Birbirimize sevimsiz yanlarımızı gösterip onlara rağmen birbirimizden hoşlanıp hoşlanmadığımızı anlamamız gerekmez mi?" Sıcak tenine dokunmak için elimi tişörtünün altına soktuğumda kasıldı.

"Taylor..." Ben kaslarına dokundukça göz kapakları ağırlaştı.

"Yani senin birini öldürüp arka bahçene gömmen dışında, bana söyleyeceğin ve seni sevmememi sağlayabilecek hiçbir şey yok. Bunun farkındasın, değil mi?"

Nefes alış veriş hızlandı. Ellerimi yanlarına götürdüm. Sonra avuçlarımı göğüs kafesinde gezdirerek kürek kemiklerine çıkardım. Gözlerini kapattı ve kafasını öne eğdi.

"Ne yapıyorsun?"

“Seni ikna ediyorum,” derken tırnaklarımı sırtında gezdirdim. Bu, inlemesine neden oldu. “Ethan lütfen, bana çekmece de ne olduğunu söyle.”

Ofladı. Tereddütte kaldığını anlayabiliyordum.

“Eğer bana söylersen seni öperim. Hem de çok.”

“Bu alçakça bir hamle.”

“Daha alçaklara da bir şeyler yaparım.”

Gözlerini sıkıca kapattı. “Eğer sana söylersem benimle dalga geçmeyeceğine söz vermek zorundasın.”

“Ben ne zaman...” Konuşmayı kesip iç geçirdim. *Evet, inkâr bile edemiyorsun.* “Tamam. Söz veriyorum.”

“Ayrıca beni öpme sözünü de tutmalısın. Hem de çok.”

“Kesinlikle. Peki ya alçak hamle?”

Bana bakışı ürpermeme neden oldu. “Beni tahrik etme. Annem aşağıda.”

“Tamam, peki. Anlaştık.”

İç geçirip sonra şifoniyere doğru yürüdü. “Unutma. Alay etmek yok.”

Göğsümde haç işareti yaptım.

Cebinden anahtarlığını çıkardı ve küçük, pirinç bir anahtarla en alt çekmeceyi açtı.

Çekmeceyi çekip açarken, “Bunu yaptığıma inanamıyorum bile,” diye söylendi.

Öne doğru adım attım ve içine baktım. Düz, kumaş kaplı defterlerle doluydu.

“İl... Peki.”

Holt bir tepki bekliyordu. Ona verebileceğim tek tepki kafa karışıklığıydı. “Özür diliyorum Holt ama anlamadım.”

Holt iç geçirdi. “Senin günlüğünü okuduğumu hatırlıyor musun? Tam bir pisliktim ve insanların bulabileceği bütün o şeyleri yazdığın için sana bağırmuştım ya? İşte bu yüzden. Birinin bunları bulabileceğinden korkuyordum. Senin bir gün bunları bulabileceğini ve...”

Dedikleri kafamda netleşti. "Aman Tanrım!"

Eğilip defterlerden birini aldı.

"Bütün bunlar şey mi?"

"Evet."

Kapağını açtı ve görmem için bana uzattı:

Ethan Holt'un Günlüğü. Uzak durun!

"Sen günlük tutuyorsun!"

Ethan defteri tekrar çekmeceye koydu ve ayağıyla itip kapattı. "Günlük defteri Taylor. Günlük değil. Arada fark var."

"Ah, lütfen ama! Günlük defterinin günlükten farkı ne?"

"Farklı işte. Tamam mı? Erkekler günlük tutmaz."

"Görünüşe bakılırsa tutuyorlarmış."

"Lanet olsun. Alay etmeyeceğini söylemiştin."

Ellerimi kaldırdım. "Haklısın. Özür dilerim." Bir an sessiz kaldık. Sonra, "Peki onlara ne yazıyorsun?" diye sordum.

"Sanırım senin yazdığına benzer şeyler."

"Gerçekten mi? Yani o zaman sen de yakışıklı bir oyuncunun penisini takıntılı haline getirmiş, cinsel anlamda aşırı yoksun kalmış bir bakire misin?"

Ethan oflayıp kafasını indirdi.

Gülerek, "Özür dilerim," dedim. "Ama günlüğümü okuduktan sonra bana çok çektiymiştin. Benim de biraz eğlenmeye hakkım yok mu?"

Hırslı bir ifadeyle, "Birazcık," dedi.

"Peki, bu günlüklerde ben de var mıyım?"

Kulakları kızardı. Ellerini ceplerine soktu. "Olabilir. Ama bunlarda değil. Kendi evimdekilerde."

"Bir şeyler okumama izin verecek misin? Her şey karşılıklı falan hani."

"Hayatta olmaz. Ya da başka bir hayatta." Yere baktı. Eğlence aradığım için suçluluk duydum. Bunu bana açık-

lamak, onun için çok büyük bir adımdı ve bunu hafife almamalıydım.

Yanına gidip yüzüne dokundum. Sonra parmak uçlarımda kalkıp onu hafifçe öptüm. "Teşekkürler. Bana gösterdiğin için. Bunun benim için anlamı büyük."

Gözlerini kaçırdı. "Önemli değil."

Onu tekrar, bu kez daha uzunca öptüm. Bir an tereddüt ettikten sonra o da bana karşılık verdi. Güçlü kollarını bana dolayarak beni daha tutkulu öptü ve kocaman ellerinin popomu kavradığını hissettiğim anda arkamızda bir boğaz temizleme sesi duydum.

İkimiz de dönüp Maggie'yi kapıda durmuş, gülmemeye çalışırken gördük. "Böldüğüm için affedersiniz ama yemek hazır."

Tek kelime daha etmeden gözden kayboldu.

Holt ofladı ve kafasını omzuma koydu. Ellerinin popomda kaldığını fark ettim.

"Sanırım anneme çıktığımızı söylememize gerek kalmadı artık."

"Evet. Sanırım kalmadı."

* * *

Biz aşağı indiğimizde, Elissa'yla Maggie çoktan masaya oturmuşlardı. Tribble da Ethan'ın olduğunu düşündüğüm sandalyenin başında bekliyordu. Bana sinirli sinirli baktığına yemin edebilirdim.

Maggie geriye kalan boş yeri işaret ederek, "Lütfen otur. Sizi bilemiyorum ama ben açlıktan ölüyorum," dedi.

Ben Holt'un yanına otururken Tribble hırladı ve Holt onu alçak sesle azarladı.

Annesi ona bir tabak makarna uzatınca, "Anne, ben... Iı... Ben sana Cassie ile olan durumu daha önce söylemek istedim ama... şey..." dedi.

Maggie, "Önemli değil hayatım," deyip bana salata dolu kâseyi uzattı. "Ben zaten biliyordum."

Holt kız kardeşine suçlayan gözlerle baktı.

"Bana hiç bakma!" deyip savunmaya geçerek ellerini kaldırdı. "Ben hiçbir şey söylemedim."

"O zaman nereden öğrendi?"

"Tatlım, anne olunca çocuklarının hislerini anlamak kolay. Cassie'ye karşı bir şeyler hissettiğin belliydi. Sonunda bu konuda harekete geçmene sevindim. Sizin adınıza çok sevindim."

Annesi ona salatayı uzatırken Holt ona şüpheyle baktı.

"Off! Peki. Jack Avery, bu sabah, geçen haftaki bahsimi kazandığımı söylemek için aradı."

Holt'un yüzü de çatalı da düştü. "Neeee?"

Maggie utançla ellerini ovuşturdu. "Tatlım, Elissa bana Jack'in teklif ettiği ikramiye oranlarından bahsetti ve ben *Romeo ve Juilet*'te ikinizi gördükten sonra bunun kesin olduğunu anlamıştım."

"Anne ya! Offf!"

"Kızma canım. Annenin yeni bir çift ayakkabıya ihtiyacı vardı."

Holt gözlerini ovuşturdu ve homurdandı.

Benim gerginliğim de çok tiz bir kahkaha olarak açığa çıktı. Hiç narin olmayan bir şekilde kıkırdadım. Üç şaşkın yüz bana çevrildi. Köpeği de sayarsanız dört.

Durmaya çalışıp bir türlü başaramayarak, "Özür dilerim ama bu harika bir şey," dedim.

Maggie de benimle birlikte güldü. Elissa da bana katıldı.

Ethan kafasını salladı. "Neden hayatımdaki bütün kadınlar bana işkence etmeye kararlı?"

Eğilip yanağından öptüm. Karşılaşında hafifçe güldü.

Yemeğin geri kalanı çabucak geçti. Maggie'nin hazırladığı bu ziyafet karşısında büyülenmiştim. Yemeğim bittiğinde zor hareket ediyordum. Zavallı, şişmiş karnum hem cennet hem cehennemdeydi ve yıllardır annemin, nohudun kutsal sayıldığı ya da tadı güzel olan tereyağı ve tuz gibi her şeye, ne pahasına olursa olsun uzak durulması gereken ölümcül zehirler gibi davranıldığı o yemek bozuntularından yediğim için kendi kendime söylendim.

Maggie tatlıyı servis ederken bana kendimle ve ailemle ilgili sorular sordu. Genelde bu kadar açık açık sorguya çekilince gerilsem de Maggie bana fazla meraklı gibi gelmiyordu. Sadece oğlunun kız arkadaşını tanımak istiyordu.

Birkaç kez biz Holt'la konuşurken onu bize bakarken yakaladım. Onda da beni vejetaryen yapmaya çalıştığı anda annemin gözlerindeki o aynı iyimser bakıştan vardı. Holt'la ilişkimizin, Tofu ve pirinç sütüyle olan kısa süreli ilişkimden daha uzun sürmesini umdum.

Holt'a gelince, onu annesi ve kız kardeşiyle izlemek hoşuma gidiyordu. Elissa'yla sürekli kavga ediyorlardı ama her ne kadar sert erkek gibi görünmeye çalışsa da bunlar iyi huylu takışmalardı. Annesiyle arasındaki ilişkiyse onlara hayran hayran bakmama neden olmuştu.

Bir adamın annesine davranışından size nasıl davranacağı belli olur derlerdi. Eğer bu doğruysa o zaman bana kraliçeymişim gibi davranmasını bekliyordum.

YİRMİ

ÇARESİZLİK

Dört gün sonra Şükran Günü bitmişti ve Westchester'a geri dönmüştük. Holt, evimin kapısını daha yeni açmıştı ki üstüne atladım ve onu var gücümle öptüm.

Şaşkınlıkla çantamı bıraktı. Neredeyse düşecektik.

"Cassie, yavaş ol..."

"Bana yavaş olmamı söyleme," deyip onu hemen yakınımdaki koltuğa ittim. "Dört gün Ethan. Sonu gelmeyen okşama, yarıda kalmış orgazm seanslarıyla ve aile meseleleriyle geçen dört gün. Yavaş olma zamanı geçti. Şimdi lütfen kapa çenenin ve beni öp."

Demek üzere olduğu şeyi dudaklarımla engelledim ve kucağına oturup parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım.

Harika hissettiriyordu. Harika bir tadı vardı. Bir erkeğin tadının nasıl bu kadar güzel olabileceğini hiç aklım almıyordu.

Kontrolden çıktığımı biliyordum ama beni bu hale getiren oydu. Ailesiyle geçirdiğimiz hafta sonu, babası evde

olduğunda oluşan hafif gerginliğe rağmen çok hoş geçmişti. Ama onunla yirmi dört saat boyunca kapalı ortamda kalmak, cinsel anlamda tam bir işkenceydi. Kız kardeşiyle etrafı gezmek ve aile yemekleri arasında nadiren yalnız kalabildik. Yalnız kaldığımızda da güzel kısmına gelemeden hep durdurdu. Bütün hafta sonu acı verici, devasa bir ön sevişme seansına dönmüştü ve oyalanmayı kesip derhal biraz rahatlamamı sağlamazsa onun daha önce hiç görmediklerini de kapsayan bir dişilik organları isyanı çıkacaktı. Jane Fonda'nın son yüz gerdirme operasyonundan daha gergindim resmen.

"Gömleğini çıkar," derken bütün yüzünü öptüm. Sonra hafif hafif emerek boynuna indim. Bunun onu çıldırttığını biliyordum.

"Dur... Şey... Ahhh!"

Boynuyla omzunun birleşimini ısırdım ve iyice emdim. Kasığını öyle aniden yukarı kaldırdı ki neredeyse beni kucağından atacaktı.

"Off Cassie!"

"Tişört! Çıksın!"

Çekiştirip kafasından çıkardım. Saçları ona elektrik şoku vermişim gibi görünüyordu. Şu an tam gaz harekete geçen nöronlarımla muhtemelen bunu yapabiliyordum de.

Tişörtünü attığımda, yanımdaki lambaya çarpıp yere düşürerek bir porselen patlamasına neden oldu.

Meydana gelen hasarı incelemeye yetecek kadar uzun bir süre dudağını dudığımdan ayırdı. "Lambayı öldürdün."

Kalçalarımı yuvarladım. "Konuşmayı kes. Lamba önemli değil. Soyunmamız önemli."

Gömleğimin düğmelerini, bakmadan el yordamıyla açmaya çalıştım. İtiraz eder gibi bir şeyler söyledi ama ben yine de çıkardım. Gömlek yere, lamba enkazının yanına

düşerek beni sütyenimle bıraktı. Göğsümü onun göğsüne bastırdım ve rahat bir nefes verdim. Her yerini yalamak istiyordum. Boynundan başladım ve teninin tuzlu, tatlı tadının tadını çıkardım. Bu arada da ona sürtünmek için kalçalarımı hareket ettirdim.

Ahhh! Sertti ve mükemmeldi. Her yerinin tadı mükemmeldi, o kısmının da tadı öyle mi olacaktı, merak ediyordum.

Sırf bunun düşüncesi bile beni daha çaresiz yapıyordu ve ben alev almadan önce, gerçekten bir yerlerim düşecekti.

"Pantolon," dedim. Bu bir kelime değil de daha ziyade boğuk bir havlama sesi gibiydi.

"Ne?" diye sordu. Memelerime harika bir şeyler yapıyordu.

Dilim tutulmuştu ama yine de konuşmaya çalıştım. "Holt, senin için kutsal olan her şeyin aşkına, şu lanet pantolonunu çıkar!"

Bağırışım onun kalakalmasına neden oldu. O yüzden kendi işimi kendim yaptım. Ben kemerini beceriksizce açmaya çalışırken belli belirsiz itiraz etti ama bu aşamada her türlü karşı çıkışı geçersizdi.

Kemer, iki tarafını bir arada tutan sert, metal bir tokası olan aptalca bir kemerdi. Huzursuzca çekiştirip durdum.

"Kahretsin..."

"Cassie..."

"Bu lanet şey nasıl açılıyor?" İki elimle tutup güç kullanarak açılın diye iki yana çekiştirip ittim ama kıpırdamadı. "Lanet olsun Ethan! Yardım et bana."

Kendimi bir felaket filmindeymişim de bu kemer, güzelim *Orgazm* gemisini batıracak bir buz dağıymış gibi hissettim. Onun yok edilmesi gerekiyordu.

Kemer tokası sonunda gevşedi ve ufak bir zafer çığlığı attıktan sonra telaşla kot pantolonunun düğmelerini açmaya koyuldum.

“Seni istiyorum,” derken elimi boxerinin içine soktum.
Ah Tanrım! Evet! İşte bu! İstedğim bu.

Ben aletini avucuma alınca, “Ahhh... Tanrım!” derken gözleri ışıldadı.

“Lütfen Ethan.” Çok mızmızdım. Neredeyse utanacaktım. “Ruby yarına kadar eve gelmeyecek. Bütün ev bizim. Lütfen.”

Yüzündeki ifadeden, bana duymak istemediğim bir şey söyleyeceği belli oluyordu. O yüzden onu susturmak için öptüm ve aletini hafifçe okşadım. İnleyip üst bacaklarımı kavradı. Bunların hiçbirisi telaşımı dindirmiyordu.

Ayağa kalktım ve pantolonumun düğmelerini açıp rekor sürede dizlerime indirdim. Ayakta durarak çıkarmaya çalıştım ama dar oldukları için aptal şeyler ayaklarımdan geçmediler.

“Kahretsın!”

Sağ ayağımı kaldırıp pantolondan kurtarmaya çalıştım ama sonunda dengemi kaybedip yüzüstü Ethan’ın kasığına çakılmayı başardım. Çenem yumuşak bir şeye çarptı. Ethan iki büklüm olup kasığını avuçladı.

“Aaaaaaahhhh! Kızım off!”

“Affedersin. Aman Tanrım. Çok özür dilerim.”

Koltuğa yan düştü. Ona bir şekilde yardım etmeyi çok isteyerek ayağa kalkmaya çalıştım ama ayaklarım hâlâ kot pantolonumun içine hapsolmuştu. O yüzden yine düştüm.

“Lanet olasıca lanet şey!”

Holt yüzünün yarısını koltuğa bastırarak inledi. “Taylor, eğer erkek arkadaşının testislerini mahvedecek esaslı bir kız olmak istiyorsan, gerçek küfürler kullanmaya başlamak zorundasın.”

Yere oturup ayaklarım serbest kalana kadar kot pantolonumu çekiştirdim. Sonra onun önünde diz çöktüm. “Çok özür dilerim. İyi misin?”

"Artık rekor zamanda boşalmak gibi bir sorunum yok. Orası kesin," derken sesi gergin çıkıyordu.

Eğilip saçını okşadım. "Çok özür dilerim."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama bir faydası olmuyor."

"Başka ne yapacağımı bilmiyorum."

Yanımda birbirine dolanmış halde duran kot pantoloma baktı. "Soyunmayı tehlikeli bir spora çevirebilen tek kişi sensin. Bu acele nedir?"

"Ben sadece... Ben seni istiyorum."

"Ben de seni istiyorum ama bu, şu saniye seks yapmamız gerektiği anlamına gelmiyor. Daha üçüncü aşamaya bile geçmedik."

"Evet, geçtik."

Holt alaycı bir kahkaha attı. "Hayır, geçmedik. Senin aletimi ağzına aldığını hatırlardım. Ya da aynı şekilde benim sana aynısını yaptığımı..."

Kasığımdaki zonklamaya neden olan kan yüzüme çıktı ve kızardım. "Sen yapmadın... Yani ben... Üçüncü aşama o mu?" Onun bacaklarımın arasına yüzünü yaklaştırtışını düşününce bir an utandım. "Ben... Iıı... onun dördüncü aşama olduğunu sanıyordum."

Holt doğrulup oturdu ve kaşlarını çattı. "Cassie, dördüncü aşama seks. Sen kaç aşama olduğunu sanıyorsun ki?"

Bilmiyordum ama onun bana hepsini öğretmesini istiyordum.

Onu öpmek için eğildim ama geri çekildi. "Bir... Dur bir saniye. Tamam mı? Sana neler oluyor?"

"Özür dilerim. Ben sadece..." Kendimi hüsrana uğramış ve aptal hissederek topuklarımın üstüne oturdum. "Beni çıldırtıyorsun ve sana bir şeyler yapmak istiyorum. Senin de bana bir şeyler yapmanı istiyorum ama beni durdurup duruyorsun ve ben..." Gözlerim doldu. Onun beni sürekli reddedişi beni incitmiyormuş gibi yapamazdım.

“Buraya gel,” deyip beni koltuğa çekti. Yan yana yattık.

Parmaklarının arkasını yanağımda gezdirdiğinde iç geçirdim. “Sadece, bunu senden daha çok istiyormuşum gibi hissediyorum ve bu berbat bir his. Anlıyor musun?”

Bana, onu Adam Sandler filmlerini sevmekle suçlamışım gibi baktı. “Sen...” Kafasını salladı. “Sen benim seni istemediğimi mi düşünüyorsun? Sen ciddi misin ya?”

Elini yanlarımda gezdirdi, üst bacağımyın çıplak tenine dokundu. “Bir saniyeliğine bile olsa nasıl benim...” Aşağı baktı. “Offf! Senin üstünde ne var böyle?”

Külotumla sütyenim takım değildi ama o bunu umursamadı. Bir parmağımyın ucunu dantelli, klasik kesim külotumun kenarında gezdirdi. Bu, kumaşın altına girmeye en yaklaştığı andı ve kalp atışlarım anında hızlandı.

“Hoşuna gitti mi?”

Elini popoma koydu. “Sen hoşuma gidiyorsun. Külotun sadece ekstra. Eğer anlasaydın... benim ne kadar... Ah! Bir fikrin olsaydı...” Bana şehvetli ve derin bakışlarla baktı. “Cassie, seni istiyorum. Her zaman. Çok fazla.”

Eğilip dudaklarımı dudaklarıyla kapattı ve hafifçe emdiğinde, elini bacağımyıdan aşağı indirip dizimin arkasını tutuşunu neredeyse fark edemeyecektim.

Hassas ve yavaş öpücüklerin arasında, “Seninle dikkatli olmalıym,” dedi. “Çünkü eğer bunu berbat edersem...” Boynumu öptü. Sonra kendisiyle konuşuyormuşçasına, “Bunu gerçekten berbat etmek istemiyorum,” dedi.

“Etmeyeceksin,” deyip suratını ellerimin arasına alarak bana bakmasını sağladım. “Ayrıca en kötü ne olabilir ki? Değil mi?”

Parmaklarını karnımda gezdirdi. Sonra yavaşça memelerime doğru çıktı. Boynumu öperken onları okşadı. Sonra boynumun aşağısını, sütyenimin üstündeki çıkıntıları öptü. Tam beni daha fazla tutuşturamayacağını düşünüyordum

ki elleri daha aşağı indi. Sonra tam da oradaydı. Külötunun üstünden hafifçe dokundu önce, sonra daha sert bastırarak nefesimin kesik kesik çıkmasına neden oldu. Sanki elinde kullanma kılavuzu varmış gibi hazzımı kontrolü altına alarak bütün bu süre boyunca tepkilerimi görmek için yüzümü izledi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Ben hâlâ bu kadar beceriksiz ve her şeyden habersizken o, bedenime ne yapacağını nasıl bilebilirdi ki?

Altmış saniye içinde beni, kendi kendime on dakikada ancak gelebildiğim hazza yaklaştırdı. Bilinçaltıma göre hareket ederek kasığımı eline bastırdım ve beni uçurumun kenarından itecek o büyüülü hissi bulmaya çalıştım.

Ben kafamı koltuğun yastıklarına doğru eğince, "Bu bakış... işte bu bana ait. Ağzının açılışı, göz kapaklarının titreyişi. Bu manzara tamamen bana ait," dedi.

Sonra nefesim kesildi çünkü elini külötumun içine soktu ve danteli yana doğru itti. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. *Ahhh! Yüce Tanrım! Parmakları...*

O mükemmel, enstrüman çalarmış gibi yapan parmakları...

O, daha önce hiç dokunmadığı yerlere dokunurken, ben gözlerimi sımsıkı kapattım.

O da inleyip alnını alnıma yasladı. "Off... Çok yumuşak ve pürüzsüz. Sen bana ne yapmaya çalışıyorsun ya?"

"Ruby," derken nefes nefeseydim ve ne dediğim anlaşılmıyordu.

"Hayır, ben Ethan'ım. Ama bana anlatacağın, sen ve ev arkadaşınla ilgili harika bir lezbiyen hikâyen varsa o zaman dikkatle dinliyorum," deyip daha sertçe bastırdı.

"Hayır," derken zor konuşabildim. "Ruby beni ağda yapmaya zorluyor. O yüzden pürüzsüzüm. İnanılmaz derecede çok acıyor."

Elini daha hızlı hareket ettirdi. Gözlerimi açık tutamadım.

“Şu an Ruby benim kahramanım. Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim.”

“Ahhh! Tanrım... Ben de...”

Sonra her yeri aynı anda öpüyormuş ve her yere aynı anda dokunuyormuş gibi hissettim. Her şey kesik kesik nefesler ve alçak seslerden ibaretti. Benim gerilmeme ve kasılmama neden oldu. Bu yoğunluktan bayılabiliyordum.

“Boşalmanı sağlamak çok hoşuma gidiyor,” diye fısıldadıktan hemen sonra olan oldu. Sırtımı büktüm ve içimdeki bütün o gergin ipler kopup lastik gibi ters yönler e saçıldı.

Ah Tanrım! Offf! Ahhhhh! Tanrım!

Holt benim hazzın katmanlarından döne döne geçişimi izlerken memnuniyetini dile getiren şeyler söyledi. Ben güçl ükle nefes alana ve yanında kendimden geçmiş bir halde yatana kadar beni teşvik eden sözcükler fısıldadı.

Vay be!

Gerçekten vay!

Son birkaç sarsıntı da dindi ve rahatlamanın da ötesinde bir halde kollarında eridim. Günlerdir süren mahrumiyet ve cinsel gerginlik kayboldu. Öyle çok tatmin olmuşum ki hareket edemedim. Neyse ki en azından birimiz, benim orgazm olmamı sağlamayı biliyordu.

Külotumu tekrar eski haline getirdi. Derin nefesler aldım ama küt küt atan kalbimin yavaşlaması sonsuza kadar sürmüş gibiydi.

Gözlerimi açtığımda bana nabzımı tekrar yükseltecek bir ifadeyle baktığını gördüm. Ama göz göze geldiğimiz an bir şeyler değişti ve duygusal duvarları ortaya çıktı.

Onu yanımda tutmaya çalışarak yüzünü okşadım. “Bu... harikaydı.”

“Öyle mi?”

"Off! Evet. Yani sen bana bunun... Ne yani? İkinci aşama olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hı hı."

"Vay be! İkinci aşama süpermiş."

"Şimdi daha az çıldırmış gibi misin?"

"Evet. Kendimi Valium almış bir tembel hayvan gibi hissediyorum," deyip elimi pantolonunun önüne götürdüm ve hâlâ ne kadar sert olduğunu hissettim. "Peki, şimdi de ben senin rahatlamana yardımcı olabilir miyim?"

Gerildi. "Ben rahatım."

"Öncelikle, sen neredeyse hiçbir zaman rahat değilsin. İkinci olarak da, bu kısmın kesinlikle sert. Bence üçüncü aşamaya doğru bir yolculuğa çıkmak ister gibi, hatta gol bile atabilir."

"Cassie..." Benden uzaklaşıp koltuğun diğer ucuna oturdu. "Bu akşam seks yapmayacağız."

"Neden?"

Bana dönerek, "İlk kez seks yapmak konusunda nasıl böyle umursamaz davranabiliyorsun?" dedi.

"Umursamaz davranmıyorum. Sadece o kadar büyüttülecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bu tam da umursamazın tanımı."

İç geçirdim. "Tamam. Peki ama bence ben hazırım. Senin de hazır olduğunu anlayabiliyorum. O yüzden neden sürekli hayır dediğini anlamıyorum. Yani rahatsız hissetmiyor musun? Sen de biraz rahatlamak istemez misin?"

Bana utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Sence annemlerde kaldığımız onca zaman boyunca, bütün o banyo ziyaretlerimin çiş yapmak için olduğunu mu sanıyordun? Dünyadaki en küçük mesanenin benimki olduğunu düşünmüş olmalısın."

"Yani banyoya gittiğinde şey mi..."

Neredeyse hiç utanmadan, "Evet," dedi.

Sırf onun kendi kendine haz vermesi fikri bile yüzümün alev almasına neden oldu. "Annenle babanın evinde mi?"

"Ben o evde büyüdüm. Ergenliğe girdiğimden beri o evde mastürbasyon yapıyorum. Ayrıca ya öyle yapacaktım ya da bütün hafta sonu evde taş gibi aletimle gezecektim ve inan bana o daha beter olurdu."

"Ama eğer seni bu kadar çok tahrik ediyorsam o zaman neden şu an çıplak bir halde yatağında değilsin?"

Penisini düzeltti ve elini saçında gezdirdi. "Cassie, ben senin bir bakire olduğunun aşırı farkındayım ve ilk seferinde hissedeceğin acı dışında bu, hayatında bir dönüm noktası olacak. Bir daha asla ilk seferin olmayacak ve ben senin için bunu berbat etmek istemiyorum sadece."

"Nasıl berbat edebilirsin ki? Ne yaptığını bilmemen gibi bir durum da söz konusu değil. Yani sırf parmaklarınla bile başarabildiklerine bakılırsa, bütün bedenine sahip olmak dünyamı altüst edecektir."

"Ben seksin kendisinden bahsetmiyorum."

"O zaman neden bahsediyorsun? Çünkü kafam karıştı."

Ellerine baktı. "Ya yaparsak ve sen benim istediğin erkek arkadaş olmadığımıza karar verip sonunda benden nefret edersen? İlk seferimizin anısına sonsuza kadar gölge düşer."

"Neden böyle bir şey düşünesin ki?"

Derin bir nefes aldı. "Çünkü benim başıma geldi." Elleri ni önünde kavuşturdu ve çıtlayana kadar parmaklarını sıktı.

Jetonun düşmesi biraz zaman aldı. "Aa! Vanessa... O senin..."

"Evet."

Birkaç saniye sessizlik içinde oturduk. Beni istediğinden şüphe duyduğum için kendimi kötü hissettim. Sonunda pişman olacağım cinsel bir ilişkiye balıklama atlamadığımdan emin olmaya çalıştığını hiç düşünmemiştim.

"Benim yaptığım hataları yapmanı istemiyorum sadece," dedi.

Kafamı salladım. "Tamam. Neyi kastettiğini anlayabiliyorum."

Gözlerinde temkinli bir bakış vardı ama az önce gördüğüm şehvet de vardı. "Öyle mi?"

"Evet. Düşünüyordum da... Şey, böyle davranman çok tatlı."

Ethan suratını astı. "Bana tatlı deme. Bana seksi de ya da harika ya da iyi donanımlı de. Kedi yavruları tatlıdır, ben değilim."

Gülmemeye çalıştım. "Tamam, peki. Sen seksi, harika, iyi donanımlı, esaslı bir erkeksin."

Kafasını salladı. "Bu daha iyi."

Onu ayağımla dürttüm. Ayağımı tutup hafifçe sıktıktan sonra dudaklarına götürüp ayak bileğimi öptü.

Ahh! Yüce Tanrım!

"Yani," deyip baldırımını öptü, "demek istediğim, benim bir sürü sorunum olabilir ama seni istememek onlardan biri değil. Öte yandan senin yanımdayken kendimi kontrol etmek..." deyip külotuma ve çıplak bacaklarıma baktı. "Bu, kesinlikle bir sorun. Beni her zaman o kadar çok tahrik ediyorsun ki gerçekten işi pişirdiğimizde ne kadar kısa süre dayanacağımı düşünmeye utanıyorum."

Gidip kucağına oturdum ve parmaklarımı saçlarına doladım. "Ama işi pişireceğiz, değil mi?"

Ellerini üst bacaklarıma koyup yavaşça okşadı. "Belki. Eğer bu erkek arkadaş-kız arkadaş meselesini bir süre denersen ve sen beni öldürmek istemezsen."

"Evet. Risk alarak belirtmem gerekiyor ki seni öldürmek istesem bile, yine de seninle seks yapmak isterdim. Bu akşam yapmak istemediğine emin misin? Ruby'nin komodininin üstünde bin tane falan prezervatif var. Bir tanesinin eksildiğini fark etmez. Ya da dört tanesinin."

Kafasını geriye attı ve yarı inleyip yarı gülerken boynunu öptüm. Hafifçe ısırp emmemin ne kadar hoşuna gittiğini biliyordum. Beklememizi gerektiren bütün o asil nedenleri ona unutturmaya mı çalışıyordum? Belki de. Tek bildiğim, onu ne kadar uzun süre boyunca öpersem, ona o kadar çok doyamıyordum. Onunla yattığıma pişman olacağımı düşünüyordu. Ben öyle olacağımdan şüpheliydim. Ama eğer bu akşam benimle sevişmeden burayı terk ederse kesinlikle pişman olurdu. Bunu biliyordum.

Karşı koymasına engel olmaya çalışarak her yerini öptüm.

Göğsü sıcaktı. Yumuşak dudaklarımı ve nazik parmaklarımı kullandım. Kafamı kaldırıp baktığımda beni izlediğini gördüm. Daha aşağılara inip belirgin karın kaslarını incelediğimde kafasını geriye yatırıp nefes verdi.

Tenine bir şeyler fısıldadım. Ona ne kadar güzel olduğunu, ne kadar özel olduğunu, ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu söyledim. Bana kaşlarını çatarak karşılık verdi. Bana inandığını düşünmüyordum ama onu inandırmaya kararlıydım.

Dudaklarına geri döndüğümde arzusunu daha çok görmeme izin verdi ve beni öyle derinlemesine öptü ki başımı döndürdü.

Kot pantolonunun fermuarına uzandığımda nefes nefese geri çekildi. "Bu akşam seks yapmamak konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Hayır. Sen beklememiz gerektiğini söyledin. Ben kabul etmedim."

"Ama anladığımı söyledin. Tatlı bir davranış olduğunu düşündün."

"Anlıyorum ve endişen çok tatlı. Sadece tamamen gereksiz olduğunu düşünüyorum," deyip parmaklarımı göğsünde gezdirerek tüylerinin ürperişini izledim. "Eğer

bunu bu akşam daha ileri götürmek istemiyorsan sorun değil. Sadece bana durmamı söyle,” deyip boynunu öptüm. Tenini tattım. Tuzlu ve dışarıdaki soğuğa rağmen sıcak tenini... “Sen ne istersen ben onu yaparım.”

Ben ona sürtünürken kalçalarımı kavradı ama hiçbir şey söylemedi.

“Durmamı mı istiyorsun Ethan?” deyip köprücük kemiğini, göğüs kaslarını ve meme ucunun hemen yukarısını öptüm. Gözlerini sıkıca kapattı. “Yoksa sana dokunmaya devam etmemi mi istiyorsun?”

Gözlerini açtığı anda bakışları alev alevdi. Derin ve şehvet doluydu.

Saçımı yumruğunun arasına aldı. “Seni durdurabileceğimi sanmıyorsun, değil mi?”

“Durdurabileceğini biliyorum. Ama durdurmamamı umuyorum sadece.”

Bana birkaç saniye baktıktan sonra beni kasıp kavuran bir ateşle öptü.

Dudakları, dili... Ah, Tanrım! O dili!

Adeta şehvet tadındaydı. Kokusu da öyleydi. Karşı koymaya çalıştığını hissedebilsem de, ben de onun hassas noktalarını, onun da benimkileri bildiği kadar iyi biliyordum ve ona karşı kullanıyordum.

Ben birkaç dakika daha dil döktükten sonra elleri her yerimdeydi. Elastik kumaşın altına sokuyor, sütyenimin askılarını çeğiştiriyordu. Gittikçe daha doyumsuz olduğunu hissettiğimde geri çekildim. Ben sütyenimi çıkarırken onun bana bakışları tenimi ısıttı. Sonra birdenbire, artık o kadar da temkinli değildi. Bir ses çıkardı ve yemin ederim bu iradesinden kalan son damlaydı. Ayağa kalkıp beni de kucağına aldı. Elleri ve dudakları, o derin ve arzu dolu inlemeleriyle bedenimin her yerinde gibiydi.

Sonra her şey bir anda oluyor gibi gelmeye başladı. Biz

yatak odasına giderken sırtım duvara ve kapılara yaslandı. Saçını çektim. Dişlerimi omzuna batırdım. Beni tek koluyla taşıyor, diğerini de kıyafetlerini çekiştirmek için kullanıyordu.

İkimiz de arzu doluyduk. Telaşlı eller bir şeyleri çekip itiyordu. Çıplak ten dışında hiçbir şeyle tatmin olmayacaktık. Benim için, yere düşen her bir kıyafet parçası bir zafer gibi hissettiriyordu. Ethan'ın çıkardığı her alçak ses benim yeni marşım oluyordu.

Bedenini bedenime her bastırışında onu daha çok hissedebiliyordum ve daha çok hissettikçe de ona daha çok ihtiyaç duyuyordum.

Sonunda ikimiz de çıplak bir halde yatağa yattığımızda, tenime temas eden ten oranı donup kalmama ve nefes almaya çabalamama neden oldu.

Kafamı kaldırıp baktığımda büyülenmiş ifademın aynı-sını onun gözlerinde de gördüm.

"Cassie..."

Onu bir öpücükle durdurdum. "Beni istediğini söyle."

"İstediyimi biliyorsun ama..."

"O zaman seviş benimle."

Kafasını öne eğip nefes verdi. "Senin hak ettiğin..."

"Sensin. Seni hak ediyorum. Tereddüt etmeyi kesip benimle seviş. İlk seferimin özel olmasını istediğini söyledin. O zaman sen özel yap. İlkimin sen olmasını istiyorum. Anlamıyor musun? Bu, bana verebileceğin en özel şey. Lütfen."

Gözlerini sımsıkı kapattı. Bedeni çok farklı şeylerden kaynaklanan gerginlikle kasılmıştı. Kendini nasıl gevşeteceğini bildiğini de sanmıyordum. Onu sırtüstü yatacak şekilde ittim ve üstüne oturdum. Sonra eğildim ve saçlarım göğsüne değdi. Kollarını okşayıp hislerinin oluşturduğu düğümleri çözmeye çalıştım.

“Düşünmeyi kes,” diye fısıldayıp öperek boynundan aşağı indim. Göğsüne geldiğimde iç geçirdi ve izlemek için saçımı kaldırdı. “Bir geceliğine sadece benimle ol. Korku yok. Suçluluk yok. Sadece biz varız.”

Daha aşağı inip karnını öptüm. Teni sıcaktı. Seyrek tüyleri vardı. Kasları dudaklarımın altında kasılırken saçımı tutan elini daha da sıktı.

Alçak sesle, “Beynimi öylece kapatıp düşünmemek kolay değil,” dedi.

“O zaman bırak da sana yardım edeyim.”

Sonra da sertliğine inip önce parmaklarımı gezdirdim. Sonra dudaklarım ve dilimi değdirdim. Bütün kaslarını titreştiren uzun ve gergin bir ses çıkardı.

Of, Tanrım! Çıkardığı bu sesler, bıraktığı bu his... Her temas, nasıl da onun kendini biraz daha kaybetmesine neden oluyordu.

Kafamı kaldırıp baktığımda mest olmuş bir halde beni izliyordu. İlk kez, tamamen ânı yaşıyordu. Düşüncelere dalıp gitmemişti. Ben ona haz verirken yüz ifadesi öyle nefes kesici derecede savunmasızdı ki!

“Tanrım! Cassie...”

Yüzümü nazikçe okşadı. Yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı. Dudaklarımı aletinde hareket ettirerek her dokunuşumun bir şey ifade etmesini sağladım.

Alçak sesle küfretmeye başladığında yaklaştığını anladım. Boşalamadan önce beni kaldırıp uzaklaştırdı ve sırtüstü yatırdı. Beni öptü. Sonra daha önce hiç görmediği her yeri keşfetmek için bedenimden aşağı indi.

Yüzündeki büyülenmiş ifade beni neredeyse güldürecekti. Mükemmel bir vücudum olduğuna ya da dünyadaki en güzel kız olduğuma dair kendimi kandırmıyordum ama bana o anki bakışları öyle hissetmeme neden olmuştu.

Parmak uçlarım meme uçlarımda gezdirdi ve ürperme neden oldu. Sonra dudaklarını değdirdi.

Evet!

Bedenimin her girintisini, her çıkıntısını keşfetti. Her yerime dokundu ve öptü. Emdi ve ısırdı. Tenime taptı ve şimdiye kadar söylediği her şeyden daha anlamlı, şefkatli sesler çıkardı.

İşte bu şekilde, o benimdi. Tamamen. Beni izleyişine bakılırsa bu çok açıktı. Sanki sinir uçlarımı kendisi için dans etmeye ikna ederken, haz konusunda yeni dönüm noktaları arıyordu.

Ona bunun normal olup olmadığını, birlikte olduğu diğer kadınların da böyle kendilerinden geçip geçmediklerini sormak için yanıp tutuşuyordum. Ama bunun ikimiz için de olağanüstü olduğuna, birbirimizde ortaya çıkardığımız bu tuhaf patlamanın eşsiz olduğuna inanmaya karar verdim.

Elini bacaklarımın arasına soktuğunda zihnim bulandı. Parmaklarıyla nazikçe dokunarak küçük daireler çizdi. Ona sıkıca tutundum ve hızlansın diye adını fısıldadım. Arzuyla yanıp tutuşuyordum.

Uzun dakikalar geçti. Beni de o dakikalarla kendimden geçirdi. Nazik ama kararlıydı. Sonunda boşalmama izin verdiğinde bütün kaslarım titreyip kasılırken çığlık attım.

Hazzımın doruğunda omuzlarına sıkıca tutundum ve alnımı öptü. O da en az benim kadar hızlı nefes alıp veriyordu. Kendime gelip gözlerimi açtığımda kafası karışmış gibi görünüyordu. Az önce şahit olduğu şeye inanamıyormuş gibiydi.

“Bunu görmekten asla bıkmayacağım,” deyip kafasını salladı. “Başka birinin orgazmının bana bu kadar haz verebilmesi gerçekten inanılmaz.”

Kendini sırtüstü bıraktı. Boynundan aşağı, göğsünü öptüm. Sonra dudaklarımı ne kadar hızlı attığını hissetmek için kalbine değdirdim. Aramıza uzanıp aletini elime aldığımda kalp atışlarının daha da hızlanması gözümden kaçmadı.

"Ahhh, Tanrım!"

Bana verdiği his, onu daha çok istememe neden oluyordu. Sanki elimde arzumun somut halini tutuyordum. Acaba Ethan'ın hazzın doruklarındaki halinden daha muhteşem bir şey görecektiyim diye merak ettim. Göreceğimden oldukça şüpheliydim.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım.

Gözlerini açtı ve bence sadece bir anlığına, buna inanmak için kendisine izin verdi.

Onu öptüm. Doyumsuz ve şehvetli bir şekilde karşılık verdi ve o an, daha önce hiçbir şeye, onun içimde olmasından daha çok ihtiyacım olmadığını hissettim. O da buna ihtiyaç duyuyordu ya da benim sarsılmaz kararlılığımı sonunda anlamıştı ki yerdeki kot pantolonundan cüzdanını alıp içinden bir prezervatif çıkardı.

Daha önce bir erkeğin prezervatif taktığını görmemiştim hiç ve tabiatı gereği erotik bir işlem olmasa da Ethan'ın onu takışını izlemek inanılmaz tahrik ediciydi. Hızlı hareket etti. Elleri emindi ve sırtımdan yukarı bir ürperti duydum.

Seks yapacağız.

Bekâretimi kaybedeceğim.

Hayatımda ilk kez başka bir insanı, bir erkeği... Ethan'ı bedenimin içine alacaktım.

Çok karmaşık hislere kapıldım. Çok uzun zamandır bekâretimin sadece bir yük olduğu konusunda ısrar etmiştim ama Ethan beni öpüp bacaklarımla arasına girdiğinde, olmak üzere olan şeyin gerçekliğini sonunda fark ettim.

Gerildim. Ethan onu aylardır istediğim yere öylesine yakındı ki...

Durup kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Kafamı salladım. "Yok bir şey. Ben sadece..."

"Durabiliriz. Muhtemelen durmalıyız da..."

"Hayır. Tanrım! Hayır, lütfen." Yüzüne dokundum. "Ben sadece... Bu büyük bir an sayılır. Anlıyor musun? Öyle olacağını sanmamıştım ama öyle. Bundan sonra... her şey farklı olacak."

Yüz ifadesi karamsarlaştı. "Canını yakacağım."

"Biliyorum ama böyle olmak zorunda. Değil mi?"

Cevap vermedi. Daha şimdiden pişmandı.

"O kısma geldiğinde sadece yap, tamam mı? Çabucak hallet. Uzatmaktan ziyade, çabucak olup bitmesini tercih ederim."

Korkusu gittikçe artarken durakladı. "Cassie..."

Kollarımı ona dolayıp kendime çektim. Beni derin derin öptü ama çıkardığı sesler itiraz eder gibiydi; durmak istiyor da duramıyor gibi.

"Bana bir şey olmayacak," diye fısıldayıp yüzünü okşadım. "Endişelenme." Bedenini bedenime bastırdı. Ne kadar sert ve hazır olduğunu hissedebiliyordum. Onu bir kez daha öptüm. "Ethan?"

"Efendim?"

"Bunun seninle olmasından gerçekten çok memnunum."

Yutkundu ve kafasını salladı. Sonra beni öptüğünde elinin aramıza doğru uzandığını hissettim. Nefesimi tuttum. Parmaklarıyla olduğundan daha yoğun bir basınç hissettim. İleri gittikçe bu basınç da arttı. Daha fazla ilerlemedi. Birbirimizin dudaklarının arasına inledikten sonra alınlarımızı birleştirerek durduk.

"İyi misin?"

Kafamı salladım. "Durma."

Tekrar hareket etti. Basınç, bir yanma hissine dönmeye başladı. Ben acıyla gözlerimi kapattığımda Ethan durdu.

"Hayır. Devam et lütfen."

"Bana bak."

Gözlerimi açınca yüzündeki gerginlik ve endişeyi gördüm. "Sadece bana bakmaya devam et. Tamam mı? Acıyı düşünme. Benimle kal." Daha ileri gidemeyene kadar öne doğru gitti. Huzursuzlukla inledim. Geri çekilip daha güçlü bir hamleyle içeri girdi ve bu kez canım gerçekten acıdı. İnledim. Dudaklarıyla dikkatimi dağıtmaya çalıştı.

Dudakları dudaklarımdayken, "Harika hissettiriyorsun. Böyle olacağını biliyordum ama... Tanrım!" dedi. Tekrar içime girdi. Keskin bir acı duyunca çılgık attım. Tırnaklarımı omuzlarına batırdım.

Bir anlığına durdu ama onu devam etmeye teşvik ettim.

İçime girdiğinde canım acıyordu. Kaslarım ve dokularım gerilip sızlıyordu. Sıgmayacağını düşününce panik olmaya başladım.

Tanrım, hayır! Ya sığmazsa?

İleri geri hareket etmeye başladı ve her seferinde biraz daha derine inmeyi başardı. Odaklanarak kaşlarını çattı ve bana iyi olup olmadığımı sorup bir yandan da beni öpmeye devam etti.

"Canın yandığı için özür dilerim," diye fısıldadı. Daha derine indiğinde dişlerimi sıktım. "Ben seni hiç incitmek istemedim. Asla."

Bir kez daha içime girdi. Sonra bir kez daha. İkimiz de derin bir nefes verdik. Sonra kasığı kasığıma temas ettiğinde tamamen içimde olduğunu fark ettim.

Tek bir vücut olmuştuk.

Sonunda.

Ona şaşkınlıkla baktım. Acının yerini zonklayan bir

yanma aldı ama bu, aklımın başımdan gitmesine engel değildi. Ethan'ın hissettiği her şey gözlerine yansıyor. Coşku, şaşkınlık, şehvet, sevgi, pişmanlık, mutluluk... İşte o anda içi dışı birdi. Hiçbir şey gizli, saklı değildi.

Sadece bizden ibarettik. Fizikselliğin de ötesinde birçok açıdan birleşmiştik.

Bu hayatımda hissettiğim en inanılmaz şeydi.

Onunla öylesine dolup taşıyordum ki güçlkle nefes aldım. İşte bunu bekliyordum. Aylardır bunun özlemiyle yanıp tutuşuyordum. Bunca zamandır bu hislerden neden kaçtığını anlamıştım. Çünkü çok yoğun ve çok korkutucuydular. Cenneti asla görmezseniz ne kaçırdığınızı bilemezsiniz.

Ama artık görüyorduk. İkimiz de. Gözleri görmekten kör olmuştu. Her ne kadar başka tarafa bakmak istese de bakamıyordu.

Ben de aynıyım.

"Cassie..."

"Ben iyiyim."

Azıcık hareket ettikten sonra donup kaldı. Bütün kasları kasıldı. "Tanrım! Yapamıyorum. Sen... inanılmaz hissettiriyorsun."

Kafasını boynuma indirip sadece nefes alıp verdi. Ona sarılıp ânın tadını çıkardım. Sırtını okşadım. Onun benim için nasıl da tam anlamıyla doğru oluşunu hazmetmeye çalıştım.

Özel bir şey istemediğimi sanıyordum ama işte buradaydı. Yüzünü boynuma bastırdı. Kendini kontrol etmeye çalıştığını hissettim. Onunla bu halde olmak özelden de öteydi. Hayati önem taşıyordu. Bu kısmımı başka kimseye verebileceğimi hayal edemiyordum. Bu ânu zihnime kazımak istedim çünkü hayatım bir albüm olsaydı bu an yeri doldurulamaz olurdu.

Dirseklerinden destek alarak doğruldu. Hareket ettiğinde bunu yavaşça yaptı. Beni endişeli ve odaklanmış gözlerle izliyordu. Bence ne kadar çok zevk aldığını gizlemeye çalışıyordu. Ben acı çekerken onun haz duyması yanlışmış gibi.

Endişelenmesine gerek yoktu. Çünkü her içime girişiyle yanma azaldı ve birkaç dakika sonra iyice içime girdiği için nefes nefeseydim ve belimi bükmüştüm.

Hamleleri daha kendinden emin bir hale geldi.

“İçimdesin,” dedim.

Omzumu öptü ve alnını omzuma dayadı. “Adil olan da bu. Sen aylardır benim içimdesin. İyi misin?” derken sesi gergindi.

“Hımm... Bana harika hissettiriyorsun.”

İyice içime girdi ve inledi. “Ben mi harika hissettiriyorum? Şaka mı yapıyorsun? Sen...” Gözlerini kapattı ve kafasını salladı. “Cassie, ne kadar inanılmaz hissettirdiğini açıklamaya kelimeler yetmez.”

Sallanmaya devam etti ve artık ikimiz de konuşamasak da odadaki sesler, inleyerek nefes alış verişler, kesik kesik iç geçirmeler, birbirimizi öpüp tutarken mırıldandığımız sözcükler her şeyi anlatıyordu.

Ellerinden destek alarak kalktı. Kendine hâkim olmaya mı çalışıyordu, yoksa kendini bırakmaya mı, anlayamıyordum. Yüzü çok güzeldi. Hissettiği en ufak şey bile bütün detayıyla yüzüne yansıyor. Bana içinde gizlediğini bildiğim her yanını gösteriyordu. Tabii ki korku hâlâ mevcuttu ama güç, cesaret, saf savunmasızlık ve derin duygular da vardı. Ona ne kadar nefes kesici olduğunu söylemek istedim ama konuşamadım. Konuşmaya çalışamayacak kadar büyülenmişim. Kaybolur diye başka bir yere bakmaya korkuyordum.

Bir süre sonra gözlerimi açamamaya başladım. O yüzden kapatıp sadece hissettim. Parmaklarıyla beni kavradı. Kasığını kasığıma bastırdı. Kaslarımız titredi, tenlerimiz ısındı. İçimde bir gerilme başladı. Gözlerimi açtığımda onun ağzı açık, gözleri hafif aralık bir halde bana baktığını gördüm.

“Cassie...”

Dudakları dudaklarımda olmadığı anlarda adımları fısıldadı. Yalvarıyor gibiydi. Ne için olduğunu bilmiyordum. Her ne istiyorsa onundu. Ona böyle sahip olmak beni zaten mahvetmişti, Onunla bunu yaşadıktan sonra başka bir erkeği nasıl isteyebilirdim ki?

Öylesine içime işlemişt ki sanki hazla, acıyla nefesimi kesen bir mükemmellikle her bir sinir ucuma kazınmıştı kendini.

“Cassie, dayanamıyorum. Ben... Ahhhh, Tanrım! Ahhhh!”

Yüzü buruştu. Hamleleri daha da hızlandı ve her nefes verışı inlemeye dönüştü. Bana sarılıp beni öyle kendine çekerek tuttu ki sanki tek bir çarpan kalbi paylaşıyorduk. İçimdeki haz büyük bir yangına dönüştü. Gözlerimi açık tutup onu izlemek için bütün gücümle uğraştım.

Göğsünün derinliklerinden bir ses titreşip geldi. Sonra da hareket etmeyi bırakıp bitkin bir halde üstüme düştü ve göğsüme anlaşılmaz sözcükler fısıldadı.

Ağırlığı altında iç geçirdim. Ağırlaşmış ve tatmin olmuş hissediyordum. Hareket edemiyordum, etmek de istemiyordum. Birbirimizin bedenlerinde nefes alıp verdik. Hâlâ içimde olduğunu hissedebiliyordum. Nedense gözlerimden yaşlar süzüldü.

Bence bir yanıma asla bu aşamaya gelemeyeceğimizi, onun en çok samimiyet gerektiren bu şeyi yapmamıza asla razı olmayacağını düşünüyordu. Yine de çıplak ve nefesimiz kesilmiş, birbirimize başka hiç kimsenin vermediği bir şey vermiş bir haldeydik işte.

Hislerimi yutkunararak bastırmaya çalıştım ama yapamadım. O yüzden gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Âşık olmak böyle bir his miydi? Diğer kişi sizinle böyle sine büyüleyici bir şey paylaştı diye yoğun bir minnet duymak mıydı? Paylaşacağınız en büyüleyici şeyin birbiriniz olduğunu bilmek miydi?

Sesimin titremesine engel olmaya çalışarak, “Teşekkürler,” dedim.

Bana sıkıca sarıldı ve omzumda bir ıslaklık hissedince şaşırdım. Yüzünü görmeye çalıştım ama boynuma gizlendi.

“Ethan?”

Sessiz kalıp sadece bana sarıldı. Nefesleri güçsüzdü. Kalbinin çok hızlı attığını göğüs kafesinin üstünden hissedebiliyordum. Bir an onu kendi haline bırakarak sırtını okşadım.

Sonunda nefes verdi. Nefesi derin ve titrekti. Yavaşça içimden çıkmak için kasığını kaldırdı. Tamamen çıktığında içimde tuhaf bir boşluk hissettim. İstmeden kollarımı ona sıkıca doladım. Beni öptükten sonra topuklarının üstüne oturup prezervatifi çıkardı.

“Hadi gel,” dedi. Yataktan kalktı ve elini bana uzattı. “Hadi seni temizleyelim.”

Banyoda küveti doldurdu ve beni bir süre içinde bekletti. O, sırtımı yıkarken gözlerimi kapattım. Sızım vardı ama hiç kullanmadığım kaslarımı hareket ettirdiğimde olduğundan daha çok değildi.

Ethan sessizdi ama her zaman bir eli üstümdeydi. İyi olduğumdan emin oluyordu.

Tekrar yatağa girdiğimizde göğsüne sokuldum. Kalp atışları bir tuhaftı. Sanki göğüs kafesinin içinde fazladan bir yankı varmış gibiydi. Ama kolumu okşadı. Sonra kalp atışları kulağımın altındaki bir uğultuya dönüştü.

Uykuya daldığımda rüyamda onu gördüm.

Ethan'ın önümde durduğunu ve giyindiğini gördüm. Kat kat giyiniyor ve az önce benimle sevişen kısımlarının tamamını gizliyordu. Cesur yanlarını, sevecen yanlarını...

Onu durdurmaya çalıştım ama kararlıydı. Sonunda her şey yeniden gizlenmişti. Üstü örtülü ve koruma altındaydı.

Hayır. Biz artık bundan daha öteyiz.

Dudaklarını hareket ettirerek bir şey söyledi. Aralanan ve kapanan dudaklarını inceledim.

Ne diyordu ki?

Bir anlığına bana beni sevdiğini söylediğini sandım. Güçlkle duyabileceğim kadar alçak bir sesle söyledi. Ama sonra duyduğum şey...

"Özür dilerim."

Bunu defalarca tekrar etti. Alçak sesle ve pişmanlıkla.

Uyandığımda ve bedenimi berbat bir his kapladığında bunun bir rüya olmadığını anladım.

YİRMİ BİR

AYDINLANMA

Günümüz

New York City

Cassandra Taylor'ın Günlüğü

Sevgili Günlük,

Müjde! Ethan, tekrar bir araya gelmemizi istiyor. O yüzden artık büyüülü bir şekilde iyileştim ve sonsuza kadar mutlu yaşamak üzere adım atacağız.

Fark etmediysen belirtiyim: Dalga geçiyorum.

Aslında Ethan'ın değiştiğine ne kadar inansam da bu yeterli değil.

Keşke geriye dönüp kendi kendime ona böylesine âşık olmayayım diye yalvarsaydım. Genç halim dinlemezdi tabii. Onun sorunlu olduğunu biliyordum ama bütün o pürüzleri düzeltecek, boşlukları dolduracak kadar güçlü olduğunu sanmıştım.

Bir süre öyleydi de ama bu sadece bir hayaldi. Nasıl kar yağar da kocaman delikleri doldurarak yer pürüzsüz ve sağlamış gibi görünür ya, işte öyle.

Holt'la aramız hiçbir zaman sağlam olmadı. Sadece mahvolmuşluğun çeşitli evrelerini yaşadık. Her zaman kocaman güvensizliklerin eşliğinde durduk.

Şimdiyse gelmiş, benden o güvenilmez yoldan tekrar yürümemi istiyor ve bana karşı öyle özenli davranıyor ki yolun güvenli olduğuna inanmak geliyor içimden.

Asıl sorun şu: O ne kadar özenli olsa da diğer düşüşlerimi hep hatırlayacağım ve bana ne kadar farklı olduğunu söylerse söylesin, her zaman bundan zararlı çıkan taraf olacağımı bileceğim.

Onun değişmek istemesine neden olacak kadar etkili bir aydınlanma yaşaması için kalbimin iki kez kırılması gerekti. Aferin ona!

Peki ya ben aydınlanmamı ne zaman yaşayacağım?

Barda durmuş, votka kokteylimi yudumluyordum. Bu üçüncü kokteylimdi ve sonunda daha az hissetmeye başlamıştım. Ya da belki daha çok hissediyordum. Hangisi olduğunu anlamak güçtü.

Restoranın öbür ucundaki oyuncu arkadaşlarımla gül-düklerini ve konuştuklarını duyabiliyordum. Teknik provalar, ön gösterimler, herkes bizi gala gecesinde yargılamadan önce, oyunu mümkün olduğunca mükemmel bir hale getirmek için gelecek hafta tiyatroya taşınacak olamızı kutluyorlardı.

Ben de onlarla olmalıydım ama keyfim yerinde değildi.

Marco bana kadeh kaldırıp gülümsedi. *Yarattığı şeyden çok memnun. Ethan'la ben, sahne üzerinde kusursuzuz. Bu da Marco'nun yeteneklerime inanmasını sağlıyor.*

Ona gülümsedikten sonra içkime baktım.

Marco, duyguları tarafından yavaş yavaş boğulmakta olan birine güvendiğinin farkında değildi.

Mekânın bir ucundan derin kahkahalar yükseldi. Dönüp baktığımda Marco hararetli el kol hareketleri yaparken, Holt'un neşeyle güldüğünü gördüm. Çok mutlu görünüyordu.

İçimi bitirip bir tane daha sipariş verdim. *Belki şanslı sayım dördtür.*

Yanımdaki bar taburesine bir adam oturdu. Scotch viski isterken bana gülümsedi. Biraz Ethan'a benziyordu. Koyu kestane saçlar ve mavi gözler. Yakışıklı. Pahalı bir takım elbise giymişti. Kravatını gevşetmiş, gömleğinin üst düğmesini açmıştı.

Dik dik bakıyor olmalıydım çünkü barmen içkisini uzatırken bana baktı. "Size de bir tane almak isterim ama sizinki henüz yeni gibi duruyor."

Gözlerimi kırptırıp başka tarafa baktım. "İı... Evet. Ben böyle iyiyim."

"Burada yalnız mısınız?"

Aslında bunu sormuyordu ama yine de cevap verdim.

"Arkadaşlarımla geldim," deyip köşedeki gürültülü masayı işaret ettim. Holt birisinin taklidini yapıyordu. *Muhtemelen Jack Nicholson'ındır.*

Yabancı kafa salladı. "Aa! Eğlenceye biraz ara mı veriyorsunuz?"

"Öyle denebilir."

Sırtımda bir sıcaklık hissettim ve dönüp bakınca Holt'un oturduğu yerden keskin ve yakıcı bakışlarla bana baktığını gördüm. Bütün gece bana gizliden gizliye baktığını hissetmiştim ama bu farklıydı. Artık yalnız değildim.

Onun, karakteri değişmeden önceki halini hatırladım. Her zaman çok kıskançtı.

Tekrar bara döndüm ve onu görmezden gelmeye çalıştım.

Yabancı bana doğru eğildi. Nefesindeki viski kokusu Ethan gibi kokmasına neden oluyordu.

“Yalnız olamayacak kadar güzelsiniz. Bu konuda benim yapabileceğim bir şey var mı?”

Yıllar boyunca bu ifadenin birçok farklı versiyonunu sayamadığım kadar çok kez duymuştum ve bazı durumlarda da o adamların bana yardımcı olmalarına izin vermiştim. Onlarla yattığımda da bunu büyük bir çaresizlikle yapmışım. Onları kullanıp daha sonra, Ethan olmadıkları için onlardan nefret etmişim. Onu hâlâ bu kadar çok istediğim için kendimden nefret etmişim.

En çok da ondan nefret etmişim.

Yabancı hâlâ bir cevap bekliyordu. *Hassas ruh halimin, bu gece seks yapmasıyla sonuçlanacağını umuyor. Geçmişte muhtemelen öyle olurdu.*

Ona, “Sadece bir süre bir şeyler içeceğim,” deyip gülümsedim. Holt’un her hareketimi izlediğinin farkındaydım. “Ama teklif için teşekkürler.”

Koluna dokundum. Omzundan başlayıp dirseğine kadar indim. Hayır demiştim ama bu dokunuş belki diyordu ama Ethan bunu bilmiyordu ve belki onun kıvranmasını istiyordum. Belki de bu yeni bulduğum huzuru test etmek ve onun gerçekten dediği kadar değişip değişmediğini görmek istiyordum.

Yabancıyla sohbet ettim. Ona cilveli cilveli gülümsedim.

Ethan’ın öfkeli bakışları, buna devam ettiğim her saniye beni yakmaya devam etti. Bundan iğrenç bir şekilde keyif aldım.

Sonunda patlaması için sınırını ne kadar zorlayabileceğimi merak ettim.

Bir kokteyl daha içtim. Biraz daha sohbet ettim. Ethan’ın huzursuzluğunun ortama dalga dalga yayıldığını, bedenimde titreştiğini, bana yaptığının yanlış olduğunu söylediğini hissedebiliyordum.

Yaptığının acı verici, intikam dolu olduğunu söylediğini...

Beş kokteylden sonra umursama yetimi kaybettim. Yabancı kolunu bana dolamış, kulağıma fısıldıyordu. Bana ne kadar güzel olduğumu, beni ne kadar çok istediğini söylüyordu.

Güldüm çünkü kendimi güzel hissetmiyordum. Değersiz bir pislik gibi hissediyordum.

Boynuma nazık bir öpücük kondurdu. Ona durmasını söylemedim. Aynı şeyi yine yaptığında Holt yanımda belirdi. Kasları gerilmişti ve yüz ifadesi çok karamsardı.

"Tamam Cassie. Gitme vakti geldi."

Yabancı, "Bir dakika dostum," deyip belimi daha da sıkıca kavradı. "Hanımefendiyle sohbet ediyoruz burada."

Ethan ona resmen öfkeyle kükredi. "Sohbetiniz bitti dostum! Çek şu iğrenç ellerini onun üstünden."

Al işte! Mağara adamı geri döndü.

Aslında o kadar da mükemmel olmadığını bilmek bir parça rahatlatıcı. Bu, benim kusurlarımı daha önemsiz gösteriyor.

Yabancı suratını asıp içkisini bıraktı. "Sen kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun?"

Ethan onun suratına doğru eğildi. "Ona bir saniye daha dokunursan kafanı bu bar tezgâhına geçirecek adamım. Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Yabancı bir parça suçluluk duygusuyla beni bıraktı. Holt ayağa kalkmama yardım etti. Yabancıyı yanlış yönlendirdiğim için kendimi suçlu hissediyordum ama Ethan'ı bile bile kızdırmanın verdiği hisle yarışamazdı. Beni dışarı götürürken ona bakamadım bile.

Kaldırıma çıktığımızda ayaklarım üstünde durmama yardım etti. Yerdeki mazgalın üstünden sendeleyerek geçtim ve bir taksi durdurmaya çalışırken kendime sarıldım.

Her şey eğri büğrü ve yanılttı. Bunu bir tek onun düzeltileceğini biliyordum ve bu da beni çok öfkeliyordu.

"Cassie, sana bu akşam ne oluyor Tanrı aşkına?"

Bir taksi daha geçti. Beceriksizce el salladım ve neredeyse düşecektim ama güçlü kollar bana sarılarak beni kaldırdı.

"Off Cassie! Durur musun? Ezdireceksin kendini."

Dizlerimin bağı çözüldü ve onun bana inanılmaz doğru gelen kokusunu içime çekerken tek hissettiğim sıcaklık, kollar ve alnımdaki dudaklardı.

"Hadi içeri gel."

"Gitmem gerek."

"O zaman ben de seninle geliyorum."

"Hayır. Ben bunu yapamam."

"Neyi?"

"Bunu!" *Yüzü çok yakında. Dudakları çok cezbedici.*
"Bunu!" deyip elimi kalbinin üstüne koyarak göğsünü ittim. "Seni!"

Çok gergindim. Değiştiremeyeceğim şeyler yüzünden üzgün ve sinirliydim. Ayrıca değiştirebileceğim şeyleri düşünemeyecek kadar çok korkuyordum.

Ethan bana zor bastırıldığı bir öfkeyle baktı. "Seni berceklemek isteyen takım elbiseli bir pislik olsam bu, durumu daha kolaylaştırır mıydı? O zaman benimle ilgilenebilir miydin?"

Tekrar dizlerimin bağı çözüldü. Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Artık ayaklarım yere değmiyordu ve göğüs göğüse, yüz yüzeydik. Bu yakınlıkla beni öldürüyordu.

"Bu kadarı yeter. Seni eve götürüyorum."

Yanında biraz daha kalırsam çözülmemen neden olacağını anlayabilmesini umarak kafamı salladım. Şu an kendimi bırakamam. Beni ayakta tutan tek şey kızgınlığım. O olmadan bir şeye benzemiyorum.

Kaybolmuş gibi hissediyorum.

Nefesim titredi ve Ethan bana sarıldığı kollarını gevşetti. Elini yanağıma koydu.

"Kahretsin," deyip bana sarıldı. Kulağıma fısıldayarak, "Ağlama. Lütfen. Özür dilerim. Bu akşam her ne oluyorsa olsun, bunu atlatacaksın," dedi.

Ona inanmıyorum.

Beni tek koluyla tutarak bir taksi çağırdı. Taksi durdu. Beni arka koltuğa oturttu ve şoföre para verip adresimi tarif etti. Gerekirse de kapıma kadar eşlik etmesini rica etti. Sonra yüzü önümdeydi. Endişeli ve mutsuzdu.

"Eve gittiğinde beni ara. Tamam mı?"

Koltuğun arkasını inceledim.

"Cassie, ben ciddiylim. Bana bak."

Kafam çok ağırdı. Bütün bunlar çok zordu.

Çenemden tutup kafamı kaldırmama yardım etti.

Ayık gözleriyle gözlerimin içine baktı. "Eve gittiğinde beni arayacağına söz ver. Yoksa ben de seninle gelirim."

Kafamı sallayana kadar bana baktı.

Alnımı öptüğünde boğazım düğümlendi.

Her şey bariz bir şekilde imkânsızken neden her şey çok basitmiş gibi davranmakta bu kadar ısrarcı ki?

Gözden kayboldu ve kapı kapandı. Taksiyle giderken artık bakmadığını biliyordum ve kendimi bırakıp harap oldum.

* * *

Sendeleyerek eve girdiğimde Tristan evdeydi. Beni daha önce de bu halde görmüştü ve ne yapacağını biliyordu. Banyoya girmeme yardım etti ve duş almamı söyledi. Soğuk suyu açtı. Sonra yatmama yardım etti. Saçlarımı yüzümünden çekip her şeyin yoluna gireceğini fısıldadı.

Bir noktada sızmış olmalıydım ki gözlerimi tekrar açtığımda gitmişti ama komodinin üstünde iki Tylenol'le su vardı. Hapları alıp suyu içtim.

İçimin kuruduğunu, duygusal anlamda çoraklaştığımı hissediyordum.

Dizüstü bilgisayarımı aldım ve Holt'tan bir parçaya ihtiyaç duyarak onun e-postalarını açtım. Aynı anda hem çok dolu hem de tesellisiz derecede boş hissediyordum.

Her bir sözcüğü okudum. Belirsiz pişmanlık sözcükleriyle doluydular ama asla söylemediği bir şey vardı. Eskiden ona karşı olan hislerimin tek taraflı olmadığına dair içimi rahatlatmak için duymaya en çok ihtiyaç duyduğum tek şey.

Neredeyse uyumak üzereydim ki telefonum çaldı ve ekrana bakmadan arayanın o olduğunu anladım.

"Selam," derken boğazım kuruydu.

"Arayacağını söylemiştin," derken sesi sert ve endişeliydi.

"Özür dilerim."

"Kahretsin Cassie! O taksi şoförünün sana tecavüz etmiş, seni öldürüp Central Park'a atmış olabileceğini bile düşündüm. Neler oluyor Tanrı aşkına?"

"Bilmiyorum. Özür dilerim." *Gerçekten de birçok şey yüzünden özür dilemem gerektiğini hissediyorum.*

Ethan iç geçirdi. "Sen... Sen bana bunu yapamazsın. Tahmin bile edemezsin benim... Yani ne kadar çok istediğimi..."

Bir an sessiz kaldı. "Birden çıktığım için özür dilerim," derken o da en az benim kadar bitkin gibiydi. "Ben sadece senin için endişelendim. Son birkaç haftadır seni kendi haline bırakmaya, daha iyi bir açıdan bakabileceğin diye mesafe tanımaya çalıştım. Ama sen bu akşam o herifin sana dokunmasına izin verdin ve ben... Kahretsin! Nasıl bir tepki vereceğimi bilmeliydin."

"Biliyorum."

"Uzun zamandır öyle hissetmemiştim. Onun hayatını kaydırmak istedim."

"Ama yapmadın."

"Lanet parmaklarını kırmak istedim. İstedğin tepki bu muydu? Beni delirtmek mi? Beni incitmek mi?"

"Sanırım."

"İyi o zaman. Amacına ulaştın."

Bu itiraf içimi rahatlatmadı. Aslında kendimi berbat hissetmemeye neden oldu.

Bu şekilde hissetmekten çok yorulmuştum ama başka nasıl davranacağımı bilemiyordum.

Uzun zaman önce, birbirlerini önemseyen iki insanın, üzerinde konuştukları sürece her türlü sorunu çözebileceklerini sanırdım ama şimdi bunun o kadar kolay olmadığını anlamıştım. Konuşmak aslında bir insanın hissettiklerini dile getirecek cesareti olmasını gerektiriyordu ve benim hiç cesaretim kalmamıştı.

"Bu akşam ben orada olmasaydım onunla eve gider miydin?" diye sordu.

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü..." Sözcükleri bulmakta güçlük çektim. "Eğer onu eve götürseydim ben..." İç geçirdim. Huzursuz ve savunmaya geçmeye hazırdım. "Zaten senmişsin gibi yapardım. O yüzden ne anlamı var ki?"

Hatta uzun bir sessizlik oldu. Onun cevap vermesini beklerken kalbim yerinden fırlayacak gibi hızlı atıyordu.

"Bunu daha önce yaptın mı?"

"Evet."

"Ne kadar sıklıkla?"

"Sürekli. Her zaman."

Ethan derin bir nefes aldı. "Bu da ne demek oluyor?"

Beni sıkıştırıyordu ama rahatsız olsam da bir yanımdı sıkıştırılmak istiyordu. *Bunu onsuz yapamam.*

"Cassie?"

“Sen gittikten sonra,” deyip yutkundum, “seni çok özledim. Onların sen olmalarını istedim. O yüzden gözümü kapattım ve senmişler gibi davrandım. Hepsine. Connor’a bile. Özellikle de Connor’a. Ama işe yaramadı. Hiçbiri yanına bile yaklaşmadı.”

Nefesim sessiz yatak odamda çok gürültülü gibi geliyordu. Saatin tik tak sesi uzun saniyeleri doldurdu.

“Tanrım... Cassie...”

İşte biliyor. Ne olursa olsun, biliyor.

“Ben sandım ki,” deyip durakladı ve kelimelerini yeniden topladı. “Ben gittikten sonra birlikte olduğun adamları öğrendiğimde beni unutmak istediğini düşündüm. Ya da beni cezalandırmak istediğini.”

“O da vardı tabii ama asıl neden o değildi.”

“Peki ya bu akşam?”

“Seni zorlamak istedim. Eski haline dönecek misin görmek. Bir de dediğin gibi seni incitmek istedim.”

Bunu dile getirmek, yaptığının nasıl da belden aşağı vurmak olduğunu, ne kadar alçaldığımı, ne kadar art niyetli olduğumu fark etmemi sağladı.

“Anlıyorum. Yaptıklarım göz önünde bulundurulursa biraz acı çekmeyi hak ettiğimi düşündüğünü biliyorum ama anlamıyorsun,” deyip nefes aldı. “Ben gittiğimde acı çektiğini biliyorum ama ben de acı çektim. O Avrupa turnesi hayatımın en mutsuz zamanıydı.”

Ona karşı kızgınlığım iyice körüklendi. “Hımm, evet. Etrafında sana tapan kızların olduğu egzotik yerleri görmek eminim çok zor olmuştur. Her gece eve hangisini götüreceğine karar vermek, tam bir açık büfe gibi olmalı.”

“Gerçekten böyle olduğunu, bunu yapabileceğimi mi düşünüyorsun? Off Cassie, biz birlikteyken başka bir kıza bakmadım bile. Seni bu kadar kolay unutabileceğimi mi sanıyorsun?”

"Bizden vazgeçtikten sonra her şeyi yapabileceğini düşündüm."

Ethan güldü. "Hımm, evet ama durum bundan biraz farklıydı."

"Ne kadar farklı?"

Keşke yüzünü görebilsem. Ama tek sahip olduğum alçak ve tınlı sesi.

"Avrupa'dayken, etrafımda hep insanlar olsa da senden ayrı geçirdiğim zaman en yalnız olduğum zamandı. Önce bununla başa çıkamadım. Çok içtim. Bazen oyunların olduğu zamanlarda da. Barlara giderdim. Kavgalara karışardım. Sonra eve gidip seni düşünürdüm. Google'da seni arardım. Hayalini kurardım. Seni öyle çok özledim ki bu beni fiziksel anlamda hasta etti. Sırf başka bir bedeninin yanında uyanabilmek için eve birini götürmeyi düşündüm bazen. Seks olmadan. Sadece... yanımda birisi olsun diye..."

Acısını anlıyordum. Benimkine çok benziyordu.

Ben en azından Tristan'ı bulmuştum.

"Kendimle ilgili her şeyi ve seni geri kazanmak için ne yapmam gerektiğini yeniden gözden geçirmeme neden olan başka şeyler de oldu ama onları başka zaman anlatırım. Demek istediğim, oradayken eğlenmiyordum. Tam anlamıyla perişandım. Ve yalnız."

"Ama başka... ilişkilerin olmuştur kesin... değil mi? Yani biz ayrıyken."

"Hayır."

Verdiği bu cevap kafamı karıştırdı. "Ama şey yaptın... yani birileriyle birlikte oldun, değil mi? Bunu neden sordüğümün emin değilim çünkü senin başka kadınlarla birlikte olman fikri..." Ürperdim. "Ama bunu yaptın, değil mi?"

Gözlerimi kapattım ve beklentiyle gerilerek cevabını bekledim.

*Yüzlerce de! Ateşimi körükle. Zalim kalmama yardım et.
Lütfen.*

Alçak sesle konuştu ama her kelimesi yoğun bir içtenlikle örülüydü. "Cassie, kaç kez anlamsız seks yapmayı, seni aklımdan çıkarmayı istediğimi tahmin bile edemezsin ama yapamadım. Her deneyişimde seni aldatıyormuşum gibi hissettim. Sonunda başka kadınlara bakmaya bir son verdim. Hiçbir anlamı yoktu ki zaten. İstesem bile hiçbirini senin yanına yaklaşılamazdı ki bunu istemedim zaten."

Kulaklarıma inanamadım. "Yani bana... en son seks yaptığın zamanın..."

"Seninleydi," derken günah çıkarıyormuş gibi kısık sesle konuştu.

Hayır.

Olamaz.

"Ama o..." O geceydi. O gece! "Sen gitmeden önceki gece mi yani?"

"Evet."

Bunu algılamam biraz zaman aldı. "Ama... o... o... Kahretsin Ethan! Üç yıl!"

Ethan güldü. "İnan bana, biliyorum. Bunu sana kendini kötü hissettirmek için söylemiyorum ama kendi kendimi sekssiz bıraktığım bu dönemle seninle bu oyunda çalışmamız bir araya gelince, testislerim bütün Avatar setinden daha mavi oldu diyelim."

Bunu hâlâ aklım almıyordu. "İnanılmaz."

"Bana kendimi bir ucube gibi hissettiriyorsun."

"Özür dilerim. Sadece ben anlayamıyorum..."

"Bak. Bu çok basit, tamam mı? Sen yoktun ve başka kimseyi istemiyordum. İşte bu kadar."

"Yani tekrar bir araya gelmezsek, bakır kalmaya devam mı edeceksin?"

Bir an sessizlik oldu. "Öncelikle, tekrar bir araya gelmemiz benim kafamda bir ihtimal bile değil. İkinci olarak da ben asla bakir değildim."

"Ama sen dedin ki..."

"Kimseyle seks yapmadığımı söyledim ama bakir olmak her türlü cinsel hazdan uzak durmak anlamına geliyor. Ben birçok cinsel haz yaşadım. Genelde seninle ilgili erotik şeyler düşünürken..."

Ethan'ın beni hayal ederken mastürbasyon yapmasından anında tahrik olmuştum.

"Aslında, şu an da seninle ilgili çok erotik şeyler düşünüyorum."

Alçak sesle inledi ve onun için bu kadar çok yanıp tutuşmakla başa çıkmak için dizlerimi göğsüme çekmek zorunda kaldım.

"Başka bir konuda konuşabilir miyiz lütfen?"

Alçak ve şehvetli bir sesle, "Kesinlikle," dedi. "Bana şu an seninle sevişmeye ne kadar çok ihtiyacım olduğunu düşündürmeyecek bir şeylerden bahset. Lütfen."

"Ethan..."

"Ahh! Evet. Adımı söyle."

"Sadece iki elin de göz önündeyse konuşmaya devam edeceğim."

"Elimi gayet iyi görebiliyorum. Sızlayan aletimin üstün..."

"Ethan!"

Bir kumaş hışırtısı, sonra da teslim olmuşçasına iç geçirini duydum. "Peki. Ellerim yorganın üstünde. Oyun-bozan!"

Ses tonu öyle mızımsadı ki güldüm.

"Eee?" deyip esnedi. "Sen de yatakta mısın?"

"Evet."

"İlginç bir şeyler yapıyor musun?"

Asıl ima ettiği Şey dikkatimden kaçmadı ama bunu yutamamıştım. "Aslında eski e-postalarından bazılarını okuyordum."

Bir sessizlik olduktan sonra, "Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım ne hissettiğimi anlamaya şalışıyorum."

"Benimle ilgili mi?"

"Evet."

Yine bir sessizlik oldu. "Bir faydası dokundu mu?"

"Pek sayılmaz. Orada olmayan bir Şeyi arayıp duruyorum."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Biliyor musun? Bende bir klasör dolusu taslak e-posta var. Yazıp da göndermeye cesaret edemediğim Şeyler," dedi.

"Ne tür Şeyler?"

Bir hareketlilik ve klavye sesleri duydum. "Bir dakika bekle. Sana diğerlerine nazaran daha az utanç verici olanlardan birkaç tane göndereyim."

Neredeyse anında, gelen kutumda iki yeni e-posta belirdi.

Kimden: EthanHolt

Kime: CassieTaylor

Konu: Sana bunu gönderemeyecek kadar ödleğim.

Tarih: 9 şubat 01:08

Cassie,

şu an Fransa'dayız. İçki içmeyi bıraktım ve altı aydır yardım alıyorum. Hatalarımın sorumluluğunu almayı öğreniyorum.

Seni incitmemin sorumluluğunu alıyorum. Eğer benimle hiç tanışmasaydın, şu an acı çekiyor olmazdın. Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum.

Hayatımda zarar verdiğim insanlar arasında, sen en çok pişmanlık duyduğumsun.

Sık sık seni düşünüyorum. Seni hayal ediyorum.

Keşke sana bunu gönderecek cesaretim olsa. Ama muhtemelen göndermeyeceğim. Yine de bunu yazmak içimi rahatlatıyor. Sana karşı açık ve dürüst olmaya çalışıyorum ama henüz o aşamaya gelmedim sanırım. Geldiğimde emin ol ki bunu ilk bilen sen olacaksın.

Fransa çok güzel. Bugün Eiffel Kulesi'nin altında durdum ve kafamı kaldırıp ona baktım. Hayatımda kendimi bu kadar alçak hissettiğim çok az an var. Seni terk ettiğim gün onlardan biriydi.

Seni özlüyorum.

Ethan.

İkinci e-postayı açtım.

Kimden: EthanHolt

Kime: CassieTaylor

Konu: Sana ihtiyacım var

Tarih: 9 Haziran 00:38

Cassie,

Bugün benim doğum günüm. Senden haber almayı beklemiyorum ama kahretsin ki buna gerçekten ihtiyacım var.

Seni burada, evimde, yatağında, beni öperken, benimle sevişirken ve bana beni affettiğini söylerken istiyorum.

Buna hava kadar ihtiyacım var. Sensiz boğuluyorum. Lütfen.

Lütfen.

Bugün Tiber Nehri kenarındaki bir bankta oturuyordum ve el ele tutuşan, öpüşen, mutlu ve âşık insanlar vardı.

Onlara bakınca her şey çok basitmiş gibi görünüyordu. Kalplerini bir başkasına vermek bu dünyadaki en korkutucu şey değilmiş gibi...

Bunu hâlâ anlamıyorum.

Diğer insana verdikleri gücün, geleceği şekillendiren o mutlak dominantlığın farkında değiller mi?

Her şey kötüye gittiğinde canlarının ne kadar yanacağını anlamıyorlar mı? Ayrıca şu gerçekle yüzleşmemiz gerek: O çiftlerin yüzde doksanı bir yıl sonra birlikte olmayacaklar. Hatta altı ay sonra bile.

Yine de işte orada durmuş, kendilerine doğru gelen acıdan habersiz, endişe duymadan, güvenle sarılıyor ve öpüşüyorlar.

Her gün, senin bana hangi şekillerde zarar verebileceğini düşünmeme neden olan içimdeki geri sayımı durdurmak neredeyse imkânsızdı. Ne de olsa tarih de bunu öyle ya da böyle kanıtladı. Herkes beni terk ediyor. Sen neden farklı olacaktın ki?

Farklı olduğunu şimdi anladım.

Öylesin.

Ama sorun şu ki seni kendimden uzaklaştırmama neden olan onca saçmalığın altında, seni terk ettiğimde bile sana tutunup kalan bazı yanlarım vardı ve şimdi sen olmadan yaşamak için mücadele veriyorum.

Geceleri gözüme uyku girmemesine neden olan düşünce şu: Kendimi bir bütün ve doğru düzgün hissetme şansım vardı ama kaybettim.

Lütfen bana bir şansım daha olacağını söyle. Bana artık böyle yaşamak zorunda olmadığımı söyle.

Yapamıyorum. Sensizlik çok zor.

Seni o kadar çok özlüyorum ki canım acıyor.

Ethan.

Sanki göğsüme yumruk yemiş gibi oldum.

Bunlar tam olarak duymaya ihtiyaç duyduğum şeylerdi. "Bunlar... Off Ethan! Bunlar çok güzeller. Neden göndermedin?"

İç geçirdi. "Bilmiyorum. Benden nefret ettiğini sanıyorum."

"Ediyordum ama... eğer bu e-postaları okusaydım belki daha az nefret ederdim."

"Keşke o zamanlar sana hepsini gönderecek cesaretim olsaydı ama hazır değildim."

"Şimdi hazır mısın?"

"Bana istediğini sor. Sana dürüstçe cevap vereceğim."

"Herhangi bir şey mi?"

"Kesinlikle."

Bir nefes aldım ve ona yıllardır bir türlü aklımdan çıkmayan soruyu sordum. "E-postalarında neden hiç beni sevdiğini söylemedin?"

Hattın diğer ucunda şok oluşunu duyabildim. "Ne?"

"Hiç demedin. Hiç birinde."

"Cassie, söyledim. Her zaman."

"Az önce hepsini yüzüncü kez okudum ve bir kez bile dememişsin. Beni özlediğini, arkadaş olmak istediğini söylemişsin ama sevmenin hiç lafı geçmemiş."

"Bunun doğru olmasına imkân yok. Ben... Ben..." Titrek bir nefes aldı. "Her zaman bunu düşündüm. Sevgim sana yazdığım her sözcükte var gibiydi ama... Ben... Kahretsin Cassie!"

Hüsrana uğramış bir şekilde homurdandı.

"Ethan, sorun değil."

"Gerçekten çok büyük bir sorun. Sana söylemem gereken onca şeyin arasından bu, listenin en başında yer alıyor. Ama e-postalarda söylesem de söylemesem de, şunu bilmelisin ki ben... ben seni gerçekten..."

"Ethan, kes şunu."

"Cassie..."

"Hayır. Sırf ben konusunu açtım diye söylemeni istemiyorum."

[illegible]

[illegible]

Bunlarla dolu onlarca sayfayı aşağı indirip afallamış bir halde sonuna ulaştım.

Ne yaptığımı anlamadıysan diye söyleyeyim. Bin yüz altmış iki kez “SENİ SEVİYORUM” yazdım. Her gittiğim gün için bir tane. Ayrıca lütfen bunun çabucak halledilmiş bir kopyaya yapıştır aşk itirafı olduğunu düşünme. Her birini sana karşı hislerimi açık açık belli etmediğim için, çok büyük bir aptal olmamın cezası olarak bizzat kendim yazdım.

Seni sevmediğim için gittiğimi sandığını biliyorum ama yanılıyorsun. Ben seni her zaman sevdim. Seni ilk gördüğüm andan beri. İlk görüşte aşkla ilgili atıp tuttum çünkü bu kavram bana çok saçma geliyordu. Ama seni The Grove’da, seçmelerin ilk gününde gördüğümde aynen öyle oldu ve daha tek kelime bile etmeden beni altüst ettin. Orada, seni sevsinler diye çaresizce, olmadığın biri gibi davranmaya çalışırken gördüm ve seni kollarıma alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim.

O andan itibaren benim için yaratıldığını biliyordum. Bunu kabullenmeyi reddettiğim için çok kalın kafalıydım.

Senin beni, nasıl ve neden sevebileceğini anlayamıyordum. Pisliğin tekiydim ve hislerimden kaçmakla o kadar meşguldüm ki senin hediyem, bütün acılarımla bir şekilde hak ettiğim değerli bir ödül olduğunu anlayamadım. İnsanlar beni terk edince hak ettiğimi bulduğuma o kadar uzun bir süre inandım ki seninle tanışınca durup hak ettiğime kavuştuğumu düşünmedim. Kendine aşırı güvensiz bir pislik olmaya beş dakika ara versem, o zaman belki... belki de... seni elimde tutabilirdim.

Seni elimde tutmak istiyorum Cassie.

O yüzden geri geldim. Çünkü eskiden her ne kadar ben-siz iyi olduğunu düşünsem de öyle değilsin. Sen de bana,

en az benim sana ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duyuyorsun. İkimiz de birbirimiz olmadan bir hiiz ve bunu fark etmem çok uzun zaman aldı.

Benim kadar inatçı olup da güvensizliklerin kazanmasına izin verme. Bırak da biz kazanalım. Çünkü beni sevmenin berbat bir risk olduğunu ve ihtimalin düşük olduğunu biliyorum ama sana şunu belirtmeliyim ki ben, hiç şüphesiz varım. Denesem de seni sevmeyi bırakamazdım.

Beni inciteceğinden hâlâ çok korkuyor muyum? Tabii ki de. Muhtemelen senin de benim seni inciteceğimden korktuğun kadar.

Ama ben, bunun kesinlikle risk almaya değer olduğunu bilecek kadar cesurum.

Senin de cesur olmana yardım etmeme izin ver.

Seni bütün benliğimle seviyorum ve yemin ederim ki seni bir daha incitmeyeceğim.

Sevgime karşılık vermek için kendine izin ver.

Lütfen.

Ethan.

Orada öylece oturdum ve bir gülüp bir ağlayarak ekrana baktım.

Arada bir yerlerde de ona duyduğum kızgınlığın alevi gszleşti ve söndü. Bu tuhaf bir histi çünkü başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde hayatıma devam etmemi sağlayan şey kızgınlığımdı ve berbat bir şekilde kendimi çıplak hissettim. Yumuşak, savunmasız ve camdan daha kırılğan.

Dn değişmek istemem konusunda aydınlanmamı neyin sağlayacağını merak ediyordum. Sanırım Ethan'ın bir e-postayla ruhunun derinliklerini bana dökmesi bu işi görmüştü.

Tristan'ın en sevdiği sözlerden biri şuydu: "Görmek istediğin değişiklik ol." Sanırım Holt'un yaptığı da buydu. O kendini ikimize de yetecek kadar güçlendirmişti.

Ona mesaj gönderirken ellerim titredi.

<Seni görmem gerek.>

Daha yeni gönder tuşuna basmıştım ki kapı çaldı.

Translating words from the common language of the people into the language of the church, and vice versa, is a task that has been undertaken by many writers. The following are some of the most notable:

1. *The Language of the People* by John G. Dyer, 1880. This book is a collection of words and phrases used by the people, with their meanings explained in the language of the church.

2. *The Language of the Church* by John G. Dyer, 1880. This book is a collection of words and phrases used by the church, with their meanings explained in the language of the people.

3. *The Language of the Bible* by John G. Dyer, 1880. This book is a collection of words and phrases used in the Bible, with their meanings explained in the language of the people.

4. *The Language of the People* by John G. Dyer, 1880. This book is a collection of words and phrases used by the people, with their meanings explained in the language of the church.

5. *The Language of the Church* by John G. Dyer, 1880. This book is a collection of words and phrases used by the church, with their meanings explained in the language of the people.

6. *The Language of the Bible* by John G. Dyer, 1880. This book is a collection of words and phrases used in the Bible, with their meanings explained in the language of the people.

7. *The Language of the People* by John G. Dyer, 1880. This book is a collection of words and phrases used by the people, with their meanings explained in the language of the church.

*Paramparça olmuş bir kalp
onarılabilir mi?*

JULIET PARAMPARÇA

LEISA RAYVEN



YABANCI



JULIET PARAMPARÇA

LEISA RAYVEN

Çeviren
Pınar Polat



YABANCI

***“Romeo öldüğünde,
Alıp küçük yıldızlara bölün onu;
Cenneti öyle bir güzelleştirecektir ki,
Bütün dünya geceye âşık olacak,
Ve tapmayacaktır artık o parlak güneşe.”***

- Juliet, Romeo'dan bahsederken.
William Shakespeare, *Romeo ve Juliet*

BİR

GÜZEL ONARIM

Günümüz

New York City, New York

Cassandra Taylor'ın Evi

Japonya'da *Kintsugi* dedikleri, değerli seramikleri altınla onarma sanatı diye bir şey var. Sonuç, kırıldığı bariz belli olan ama bu nedenle daha da güzel hale bir parça.

Bu, bende her zaman hayranlık uyandıran bir kavram.

İnsanlar sık sık yara izlerini gizlemeye çalışırlar. San-ki en ufak bir hasar, ne kadar kırılğan olduklarını gözler önüne seriyormuş gibi. Yara izlerini hatalarla, o hataları da utançla bir tutarlar. Mükemmeliyetlerine sonsuza kadar gölge düştü sanırlar.

Kintsugi bunun tam tersini yapıyor. "Trajediden doğan bir güzellik vardır. Yaşanmışlıkları gösteren şu değerli çatlaklara bir bakın," der adeta.

Koridorumda durmuş, eski sevgilimin çalışıyla yankılanan dış kapıya bakarken, her ne kadar *Kintsugi* asil bir kavram olsa da, bir şey kırıldı mı, asla başka bir şey olamayacağı gerçeğini değiştirmediyiğini fark ettim. Güzel onarım, ne

kadar zarif de olsa, o şeyi tekrar bir bütün haline getirmez. O şey, hâlâ sadece eski şeklini taklit eden kırık parçaların birleşimidir.

Bana ruhunu açmasına ve efsanevi bir ilan-ı aşk içeren bu sabahki e-postasına bakılırsa sanırım Ethan da beni onarmak istiyor. Zaten en başında beni paramparça eden kişinin kendisi olduğu göz önünde bulundurulursa bu, ironik bir durum.

Seni sevmediğim için gittiğimi sandığımı biliyorum ama yanıtlıyorsun. Ben, seni hep sevdim. Seni ilk gördüğüm andan beri.

O kadar uzun bir süre, insanlar beni terk edince, hak ettiğimi bulduğuma inandım ki, seninle tanışınca durup hak ettiğime kavuştuğumu düşünmedim. Kendine aşırı güvensiz bir pislik olmaya beş dakika ara verirsem, o zaman belki... belki de... seni elimde tutabileceğimi algılayamadım.

Seni elimde tutmak istiyorum Cassie.

Sen de bana, en az benim sana ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duyuyorsun. İkimiz de birbirimiz olmadan bir hiçbir ve bunu fark etmem çok uzun zaman aldı.

Kapı yine, bu kez daha sesli çaldı. Açmam gerektiğini biliyorum.

Ethan haklı. Ben, onsuz bir hiçim. Her zaman da böyle oldum. Ama ona, âşık olduğu kadının gölgesinden başka verecek neyim var ki?

Benim kadar aptal olup da güvensizliklerin kazanması-na izin verme. Bırak da biz kazanalım. Çünkü beni sevmenin berbat bir risk olduğunu ve ihtimalin düşük olduğunu biliyorum ama sana şunu belirtmeliyim ki ben, hiç şüphesiz varım. Denesem de seni sevmeyi bırakamazdım.

Beni sevse de terk etmesi mümkün. Bunu birçok kez kanıtladı.

Beni inciteceğinden hâlâ çok korkuyor muyum? Tabii ki... Muhtemelen senin de benim seni inciteceğimden korktuğun kadar.

Ama ben, bunun kesinlikle risk almaya değer olduğunu bilecek kadar cesurum.

İzin ver, senin de cesur olmana yardım edeyim.

"Cesur", kendimi tanımlamak için uzun zamandır kullanmadığım bir sözcük.

Telefonum gelen mesajla titredi:

<Selam. Kapındayım. İçeride misin?>

İçimi bir heyecan ve korku sardı. Beynimi hangisi ilk önce uyuşturabilecek diye yarış içindelerdi adeta.

Ethan'ın e-postasını okumayı bitirdiğimde, onu görmeye ihtiyacım vardı. Ama o, şu an burada ve benim ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Koridorda ilerlerken, rüyada gibiyim. Sanki geçen üç yıl bir kâbustu ve uyanmaya hazırmışım gibi. Her şey ağır çekimde gibi geliyor... ve önemli.

Kapıya vardığımda, sabahlığımın kemerini sıktım ve sakinleşmek için derin bir nefes verdim. Sonra titreyen elimle kapıyı açtım.

Kapı açılır açılmaz elinde telefonla Ethan'ı görünce bir nefes aldım. Çok yakışıklı ama yorgun... ve heyecanlı görünüyor. Neredeyse benim kadar heyecanlı.

Sanki onu kovacağımdan korkuyor gibi, "Selam," dedi nazikçe.

"Buradasın."

"Evet."

"Nasıl? Yani, sana daha yeni mesaj attım. Zaten burada mıydın?"

“Şey... evet. Ben... şey... bir süredir buradayım. Sana yazdıktan sonra uyuyamadım. Bir şeyleri... Seni düşünmeden edemedim.” Aşağı doğru, telefonuna baktı; onu cebine koydu. “Yanında olmak istedim. Her ihtimale karşı...” Gülümsemedi ve kafasını salladı. “Burada olmak istedim. Yakında.”

Ceketi yerde, karton kahve bardağının yanında kırışmış bir haldeydi.

“Ethan, ne zamandan beri oradaydın?”

“Sana söyledim. Bir süredir...”

“Tam olarak ne kadar zamandır?”

Hafifçe gülümseyişinin ardında derin, umutsuz bir şey yatıyordu.

“Birkaç saattir ama bir yandan da...” dedikten sonra ayaklarına baktı ve tekrar kafa salladı, “Üç yıldır burada bekliyormuşum, kapını çalmak için cesaretimi toplamaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Sanırım gönderdiğim o e-posta bunu gerçekleştirme şeklimdi.”

Tekrar kafasını kaldırdığında, uzun zamandır ilk defa gözlerinde bir korku gördüm. “Ama asıl soru şu: Sen, beni içeri alacak mısın?”

Sağ elimle kapının kolunu, sol elimle de kapıyı nasıl sıkıca tuttuğumu fark ettim. Bedenim girişi kapatıyordu. Sanki bütün benliğimle farkında olmadan onun yolunu tıkıyordum.

Çok temkinli davranarak, yavaşça bana doğru eğildi. “E-postamı okudun, değil mi?”

Tam o anda aramızdaki mesafe çok az gelmeye başladı.

“Evet.”

Tedirgin bir ifadeyle ellerini ceplerine soktu. “Eee? Bir faydası oldu mu?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Benden bir tür açıklama, yazdığı bin tane “Seni seviyorum” a eş değer bir şey mi bekliyor?

"Ethan, o e-posta... harikaydı."

Anlaşılan tek duymak istediği buydu, çünkü yüzü aydınlandı.

"Hoşuna gitti mi?"

"Çok sevdim." Bunu derken boğazım düğümленir gibi oldu. "O... o cümleleri gerçekten... tek tek mi yazdın?"

"Evet."

"Ne kadar zamanını aldı?"

"Süre tutmadım. Sadece bilmene ihtiyacım vardı. Hâlâ bilmene ihtiyacım var."

Kapıyı daha sıkıca kavradım.

Bu konuşmayı koridorumda yapmamamız gerektiğini biliyordum ama eğer Ethan'ın içeri girmesine izin verirsem, bana dokunacak ve o zaman da gücümün kalan son damlaları buhar olup uçacak.

"Eee... Şimdi ne yapacağız?" Bana doğru yaklaştı. "Yani ben ne istediğimi biliyorum." Öylesine yakındı ki, ayakları neredeyse ayaklarıma değiyordu. "Sanırım ben, kendimi yeterince açık ifade ettim. Ama ya sen?"

Yakınlığı yüzünden gerildim.

Bu adam benim için o kadar çok şeyin simgesi ki... İlk gerçek arkadaşımdı; ilk aşkım, ilk sevgilim, var olduğunu sandığımdan çok daha fazla hazzın kaynağı ve dayanabileceğimi sandığımdan çok daha fazla kalp kırıklığının sorumlusu.

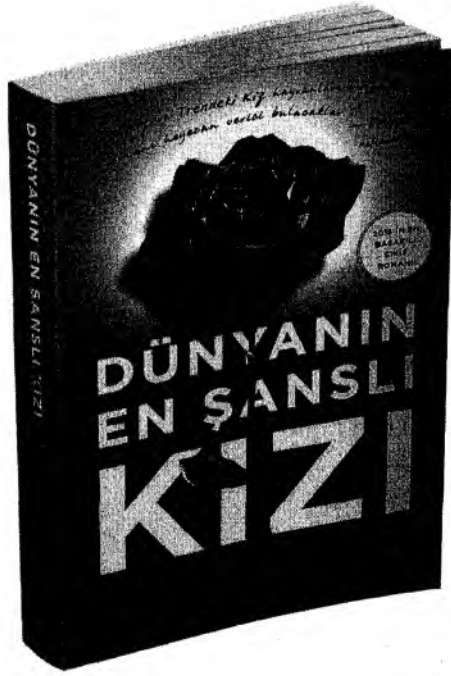
Bütün bu adamları, onun olmak istediği tek bir adamda, benim için sadece tek bir şey olmak, toplamak neredeyse imkânsız görünüyor. Benim için tek bir şey olmak isteyen adamda.

"Cassie..." Elime dokundu. Sonra bileğime ilerleyerek elini kolumda gezdirdi. Dokunduğu her yerde tüylerim ürperdi. "Sen ne istiyorsun?"

Onu istiyorum. Onu isteyemem. Ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım olmasından nefret ediyorum.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım.

“Ben biliyorum,” deyip bana doğru eğildi. “Beni içeri davet et. Söz veriyorum. Bu kez kalmak üzere buradayım.”



MÜKEMMEL HAYATI
MÜKEMMEL BİR
yalandı

"Elinizden bırakmanız imkânsız!" —**REESE WITHERSPOON**

"Karanlık, şaşırtıcı... zekice yazılmış... düşündürücü... Ortaya çıkan gerçekler şoke edici, kesinlikle elinizden bırakmanıza engel olacak olaylar sizi kitabın başından sonuna kadar sayfalara adeta yapıştıracak." —**ENTERTAINMENT WEEKLY**

"Farklı, esprili, sivri dilli ve şoke edici... *Dünyanın En Şanslı Kızı* başından sonuna kadar beni kendine bağladı. Kesinlikle bayıldım." —**LAUREN WEISBERGER**

"Bir sonraki kitabınız kesinlikle bu olmalı!"
—**PEOPLE STYLEWATCH**

"Büyüleyici!" —**BOOKLIST**